Seria ORIGINI
1

Pavel Coruț

CODUL LUI ZAMOLXE

Pavel Coruţ
Codul lui Zamolxe

Svidur Khom zis Zamolxe

În urmă cu şaptesprezece ani, m-am retras în inima unui munte din lanţul Carpaţilor Orientali. Găsisem acolo un vechi templu cioplit în stâncă, în care străbunii geto-daci divinizaseră pe Zamolxe, regele zeificat. Era o cămăruţă de piatră cu o singură intrare, situată la zeci de kilometri de cea mai apropiată aşezare omenească. Exact ce-mi trebuia mie pentru a cugeta în deplină linişte la viitorul nostru. Trecusem prin experienţe grele, care mă îmbătrâniseră înainte de vreme. Eram disperat, dar lucid şi rece, aşa cum fusesem instruit să mă port în fiecare clipă a vieţii mele.

Eram disperat pentru că neamul meu fusese înfrânt în războiul psihologic cu imperiile văzute şi nevăzute ale Lumii. Se părea că pierdusem ultima şansă de a deveni oameni liberi, civilizaţi şi demni. Învingătorii oculţi ne pregăteau jugul perfid al sclaviei psihice, al sărăciei şi decăderii morale. Neamul meu românesc era înfrânt şi condamnat la pieire, deşi nu era vinovat de nicio încălcare de Lege. Zeii cei cu ochii goi, importaţi de străbunii noştri sălbatici din pustiurile semite, priveau nepăsători din icoane la pregătirile de genocid. Minciuna rânjea

triumfător din tronul de jad, demonstrând încă o dată că niciun zeu justiţiar nu exista în Lumea noastră.

Nu eram un om oarecare, ros de îndoieli şi temeri. Eram un luptător paranormal de elită. Ani în şir, cei mai buni psihologi ai lumii secrete, spionajul, mă pregătiseră să devin un supraom. În mare parte, reuşiseră. Organismul meu transformat în armă putea produce cele mai neobişnuite fenomene paranormale. Puteam citi gândurile din creierele oamenilor obişnuiţi şi le puteam schimba după voia mea. Puteam adormi oameni cu o simplă privire şi-i puteam ucide cu o lovitură psi lansată din frunte sau din palme. Puteam incendia de la distanţă fiinţe şi lucruri, prin intensă concentrare mentală. Puteam produce încă multe alte fenomene grozave. Conştiinţa îmi spunea că nu puteam schimba soarta neamului meu, însă. Eram singur şi agresorii, milioane. Eu refuzam cu încăpăţânare să accept această realitate crudă.

Nu mă retrăsesem în sălaşul din stâncă să-mi bocesc înfrângerea şi să-mi urlu disperarea. Fusesem educat să nu mă las înfrânt niciodată şi să nu mă supun nimănui. Mă ascunsesem în inima muntelui sacru al dacilor să chibzuiesc pe îndelete şi să-mi fac un plan de continuare a luptei. Nu speram la niciun ajutor supranatural, deoarece eram convins că Dumnezeu era o simplă plăsmuire a minţilor sălbatice din

trecutul îndepărtat al Omenirii. În adolescenţă, la timpul marilor frământări, îmi dorisem cu ardoare să cunosc şi să divinizez o Raţiune mai presus de a mea. Deseori, rămâneam ore în şir cu ochii închişi, în meditaţie profundă, pentru a surprinde un cât de mic licăr celest. Zadarnic! Deschideam ochii şi priveam critic în jurul meu. Lumea plină de nedreptăţi, mizerii şi suferinţe stătea probă absolut sigură că nicio putere supranaturală benefică nu controla Bestia din oameni. Noi, pământenii, eram absolut singuri pe o planetă pierdută în infinitul universal. Cei mai puternici, mai şireţi şi mai lipsiţi de scrupule înrobeau, violentau şi exploatau pe cei mai slabi şi mai ignoranţi, fără nicio oprelişte divină.

Într-un miez de noapte, cugetam rece şi calm la moarte ca la o posibilă izbăvire. *Fericiţi, mult mai fericiţi sunt cei care au căzut pe câmpul de luptă. Ei nu sunt obligaţi să trăiască disperarea şi umilinţele naţiunii învinse, nici nu văd chipurile triumfătoare ale bestiilor învingătoare.* Supraoamenii bestiali, visaţi numai de Nietsche, se dezvoltaseră exploziv şi ocupaseră Lumea. Noi, oamenii raţionali, creatori şi morali, eram condamnaţi la dispariţie. Trebuia să murim, pentru a face loc unei lumi bestiale, conform scenariului de viitor scris de Ocultă. Pierdusem şi ultima luptă, dar moartea nu venise. Mă ocolise vicleană, să mă mai chinui un timp. Ori, poate, ştia că nu mă temeam de ea, ci de viaţa

de rob. Da, nu mă temeam deloc de noaptea eternă care îngrozeşte firile slabe. *E mai uşor să mori de glonţ decât de mizerie fizică şi morală,* era credinţa mea supremă. Glonţul nu venise, însă. Nici loviturile paranormalilor duşmani nu slăbiseră extraordinara forţă vitală din mine. Dacă aş fi fost mistic, aş fi crezut că Dumnezeu îmi rezervase un destin de excepţie. Eu însă eram un paranormal ateu şi perfect raţional. Credeam numai în capacităţile mele ieşite din comun şi-n legile vieţii omeneşti dezvăluite de ştiinţe.

La un moment dat, muntele în care stăteam ascuns a început să tremure ciudat, în spasme, ca o fiinţă vie. *E un simplu cutremur,* a gândit cel rece şi sigur din sufletul meu. *Probabil, presiunea din curbura Vrancei se eliberează.* Am rămas nepăsător, deoarece mai trăisem câteva cutremure şi nu mă impresionaseră deloc. Zbaterea muntelui continua însă într-un ritm nefiresc, deloc asemănător unui cutremur. Nici asta nu m-a mişcat. Ca paranormal, ştiam că toate fenomenele din Lumea noastră pământeană au cauze cognoscibile. Aşteptam să descopăr cauza neobişnuitului fenomen.

Brusc, stânca de deasupra mea a gemut adânc şi s-a deschis ca o poartă. Am ridicat numai ochii, să văd ce se întâmpla. Între mine şi bolta înstelată, se interpusese un obiect circular, închis la culoare şi punctat pe margini

cu cercuri portocalii. O rază luminoasă albăstrie, în formă de con, pornea din mijlocul obiectului şi cobora până în chilia mea. M-am ridicat în picioare, să pot studia mai bine straniul fenomen. O siluetă umană cobora lent prin rază. Primul gând care m-a fulgerat a fost pur profesional. Bănuiam că paranormalii inamici mă descoperiseră şi mă agresau cu o metodă încă necunoscută mie. Ca atare, palmele deschise mi s-au îndreptat instinctiv către silueta abia zărită prin raza de lumină, gata să slobozească fulgerele psi pentru care eram foarte temut în lumea noastră, a luptătorilor paranormali.

Aşteptam momentul în care să atac mortal. Deja, prin lumina albăstrie, zăream un bărbat de vârstă medie, cu o cască ciudată pe cap. Era îmbrăcat într-un costum mulat pe corp, de culoare argintie. Picioarele lui încălţate într-un fel de cizme scurte au atins podeaua de piatră a sălaşului meu. Bărbatul a făcut un pas către mine, să iasă din raza prin care coborâse. Acum, Varain! mi-am ordonat eu şi fulgerele psi au plecat concomitent, din frunte şi din palmele deschise. Bărbatul continua să înainteze netulburat, însă. Loviturile mele, capabile să distrugă cel mai puternic paranormal pământean, păreau să nu-l afecteze deloc. A mai tăcut un pas, s-a oprit în faţa mea şi a rostit simplu, în cea mai neaoşă limbă română:

— Aşa arată extratereştrii, pământeanule.

Extratereştrii nu există, l-a contrazis gândul meu. *Chiar dacă ar exista, n-ar veni aici, în sălbăticie şi n-ar vorbi în limba română. E un duşman deghizat, Varaine. Loveşte-l*! O nouă serie de lovituri psi mi-au plecat din frunte şi din palme. Fără efect vizibil, însă. Străinul mă privea curios, cam aşa cum privim noi zbaterile gângăniilor inofensive.

Lumina din chilie a crescut în intensitate, din motive necunoscute şi am putut studia mai bine chipul intrusului. Ochii lui m-au şocat. Erau de culoarea bleumarin, cum nu mai văzusem la niciun pământean. *Poate că sunt lentile de contact,* argumenta raţiunea mea de spion hârşit în lupte perverse. *Loveşte-l*! O nouă serie de lovituri psi au plecat direct către fruntea sa, să-i zdrobească intelectul. Iarăşi, niciun efect. Figura nobilă a străinului emana un aer rece şi sigur. Eu continuam să gândesc intens şi rapid. Eram convins că pe planeta noastră nu se întâmplă niciodată minuni. Nici mistice, nici extraterestre. Că trăim într-o lume cauzală bine cunoscută de raţionalii de felul meu.

— Varain, nu mă crezi, a constatat străinul. Mă consideri un duşman pământean deghizat.

Nu i-am răspuns, deşi mi se adresase pe nume. Începusem să cred că ajunsesem la ultima confruntare paranormală din viaţa mea. În mod vizibil, inamicii pregătiseră un

paranormal mai puternic decât mine. Era şi protejat de o cască psihotronică amplificatoare de forţă. Mă întrebam însă de ce nu mă ucisese deja. Eu eram pregătit să mor demn, aşa cum trăisem. Să mor luptând, adică.

— Eu sunt Svidur Khom, comandantul unei expediţii vegano-alcore, a continuat bărbatul. Ţi-am citit în mod telepatic disperarea şi am venit să te ajut.

L-am auzit perfect, dar îmi încheiasem deja socotelile cu viaţa. Un nou set de fulgere psi, trimise din toată puterea mea, au ţintit fruntea intrusului, la limita căştii de protecţie. Speram să-i sfărâm creierul şi să ies învingător din confruntare. Dacă nu învingător, atunci mort, pentru a nu ajunge sclav psihic. Văzusem destui camarazi sclavizaţi psihic de inamici, încât să-mi doresc moartea în locul unei asemenea grozăvii inumane.

— Ataci psihic, constată străinul impersonal.

— Voi muri, dar voi muri liber! i-am răspuns eu dârz.

— Vei trăi liber, m-a asigurat el.

Încă o lovitură, Varaine! mi-am ordonat eu. Deja, îmi concentrasem toate energiile biopsihice pentru cea mai teribilă lovitură din viaţa mea. Străinul şi-a înfipt însă privirile bleumarin în ochii mei şi am simţit că mă răceam ca un mort. Palmele mi-au căzut pe lângă corp iar fulgerul psihic din frunte n-a mai

plecat. Intrasem complet în puterea psihică a străinului. *Sunt înfrânt, dar încă viu*! a izbucnit gândul disperat în creierul meu. *Trebuie să mor, să nu ajung viu în manile duşmanilor*! Ochii mei priveau ţintă la pistolul atârnat într-un cuier, la mai puţin de un metru de mine. Trebuia să-mi trag un singur glonţ exploziv în inimă. Îl aveam pregătit de mult timp, ca o ultimă soluţie de evadare din mâinile bestialilor. Trupul nu mă asculta însă. Încremenisem ca o stană de piatră. Auzeam şi gândeam, însă. Începusem să cred că duşmanii mă vor tortura înainte de a mă ucide, spre a-şi stinge setea de răzbunare împotriva mea.

— Nu sunt duşmanul tău, pământeanule, a rostit străinul, de parcă mi-ar fi citit gândul. Nu-ţi sunt nici prieten. Explorez această planetă şi studiez fiinţele semicivilizate care o locuiesc. Întâmplător, tu mi-ai trezit un interes aparte.

— Ce interes? am întrebat eu cu glas schimbat.

— Posezi nişte capacităţi psihice de excepţie. Aş putea face din tine un agent de legătură cu oamenii acestei planete.

— Îmi spui poveşti Science Fiction, străine. Dacă mai ai un pic de onoare, ucide-mă!

— Noi nu ucidem pe nimeni, Varain. Anihilăm numai personalităţile agresive.

Eram confuz. Niciun inamic nu mă tratase astfel. Priveam neîncrezător la ciudatul străin.

— Ce te frământă, pământeanule? a întrebat el.

— Sunt disperat. Nu văd nicio posibilitate de viaţă omenească demnă, în viitor, pe această planetă. Bestialii au cucerit Lumea noastră.

— Am observat, Varain. Vă vom ajuta să-i înfrângeţi pe bestiali şi să impuneţi o nouă ordine pe această planetă. Viaţa omenească va continua să evolueze.

— Chiar dacă aş crede că eşti extraterestru, ce interes ai avea să ne ajuţi?

— N-o fac din simpatie pentru voi, terranule. Aplic legile Alianţei Civilizaţiilor Humanoide.

Atitudinea sa impersonală şi rece reuşise să-mi câştige un pic de încredere. Raţiunea mea putea accepta că, în Univers, trăia o pluralitate de lumi civilizate. *De ce mi s-a întâmplat tocmai mie această întâlnire neobişnuită?* era însă întrebarea care mă frământa. *Şi tocmai acum, când sunt atât de singur şi de încrâncenat împotriva oculţilor bestiali*? Străinul mi-a răspuns imediat la gând:

— Nu eşti singurul pământean pe care îl recuperăm pentru a-l folosi ca agent al nostru. Vă identificăm şi vă selecţionăm după criterii pe care le vei afla mai târziu.

Vorbele lui îmi induceau o stare de siguranţă şi de bine. Parcă îl cunoşteam de o viaţă. Semăna cu cineva din trecutul îndepărtat al neamului meu.

— Zamolxe! am rostit eu iluminat. Dacă aş crede în reîncarnare, aş spune că eşti zeul Zamolxe al strămbunilor mei.

— Îmi poţi spune şi Zamolxe, a acceptat el. Populaţiile sălbatice de pe planetele pe care le-am civilizat mi-au spus în multe feluri.

— Atunci, eşti Zamolxe. Îmi va fi mai uşor să le explic pământenilor prezenţa ta pe planeta noastră.

— Nu va trebui să-i minţi, Varain. Noi nu suntem zei, deşi trăim mii de ani tereştri. Suntem exploratori ai spaţiului universal. Am trecut frontiera Alianţei Civilizaţiilor Humanoide în căutarea unor planete virgine, pe care să colonizăm excedentul de populaţie din lumile noastre.

— Pământul este deja suprapopulat, Zamolxe!

— Terra poate susţine o populaţie de zece ori mai mare. Pentru aceasta, trebuie să-i folosiţi raţional bogăţiile naturale şi să munciţi foarte mult.

— Ne ocupaţi, deci?

— Nu. Am ajuns la planeta voastră în mod neplanificat. Ne-au atras atenţia exploziile nucleare pe care le produceţi. Ne-am abătut din drumul nostru, cu scopul de a vă avertiza că riscaţi să vă autodistrugeţi.

— Înţeleg. Aveţi alt obiectiv...

— Un nou sistem solar s-a format la circa cinci sute de ani lumină de al vostru, Varain.

Navigam către el, pentru a pregăti condiţii de colonizare a câtorva planete noi.

— Şi-acum, ne veţi supune şi ne veţi impune legile voastre?

— Da, vă vom impune legile Alianţei Civilizaţiei Humanoide. Vom înfrânge orânduirea bestialilor şi vom impune o societate a creatorilor morali pe întreaga planetă.

— Cu un singur guvern mondial? am întrebat eu cuprins de o presimţire.

— Cu un singur guvern şi cu un singur sistem de drept, a confirmat Zamolxe nepăsător. E singura soluţie de salvare a Umanităţii pământene.

— Şi vreţi ca eu să vă servesc în aplicarea acestui plan?

— Eşti un semicivilizat, dar nu te dispreţuim, Varain. Cândva, străbunii noştri au fost în faza voastră de evoluţie. Nu vei fi rob, ci colaborator.

— Dacă e vorba de înfrânt bestialii, sunt omul vostru, cu trup şi suflet.

— Atunci, să mergem! m-a invitat el, întinzându-mi mâna.

L-am urmat supus, în raza de lumină. De îndată ce am pătruns în ea, am simţit că-mi pierdeam greutatea am şi început să plutesc spre astronava de deasupra.

— Acceleraţia gravitaţională a Terrei poate fi înfrântă mai simplu decât bănuiţi voi, mi-a explicat Zamolxe. Vă vom ajuta să înţelegeţi.

Am pătruns în astronavă în acelaşi timp şi un uşor clinchet s-a auzit în urma noastră. Eram într-o încăpere circulară, cam de douăzeci de metri în diametru şi înaltă de circa trei metri. Un bărbat blond, cu părul lung şi ochii albaştri, s-a ridicat de pe un fotoliu alungit, să ne întâmpine. Zamolxe i-a spus câteva cuvinte într-o limbă melodioasă, apoi s-a întors către mine, informându-mă:

— El e Warburich, comandantul flotilei noastre de luptă. E atât de înalt, deoarece este vegan pur. Noi suntem metişi ai mai multor rase.

Priveam în jur zăpăcit de năvala de informaţii noi. În urmă cu jumătate de oră, eram un singuratic lup fugar, pregătit să-şi sfâşie duşmanii. Acum, priveam la un panou semicircular, plin de aparate necunoscute. Nu, nicio putere pământeană nu atinsese acest nivel de dezvoltare tehnică. Cele câteva ozeneuri construite de Henri Coandă pentru americani, văzute de mine pe timpul unui raid în SUA, erau departe în urma a ceea ce vedeam eu.

— Ce trebuie să fac? am întrebat disciplinat, cum credeam că se cuvenea.

— Stai liniştit, pe fotoliul de colo! mi-a indicat Zamolxe un fotoliu alungit, ca un scaun stomatologic. În câteva minute, vom ajunge la o bază de-a noastră.

— Dar eu sunt pământean! Am o naţiune,

nişte camarazi, o familie...

— Nimeni nu va observa că ai dispărut câteva zile. Atât voiai să stai în muntele din care te-am luat, nu?

— Da, îmi luasem o pauză.

— Vei merge cu noi, să ne cunoşti şi să capeţi încredere totală în programul nostru de civilizare a Omenirii.

— Am înţeles.

Mi-am ocupat locul indicat, am încrucişat braţele la piept şi am rămas nemişcat. Sute de gânduri mi se învălmăşeau în creier iar eu voiam să le clarific. Nu mă speriasem deloc de cele întâmplate. Dimpotrivă, speranţa, zâna bună a tuturor dezmoşteniţilor sorţii, îmi revenise în suflet. Puteam visa la un viitor omenesc pentru neamul meu.

N-am simţit deplasarea în niciun fel. Când Zamolxe m-a anunţat că am ajuns deja, am tresărit din visele mele pământene. M-am ridicat şi am aşteptat cuminte. O trapă în formă de scară s-a deschis în peretele lateral al astronavei şi o lumină puternică ne-a învăluit de jos în sus. Am coborât în urma ocrotitorului meu, privind curios în jur. Eram într-un fel de hangar imens, cu boltă înaltă, plin de astronave de diferite dimensiuni. Câteva persoane, bărbaţi şi femei, îmbrăcate în combinezoane negre, trebăluiau printre aparatele de zbor, exact ca nişte pământeni. Un vuiet molcom, ca de valuri,

se auzea deasupra noastră.

— Warburich îţi va arăta noua ta locuinţă, mi-a mai spus Zamolxe şi a plecat printre astronavele aşezate ca la paradă.

Spre surprinderea mea, blondul vegan, cu un cap mai înalt decât mine, mi-a vorbit tot în limba română:

— Nu trebuie să te sperii de nimic din ce vei vedea, Varain. Nimeni şi nimic nu-ţi este ostil.

— Cum de vorbiţi limba română? am întrebat eu.

— Am procesat toate limbile pământene, mi-a răspuns el. Putem învăţa orice limbă, în câteva ore de-ale voastre.

— Dar voi măsuraţi timpul după alte criterii, am ghicit eu.

— Noi păstrăm sistemul de măsurare a timpului folosit în întreaga Alianţă a Civilizaţiilor Humanoide, pentru legătura cu baza. Mai folosim diverse sisteme de măsurare a timpului, în relaţii cu alte civilizaţii. Desigur, urmărim şi sistemul vostru de măsurare a timpului, pentru a înţelege bine evenimentele pământene.

— Chiar vă interesăm atât de mult?

— Nu mai mult decât alte societăţi humanoide semicivilizate, dar mai mult decât civilizaţiile non-humanoide.

— Există şi aşa ceva?

— Din nefericire pentru humanoizi, există şi civilizaţii incompatibile cu noi. Voi măcar sunteţi

din aceeaşi specie cu noi.

— Înseamnă că vă şi luptaţi?! am întrebat eu şocat la gândul că nici în Univers nu era pace deplină.

— Ne confruntăm destul de des, cu alte civilizaţii, pentru spaţiu vital. Civilizaţiile humanoide sunt în expansiune universală. În acest scop, în urmă cu vreo cinci miliarde de ani pământeni, s-au unit într-o Alianţă.

— Cinci miliarde de ani! am exclamat eu uluit.

— O durată de timp infimă, la scara Universului, a replicat veganul rece. Cam pe atunci, s-a aprins Soarele vostru şi au apărut planetele din sistemul vostru solar.

Informaţiile rostite de Warburich cu atâta uşurinţă mă copleşeau. În Univers se întâmplau lucruri grandioase, în timp ce noi, pământenii, ne confruntam ca nişte gângănii mărunte. În timpul discuţiei, pătrunsesem într-un hol larg, cu un tavan boltit, din care izvora lumina. Ne-am intersectat cu mai mulţi extratereştri asemănători lui Zamolxe şi Warburich, însă nimeni nu ne-a acordat nici cea mai mică atenţie. Fiecare îşi vedea de preocupările proprii. După un timp, am intrat pe un hol secundar ceva mai îngust şi punctat de uşi argintii. Veganul s-a oprit în faţa unei asemenea uşi şi m-a anunţat simplu:

— Aceasta va fi casa ta, cât timp vei sta între noi.

În timp ce vorbea, a trecut palma pe deasupra uşii. Figura mea, fidelă ca o fotografie de calitate, în mărime naturală, a apărut pe suprafaţa argintie. Sub ea, câteva semne necunoscute. Probabil, date de identificare în alfabetul lor. După aceasta, Warburich a împins uşa şi mi-a precizat:

— Ai la dispoziţie zece ore, să te odihneşti. După aceasta, vom începe instruirea.

Am intrat în cameră, privind nehotărât în jurul meu. Un fel de garsonieră luminoasă şi curată ca un pahar, mobilată foarte auster. M-am lăsat obosit pe un fotoliu, privind la ecranul de câţiva metri pătraţi care ocupa jumătate de perete.

— Varaine, extratereştrii chiar există, mi-am zis eu cu voce tare, pentru a mă convinge că nu visam.

*

De atunci, au trecut aproape şaisprezece ani. Eu am devenit cu totul alt om decât luptătorul paranormal pregătit să moară, ca să nu ajungă sclav psihic. M-am întâlnit de sute de ori cu extratereştrii lui Zamolxe, petrecând perioade diferite de timp în compania lor. I-am convins să-şi stabilească o centrală de studiere a pământenilor chiar în muntele din care mă culeseseră. Astfel, îi puteam vizita des şi le puteam executa mai uşor sarcinile trasate.

În anturajul vegano-alcorilor, am trăit evenimente extraordinare, cât pentru zeci de

vieţi omeneşti. Încă de la primul contact, Ava, psihologa expediţiei, mi-a introdus modificări radicale în creier, cu scopul de a putea acumula informaţii într-un ritm şi într-un volum de sute de ori mai mari decât pământenii obişnuiţi. Astfel, faţă de ceilalţi pământeni, am devenit un supraom. Faţă de extratereştri, am rămas un simplu agent semicivilizat, folosit pentru contacte sporadice cu alţi pământeni sau pentru îndeplinirea unor misiuni pe suprafaţa Terrei. Ava mi-a modelat şi capacităţile paranormale agresive, dezvoltate de psihologii pământeni, încât am devenit imun la boli, la lovituri paranormale şi psihotronice ori la alţi factori nocivi. Intenţia ei era să mă transforme într-un luptător creator şi moral, un oştean al viitorului. Am înţeles că nu eram singurul pământean supus acestor transformări, dar n-am întâlnit niciunul din ceilalţi „cobai” ai experienţelor extraterestre.

Vegano-alcorii nu cunoşteau noţiunea de secret. Mi-au prezentat fără ezitare coloniile lor de pe Lună şi Marte, precum şi mai multe centrale ascunse în locuri pustii de pe Terra. M-au purtat în lungi călătorii prin sistemul nostru solar, angrenându-mă în activităţile lor de cercetare şi colonizare. Cel mai mult m-au impresionat două călătorii până în atmosfera planetei Venus, pe care vegano-alcorii o pregăteau pentru a fi locuită de pământeni.

Atunci am înţeles exact ce înseamnă activitate demiurgică. Ei erau demiurgii cărora ar fi trebuit să mă închin, aşa cum se închină misticii diverselor zeităţi. Vegano-alcorii nu mi-au permis însă niciun sentiment de divinaţie faţă de ei, aşa cum, după spusele lor, nu aşteaptă nici din partea altor pământeni. M-au făcut să le simt mereu superioritatea, dar niciodată dispreţul pentru condiţia mea de humanoid semicivilizat.

Nu m-am aşteptat ca extratereştrii să fie interesaţi de crearea unei rase metise, între pământeni şi ei. Prea eram bestializaţi în gândire şi comportament. Când am fost invitat să particip la producerea unor metişi pe cale naturală, împreună cu Ava, am fost şocat. Mi se părea că retrăiam o întâmplare de prin anii ’60, când o femeie a fost răpită de un mascul-gorilă şi a produs un copil cu el. Femeia recuperată de oameni a avortat metisul bestial, însă acest caz de zoofilie a şocat lumea noastră. Ava mi-a explicat însă că era vorba de o simplă experienţă ştiinţifică, lipsită de orice sentimente. Vegano-alcorii erau interesaţi să obţină metişi cu vitalitate şi agresivitate ridicate, cu scop de a-i folosi la cucerirea unor planete sălbatice, cu condiţii grele de viaţă. Primul metis rezultat dintre mine şi Ava a murit înainte de naştere, cu grave malformaţii. Al doilea însă, un băiat, s-a născut sănătos şi a

evoluat normal. Mi s-a permis să-l văd de două ori şi m-am bucurat să-i descopăr însuşiri de pământean. Sămânţa noastră pământeană putea pleca în Univers, să cucerească noi lumi.

M-a uimit tenacitatea cu care vegano-alcorii sondau trecutul Omenirii pământene. Umanitatea se zbătea în contradicţii grave, gata să se autodistrugă, iar ei se străduiau să se lămurească cum ajunseseră oamenii pe Terra. În acest scop, au solicitat informaţii din calculatoarele Alianţei Civilizaţiilor Humanoide şi au sondat Pământul în cele mai neobişnuite locuri. Ani în şir, au adunat informaţii pe care le-au stocat într-un imens calculator deservit de Thekk, un metis recuperat dintr-un refugiu himalaian. Din când în când, prindeam şi eu câte o informaţie pe această temă, însă nu-mi puteam face o imagine de ansamblu. Atitudinea vegano-alcorilor faţă de adevărata istorie a Omenirii pământene a continuat să mă frapeze până ce Warburich mi-a dezvăluit cauza frământării lor: conform datelor deţinute de ei, noi n-am fi trebuit să existăm pe Terra. Pământul era la câteva mii de ani lumină de graniţa zonei de Univers locuită de civilizaţii humanoide. Pământenii erau o enigmă pentru Alianţa Civilizaţiilor Humanoide iar ei nu acceptau enigme. Totul trebuia cunoscut şi controlat la perfecţie. Nici nu bănuiam că, într-o zi, voi ajunge cronicarul acestor cercetări

meticuloase.

După ce Ava mi-a modificat creierul, am devenit cumplit de curios. Până şi în somn îmi puneam întrebări şi căutam răspunsuri. Toţi vegano-alcorii, începând cu Zamolxe, îmi răspundeau cu amabilitate şi fără ocolişuri. Aşa am ajuns să cunosc o groază de informaţii despre lumile din Univers explorate de expediţia lor. Mi-am însuşit pe de rost legile Alianţei, convins că vor deveni şi legile de viaţă ale pământenilor. Am aflat explicaţii şi legi ştiinţifice la care teranii nici nu visează. Zamolxe a evitat să-mi dea răspuns clar numai la două probleme. Prima mă frământa încă de când descoperisem că ei trăiau câteva mii de ani, apoi dispăreau undeva, fără urmă. Ca atare, l-am întrebat direct pe Zamolxe ce se întâmplă cu spiritele noastre, ale pământenilor, după moarte. *Dacă aţi cunoaşte acest adevăr, oamenii s-ar sinucide în proporţii de masă,* a fost răspunsul său. *Mai bine să nu-l cunoaşteţi niciodată.* Am luat drept regulă interdicţia sa şi n-am mai pus această întrebare nici unui vegano-alcor.

A doua problemă era şi mai delicată. În mai multe rânduri, îl surprinsesem pe Zamolxe în stări de profundă meditaţie, asemănătoare celor induse de psihologii pământeni în scop de a obţine contacte telepatice. Zamolxe părea că se sfătuia cu cineva nevăzut. Am bănuit un contact

telepatic cu un corespondent din Alianţă, însă miile de ani lumină care ne despărţeau contraziceau această ipoteză. O vagă bănuială mă încerca. Ca atare, la prima ocazie favorabilă, i-am expus lui Zamolxe poziţia mea de ateu convins. Spre surprinderea mea, ultracivilizatul alcoro-vegan m-a asigurat că o Hiperconştiinţă conducea Umanitatea pe nevăzute, din bestialitate, către deplina umanizare. A refuzat să-mi dea detalii despre această Hiperconştiinţă cu rol divin, motivând că niciun pământean nu era pregătit să afle acest suprem adevăr. Mi-a permis însă să intuiesc câte ceva pe această temă, în timpul discuţiilor privind viitorul Umanităţii terrane. Aşa se face că am ajuns credincios, dar nu şi religios.

Extratereştrii nu m-au chestionat profund despre familia mea. Ştiau că aveam o soţie şi o fetiţă, pentru care trebuia să trăiesc în lumea pământeană majoritatea timpului. Mi-au precizat numai că, în caz de cataclism nuclear, mă voi putea retrage cu familia în adăpostul lor. Puteam chiar să plec împreună cu soţia şi copilul într-o expediţie de colonizare a altei lumi. Atât şi nimic mai mult. Ei nu încurajau exploziile sentimentale instinctuale, deoarece le considerau reminiscenţe bestiale. Numai sentimentele înalte, deosebit de elevate, erau permise în rândul lor. Pe primul loc, se situa curiozitatea ştiinţifică. Voiau să cunoască totul,

la perfecţie şi în profunzimi nebănuite de pământeni. *Această curiozitate ne deosebeşte de sălbaticii superficiali şi instinctuali,* îmi explica Zamolxe. Pasiunea pentru creaţie era un alt sentiment pozitiv deosebit de dezvoltat în personalitatea lor. N-am întâlnit un singur vegano-alcor care să stea degeaba măcar câteva minute. O sete cumplită de a face, de a crea ceva nou, îi mâna prin viaţă. Cu timpul, am fost influenţat şi eu de sentimentele lor supreme, ajungând să muncesc ca un obsedat.

În urmă cu vreo şase luni, am fost chemat la Zamolxe. Comandantul vegano-alcor părea deosebit de mulţumit de ceva. Ochii săi bleumarin străluceau de o lumină vie.

— Varain, am dezlegat misterul apariţiei oamenilor pe această planetă, mi-a comunicat el. Am învins ignoranţa şi negura uitării.

— Şi cum am apărut? m-am interesat eu rapid. Din supa primordială a oceanului planetar?

— Din oameni, Varain, din oameni.

— Imposibil! Frontiera Alianţei Civilizaţiilor Humanoide e la mii de ani lumină.

Zamolxe m-a studiat gânditor câteva clipe, apoi mi-a spus:

— E o istorie fascinantă, Varain. Am reconstituit-o bucăţică cu bucăţică, din informaţii adunate pe Terra şi de la cele mai diverse civilizaţii universale. Chiar şi de la non-

humani.

— Ascult.

— Nu, Varain. Trebuie s-o vezi cu ochii tăi, de la un capăt la altul. E istoria rasei tale.

— Sunt gata s-o cunosc.

— Vei coborî în bunkerul lui Thekk şi vei studia toate informaţiile adunate în calculatorul său! După ce le vei înţelege exact, vei scrie pentru pământeni adevărata lor istorie.

— Zamolxe, îi cunosc bine pe pământeni. Ştiu cum vor reacţiona. Nu sunt interesaţi de acest adevăr. Preferă drogul mistic sau teoria darwinistă.

— Probele pe care le vei găsi în calculatorul lui Thekk îi vor forţa să accepte adevărul, Varain. Dacă ele te vor convinge pe tine, vor convinge şi restul pământenilor.

— Pot rămâne aici, în centrala voastră, o lună.

— Vei avea nevoie de mai mult timp să studiezi probele şi să-ţi faci o părere, Varain. Informaţiile sunt redactate în limbajul vegano-alcor, pe care îl cunoşti, iar denumirile au fost actualizate anume pentru pământeni.

— Abia aştept să le văd!

— Mergi la Thekk şi satisfaceri curiozitatea!

Nu mai era nimic de spus. L-am salutat respectuos şi am ieşit din biroul său. Am coborât trei niveluri, până în „imperiul” lui Thekk. Metisul m-a întâmpinat zâmbind, căci ne legau nişte amintiri frumoase:

— Vrei să afli supremul adevăr, Varain?

— Desigur. Începem?

— E un adevăr şocant, dramatic şi eroic. Pe mine m-a impresionat.

— Pe mine mă va lumina.

— Aşa sper şi eu, a spus Thekk, pornind calculatorul. Vei sta zile şi nopţi lipit de acest ecran. Vei vedea documente, filme, holograme, fotografii... Le-am organizat în ordine cronologică şi am tradus toate informaţiile în limba alcoro-vegană. Ai vreo nedumerire?

— Nu. Cunosc limbajul vegano-alcor la perfecţie. Dacă voi întâmpina greutăţi, te voi solicita.

— Succes, Varain! Ai în faţa ta un miliard de ani tereştri de istorie.

— Un miliard?!

— Poate ceva mai mult. Conversia timpului astral în ani tereştri nu e chiar perfectă.

Am luat loc în faţa calculatorului şi mi-am trecut palma peste senzorii de comandă. Prin faţa mea au început să ruleze lumi pe care nu le bănuisem, cu toate că lucram de atât timp cu extratereştrii. M-am afundat în ele cu patimă şi curiozitate. Le-am trăit dramele, revoltele, speranţele şi disperările. Am regăsit cărarea pierdută către străbunii din ceruri. Acum, după şase luni de muncă, vă pot spune destul de exact cum au apărut oamenii pe Terra. Mă veţi crede, oare? Probele zdrobitoare ar trebui să vă

convingă. *Pentru a putea fi înţeles corect şi uşor, am actualizat denumirile planetelor, stelelor şi constelaţiilor şi am adaptat limbajele astrale complicate la specificul gândirii pământenilor.*

Alianţa Civilizaţiilor Humanoide

În urmă cu cinci miliarde de ani tereştri, populaţia de pe gigantica planetă Hanab, din sistemul solar Vega, al constelaţiei Lyra, era în sărbătoare. Se terminase un lung şi crâncen război cu humanoizii negri din sistemul solar Sirius, iar tratativele de pace urmau să se ţină în capitala planetei vegane, Meresa. Baidar, guvernatorul întregii planete Hanab, decretase zece zile de sărbătoare pentru toţi locuitorii, indiferent de vârstă sau profesie. Blonzii vegani ieşiseră pe străzi, prin parcuri de distracţii şi pe litoralul oceanului planetar, îmbrăcaţi în tradiţionalele veşminte albastre, ca şi ochii lor. Speranţa unei vieţi liniştite înflorise în toate inimile. Oamenii se adunau grupuri, grupuri, pentru a discuta evenimentele ori pentru a urmări tratativele de pace, transmise din Palatul Înţelepţilor, pe uriaşe ecrane stradale.

Televiziunile transmiteau continuu sosirea delegaţiilor de pace, din toate zonele din Univers locuite de humanoizi. Astroportul de lângă capitală era plin de cele mai diverse tipuri

de astronave. Unele făcuseră sute de ani lumină pentru a ajunge la conferinţa universală de pace solicitată de vegani. Erau acolo elegante astronave ale varangilor din Lumea celor opt stele, botezată mai târziu, de terrani, Ursa Major. Putea recunoaşte astronavele cu carapace, asemenea unor uriaşe broaşte ţestoase, ale delegaţilor din lumile stelare ale Orionului. Humanoizii shangi, mici de statură şi cu piele galbenă.

veniseră din îndepărtata constelaţie Pegasus cu astronave lungi, ca nişte săgeţi. Băştinaşii priveau cu avidă curiozitate la kaseii din Casiopeia, fiinţe humanoide cu pielea aproape albastră şi cu ochii imenşi, de culoare verde. Şi delegaţiile continuau să sosească.

Palatul înţelepţilor, cu cele zece mii de locuri ale sale, părea neîncăpător pentru mulţimea de delegaţi, experţi şi translatori care îl invadase. În faţa lui, gărzile vegane, formate din bărbaţi înalţi de aproape doi metri şi jumătate, echipaţi în uniforme argintii, stăteau nemişcate ca nişte statui. O muzică lină, sărbătorească adia prin aer. Gazdele făceau tot ce le stătea în putinţă să impresioneze mesagerii celorlalte civilizaţii humanoide.

Un sunet de gong a vibrat în sala imensă. Zgomotul de voci a scăzut în intensitate şi ultimii întârziaţi s-au grăbit să-şi ocupe locurile indicate cu precizie vegană. La al doilea sunet

de gong, Baidar a început să înainteze către tribuna împodobită cu flori. Asemenea tuturor coplanetarilor săi, guvernatorul purta o tunică de culoare albastră deschis, strânsă pe mijloc cu o centură de aur. În mâna dreaptă, ducea textul declaraţiei de pace iar în cea stângă, simbolul păcii vegane, o imensă floare albă de kipala. Când gongul a bătut pentru ultima oară, luminile s-au intensificat, pentru a imita lumina diurnă şi Baidar a urcat la tribuna conferinţei.

Baidar a privit cu ochii săi albaştri şi reci sala plină. Părul auriu, lung şi pieptănat cu cărare pe mijloc, îi strălucea ca o coroană. Guvernatorul a ridicat încet mâinile, rostind cu voce puternică:

— Pace, fraţii mei humanoizi din tot Universul!

Un vuiet imens de glasuri, ca talazurile unei mări agitate, a cuprins mulţimea din Palatul Înţelepţilor. În stradă, oamenii se îmbrăţişau cu ochii în lacrimi. Aproape că nu era familie de vegani care să nu fi pierdut un fiu sau o fiică în nesfârşitele războaie cu humanoizii din alte lumi sau cu non-humanii de diverse specii. Baidar a pus floarea de kipala în vaza pregătită în acest scop, apoi a început să citească rar, pentru a da timp interpreţilor să-i traducă spusele în zecile de limbi folosite de humanoizii prezenţi la conferinţă:

— Viaţa este cel mai important dar pe care Universul ni-l face o singură dată şi numai pentru un timp limitat. Tocmai din această

cauză, trebuie s-o trăim cu patimă şi plăcere, până la capăt. Moartea nu vine niciodată prea târziu, ci întotdeauna prea devreme. Dacă ar fi să-i numărăm pe cei care şi-au pierdut vieţile în nenumăratele războaie dintre noi, ne-am cutremura de oroare. Sunt miliarde şi miliarde de căzuţi în războaie, fraţii mei. Ne putem, oare, numi humanoizi civilizaţi? Cât de civilizaţi suntem, dacă vărsăm cu atâta uşurinţă sângele altor fiinţe din specia noastră? Nu e destul că ne confruntăm pe viaţă şi pe moarte cu non-humanii de diverse specii? Mai trebuie să ne ucidem şi între noi, pentru pricini mărunte, pe care le putem soluţiona prin discuţii civilizate? Pace, fraţii mei humanoizi!

Un nou val de ovaţii a cutremurat sala de conferinţe. Strigătele sincere, ale miilor de delegaţi, indicau fără greş o dorinţă de pace nedisimulată. Niciuna din civilizaţiile humanoide prezente la conferinţă nu cunoscuse o lungă perioadă de pace, în întreaga ei istorie. Războaiele erau mai dese şi mai lungi decât perioadele de pace. Liniştea s-a lăsat încet, încet şi Baidar şi-a reluat discursul:

— Noi, veganii, vă chemăm la o pace eternă, fraţi şi surori din specia umană. Înţelepţii noştri au gândit un tratat de pace care să facă imposibilă orice confruntare violentă dintre noi. V-am chemat să-l dezbatem pe îndelete şi să-l semnăm solemn, cu toată buna credinţă de care

suntem în stare. Suntem sau nu în stare să ne respectăm reciproc vieţile şi drepturile umane fundamentale?!

— Suntem! a izbucnit întreaga masă de delegaţi, în limba vegană, probă că o cunoşteau.

Baidar a aşteptat ca rumoarea să se stângă, apoi a continuat:

— Humanoizii sunt fiinţele supreme din această zonă de Univers. Noi am demonstrat o capacitate de cunoaştere şi o putere de creaţie net superioare celor atinse de non-humani. Deci, e drept, moral şi legal să ne adjudecăm această zonă de Univers numai pentru noi.

— Aşa! Aşa! l-au încurajat câteva voci din sală.

— Vă propunem ca, astăzi şi aici, să fondăm Alianţa Civilizaţiilor Humanoide. Va fi o alianţă cu drepturi egale între toate rasele speciei noastre.

— Da, astăzi şi aici! a izbucnit masa de delegaţi. Astăzi şi aici!

— Alianţa va fi condusă în permanenţă de Consiliul Suprem, a continuat Baidar. Acesta va fi compus din reprezentanţii tuturor civilizaţiilor humanoide cunoscute, chiar dacă nu şi-au trimis delegaţi la această conferinţă de pace. Fiecare reprezentant va avea drept la un singur vot iar hotărârile vor fi luate cu majoritate simplă. În subordinea Consiliului, vor lucra comisii de

experţi în toate problemele vieţii noastre. Ei vor elabora proiecte de legi care vor armoniza relaţiile dintre civilizaţiile noastre. Astfel, vom deveni singura superputere din această zonă de Univers. Vom delimita cu precizie frontierele Alianţei, excluzând orice civilizaţie non-humană din interiorul spaţiului nostru vital.

Câteva strigăte i-au întrerupt expunerea lui Baidar. Guvernatorul vegan a aşteptat să i se traducă cele strigate în sală, apoi a replicat:

— Viaţa umană este suprema valoare din zona de Univers controlată de Alianţă. Orice instigare la încălcarea acestei reguli sau chiar încălcarea ei se va pedepsi cu moartea. Alianţa îşi va crea organismele prin care să-şi impună legile: justiţie, armată, servicii secrete şi poliţie. Cazurile de încălcări grave ale relaţiilor paşnice dintre civilizaţiile noastre vor fi judecate de Consiliul Suprem iar pedepsele vor fi deosebit de aspre, pentru a descuraja orice dezbinare în cadrul Alianţei.

Baidar şi-a ridicat ochii de pe document şi i-a rotit peste sală. Mulţimea îl privea tăcută, semn că fusese cât se putea de clar în exprimare. Ca atare, a continuat:

— Noi, fiinţele umane, suntem obligate prin acest tratat să ne acordăm simpatie, respect şi ajutor reciproc, în toate situaţiile. Această regulă porneşte de la faptul că, în urma deselor războaie dintre noi, am scăzut numeric şi ne-am

creat repulsii instinctuale între rasele noastre. Aceasta ne pune în inferioritate faţă de non-humani. Ei sunt mai mulţi şi mai coezivi.

— Unitate! Unitate! Unitate! a scandat mulţimea de delegaţi.

— Da, unitate, fraţi şi surori din specia umană! a continuat Baidar. Această regulă va dezvolta simpatia, încrederea şi solidaritatea între rasele umane aflate în pericol de dispariţie, datorită expansiunii non-humanilor. Vom deveni puternici, capabili să ne apărăm spaţiul vital locuit de rasele noastre. În caz de pericol, vom lupta toţi ca unul pentru îndepărtarea lui. Dacă vom acţiona astfel, în câteva mii de ani, vom forma o republică federativă în această zonă de Univers. Vom trăi în linişte şi siguranţă. Ştiinţele şi creaţia vor înflori iar prosperitatea va fi simţită de fiecare cetăţean al Republicii, din toate constelaţiile noastre.

Mulţimea murmura vădit mulţumită. Figura lui Baidar s-a înăsprit:

— Nicio lege a vieţii universale nu ne opreşte să ucidem şi să eliminăm non-humanii din spaţiul vital al Alianţei. Vieţile noastre sunt mai importante decât vieţile lor. Universul ne-a înzestrat pe noi cu capacităţi de cunoaştere şi creaţie superioare, pentru a-l cunoaşte şi a-l popula până în cele mai îndepărtate zone. E dreptul nostru să subordonăm şi să dominăm fiinţele inferioare, chiar înzestrate cu oarecare

inteligenţă.

Delegaţii ascultau încremeniţi. Până atunci, nimeni nu le expusese atât de clar şi de franc drepturile lor de humanoizi, în relaţiile cu non-humanii bestiali sau vegetali. Baidar a continuat:

— De îndată ce Alianţa se va închega şi se va întări, vom porni în expansiune universală, fraţi şi surori. Ne vom lărgi continuu spaţiul vital, prin ocuparea şi popularea unor noi planete cu condiţii favorabile de trai. Vom asigura generaţiilor viitoare din constelaţiile aflate în stingere posibilităţi de a continua viaţa civilizată în noi lumi. Aţi înţeles bine ce vă propunem? În loc să ne irosim vieţile în războaie interrasiale, pentru bogăţiile limitate ale planetelor noastre, să pornim împreună la cucerirea unor planete virgine, capabile să ne ofere toate resursele de care avem nevoie. Exploratorii se vor dezvolta rapid iar numărul luptătorilor va scădea până la minimul necesar. Bogăţiile obţinute pe această cale vor fi distribuite echitabil între rasele Alianţei, încât să asigurăm tuturor o viaţă din ce în ce mai bună.

Un murmur uşor a început în sală, apoi s-a dezvoltat către un vuiet:

— Raţiune-Pace-Unitate! Raţiune-Pace-Unitate!...

Baidar privea mulţumit. Se aşteptase la un entuziasm ceva mai scăzut din partea unor

delegaţi, în special din partea sirusanilor pentru care lupta era un mod de viaţă. Da, aşa fuseseră educaţi sirusanii încă din timpuri imemorabile: să-şi obţină cele necesare traiului prin luptă şi jaf. Munca şi creaţia de bunuri erau rezervate numai robilor din alte rase, robi capturaţi în războaie sau născuţi din familii sclavizate anterior. Guvernatorul vegan căuta cu privirea prin sală delegaţia sirusană. Era uşor de găsit, deoarece feţele lor perfect negre contrastau cu figurile celorlalţi delegaţi. Ochii lui Baidar s-au oprit asupra lui Kokon, guvernatorul de pe Nira, cea mai mare planetă din sistemul solar sirusan. Acesta stătea nemişcat ca o statuie iar însoţitorii săi îi imitau încremenirea. *Se tem că îşi vor pierde robii şi vor fi forţaţi să devină creatori,* a ghicit Baidar cauza comportării reci a sirusanilor. *Va trebui să spun câteva cuvinte special pentru ei. Care cuvinte nu-i vor îndepărta, însă*? *Nu pot renunţa la principiul egalităţii depline între toate rasele humanoide iar ei au sclavi humanoizi...*

Liniştea s-a lăsat din nou. Baidar simţea apăsarea miilor de ochi aţintiţi asupra sa. Nu putea da înapoi, deoarece un lucru făcut prost de la bun început nu poate fi reparat decât arareori. Ca urmare, a atacat frontal:

— Raţiunea umană ne dictează să nu înrobim fiinţe din aceeaşi specie cu noi. Putem folosi pentru munci grele animale şi maşini înzestrate

cu oarecare inteligenţă. Niciodată, însă, fiinţe umane. Acest principiu trebuie respectat cu sfinţenie în întreaga Alianţă, deoarece el asigură demnitatea fiecărui humanoid, din orice rasă.

Baidar a făcut o pauză, aşteptând reacţia sirusanilor şi a altor rase care practicau sclavia. Un ropot uşor de picioare se auzea în sală, însă nimeni n-a scos un cuvânt. Ca atare, Baidar a continuat la fel de deschis:

— Mai multe rase umane practică robia în mod tradiţional. Înţelepţii noştri au înţeles această realitate şi au căutat o soluţie convenabilă tuturor părţilor. În concret, vă propunem răscumpărarea tuturor sclavilor deţinuţi de anumite rase. Vom plăti pentru ei cu produse finite şi cu materii prime. Aceasta, pentru trecut şi prezent. Pentru viitor, propunem raselor care practică războiul şi sclavia în mod tradiţional să devină luptători şi exploratori ai Alianţei. În această formulă, ei vor primi, în schimbul serviciilor lor riscante, tot ce le este necesar unui trai îmbelşugat. Orice, numai robi umani nu.

Un freamăt din sală l-a făcut pe Baidar să ridice privirea din document. Guvernatorul Kokon şi delegaţia sirusană se ridicaseră în picioare.

— Aveţi cuvântul, domnule guvernator Kokon! a reacţionat Baidar, sub influenţa inspiraţiei.

Sirusanul s-a aplecat uşor şi a pornit aparatul

din faţa sa. Imaginea i-a apărut pe imensul ecran din spatele lui Baidar iar vorbele lui aspre au umplut sala:

— Noi am venit să negociem un tratat de pace, nu să luăm lecţii de bună purtare.

— Nu e vorba de lecţii, ci de un cod de legi care va fi dezbătut şi votat de delegaţiile civilizaţiilor humanoide, a ripostat Baidar ferm. Aveţi dreptul să vă expuneţi opiniile, în faţa tuturor reprezentanţilor raselor umane prezente.

În mod vădit, Kokon luase paragraful din expunere ca un atac direct la adresa sirusanilor. Figura lui, de un negru lucios, cu nări late şi fălci puternice, tremura de furie. A continuat pe un ton care se voia superior, dar reuşea să fie numai agresiv:

— E adevărat că toţi aparţinem speciei humanoide, dar nu ne naştem egal înzestraţi din niciun punct de vedere. Există rase superioare, menite să domine şi rase inferioare, destinate să servească drept sclavi. Orice încercare de a schimba această orânduire firească e o simplă utopie. Lumile sirusane nu ne-au împuternicit să negociem renunţarea la robia humanoizilor inferiori. Ne vedem nevoiţi să ne retragem din această conferinţă.

— Poate că restul lucrărilor vă vor interesa, a pledat Baidar. Nu aveţi nimic de pierdut, dacă le urmăriţi. Noi vă vom respecta punctele de

vedere.

— Dar le veţi supune la vot! a replicat Kokon cu răutate în glas. Vreţi să ne impuneţi tirania majorităţii, chiar inferioare.

— Regula majorităţii va funcţiona numai pentru civilizaţiile care vor semna tratatul de fondare a Alianţei şi-şi vor desemna reprezentanţi în Consiliul Suprem. Cei care nu vor adera la Alianţă vor fi liberi să-şi organizeze societăţile aşa cum vor dori. Nu obligăm pe nimeni să accepte principiile şi programul de viitor al Alianţei Civilizaţiilor Humanoide.

Cei cinci delegaţi sirusani şi-au reocupat poziţiile, la fel de ţepeni ca şi mai înainte. Baidar a reluat prezentarea proiectului de tratat.

— Nimeni nu ştie cum am apărut noi, humanoizii, în această zonă de Univers. Ştim însă cu siguranţă că ne-am ridicat din sălbăticie, către actualul nivel de civilizaţie, graţie cunoaşterii ştiinţifice, creaţiei materiale şi spirituale de bunuri şi valori, precum şi comportării morale. Din această cauză, vă propunem să includem în tratatul de constituire a Alianţei acest principiu şi să însărcinăm viitorul Consiliu Suprem cu elaborarea unui cod moral care să asigure civilizarea perfectă a raselor noastre. Noi...

Un ropot lung de bătăi în tăbliile pupitrelor şi din picioare a întrerupt expunerea lui Baidar.

Guvernatorul vegan a rămas surprins. Nu se aştepta la o asemenea reacţie. Mai precis, nu-i cunoştea cauza. Aşa cum fusese sfătuit de înţelepţii neamului vegan, a ridicat palma dreaptă, în semn că era pregătit să asculte replica. Deja, mai mulţi delegaţi, bărbaţi şi femei, se ridicaseră în picioare, pentru a fi observaţi.

— Să dăm întâietate doamnelor, deoarece toţi ne-am născut din femei! a propus Baidar răbdător. Prima din dreapta!

Pe ecran a apărut figura aproape rotundă, cu ochi piezişi şi părul negru, ţepos, a unei delegate shangi. Aceasta a început să vorbească cu viteză, schimbându-şi periodic mimica, de la modestie şi până la furie:

— Nu este adevărat că nu ştim cum am ajuns în această zonă de Univers. Am fost creaţi de zeii cei vechi, fapt pentru care respectul divin pentru ei trebuie inclus în statutul Alianţei. Poruncile şi ritualurile moştenite de la ei, prin tradiţie, trebuie incluse în codul moral al tuturor raselor umane!

— Sunteţi amabilă să ne prezentaţi dovezile ştiinţifice care susţin afirmaţiile dumneavoastră? a întrebat Baidar.

— Zeii sunt deasupra oricărei ştiinţe iar existenţa lor nu trebuie demonstrată! a replicat cu încăpăţânare delegata shangi.

Spusele ei au generat un val de proteste în

sală. O mare parte din delegaţi strigau că zeii nu se arătaseră niciodată în lumile lor iar o parte mai mică îşi susţineau proprii zei. Cearta se amplifica cu fiecare secundă trecută. Un haos tindea să cuprindă întreaga sală. Baidar a apăsat un buton discret, din cantul pupitrului şi un lung sunet de gong a înăbuşit vacarmul. Profitând de momentul de stupoare, Baidar s-a adresat întregii săli:

— Noi planificăm numai ceea ce stă în puterea noastră de a face. Fiecare rasă îşi poate diviniza zeii sau oamenii de geniu. Fiecare, după propriile credinţe. Vă propun să scriem clar în tratat că niciun humanoid nu poate fi obligat, prin înşelăciune sau violenţă, să îmbrăţişeze o credinţă ori să renunţe la ea.

— Aşa! Aşa! Aşa! veneau strigătele de aprobare din sală.

Înţelepţii vegani, ascunşi privirilor delegaţilor de o draperie, zâmbeau mulţumiţi din fotoliile lor. Baidar dovedea maturitate şi înţelepciune. Nu greşiseră, când îl aleseseră să prezinte şi să negocieze tratatul de fondare a Alianţei. Guvernatorul vegan şi-a reluat expunerea:

— În timpul istoric cunoscut de noi, sute de civilizaţii humanoide au dispărut, datorită stingerii stelelor ce le luminau şi le încălzeau planetele sau datorită unor epidemii teribile. Vă propun să ne obligăm prin tratatul constitutiv că vom ajuta orice rasă umană aflată în pericol de

dispariţie. În acest scop, le vom oferi sinistraţilor posibilităţi de trai pe planetele noastre iar celor bolnavi, ajutorul medical adecvat.

— Planetele locuibile sunt puţine, s-a auzit un glas din sală. Resursele naturale de pe majoritatea celor locuite sunt aproape epuizate. Ne paşte pericolul să ne batem crâncen, pentru ultimele resurse de hrană, energie şi minereuri utile.

— Aveţi dreptate, l-a aprobat Baidar pe necunoscutul care pusese degetul pe rană. Niciuna din civilizaţiile reprezentate aici, în sală, nu poate porni în lungi expediţii, pentru identificarea, colonizarea sau exploatarea unor planete noi.

Împreună, uniţi în Alianţă, putem explora în infinitul necunoscut al Universului. Expediţiile de explorare vor fi conduse direct de către Consiliul Suprem. Reprezentanţii dumneavoastră din Consiliu vor decide cum se vor împărţi rezultatele pozitive ale explorărilor. Vi se pare echitabil?

— Da, da, da! a fost aprobat Baidar.

— Atunci, să stabilim în sarcina Consiliului obligaţia de a stabili un sistem unic de măsurare a valorilor! Trebuie să unificăm câteva zeci de sisteme rasiale, în care se folosesc metale sau pietre preţioase, minereuri rare, monede şi bancnote, combustibili ori substanţe

folosite la propulsia astronavelor. Trebuie să găsim un sistem unic de valori materiale, pentru a ne putea înţelege.

— Şi o limbă de folosinţă comună, a strigat cineva din sală.

— Acesta va fi mai uşor, a răspuns Baidar. Lingviştii vor crea o limbă simplă pe care vom folosi-o toţi. Astfel, nimeni nu se va simţi nedreptăţit de folosirea limbii altei rase. Problema e ca şi rezolvată.

Semnalul de activare a ecranului, un uşor ţiuit, a întrerupt discursul lui Baidar pentru un moment. Guvernatorul vegan a început să-şi plimbe privirile prin sală. O femeie înaltă, suplă, cu faţa smeadă şi părul lung, negru ca pana corbului, se ridicase în picioare.

— Vă ascultăm, doamnă, a asigurat-o Baidar, aruncând o privire fugară la ecran.

— Noi, orionii, avem o organizare socială bazată pe matriarhat şi monarhie, şi-a început femeia expunerea. Am înţeles că intenţionaţi să impuneţi o republică federativă, sistem de conducere incompatibil cu al nostru. Nu cred că voi putea convinge orionii de pe cele douăzeci şi trei de planete locuite să-şi schimbe obiceiurile de milenii.

— Nici nu va fi nevoie, doamnă, a asigurat-o Baidar. Vă puteţi păstra orânduirile preferate, iar noi vom folosi termenul Federaţie, în loc de republică federativă. Fiecare rasă este liberă să

opteze pentru republică, regat sau imperiu. Nu ne-am propus să unificăm modurile de organizare şi conducere a celor câteva sute de societăţi planetare care vor intra în Alianţă.

— Şi poziţia femeilor?

— Aveţi deplină libertate să alegeţi sistemul care vă convine. La noi, femeile sunt egale în drepturi cu bărbaţii. Există însă şi societăţi planetare în care femeile au poziţii inferioare, atât în plan profesional, cât şi social. Acestea sunt probleme interne ale fiecărei rase şi planete. Consiliul Suprem nu se va amesteca în ele.

— Dar noi militărm pentru emanciparea femeilor din toate sistemele solare...

— E dreptul dumneavoastră s-o faceţi. Consiliul Suprem nu este interesat dacă veţi fi acceptate sau refuzate. Nu putem primejdui închegarea Alianţei din cauze particulare, specifice anumitor populaţii.

— Cel puţin egalitatea femeilor cu bărbaţii ar trebui să fie înscrisă în constituţia Alianţei, a insistat oriona.

— V-am reţinut propunerea şi o vom supune la vot. Acum, trebuie să rezolvăm problema cheltuielilor făcute de Alianţă cu întreţinerea aparatului de conducere şi justiţie, al armatei şi serviciilor de ordine. Fiecare civilizaţie humanoidă trebuie să contribuie la formarea bugetului Alianţei, proporţional cu mărimea

populaţiei şi cu bogăţiile de care dispune. În faza incipientă, noi, veganii, vom susţine Consiliul Suprem şi forţele armate strict necesare. Ulterior, fiecare membru al Alianţei va preciza Consiliului Suprem contribuţiile proprii. Vă rugăm să fiţi cât se poate de serioşi şi cinstiţi în aprecierea şi livrarea acestor contribuţii! Alianţa noastră trebuie să devină cât mai curând o superputere capabilă să înfrângă forţele non-humane din sfera noastră de acţiune.

— Şi non-humanii sunt creaţia Universului! a ripostat un cefeu, ridicându-se în picioare. Avem noi dreptul să-i ucidem, să-i alungăm din zona noastră de trai ori să-i înrobim? Nu ştiu dacă avem acest drept. Trebuie să discutăm serios problema. Unii non-humani înzestraţi cu raţiune, ca şi noi, au dezvoltat civilizaţii similare nouă. Poate chiar superioare din anumite puncte de vedere. Trebuie să discutăm serios poziţia pe care o adoptăm faţă de alte forme de viaţă. Scopul fundamental al Alianţei mi se pare agresiv şi nu sunt convins că avem dreptate.

Baidar se frământa nehotărât. Văzuse, în viaţa sa de explorator, zeci de colonii umane distruse de diverse rase non-humane, bestiale sau vegetale. Nu se îndoia de faptul că non-humanii puteau fi înrobiţi sau consumaţi ca hrană ori drept combustibil. Nu era însă sigur de reacţia unei mari părţi din delegaţii. Ştia că multe

civilizaţii humanoide dezvoltaseră relaţii comerciale profitabile cu unele rase non-humane. Erau ei gata să renunţe la avantajele materiale pentru un principiu general al Alianţei? A mai aruncat o privire către sală, apoi s-a hotărât să răspundă:

— Problema nu este simplă, deoarece non-humanii nu aparţin de o singură specie, cu comportamente identice. Este dreptul nostru de a ucide non-humanii care se hrănesc în mod obişnuit cu carne de humanoid?

Un uşor zumzăit de aprobare a venit în locul unui răspuns clar. Nimeni nu era încântat de perspectiva de a deveni hrană pentru non-humani. Baidar a continuat ceva mai aspru:

— E dreptul nostru să distrugem non-humanii care ne atacă şi ne jefuiesc coloniile din lumile noi? Avem acest drept şi această obligaţie faţă de bieţii colonişti! Suntem îndreptăţiţi să înrobim şi să supunem la muncă forţată non-humanii bestiali, lipsiţi de raţiune? Poziţia noastră de fiinţe supreme în această zonă de Univers ne dă acest drept. Putem exploata vegetaţia conform intereselor noastre? Putem, deoarece vegetaţia posedă numai rudimente de raţiune şi ne este necesară pentru trai. Aceasta este una din legile Universului, fraţii mei humanoizi! Fiinţele humanoide trăiesc din exploatarea sau consumarea non-humanilor inferiori. În ce priveşte non-humanii raţionali,

care au dezvoltat civilizaţii similare cu ale noastre, problema se pune în termeni clari: ei sau noi. Nu există spaţiu vital pentru toţi. În cel mai bun caz, îi vom alunga dincolo de frontiera Alianţei, să-şi găsească alte lumi în care să trăiască.

— Ai vorbit de parcă ai fi Creatorul Universului, a observat cefeul.

— Am vorbit ca un vegan conştient şi responsabil faţă de humanoizi, i-a replicat Baidar. Nu ne-am adunat pentru a rezolva probleme de filosofie sau de etică. Înţelepţii pot dezbate aceste probleme pe toate părţile. Noi ne-am adunat din motive clare: scădem numeric, ni se epuizează resursele de trai iar non-humanii ne agresează şi ne jefuiesc. Trebuie să ne unim, să dăm non-humanilor o ripostă hotărâtă şi să pornim expansiunea humanoidă universală. Odată ce ostilităţile dintre noi vor înceta, populaţia va creşte din nou într-un ritm sănătos. Noi suntem exploratori, creatori şi luptători. Nu ne permitem să şovăim în faţa unor dubii mărunte.

Mai multe strigăte de aprobare au răsunat în sală. Baidar a ridicat vaza cu floarea de kipala, să poată fi văzută de toţi:

— Pace între humanoizi! Supremaţia deplină a humanoizilor asupra oricărei vietăţi din această zonă de Univers! Unirea humanoizilor pentru o viaţă sigură, civilizată şi prosperă! Expansiunea

humanoizilor în toate direcţiile universale! Acum e momentul unirii, fraţi şi surori!

Mulţimea s-a ridicat în picioare, bătând ritmic din palme. Baidar zâmbea mulţumit. Alianţa Civilizaţiilor Humanoide era ca şi constituită. O epocă cumplită, de dezbinare între humanoizi, lungă de zeci de milenii, se terminase. Viitorul i se arăta într-o lumină sublimă.

Rebeliunea varangilor

Un miliard de ani pământeni în urmă... Consiliul Suprem al Alianţei Civilizaţiilor Humanoide începea o nouă zi de muncă, în palatul său de pe planeta Hanab, din sistemul solar vegan. Bătrânul înţelept Incer, preşedintele Consiliului, sosise mai devreme cu o jumătate de oră şi se plimba prin parcul palatului. Ziua se anunţa frumoasă, cu cer curat şi soare moderat. Apa din havuz clipocea molcom şi păsărelele ciripeau liniştitor. Inima bătrânului înţelept era însă mohorâtă. Presimţea o nenorocire. Simţise tensiunea în glasul lui Merid, şeful serviciului secret al Alianţei. Seara trecută, acesta îi solicitase să-l primească în audienţă cât mai grabnic posibil. La întrebarea sa, Merid se limitase să spună că în Alianţă se întâmplau lucruri grave, pe care agenţii săi le descoperiseră şi le probaseră suficient de sigur. Atât şi nimic mai mult.

Incer luă loc pe o bancă de marmură, sub un azaleu înflorit. Deşi la început de zi, se simţea ostenit şi tulburat. Cei aproape patru mii de ani pe care îi ducea în spate începuseră să-şi spună cuvântul. Condusese cu mână fermă destinele Alianţei, în ultimii trei mii de ani. Evitase cu pricepere pricinile de conflict între civilizaţii şi sporise continuu zestrea aliaţilor. Sub conducerea sa, Alianţa descoperise şi colonizase câteva planete noi şi bogate. Se putea declara mulţumit. Amintirea discuţiei cu Merid continua să-l roadă, însă. Ce *poate fi atât de grav*, *încât să-l fi determinat pe Merid să încalce protocolul de prezentare în faţa Consiliului*? se întrebă el. Un fior de nelinişte îi străbătu creierul, dar ameninţarea nu căpătă chip. Era ca o otravă ascunsă şi hâdă. *Poate că ar fi timpul să mă retrag,* gândi Incer. *Merit o bătrâneţe liniştită, după o viaţă atât de zbuciumată.* Se ridică destul de vioi de pe bancă şi porni către sala mare a Consiliului. Nu era prea convins că făcuse bine convocându-şi colegii în adunare de urgenţă. Poate că totuşi Merid exagera ori se alarmase inutil.

Garda de la intrarea în palatul Consiliului îi prezentă onorul cu arma la piept. Era un sirusan bine legat, pe care uniforma argintie stătea perfect. Figura lui de culoarea abanosului strălucea de mulţumire. Era linişte şi bine pe planeta Hanab... Incer îl depăşi şi dădu cu ochii

de Merid. Acesta îl aştepta în arcada de la intrare, cu o mapă în mână. Figura lui ascuţită, de cefeu, cu ochii vii şi iscoditori, îl predestinase parcă pentru meseria de spion. Era îmbrăcat deosebit de elegant, într-un costum gri deschis, cu o tunică croită perfect. Merid înaintă către Incer cu pas lin, de felină:

— Frumoasă zi, domnule preşedinte. Îmi pare rău că trebuie să v-o întunec.

— Un rău cunoscut este pe jumătate evitat, îi replică Incer, întinzându-i mâna.

Şeful spionilor din Alianţă se grăbi să-i prindă mâna în ambele palme şi s-o scuture încetişor. Gura lui subţire ca o fantă abia şuieră cuvintele:

— Nu cred să mai puteţi preveni ceva. Poate doar să pedepsiţi.

— Să nu ne grăbim cu concluziile, domnule Merid! Consiliul n-a mai aplicat o pedeapsă severă de mai mult de o mie de ani.

— Situaţia e mai gravă decât o bănuiţi, domnule preşedinte...

Incer îşi mutase deja atenţia de la Merid. Saluta din treacăt colegii din Consiliu, în drumul său către fotoliul de preşedinte. Cei o sută douăzeci şi şapte de consilieri, reprezentând toate civilizaţiile umane din Alianţă, îl aşteptau în amfiteatrul în care, de mii de ani, se luau deciziile de importanţă intergalactică. Incer ajunse la locul său şi rămase în picioare, privindu-şi colegii cu care împărţea răspunderea

pentru destinele populaţiilor din Alianţă.

— Doamnelor şi domnilor colegi, li se adresă el, Kaj Merid, şeful serviciului nostru secret, doreşte să ne facă o informare de maximă importanţă. Vă propun să-l ascultăm cu toată atenţia. Vă rog să vă ocupaţi locurile!

Consilierii se aşezară în ordine. Incer se lăsă în fotoliul de preşedinte şi-şi lipi palmele, cu degetele împletite. Se pregătea să asculte cât mai calm posibil orice grozăvie. Kaj Merid rămase în picioare, în dreapta preşedintelui. Extrase o singură foaie din mapa sa şi aruncă o privire către imensul ecran care ocupa întregul perete din fundul sălii. Verifica dacă subordonaţii săi erau la posturi, gata să deruleze imaginile filmate sau holografice, cu probele de susţinere a alegaţiilor sale. Totul părea în ordine. Merid tuşi, îşi drese glasul, apoi începu să raporteze:

— Doamnelor şi domnilor consilieri, vă rog să-mi permiteţi să vă prezint detaliile unei pregătiri de rebeliune în Alianţa noastră!

Atmosfera paşnică, de uşoară plictiseală indusă de rutina sarcinilor banale, se sparse în ţăndări, ca un pahar scăpat din mână. Privirile tuturor se îndreptară către şeful spionilor mai mult decât curioase. Tensiunea crescuse brusc.

Incer o simţea în ceafă. Toţi consilierii fuseseră şocaţi de introducerea făcută de Kaj Merid.

— Continuă! îl îndemnă Incer. Pe scurt şi cu probe cât mai edificatoare!

— Vă raportez că, din informaţii certe, obţinute de serviciul nostru, rezultă că în lumile varangilor se pregăteşte o rebeliune împotriva ordinii noastre constituţionale. Suntem absolut siguri că Zaris, guvernatorul alcorilor şi Roinar, guvernatorul kaizilor, au conspirat împreună pentru a săvârşi grave încălcări ale legilor noastre. De mult timp, ei au permis populaţiilor conduse să încalce reguli fundamentale de comportare şi să...

Rumoarea stârnită în sala de consiliu îl făcu să-şi întrerupă discursul. Varangii prezenţi în sală se ridicaseră în picioare, gata să protesteze vehement. Incer ridică palma dreaptă şi-i rugă:

— Domnilor, luaţi loc! După ce Merid îşi va prezenta raportul, vom analiza informaţiile pe îndelete. Avem în faţă o problemă serioasă, care trebuie ascultată cu toată atenţia. Nu ne putem permite să facem greşeli.

Varangii îşi reocupară locurile. Kaj Merid se răsuci uşor şi arătă cu degetul către ecran:

— Acesta este un dezintegrator de planete fabricat în ascuns de alcori. Se află în faza de testare şi pune în pericol grav viaţa de pe planetele Alianţei. Constituţia noastră interzice expres proiectarea, producerea, testarea şi folosirea acestui tip de armă deosebit de distrugătoare. Presupunem că alcorii

intenţionează s-o folosească în timpul războiului de secesiune planificat deja.

O linişte teribilă se aşterne peste sală. Cumplitul cuvânt *secesiune* era de vină pentru această reacţie a consilierilor.

În aproape patru miliarde de ani de existenţă, Alianţa Civilizaţiilor Humanoide nu cunoscuse secesiunea. Dimpotrivă, în acest răstimp, multe civilizaţii humanoide care nu participaseră la fondarea Alianţei aderaseră, rând pe rând, la această superputere. Kaj Merid era mulţumit de efectul de trăsnet al informaţiei sale. Se întoarse cu faţa către consilieri şi continuă:

— Am descoperit că alcorii şi kaizii încalcă sistematic programul de perfecţionare rasială şi control demografic al Alianţei. Căsătoriile nu se mai încheie pe baza testelor de compatibilitate stabilite de experţii noştri. Guvernatorii Zaris şi Roinar au permis populaţiilor alcore şi kaide să dezvolte sentimente inferioare, de dragoste instinctuală şi să formeze familii pe baza acestora. Numărul naşterilor n-a mai fost limitat conform programului Alianţei, astfel că populaţiile alcore şi kaide sunt mult mai numeroase decât vi s-a raportat. E posibil ca sporul exploziv de populaţie să indice o pregătire de război. Raportorii alcori şi kaizi au falsificat rezultatele testelor de căsătorie şi cifra naşterilor de copii, introducând aceste falsuri în calculatoarele centrale ale Alianţei.

— Probe! Probe! Probe! scandau varangii din Consiliu, bătând cu palmele în masă.

Kaj Merid aşteptă ca zgomotul să mai scadă în intensitate, apoi replică sigur de sine:

— Putem obţine aceste probe prin anchete la faţa locului şi prin recensăminte exacte ale populaţiilor alcore şi kaide. Vă propun să numiţi o comisie de anchetă, cu participarea unor specialişti din serviciul nostru de informaţii. Această comisie să se deplaseze în sistemul solar Alcor, pe planeta Tamira şi în sistemul solar kaid, pe planeta Bogana, pentru anchetă şi recensământ. Vă garantez cu viaţa mea că informaţiile strânse de comisie vor confirma integral spusele mele.

— Propunere reţinută, pentru dezbatere, îl anunţă Incer. Continuă!

— Alcorii şi kaizii au încălcat interdicţia folosirii ingineriei genetice pentru a produce fiinţe raţionale, continuă Merid. Acesta, arătă el către ecran, este un mutant raţional, produs de geneticienii alcori din maimuţe. Kaizii şi alcorii folosesc câteva milioane de astfel de mutanţi, pentru munci grele, chiar şi mai complexe. Mutanţii numiţi rovi pot fi folosiţi şi în luptă, deoarece posedă o agresivitate deosebită. Producerea şi folosirea mutanţilor de către cele două civilizaţii rebele pot fi documentate tot de comisia de anchetă.

Nimeni nu protesta. Toate privirile se

concentraseră pe ecran. O fiinţă aproape umană, păroasă, cu muşchi puternic reliefaţi, îmbrăcată într-un simplu şort, îi privea cu ochi ascunşi sub arcade proeminente. În mâna dreaptă, ţinea o unealtă folosită îndeobşte în legumicultură. Palma stângă, cu degete lungi, era ridicată ca şi cum s-ar fi apărat. Sunetele care însoţeau imaginea nu lăsau nicio posibilitate de dubiu: rovul vorbea în limbajul alcor.

— Cam greu de contestat această probă! constată Merid pe un ton sarcastic. Rovii sunt înzestraţi cu inteligenţă şi pot desfăşura activităţi specific humanoide.

— Şi pregătirile pentru secesiune? întrebă Incer încă destul de calm.

Kaj Merid privi triumfător către cei opt varangi. Era momentul să-i atace în bloc, să-şi răzbune umilinţele la care varangii îl supuseseră pe timpul unor controale din trecut. În sinea sa, era convins că orgolioşii varangi dispreţuiau în taină cefeii, considerându-i o rasă inferioară. Spionul îşi linse buzele uscate şi începu:

— Deţinem informaţii verificate prin mai multe surse, din care rezultă că alcorii şi kaizii, posibil şi alţi varangi, încalcă sistematic legile fiscale ale Alianţei. În concret, de mii de ani, ei au virat către bugetul Alianţei mai puţin de douăzeci la sută din veniturile lor şi nu cele şaizeci de procente prevăzute de lege. În plus, au ascuns

faţă de Consiliul Suprem descoperirea şi exploatarea unor noi planete, însuşindu-şi integral avuţiile acestora. Astfel, varangii au acumulat bogăţii imense, care contrastează cu nivelul general de trai al populaţiilor din Alianţă. În cercul liderilor varangi, se discută frecvent posibilitatea separării civilizaţiei lor de restul Alianţei, cu scop de a nu împărţi avuţiile lor cu celelalte populaţii aliate. Cei mai înfocaţi susţinători ai secesiunii sunt Zaris-alcorul şi Roinar-kaidul. Vă propun să ordonaţi arestarea imediată a acestor doi capi ai rebeliunii.

Discuţii haotice izbucniră în sală. Consilierii schimbau opinii cu voce tare, în grupuri mai mici sau mai mari. Informaţiile şocante învinseseră obişnuinţele de ordine şi disciplină ale consilierilor. Incer, tot calm, atinse o clapă din faţa sa. Sunetul prelung, de gong, acoperi larma. Consilierii încetară discuţiile şi întoarseră privirile către preşedinte. Kaj Merid zâmbea fin, mulţumit de sine. Era convins că va rămâne în istoria Alianţei ca omul providenţial, care o salvase de dezmembrare.

— Domnule preşedinte şi onoraţi consilieri, nu mai am alte informaţii, raportă el. Cele patru capete de acuzare sunt suficiente pentru pedeapsa capitală.

— Spionii nu au dreptul de a judeca şi a condamna, îi replică Incer liniştit. Vă mulţumim pentru informaţiile furnizate! Sunteţi liber!

Kaj Merid aplecă scurt capul, îşi luă mapa şi porni către ieşire. Unul din varangi îi spuse ceva cu glas scăzut şi şuierător. Merid se prefăcu a nu fi auzit nimic. Ieşi din sală cu fruntea sus şi inima cântând de bucurie. Nimeni până la el nu mai descoperise asemenea informaţii în interiorul Alianţei. Era cineva. Era un erou. *Curând, numele meu va fi pe toate buzele locuitorilor din Alianţă,* gândi el înfiorat de plăcere. *Aş putea ajunge chiar şi guvernator în patria mea, Cefeu. Eu, fiul unor fermieri modeşti, de pe cea mai săracă planetă a constelaţiei...*

O tăcere grea, rău prevestitoare, se lăsase în sala de consiliu. Incer gândea intens, căutând o soluţie de evitare a conflictului. Nu se îndoia deloc de exactitatea informaţiilor prezentate de Kaj Merid. Ele îl şocaseră mai profund decât orice eveniment auzit sau văzut în viaţa lui. Un sistem de valori sigur şi trainic se destrămase în faţa sa ca o pânză veche. Incer simţea că se prăbuşea într-o genune de nesiguranţă şi temeri. Dacă acuzaţiile ar fi privit civilizaţii modeste, de la frontiera Alianţei, le-ar fi putut analiza cu mai mult calm. Varangii erau însă unul dintre stâlpii de susţinere ai edificiului aliat. Strămunii lor participaseră la fondarea Alianţei şi la elaborarea constituţiei acesteia. Oştirile varange, faimoase pentru vitejia lor, impuseseră legile Alianţei până departe, dincolo

de frontiere. Ele plătiseră un cumplit tribut de sânge în marile confruntări cu civilizaţiile non-humane. Varangii contribuiseră total dezinteresaţi la ridicarea nivelului de trai al celor mai sărace populaţii din Alianţă. Savanţii varangi influenţaseră hotărâtor progresul cunoaşterii şi creaţiei umane...

Şi acum ei... gândi Incer şi simţi că se sufoca. Ridică ochii săi de un albastru senin şi cuprinse dintr-o privire întregul Consiliu. Nu-şi recunoscu vocea care rostea liniştit:

— Domnilor colegi, trebuie să dovedim maxim de prudenţă, realism şi responsabilitate în analiza acestor informaţii.

— Nu avem niciun precedent după care să ne ghidăm, observă un consilier sirusan. În al doilea rând, varangii sunt cunoscuţi în întreaga Alianţă ca oameni de onoare desăvârşită.

— Popoarele din Alianţă ne-au ales să le conducem pe bază de legi statornicite în miliarde de ani, precum şi pe informaţii adevărate, exacte şi oportune, rosti Incer cu glas tremurat. Dacă am fugi de adevăr o singură dată, toate principiile morale ale Alianţei s-ar prăbuşi iar haosul comportamental ar cuprinde lumile noastre. Ce soluţii propuneţi pentru rezolvarea crizei varange?

Incer îşi simţea palmele umede de emoţie. Aşa ceva nu mai trăise niciodată. Nici măcar când era explorator şi înfruntase moartea de

mai multe ori, nu simţise fiorul de slăbiciune şi spaimă care îl frământa din ce în ce mai puternic. *O lume sigură şi frumoasă se prăbuşeşte sub ochii noştri*, era gândul înfipt ca un cui în creierul său.

Consilierii schimbau între ei priviri nehotărâte. Erau prea uluiţi să imagineze o soluţie raţională de rezolvare a crizei. După o lungă perioadă de tăcere, varangul Kerr, reprezentantul sistemului solar Alioth, se ridică în picioare:

— Domnule preşedinte şi domnilor colegi, înţeleg că sunteţi stupefiaţi de cele auzite şi văzute, spuse el. Faptele contravin într-o bună măsură vechilor legi ale Alianţei Civilizaţiilor Humanoide. Kaj Merid a cerut deja pedeapsa cu moartea pentru doi corasiali de-ai mei, Zaris şi Roinar. Vă sugerez să privim situaţia şi din alt unghi de vedere. Nu cumva unele reguli fundamentale ale Alianţei nu mai corespund evoluţiei umane şi ar trebui actualizate? Poate că experimentele lui Zaris şi Roinar prefigurează evoluţia viitoare a majorităţii populaţiilor din Alianţă. Vă mulţumesc pentru atenţie!

Kerr îşi reocupă locul, cu ochii la Incer. Pe faţa bătrânului vegan nu se putea citi nimic, însă.

O femeie cu ten măsliniu şi păr roşcat se ridică şi începu să vorbească. Era prinţesa Verina, reprezentanta sistemului solar Bellatrix din constelaţia Orion. Incer nu reuşi să-i recepţioneze cuvintele de început. În creierul

său, vuia furtuna deznădejdii. Propunerea lui Kerr îi confirmase faptul că toate informaţiile prezentate de Kaj Merid erau adevărate. Varangii încălcaseră legi fundamentale ale Alianţei şi acum cereau modificarea lor. Un vârtej tulbure se întrezărea în viitor. Bătrânul vegan se forţă să urmărească discursul prinţesei Verina.

— Puterea şi stabilitatea Alianţei au fost asigurate de respectarea neabătută a legilor comunitare, spunea aceasta. Astfel am învins împotrivirea îndârjită a civilizaţiilor non-humane şi le-am alungat dincolo de frontierele Alianţei. Noi n-am invocat posibilitatea schimbării legilor Alianţei, deşi am suferit pagube imense prin întreruperea relaţiilor comerciale cu unele civilizaţii non-humane. Multe populaţii orione ne-au cerut să respectăm tradiţii locale aflate în contradicţie cu politica demografică a Alianţei. Noi, orionii, am impus legea Alianţei, chiar trimiţând la moarte sau în exil zeci de milioane de corasiali. Ne-ar conveni şi nouă să folosim mutanţi raţionali în locul roboţilor, însă respectăm interdicţia din legile Alianţei. Sustragerea varangilor de la plata dărilor legale către Alianţă e o dovadă de egoism şi necinste. Ea seamănă neîncredere şi nesiguranţă în minţile noastre. Ideea secesiunii este deosebit de gravă. Până şi simplul gând secesionist ar trebui pedepsit cu moartea. În concluzie, nu

putem schimba legile străvechi ale Alianţei, pentru a le adapta faptelor infracţionale săvârşite de varangi şi a-i exonera de pedeapsă. Propun să se aplice legile, cu toată severitatea, pentru a descuraja orice altă civilizaţie de la astfel de acte criminale.

Veganul Incer îşi privea mâinile cu degetele încleştate pe tăblia mesei. Acestea se albiseră de efort inconştient.

O mare luptă se dădea în creierul lui. Sirusanul Megon se ridică şi începu să vorbească:

— De la fondarea Alianţei şi până în prezent, rasa mea a pierdut câteva miliarde de combatanţi. Aceştia au căzut în lupte pentru impunerea legilor Alianţei în această zonă de Univers. Acum, când am impus tuturor civilizaţiilor humanoide un singur sistem de drept, varangii ne cer să-l schimbăm, pentru a-şi scăpa de pedepse unii corasiali. Nu putem accepta aceasta! Siguranţa vieţii fiecărui locuitor din Alianţă depinde de respectarea strictă a legilor. Reformele propuse de varangi ar provoca haos, mai ales în civilizaţiile humanoide noi, cu un nivel mai scăzut de evoluţie. Nerespectarea politicii demografice comunitare ar putea duce la resălbăticirea unor populaţii abia civilizate. Opulenţa varangilor este o jignire şi o sfidare a austerităţii în care trăieşte neamul meu. Cer pedepsirea cu

moartea a căpeteniilor rebele şi reimpunerea legilor Alianţei în rândul populaţiei varange! N-ar fi corect să pedepsim întreaga populaţie varangă pentru infracţiunile liderilor. Numai căpeteniile să fie ucise!

Lui Incer i se părea că trăia într-un coşmar îngrozitor. Consilierii cereau moartea lui Zaris-alcorul iar acesta era logodnicul singurei sale fiice, Deira. *Voi putea, oare, să-mi privesc fiica în ochi şi să-i spun că am decis uciderea iubitului ei*? se întreba bătrânul vegan. *Ar trebui să pot,* se încuraja el. *Legile trebuie respectate...*

Deja, un consilier kaseu vorbea, punctându-şi spusele cu gesturi largi. Ochii săi imenşi răspândeau o lumină verde în jurul feţei de culoare albastră.

— Ca fiinţe raţionale supreme din această zonă de Univers, ar trebui să fim mai deschişi faţă de experienţe noi. Sistemele închise nu evoluează, ci doar se conservă ori se sting. Din multe puncte de vedere, Alianţa noastră a devenit un sistem închis, dominat de rutină şi formalism. Nu neg rolul legilor în viaţa oricărei comunităţi, însă observ că ele trebuie să se adapteze continuu nivelului de evoluţie al populaţiei. De-a lungul timpului, noi, kaseii, am renunţat la multe legi rasiale vechi, cu scopul de a ne încadra în legile evoluţiei şi civilizării continue. De pildă, strămoşii noştri sălbatici

erau canibali, dar noi nu le-am păstrat tradiţia. Când am aderat la Alianţă, una din legile noastre rasiale supreme ne interzicea metisarea cu alte populaţii. Am înţeles că era o frână în calea evoluţiei noastre şi am renunţat la ea. De ce nu ar fi valabilă această regulă de evoluţie şi civilizare şi pentru legile străvechi ale Alianţei? Eu vă propun să dezbatem faptele varangilor funcţie de criteriul evoluţiei şi civilizării continue a humanoizilor. Poate că ar fi bine să ascultăm şi argumentele acuzaţilor Zaris şi Roinar. Nu trebuie să ne grăbim, să luăm o decizie pripită, care ar afecta coeziunea Alianţei şi încrederea populaţiilor humanoide în noi, Consiliul Suprem.

Spusele kaseului i se păreau lui Incer de bun simţ. În acelaşi timp, îl speriau. În mod voalat, ele puneau sub semnul întrebării principii şi legi fundamentale pe baza cărora Alianţa funcţiona de miliarde de ani. Viaţa lui, ca şi a majorităţii legiuitorilor din Alianţă, era intim legată de aceste legi şi principii. Nu şi le putea smulge din conştiinţă decât odată cu viaţa. *Da, sunt prea bătrân pentru aceste vremuri,* gândea Incer. *Ar trebui să mă retrag din funcţie, înainte de a săvârşi fapte pe care le-aş regreta tot restul vieţii.* Îşi ridică ochii din tăblia mesei şi privi la consilieri. Deja vorbea Weipur, un shang din constelaţia Pegasus. Incer făcu un efort să se concentreze asupra discursului acestuia. O cută adâncă, de încruntare, i se săpase pe frunte.

— Dezbinarea ne pândeşte deja, observă shangul. Discuţiile în contradictoriu n-au fost ceva obişnuit în Consiliul nostru. Ele n-ar trebui să ne sperie, însă. Deseori, adevărul şi dreptatea ies la iveală numai în urma unor aprige dispute dialectice. Suntem într-o situaţie delicată, deoarece analizăm situaţia unei supercivilizaţii din Alianţa noastră. Nu e vorba de o naţiune sau rasă măruntă, care face primii paşi pe calea civilizării. Analizăm situaţia unei civilizaţii de mai mult de o sută de miliarde de oameni, civilizaţia varangă. Nu putem despărţi liderii de populaţie decât în mod formal şi ideatic. Mai mult ca sigur, liderii varangi au acţionat cu acordul expres ori tacit al populaţiilor din sistemele lor solare. Dacă ne vom mulţumi să aplicăm legile Alianţei în mod formal, s-ar putea să provocăm o cumplită sciziune, cu efecte negative încă nebănuite asupra viitorului nostru. Vă propun să analizăm faptele varangilor funcţie de criteriile adevărului şi dreptăţii, în general. Încalcă aceste fapte adevăruri universale de care depinde viaţa humanoizilor din Alianţă? Faptele lor nedreptăţesc flagrant alte rase din Alianţă? Pun aceste fapte în pericol civilizaţia noastră humanoidă în ansamblul ei? Dacă vom găsi răspunsuri corecte la aceste întrebări, vom şti ce atitudine trebuie să adoptăm faţă de varangi. Vă propun să discutăm situaţia foarte serios,

fără a ne grăbi să condamnăm ori să aprobăm faptele dezvăluite de Kaj Merid.

Incer se trezi aprobându-l pe Weipur din toată inima:

— Da, nu trebuie să ne grăbim, să luăm o hotărâre pripită. Să analizăm cât mai detaliat efectele pe care le-ar produce fiecare variantă de acţiune asupra populaţiilor din Alianţa noastră!

Încă un varang se ridică în picioare. Era Mugan, reprezentantul sistemului solar Megrez. Figura sa întunecată indica îngrijorare, dar nu frică. Vorbele sale erau simple şi clare:

— Străbunii noştri au fondat Alianţa Civilizaţiilor Humanoide pe bază de consens. Niciuna din civilizaţiile care compun Alianţa n-a fost înglobată cu forţa armelor sau prin înşelăciune. Am respectat întotdeauna libertatea de conştiinţă şi voinţă a fiecărei rase şi naţiuni. De ce, în cazul varangilor, nu se poate aplica principul libertăţii de conştiinţă şi voinţă? De ce simple discuţii despre posibilitatea părăsirii Alianţei sunt taxate drept crime? Ne poate forţa cineva să rămânem în Alianţă fără voia noastră? Nu, domnule preşedinte şi domnilor colegi! Dacă noi considerăm că Alianţa a ajuns un organism birocratic şi anchilozat, care frânează evoluţia spirituală şi materială a varangilor, suntem infractori? Nu, colegii mei! Suntem cu un pas

înainte pe drumul cunoaşterii şi viitorului. Propun să dezbatem posibilităţile şi modalităţile de reformă a Alianţei, încât aceasta să corespundă cerinţelor de evoluţie şi progres a raselor care o compun. Să discutăm deschis, constructiv şi fără a ne acuza de rele intenţii!

Pelas, reprezentantul sistemului solar Deneb din constelaţia Cygnus, se ridică în picioare încă în timp ce Mugan vorbea. Varangul îl observă şi se grăbi să încheie:

— Acum e momentul să stabilim legi mai flexibile şi mai moderne pentru Alianţă. Dacă n-o facem, vom stagna şi ne vom stinge ca şi alte civilizaţii din vechime. Noi, varangii, nu acceptăm o Alianţă închisă la înnoirile cerute de viaţa umană evolutivă.

Pelas se grăbi să-i replice acid:

— Dacă propunerile de reformă a Alianţei ar fi fost făcute înainte de dezvăluirile lui Kaj Merid, aş fi fost tentat să vă iau în serios şi să caut posibilităţi de perfecţionare. Ele sunt făcute însă după descoperirea infracţiunilor deja săvârşite de unii lideri varangi. Nimeni nu v-a oprit să criticaţi şi să propuneţi modificarea legilor Alianţei înainte de a le încălca. Voi le-aţi încălcat pe tăcute, pregătind o secesiune periculoasă pentru Alianţă. Din această cauză, cer formarea unei comisii de anchetă care să documenteze pe teren, în lumile varange, încălcarea legislaţiei comunitare. Vreau să fac parte din

această comisie. De asemenea, cer ca, până la finalizarea anchetei, Zaris şi Roinar să fie suspendaţi din funcţiile de guvernatori şi deţinuţi într-o închisoare vegană. Astfel, nu vor putea influenţa bunul mers al anchetei. Abia după ce vom aduna toate informaţiile despre rebeliunea varangilor, vom putea discuta în Consiliu de avem de făcut în viitor.

Incer îşi descleştă mâinile. Simţea o uşurare în suflet. Nu era obligat să ia o decizie finală încă. Mai avea timp să se informeze, să cugete pe îndelete, să caute o soluţie de compromis. Începuse să se liniştească. Intervenţia varangului Kemir, din sistemul solar Merak, îl aruncă însă înapoi, în plin conflict de civilizaţii.

— Nu-i vom preda pe Zaris şi Roinar poliţiştilor federali, declară acesta. Ei sunt demnitari de rang maxim în lumea noastră şi trebuie să fie trataţi cu tot respectul cuvenit. Ca semn de bunăvoinţă şi bună credinţă, acceptăm ca o comisie numită de Consiliu să inspecteze orice planetă din constelaţia Varanga. Nu avem nimic de ascuns faţă de aliaţii noştri. Dacă însă nu vom fi trataţi ca aliaţi cu drepturi egale, nu vom ezita să ne desprindem din Alianţa Civilizaţiilor Humanoide. Suntem suficient de puternici şi de evoluaţi încât să trăim pe cont propriu.

— Nici măcar nu vă ascundeţi intenţiile secesioniste! strigă un consilier orion, arătându-l pe Kemir cu degetul. Vreţi să aruncaţi

populaţiile humanoide cu miliarde de ani în trecut?

— Vrem să trăim normal în această zonă de Univers, replică Kemir mohorât. Vrem să cunoaştem legile universale de evoluţie şi să le respectăm. Nu vrem să ne închidem într-un cerc strâmt de legi vechi, în care să stagnăm şi să ne stingem. Vrem să asigurăm şi generaţiilor viitoare dreptul la viaţă civilizată.

— Încălcând legile Alianţei?! îi strigă un consilier vegan.

— Respectând legile vieţii, ripostă Kemir dur. Noi nu suntem mai inteligenţi şi mai culţi decât creatorii care ne-au înscris aceste legi în fiinţele noastre.

— Ce teorii înşelătoare mai vreţi să inventaţi? întrebă un dracon din sistemul solar Alwaid. Humanoizii sunt produsul propriei autoperfecţionări.

— Şi cum am apărut în această zonă de Univers? îl repezi Kemir. Cine ne-a înzestrat cu instinctele de perpetuare şi evoluţie?

Discuţia degenerase în zeci de replici încrucişate, între consilierii din rase diferite. Cuvântul *rebeli* se auzea din ce în ce mai des. Cei opt varangi se ridicaseră în picioare, ripostând fiecare la atacurile venite din toate părţile. În mod vădit, poziţia lor nu era deloc bună. Majoritatea celor prezenţi se simţeau înşelaţi şi ameninţaţi de secesiunea varangilor.

Incer făcu un ultim efort de a restabili ordinea. Sună gongul, apoi se ridică în picioare şi începu să vorbească:

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să vă stăpâniţi nervozitatea! Până la finalizarea verificărilor, nu aveţi dreptul de a acuza pe nimeni, de nimic. După ce vom aduna toate informaţiile din Varanga, le vom analiza împreună şi vom lua o decizie temeinică. Vă rog să precizaţi cine se oferă voluntar pentru comisia de anchetă!

În liniştea producă de intervenţia lui Incer, începură să se audă glasurile voluntarilor: Pelas-denebul, Myra-oriona, Kirod-sirusanul... Concomitent, figurile lor apăreau pe ecranul din fundul sălii de consiliu.

Incer se lăsă uşurat în fotoliu. Câştigase timpul pe care şi-l dorea. Se putea sfătui în linişte cu înţelepţii vegani, putea interveni pentru netezirea asperităţilor şi domolirea patimilor... Sentimentul de prăbuşire iremediabilă începuse să-l părăsească. Ochii lui se opriră o clipă pe figurile celor opt varangi. Aceştia rămăseseră în picioare, cu bărbiile ridicate, privind mândru, chiar sfidător, în jur. Nu se temeau de cele ce se pregăteau. Dimpotrivă, păreau mulţumiţi de efectele răzvrătirii lor. *Ce neam orgolios şi încăpăţânat*! se pomeni Incer gândind. *Şi când mă gândesc că unul dintre ei îmi va lua singura fiică...*

Anchetă în sistemul solar Alcor

Cei opt consilieri varangi ieşiră împreună din sala de consiliu. Priveliştea care îi întâmpină ar fi trebuit să-i descumpănească. Marea piaţă din faţa palatului era aproape plină de jurnalişti din diverse constelaţii şi de populaţie vegană. Pe marele ecran din stânga pieţii, scintila o lozincă în litere roşii, din alfabetul Alianţei – *Moarte rebelilor varangi*!

— Şobolanul de Kaj Merid şi-a pus în mişcare antenele, constată Varid, reprezentantul sistemului solar Al Kaid.

— Vrea neapărat vărsare de sânge, spuse alcorul Ower. Cel puţin al nostru, al alcorilor şi kaizilor, dacă nu al tuturor varangilor.

— Ar trebui să-i administrăm o lecţie amară ţăranului ăsta cefeu, sugeră fermecătoarea Layna, consiliera sistemului solar Phecda.

— Toate la timpul lor, îi temperă bătrânul Domuz din sistemul solar Mizar. Vedeţi cum răspundeţi la întrebările provocatoare ale ziariştilor!

Videolaserele portabile bâzâiau deja în faţa lor iar jurnaliştii se înghesuiau nerăbdători, să nu scape evenimentul mileniului – acuzarea varangilor de rebeliune. Era un subiect teribil, care putea fi viu discutat până în cele mai îndepărtate lumi ale Alianţei. Kerr din Alioth

făcu un pas în faţa delegaţiei varange şi ridică palmele, cerând linişte. Mulţimea nervoasă tălăzui preţ de câteva secunde, apoi începu să se liniştească. Kerr se întoarse cu faţa către ecranul pe care provocatori necunoscuţi cereau moartea varangilor. Din fruntea lui porni un fulger albăstrui şi ecranul explodă în ţăndări.

— Acum putem discuta civilizat, anunţă Kerr. Ce doriţi de la noi?

— O declaraţie comună privind acuzaţiile ce vi se aduc de către Consiliul Suprem! cerură mai multe glasuri.

— Decanul nostru, Bores din lumea stelei Dubhe, va lămuri această problemă.

Ca la o comandă, varangii se dispuseră în semicerc, scoţându-l în faţă pe bătrânul Bores. Chipul lui vulturesc, cu faţa bronzată şi cu părul complet alb, degaja răceală şi siguranţă. Ochii săi vii, de culoare bleumarin, îţi impuneau respect de la prima vedere. Bores îşi ridică fruntea mândră în faţa mulţimii şi spuse liniştit:

— În prezent, civilizaţia varangă nu e acuzată de nimic. Spionul Kaj Merid, atât de îndrăgit în lumile noastre stelare, a informat Consiliul Suprem despre cinci presupuse infracţiuni federale săvârşite de varangi.

Tonul dispreţuitor la adresa sa îl făcu Kaj Merid să se strâmbe de ură. Spionul urmărea şi înregistra discuţiile din piaţă, printr-o aparatură ultraperformantă, instalată într-o clădire vecină.

Alături de el, câţiva agenţi înarmaţi urmăreau încordaţi evenimentele aflate în desfăşurare. Kaj Merid îi speriase, spunându-le că varangii erau în stare de un act disperat.

— O comisie numită de Consiliul Suprem va verifica acuzaţiile lui Kaj Merid, în lumea Varangei, continuă Bores. Noi, varangii, vom ajuta această comisie să afle întregul adevăr. Nu avem nimic de ascuns.

— Veţi preda comisiei secesioniştii varangi? întrebă o jurnalistă vegană.

— Niciun varang nu poate fi acuzat de secesiune, pentru că a făcut propuneri de perfecţionare a organizării şi activităţii Alianţei noastre! replică Bores.

— Zaris-alcorul şi Roinar-kaidul au întreprins acţiuni concrete în vederea secesiunii! strigă un vegan din mulţime. Nu ne puteţi înşela. Vrem să-i vedem la închisoare!

— Guvernatorii Zaris şi Roinar au discutat posibilitatea secesiunii, în caz că propunerile lor de evoluţie şi progres nu vor fi acceptate de Consiliul Suprem. Conform principiilor libertăţii de conştiinţă şi de voinţă, nu pot fi acuzaţi de niciun delict federal.

— Nu puteţi nega faptul că varangii au dezinformat sistematic conducerea Alianţei despre invenţiile ştiinţifice cu caracter militar şi genetic! şuieră un ziarist sirusan.

— În fiecare zi, în lumile varange, se produc

zeci de descoperiri şi invenţii ştiinţifice, replică Bores. Nu putem sufoca baza de date a Alianţei cu toate fleacurile. Raportăm numai informaţiile de interes federal.

— V-aţi îmbogăţit din înşelarea aliaţilor şi trăiţi după reguli imorale, aproape sălbatice! acuză un jurnalist shang.

— Comisia de anchetă va verifica aceste informaţii incorecte pe mai multe planete din lumile noastre, îi răspunse Bores. Vom cere ca rezultatele anchetei să fie făcute publice faţă de toate rasele aliate. Astfel, bârfele, zvonurile şi interpretările tendenţioase, răspândite de spionii lui Kaj Merid, vor fi spulberate.

— Deci, respingeţi fără echivoc secesiunea? întrebă o jurnalistă kasee.

— Dacă populaţia varangă va fi nedreptăţită şi propunerile noastre de perfecţionare a Alianţei vor fi respinse fără a fi discutate serios, vom lua în calcul şi posibilitatea secesiunii, răspunse Bores cât se putea de franc. Noi, varangii, suntem oameni liberi, creatori şi morali. Nimeni şi nimic nu ne va putea frâna progresul spiritual şi material. Nici măcar legile învechite ale Alianţei!

O explozie de proteste izbucni după ultima sa propoziţie. O asemenea reacţie era de aşteptat. Cetăţenii Alianţei erau educaţi încă din copilărie să creadă că legile lor erau sacre, inviolabile şi imuabile. Varangii tindeau să sfărâme fără milă

credinţe absolute, înscrise în sufletele miilor de miliarde de humanoizi din Alianţă. Acţiunea lor nu avea precedent istoric cunoscut. Era o noutate care şoca şi speria oamenii obişnuiţi cu stabilitatea vieţii.

Bores cugetă câteva clipe. Se întreba cam cum ar putea câştiga mulţimea faţă de cauza varangă. Ca fin psiholog şi bun diplomat, ştia că varangii vor avea nevoie de sprijin de mase în toate lumile Alianţei. Ca atare, ridică glasul şi spuse:

— Invităm jurnaliştii şi alte persoane interesate să vină în Varanga, să urmărească mersul anchetei ori să se informeze pe cont propriu. Vă oferim mijloace de transport, locuri de cazare şi surse de hrană gratuite. Dacă veniţi la noi, veţi constata că suntem o rasă ospitalieră şi paşnică.

Peste mulţime se lăsă liniştea. Toţi simţeau că varangul vorbise sincer, din inimă. Deja, majoritatea şovăiau în faţa delegaţiei varange. Bores profită de momentele de incertitudine şi-i anunţă:

— Nu mai avem nimic de declarat. Plecăm în Varanga, să sprijinim comisia numită de Consiliul Suprem să afle adevărul. Vă mulţumim pentru atenţie şi pentru înţelegere!

Bores făcu primul pas. Mulţimea se desfăcu supusă, lăsându-le varangilor o cale de trecere către aeromobilul lor. În turnul din vecinătatea

pieţii, Kaj Merid îşi muşca furios buzele. *Varangii sunt deosebit de înşelători şi greu de prins pe picior greşit,* gândi el. *Trebuie să plec personal în Varanga, să mă asigur că nu vor înşela membrii comisiei de anchetă. Trebuie*!

*

În zborul către astroport, în aeromobilul lor, varangii se sfătuiră pe îndelete. Nu se puteau risipi în întreaga lume a celor opt stele. Comisia numită de Consiliul Suprem îşi stabilise ca obiectiv verificarea situaţiei şi activităţilor din lumea alcorilor, condusă de guvernatorul Zaris şi din sistemul solar Al Kaid, condus de Roinar. Ei trebuiau să fie acolo, alături de cei doi guvernatori acuzaţi, să se asigure că nicio provocare sau un abuz nu va avea loc. Ca atare, deciseră să informeze guvernatorii din celelalte lumi varange despre hotărârea Consiliului Suprem, iar ei să se împartă în două grupe, care să plece pe planetele de bază ale lui Zaris şi Roinar.

Comunicatul către guvernatorii sistemelor solare varange a fost trimis din zborul aeromobilului. În el se sugera şi alarmarea forţelor de apărare proprii, pentru a respinge eventuale provocări din partea unor agenţi rău voitori. La astroport, varangii s-au despărţit în două grupuri şi s-au îmbarcat separat. Kerr, Layna, Ower şi Domuz au plecat pe direcţia stelei Alcor, cu intenţia de a ateriza pe planeta

Tamira. Bores, Varid, Mugan şi Kemir au plecat cu astronava pe direcţia planetei Bogana, din sistemul solar Al Kaid. Consilierii varangi probau încă o dată că, în lumile lor, solidaritatea rasială era mai presus de orice discuţie. Nici măcar ameninţarea cu forţele armate ale întregii Alianţe nu-i făcuse să accepte arestarea lui Zaris şi Roinar. Un asemenea act înjositor era de neconceput de către mândrii varangi. Zaris şi Roinar aveau dreptul să-şi justifice acţiunile din poziţia de oameni perfect liberi.

*

În astronava *Kristal,* cu destinaţia Tamira, consiliera Layna încerca să se relaxeze după şocurile prin care trecuse. Îşi trăsese căştile pe urechi şi asculta muzica astrală, din patria ei, planeta Fiora. Prin faţa ochilor ei închişi, treceau imagini splendide, de acasă. Soţul ei, astrofizicianul Ragnar şi cei doi copii, un băiat şi o fată... Şi ea încălcase limita demografică impusă de Alianţă la un singur copil. N-ar fi renunţat la niciunul, pentru nimic în lume. Sentimentele sale faţă de soţ şi copii erau o problemă personală, în care funcţionarii comunitari nu aveau dreptul să se amestece. Şi ea cunoscuse dragostea adevărată, pur umană. Nu se căsătorise conform programului de calculator stabilit de geneticienii Alianţei. Îşi alesese soţul după glasul inimii. Nu simţea niciun fel de vină pentru aceasta. Dimpotrivă,

era sigură că ascultase de chemarea naturală înscrisă de legile universale în fiinţele lor...

Cei trei bărbaţi care o însoţeau, Kerr, Ower şi Domuz, se retrăseseră într-o cabină, să-şi continue discuţiile. Au aprins ierburi aromate, în narghilele de metal, după obiceiul împrumutat de la orioni. Trăgeau alene fumul parfumat în piept, apoi îl slobozeau în aer, în rotocoale albăstrii.

— Dacă spionii comunitari vor să-l aresteze pe Zaris, va trebui să ne opunem cu luptătorii noştri, sugeră Kerr.

— Desigur, aprobă bătrânul Domuz. Nu putem permite ca un guvernator varang să fie înjosit în asemenea hal.

— Îmi voi apăra guvernatorul cu preţul vieţii mele, îi asigură Ower. De sute de mii de ani, niciun alcor n-a purtat cătuşe.

Discuţia continuă domol, în atmosfera parfumată cu tabac şi alte plante înmiresmate. Erau siguri că Varanga nu era ameninţată de vreo acţiune de război, de către forţele armate aliate. Acestea acţionau numai la comanda Consiliului Suprem din care făceau parte şi ei. Bătrânul vegan Incer era prea înţelept să autorizeze folosirea forţei armate împotriva unei supercivilizaţii ca Varanga. Nu, niciun pericol major nu ameninţa lumea lor. Doar o comisie sâcâitoare, care va ancheta un timp spusele lui Kaj Merid. Apoi, vor urma lungi discuţii în

Consiliul Suprem şi se va ajunge la un compromis...

*

Consilierii Bores, Varid, Mugan şi Kemir, îmbarcaţi pe astronava *Fulger,* cu destinaţia Bogana, discutau cele de urmat, în jurul unei mese. Din când în când, gustau din paharele cu amber, o băutură uşor alcoolizată, făcută din fructe. Nici ei nu erau prea îngrijoraţi de activitatea comisiei de anchetă. Nu se simţeau vinovaţi cu nimic faţă de aliaţii lor. Cele cinci capete de acuzare ridicate de Merid erau simple interpretări rău voitoare. Ei acţionaseră potrivit credinţelor lor în evoluţie şi progres, precum şi conform principiilor de justiţie. Nu era drept ca ei, varangii, să întreţină populaţii mai puţin creatoare, cu taxe exagerate, smulse din cuceririle riscante ale exploratorilor şi comercianţilor lor. Armata Alianţei era nejustificat de mare faţă de pericolele reale care pândeau lumile lor. Aceasta devenise un organism parazitar, care consuma foarte mult, fără a produce nimic. Mercenarii sirusani erau plătiţi cu solde de zeci de ori mai mari decât salariile oamenilor de ştiinţă din alte lumi. Aşa ceva nu puteau accepta creatorii varangi. Cei patru consilieri erau decişi să-şi impună principiile şi opiniile în faţa comisiei de anchetă. Nici măcar nu-şi imaginau că se va încerca folosirea forţei împotriva guvernatorului Roinar.

Aşa ceva era de neconceput. Spionul Kaj Merid trebuia să-şi cunoască lungul nasului. O fi fost el funcţionar federal, însă un guvernator de sistem solar e un stăpân de lumi, cu cel mai înalt rang în Alianţă.

*

— Ne apropiem de Tamira, anunţă pilotul astronavei *Kristal.*

Layna deschise ochii şi-şi scoase încet căştile de pe urechi. Se eliberă din chingile fotoliului şi se apropie de hublou. Lumea Tamirei se răsfăţa sub razele soarelui Alcor. Era aşa cum o cunoscuse anterior. Două continente gigantice, parcă în echilibru, separate de oceanul planetar. În partea luminată de soarele Alcor, se ghiceau miile de oraşe albe, construite integral din calcar, cea mai obişnuită rocă locală. Acolo, undeva, înconjurată de grădini şi parcuri imense, se afla capitala planetei, Kadeva. *Dacă n-ar fi această blestemată comisie, m-aş simţi în vacanţă,* gândi Layna. *Alcorii sunt deosebit de prietenoşi şi ştiu să-şi trăiască din plin vieţile. Ar fi păcat ca o lume atât de plăcută să fie zguduită de tulburări provocate de funcţionarii federali...*

Cei trei bărbaţi veniseră în centrul de comandă şi urmăreau pregătirile de aterizare. Astronava luneca lin către locul indicat de administratorii astroportului. O mică zguduitură şi trapa de ieşire începu să se deschidă. Layna

se întoarse la locul ei, să-şi ia geanta de voiaj, destul de uşoară. Nu-şi cărase lucruri inutile, deoarece ştia că gazdele alcore le vor pune la dispoziţie cele necesare unui trai mai mult decât îmbelşugat. Alcorii erau recunoscuţi drept cei mai bogaţi varangi. Aveau multe planete noi în exploatare. Producţia industrială era înfloritoare, deoarece inventatorii alcori născoceau cele mai neobişnuite maşini şi aparate. Comerţul cu alte lumi din Alianţă le aducea venituri mult mai mari decât ar fi putut consuma. Layna păşi către scara de coborâre, cu aceste gânduri în cap.

Prima figură de alcor apărută în faţa ochilor ei, conducătorul aeromobilului, nu-şi ascundea îngrijorarea.

— Aţi aflat deja? îl întrebă ea.

— Acuzaţiile au fost dezbătute aseară, pe postul planetar de televiziune, confirmă acesta. Lumea aşteaptă o declaraţie oficială a guvernatorului Zaris.

— Vă temeţi?

— Toţi suntem acuzaţi, mai mult sau mai puţin. Ce se va întâmpla cu noi, doamnă consilier?

— Nimic deosebit. Veţi continua să trăiţi după aceleaşi reguli şi tradiţii. Alianţa nu are drept să se amestece în viaţa internă a lumii voastre.

— Dacă ar fi aşa...

Cei patru consilieri urcară în aeromobil şi

porniră către oraş.

— Comisia de anchetă a sosit cu aproape o oră înaintea dumneavoastră, îi informă conducătorul vehiculului.

A fost cazată într-o casă de oaspeţi din acelaşi complex în care veţi locui dumneavoastră.

— I-ai văzut? întrebă Kerr.

— Numai la televizor. Sunt cinci. Patru bărbaţi şi o femeie. N-am reţinut niciun nume.

— Vedem noi...

Aeromobilul pătrunse în oraş, pe deasupra unui bulevard foarte larg. Oamenii se zăreau asemenea unor puncte viu colorate în alb, bleu şi galben. Acestea erau cele mai obişnuite culori ale straielor alcore. Nişte culori vii şi vesele, ca sufletele băştinaşilor. După un ocol de câteva minute, aeromobilul ateriză într-un parc imens, străbătut de alei albe ca spuma laptelui.

— Aceasta este vila dumneavoastră, le arătă conducătorul aeromobilului o clădire cu trei etaje, din calcar, metal şi sticlă. Acolo, în dreapta, locuiesc membrii comisiei de anchetă.

Cei patru consilieri îşi luară genţile de voiaj şi coborâră. În faţa vilei, îi aşteptau patru fete îmbrăcate în salopete bleu şi cu coroniţe galbene pe frunţi. Erau gazdele alcore. Toate îi întâmpinară zâmbind deschis, fără urmă de formalism. Chiar erau bucuroase de oaspeţi. Înainte de a intra în vilă, Layna aruncă o privire către clădirea vecină. I se păruse că nişte ochi

sfredelitori şi răi o urmăreau. Nu zări însă nimic. Probabil, noii sosiţi se odihneau după călătorie.

În holul de intrare, Ower îşi anunţă colegii că va pleca imediat la palatul guvernatorului, să discute cu Zaris. Intenţiona să-l roage să nu dea nicio declaraţie oficială înainte de a se sfătui cu ei. Toţi îl aprobară. Era bine ca Zaris să nu irite inutil membrii comisiei de anchetă. Trebuia să-i trateze cu maxim de diplomaţie iar el nu prea excela în acest domeniu. Înainte de a fi ales guvernator, fusese unul dintre cei mai cutezători exploratori şi cuceritori de planete sălbatice. Era învăţat să lupte şi să rişte. Nu se adaptase niciodată la comportarea formalistă, aproape ritualică, practicată de înalţii funcţionari ai Alianţei.

Layna pătrunse în apartamentul său. O adiere suavă, de flori de portocal, se răspândea din aparatul de climatizare. Consiliera îşi lăsă geanta de voiaj pe suportul de lângă uşă şi înaintă până la peretele din sticlă dinspre sud. De după perdea, mai aruncă o privire către vila vecină. Nu se înşelase. Silueta subţire, îmbrăcată într-un costum gri-fer, a spionului Kaj Merid se zărea pe terasa de la ultimul etaj. Şeful serviciului secret federal stătea cu mâinile în buzunare şi privea undeva în zare. Ce *şarpe*! gândi Layna. Se întoarse în cameră şi începu să se dezbrace. În continuare, se desfătă cu o baie de spumă cu miros de trandafiri, până simţi că

era pe cale să adoarmă. Oboseala călătoriei îşi spunea cuvântul. Ieşi din baie şi-şi îmbrăcă pijamaua galbenă, pufoasă ca un boboc de raţă. Se întinse în pat şi adormi aproape instantaneu. Prin vis, se vedea împreună cu soţul şi copiii într-o livadă de portocali înfloriţi.

*

Înserarea împresura lent şi sigur capitala Kadeva. Luminile de noapte se aprindeau automat, pe măsură ce întunericul înainta. O briză uşoară venea dinspre oceanul planetar. Dinspre nord, se auzea o muzică lină, specific alcoră. Cei patru consilieri varangi aşteptau în seara blândă, să fie conduşi la palatul guvernatorului Zaris. Din câte văzuseră, intervenţia lui Ower produsese efecte. Televiziunea planetară prezentase comisia de anchetă, dar nu şi punctul de vedere oficial al guvernatorului. Zaris îşi amânase declaraţia pentru mai târziu. Înţelesese că trebuia să joace după alte reguli decât cele cu care fusese învăţat în viaţa de explorator şi luptător.

Un aeromobil deosebit de elegant, alb şi cu o linie albastră pe burtă, ateriză în faţa vilei. Cei patru consilieri urcară în el şi acesta porni către palatul guvernatorului, din partea de est a oraşului. Toţi tăceau, frământându-şi gândurile. Nici măcar unul dintre simpatizanţii varangilor nu ajunsese în comisia de anchetă de pe Tamira. Draconul Valer se impusese şef iar

ceilalţi membri erau shangul Li Pei, sirusanul Kirod, oriona Myra şi otrăvitul spion Kaj Merid-cefeul. Lupta pentru a impune o concluzie favorabilă alcorilor se anunţa destul de grea.

Aeromobilul ateriză în faţa palatului guvernamental situat în imediata apropiere a plajei. Frământarea oceanului planetar putea fi auzită ca o melodie ritmică şi liniştitoare. Zaris, îmbrăcat într-o bluză albă şi pantaloni de aceeaşi culoare, le ieşi înainte, cu braţele larg deschise:

— Bine aţi venit, oaspeţi dragi! Vă mulţumesc pentru grija ce mi-o purtaţi!

Layna se lăsă sărutată pe amândoi obrajii, apoi îl studie curioasă, căci îl vedea pentru prima oară. După criteriile rasei lor, Zaris era considerat tânăr, la cei o mie de ani ai săi. Mai înalt decât media alcorilor, cu faţa creolată şi părul negru, Zaris putea trece drept un bărbat frumos chiar şi pentru alte rase. Un zâmbet cald îi lumina figura bărbătească iar ochii săi negri ca smoala licăreau vii şi inteligenţi. Consilierii se lăsară conduşi într-o sală mică, decorată cu fresce aurite. Mai multe fotolii erau răspândite în jurul unei mese rotunde, pe care erau aşezate pahare cu băuturi şi fructe locale – portocale, mandarine, curmale, banane...

Oaspeţii luară locuri în jurul mesei, însă Zaris rămase în picioare. Astfel, îi putea vedea pe toţi deodată şi-şi putea imagina că avea în faţă

comisia de anchetă. Ideile i se limpeziseră deja în minte. Îşi vedea destul de clar calea de urmat.

— Ce intenţionezi să faci, Zaris? întrebă Kerr.

— Nu mă voi înjosi în faţa comisiei de anchetă. Îi voi înfrunta pe membrii acesteia cu calm dar şi cu fermitate. Nu voi renunţa la principiile înnoitoare aplicate deja în sistemul nostru solar. Acum e momentul ca varangii să-şi impună punctul de vedere faţă de legile învechite ale Alianţei.

— Deci, vrei să ataci frontal, fără a nega nicio acuzaţie, constată Domuz. În acest caz, ai şanse de izbândă numai dacă ideile tale vor fi receptate şi asimilate de cât mai multe civilizaţii aliate.

— Aşa gândeam şi eu. Dacă reuşesc să produc o furtună în cele mai luminate creiere de lideri comunitari, ancheta se va transforma într-o dezbatere profundă, în faţa Consiliului Suprem.

— E cam târziu să alertezi lumile Alianţei, aprecie Layna. Mâine, comisia îşi va începe ancheta.

— Am pregătit două comunicate limpezi şi scurte, pe care intenţionez să le prezint chiar în această seară, la postul planetar de televiziune. Primul se adresează lumilor humanoide şi justifică fiecare acţiune incriminată de Kaj Merid. Al doilea comunicat e menit să liniştească populaţia alcoră. Îmi asum

răspunderea personală pentru toate faptele de care sunt acuzaţi alcorii şi kaizii.

— Deci, intenţionezi să acţionezi contraofensiv, constată Kerr. Să auzim comunicatele!

Zaris se concentră câteva clipe, apoi începu să vorbească. Folosea un limbaj laconic şi foarte convingător.

Nu era un orator de tribună, cu limbaj şlefuit şi ambiguu. Vorbea din inimă, cu toată sinceritatea. Când termină expunerea, Domuz aprecie:

— E posibil să impresionezi şi să-ţi câştigi adepţi între humanoizii din alte rase. Nu sunt sigur însă că lideri importanţi se vor grăbi să-ţi susţină părerile în faţa Consiliului, riscându-şi funcţiile, averile, libertatea şi chiar vieţile.

— Nu am nimic de pierdut, dacă încerc. Altă cale de ieşire din situaţie nu există. Nici n-aş încerca să ascund miile de probe pe care Merid şi-a fundamentat acuzaţiile.

— Atât de multe probe împotrivă?! se sperie Layna.

— Mai multe decât îţi poţi imagina, surioară. În ultimii trei sute de ani, de când sunt guvernator, populaţia alcoră aproape s-a dublat. Am creat câteva zeci de milioane de mutanţi rovi care lucrează pe câmpuri şi în mine. Am cucerit trei planete virgine foarte bogate, pe care avem grupuri de colonişti angrenaţi în

exploatarea resurselor naturale. N-am raportat nimic despre aceasta şi n-am plătit taxele împovărătoare către bugetul Alianţei, deoarece am apreciat că aşa era just.

— Într-adevăr, nu se poate ascunde nimic, constată Domuz. Finalizează-ţi comunicatul către lumile humanoide cu un apel, Zaris! Cheamă-le la o largă dezbatere pe tema perfecţionării legislaţiei comunitare! Această tactică ar trebui să producă efecte, deoarece mulţi sunt nemulţumiţi de una sau alta din legile Alianţei. Consiliul Suprem trebuie forţat să discute un curent general de opinie, nu numai faptele alcorilor şi kaizilor.

— Voi face apelul, în cei mai potriviţi termeni, îl asigură Zaris. Aş prefera ca mâine, când întâlnesc comisia de anchetă, să fiţi alături de mine.

— Vom fi aici, să te susţinem cu trup şi suflet, îl asigură Kerr. Te rugăm să ne laşi pe noi să argumentăm unele poziţii şi principii faţă de membrii comisiei! Sperăm să semănăm îndoiala cel puţin în minţile unora dintre ei.

— Sunt hotărâţi să mă distrugă, nu?

— Să spunem că au poziţii nu tocmai prietenoase, sugeră Layna. Ele pot fi modificate sensibil, printr-o argumentaţie diplomatică.

— Dar faptele rămân fapte, murmură Zaris. Mă duc să-mi prezint comunicatele. Vă rog să rămâneţi pe loc, să ne mai sfătuim, după ce

aflăm primele reacţii din lumile humanoide!

Guvernatorul alcor îi salută prin înclinarea capului şi ieşi. O muzică abia susurată invadă salonul. Două fete se prezentară să afle preferinţele culinare ale oaspeţilor. Totul era atât de liniştit şi paşnic! Numai prezenţa a două santinele înarmate cu razere, în faţa palatului guvernamental, le amintea consilierilor că lupta nu fusese exclusă total din lumile lor.

*

Aerul din sala de consiliu a palatului guvernatorului alcor parcă îngheţase. Vaier draconul îi prezentase lui Zaris acuzaţiile, în mod oficial, pe un ton sever şi tăios. Era uşor de ghicit intenţia sa de a-l face pe guvernatorul alcor să se simtă mic şi neajutorat în faţa birocraţiei comunitare. Zaris reuşise să-ţi ţină în frâu replicile la fel de tăioase care îi veniseră pe limbă. Nu se simţea deloc în pericol, în pofida faptului că niciun lider important din lumile humanoide nu răspunsese apelului său. Era convins că, în următoarele zile, mesajele de susţinere vor începe să curgă din toate colţurile universului humanoid. Alianţa avea nevoie de o reformă radicală, pentru a se adapta evoluţiei vieţii umane şi a cunoaşterii ştiinţifice.

Valer draconul încheie şirul de acuzaţii cu obişnuita formulă:

— Domnule guvernator Zaris, pledaţi vinovat sau nevinovat?

— Nevinovat! răspunse Zaris sigur de sine. Confirm exactitatea faptelor din rechizitoriu, însă vă atrag atenţia că ele au fost interpretate în mod răuvoitor. De când sunt guvernator, valorile furnizate de sistemul nostru solar bugetului Alianţei au crescut substanţial, de la un an la altul. M-am străduit să dezvolt prosperitatea lumii mele, îmbogăţind şi aliaţii.

— Şi dezintegratorul de planete?

— Suntem la frontiera de nord-vest a Alianţei, în imediata vecinătate a sistemelor solare locuite de non-humani. Avem tot interesul să ocupăm planete noi, cu scop de a le exploata. Din păcate, unii non-humani trăiesc într-o simbioză atât de strânsă cu planetele lor, încât trebuie să-i distrugem împreună cu ele.

— Aveţi sau nu arma? întrebă sirusanul Kirod.

— Am proiectat-o şi am construit-o, confirmă Zaris. N-am testat-o încă, deoarece n-am găsit nicio planetă care să merite distrugerea integrală.

— Aţi încălcat interdicţia expresă din articolul 38, punctul 7, din constituţia Alianţei! şuieră triumfător Kaj Merid. Conform celor prevăzute...

— Nu vă obosiţi în zadar! îl întrerupse Zaris. Cunosc bine statutul comunitar şi sunt conştient de lacunele, ambiguităţile sau articolele perimate din acesta. Am acţionat exclusiv mânat de dorinţa de a dezvolta puterea armată a Alianţei.

— Şi politica demografică? chestionă Myra oriona.

— Invoc dreptul de a păstra tradiţiile rasei noastre! interveni Kerr liniştit. Strămunii noştri au încheiat întotdeauna căsătorii bazate pe sentimente de dragoste şi fiecare familie a dat naştere la cel puţin doi copii.

— Varangii au votat împotriva programului de selecţie genetică propus de vegani, îl completă Layna. Puteţi verifica aceasta în arhivele Alianţei.

— Programul a fost adoptat cu majoritatea de voturi şi a devenit obligatoriu, replică shangul Li Pei. Toate elitele din lumile humane, cu excepţia voastră, l-au aplicat şi-l aplică ad literam, convinse că acesta asigură evoluţia personală şi colectivă. Până şi faţă de animale aplicăm programe de selecţie şi perfecţionare. Cu atât mai mult, programul de selecţie genetică a humanoizilor este strict necesar.

— Puteţi demonstra că alcorii care n-au respectat programul genetic au regresat şi au involuat? atacă Domuz întreaga comisie.

— Pe noi ne interesează numai stricta încălcare de lege, ripostă Valer draconul. Nu punem din nou în discuţie un program analizat şi aprobat de Consiliu, cu sute de mii de ani în urmă.

— Cunoştinţele ştiinţifice au evoluat în acest răstimp şi acuză programul genetic, argumentă

Zaris. Persoanele produse conform programului posedă capacităţi intelectuale mai reduse, au o rezistenţă mai scăzută faţă de factorii agresivi din mediul natural şi tind să se comporte robotic, datorită dispariţiei afectivităţii.

— Posedă însă conştiinţe superioare şi trăiesc mult mai mult, replică Valer draconul. Şi noi suntem produşi ai programului genetic. Cel puţin elitele conducătoare din lumile noastre trebuie să aplice întocmai acest program.

— Elitele iniţiale s-au format prin selecţie naturală, contracară Ower.

— Dar au produs multe brute violente şi necinstite, insinuă Kaj Merid.

— Nu şi în lumea varangă! se repezi Layna să-şi apere rasa. Noi, varangii...

— Destul cu discuţiile! o întrerupse draconul Valer grosolan. Vom trece la verificări pe teren. Aveţi ceva împotrivă, domnule Zaris?

— Nimic. Vă stau la dispoziţie cu mijloace de transport locale şi cu o astronavă, dacă doriţi să verificaţi şi planetele nou descoperite.

— Amabilitatea dumneavoastră este ciudată, domnule guvernator. Chiar nu înţelegeţi că vă pândeşte un pericol de moarte?

— Suntem oameni civilizaţi, domnule Vaier. Nu ne mai ucidem între noi, humanoizii, pentru nicio cauză.

— Vă înşelaţi, domnule guvernator. Pentru cel puţin trei capete de acuzare, pedeapsa este

moartea.

— Bănuiam eu că unii dintre noi nu sunt complet civilizaţi, îi replică Zaris sarcastic. Noi, varangii, îi vom ajuta să se civilizeze.

— Nu încercaţi să vă ascundeţi după întreaga rasă! Numai alcorii şi kaizii sunt acuzaţi.

— Mă rog, mai vedem. Mergem să inspectaţi uzina de armament, o colonie de muncă deservită de rovi sau calculatorul central de legătură cu Alianţa?

— Uzina de armament! se grăbi Kaj Merid.

— După dumneavoastră, îi invită Zaris către uşă.

*

Kaj Merid filma dezintegratorul de planete din toate poziţiile posibile, în timp ce directorul uzinei completa în scris chestionarul de anchetă, sub îndrumarea draconului Valer. Ceilalţi trei membri ai comisiei de anchetă se răspândiseră prin secţiile finale, să verifice tipurile de armament produse de alcori. Fiecare era însoţit de câte un consilier varang şi mai mulţi specialişti alcori. Zaris plecase, lăsându-l în locul lui pe Kerr. Nu voia să se certe neapărat cu Valer şi Kaj Merid. Încă mai spera că decizia membrilor comisiei va fi influenţată şi de reacţia din lumile humanoide. În timp ce se deplasau spre uzină, televiziunea planetară anunţase două răspunsuri pozitive la apelul său, venite de la guvernatori din Andromeda şi Hercules.

Speranţele sale în reacţiile pozitive ale altor humanoizi începuseră să se confirme.

Inspecţia din uzină se termină către prânz. Membrii comisiei cerură să ia masa separat, pentru a se consulta. Răceala se degaja din fiecare vorbă a lor. În mod voit, impuneau o distanţă între ei şi varangi. Evitau dialogurile, de parcă s-ar fi temut că vor fi vrăjiţi de gazdele alcore. Zaris îi încredinţă unor persoane de nădejde, apoi plecă să se întâlnească cu consilierii din rasa sa. Era destul de mulţumit şi optimist, deoarece încă trei guvernatori de sisteme solare îşi exprimaseră adeziunile faţă de programul de reformă sugerat de el.

*

Colonia de mutanţi le produse membrilor comisiei un şoc psihic. Masculii, femelele şi puii lor trăiau în mici hoarde bazate pe rudenia de sânge matern. Fiecare hoardă sau gintă folosea o locuinţă comună, separată în mici camere. Aceste locuinţe arătau destul de curate pentru nişte animale, dar îngrozitoare, dacă îi considerai pe rovi fiinţe humanoide. Singura lor avere era îmbrăcămintea sumară, furnizată de stăpânii alcori. Cetele de rovi scoşi la inspecţie priveau fără interes la noii sosiţi. Ei ştiau de la cine primeau ordine şi hrană. Altceva nu-i interesa.

— E inadmisibil să transferi inteligenţă umană în aceste organisme bestiale! exclamă sirusanul

Kirod revoltat. E o adevărată blasfemie.

Zaris îşi reprimă primul impuls de a replica la fel de dur.

— Ne străduim să le imprimăm pe cortex reguli morale fundamentale, cu scop de a-i civiliza, explică el. Rovii învaţă cu uşurinţă, dacă îi motivăm cu hrană şi distracţii.

— Nişte bestii în care vreţi să aprindeţi scânteia divină humanoidă, comentă oriona Myra. E o cumplită întoarcere în trecut...

— E un prezent foarte pragmatic, o contrazise Kerr. Rovii rezistă la munci foarte grele, pe plantaţii şi în mine. Ei se adaptează cu uşurinţă condiţiilor agresive de mediu, de la călduri toride şi până la geruri năprasnice. Sunt imuni la majoritatea bolilor care atacă humanoizii.

— Transferul unor gene humanoide în aceste bestii este un delict federal, acuză Kaj Merid. V-aţi bătut joc de specia noastră!

Zaris simţi că enervarea îl cuprindea, gata să-i întunece raţiunea. Făcu un efort să se stăpânească şi începu să relateze:

— În urmă cu aproape o sută de ani, exploratorii noştri au cucerit o nouă planetă din sistemul solar Ragan. Încă din primele zile, au descoperit că planeta prezenta o radioactivitate naturală foarte ridicată şi ne-au raportat acest fapt. După câteva zile, toţi alcorii din expediţie sufereau groaznic, de boli de radiaţie. Lucru ciudat, însă. Niciunul dintre muncitorii rovi n-a

fost afectat de radiaţie, deşi nu purtau măşti, nici costume speciale de protecţie. Aţi înţeles ce idee ne-a venit?

— Nu ne interesează aventurile voastre! îl repezi shangul Li Pei.

— Lasă-l să dedarea tot! interveni Vaier draconul.

Zaris înţelese că şeful comisiei îl îndemna să vorbească, pentru a-i transforma spusele în noi acuzaţii. Continuă la fel de calm, însă:

— Am gândit că rovii pot fi folosiţi la exploatarea unor planete cu radiaţii ridicate. În particular, ar putea fi folosiţi ca luptători împotriva non-humanilor care folosesc arme radiante.

— Să daţi arme în mâinile unor bestii abia atinse de o vagă raţiune?! se revoltă Myra oriona. Ei le-ar putea folosi şi împotriva humanoizilor.

— În niciun caz! îi respinse Zaris ipoteza. Vă rog să verificaţi cât de fideli şi devotaţi ne sunt rovii!

— Să discutăm cu nişte bestii? Glumeşti, Zaris!

Guvernatorul alcor nu se lăsă impresionat de violenţa din glasul orionei. Chemă lângă el un mascul rov şi-i îndemnă:

— Vă rog să-l chestionaţi în limba întregii Alianţe! Vă veţi convinge...

— Nu hotărăşti tu mersul anchetei, îl

întrerupse Vaier draconul, uitând să folosească pronumele de politeţe.

Masculul rov, foarte bine clădit, asista cu braţele încrucişate la schimbul de replici. Tonul draconului îl scoase din muţenie.

— Nu ai dreptul să-l jigneşti pe stăpânul Zaris, rosti el destul de clar, în limba oficială a Alianţei. Dânsul este creatorul, binefăcătorul şi stăpânul nostru. Noi suntem ce vedeţi, deoarece savanţii alcori ne-au ridicat din rândul maimuţelor.

Membrii comisiei priveau stupefiaţi la arătarea încă păroasă, cu arcade puternice, orbite largi şi colţi ca de fiară, lesne de observat când vorbea. Myra se scutură de oroare:

— Nu este adevărat ce văd!

— Eu şi milioane de rovi creaţi de stăpânii noştri suntem foarte adevăraţi, o contrazise sălbaticul. Ne simţim bine sub stăpânirea alcorilor.

— Vreau să vorbim şi cu alţi rovi, femele şi masculi, ceru Vaier.

— Numai dacă vă traduc eu, răspunse namila. Ei cunosc numai limba alcoră.

— Fie! aprobă draconul. Cheamă-i!

Membrii comisiei se strânseseră grămadă, cu ochii la sălbaticii păroşi. Vaier draconul îi chestionă îndelung pe noii chemaţi. După vreo oră, se întoarse către Zaris şi-i spuse acuzator:

— I-aţi transformat în simple unelte

vorbitoare. Nu au noţiunea de persoană, familie, drepturi personale şi colective. Îşi cunosc numai obligaţiile de a munci pentru hrană şi îmbrăcăminte. Relaţiile dintre ei au rămas bestiale, bazate pe instincte şi forţă fizică.

— Femelele îşi aleg masculii, îl contrazise Zaris.

— Pe baza instinctului bestial de reproducere. Aţi coborât flacăra raţiunii umane în creiere întunecate de instincte bestiale. Nu sunt deloc sigur că rovii nu vor acţiona împotriva civilizaţiilor humanoide. Înclin să cred că o vor face, de îndată ce se vor simţi mai puternici decât grupurile humanoide.

— Rovii sunt un pericol pentru civilizaţiile noastre, îl susţinu şi Kirod sirusanul. Trebuie să-i exterminaţi înainte de a deveni agresivi.

— Când e nevoie, sunt şi agresivi, îl asigură Zaris. Vreţi să-i vedeţi agresivi?

Kirod făcu un pas înapoi. Sălbaticii îi inspirau un sentiment de nesiguranţă. Rasa lui nu cunoscuse acest sentiment de miliarde de ani. Era frica. Rovii se retraseră în locuinţele lor, la porunca lui Zaris. Membrii comisiei şi consilierii varangi continuau să se certe pe tema lor.

*

Către miezul nopţii, Mugar, şeful serviciului de spionaj alcor, îl contactă pe Zaris, scuzându-se pentru deranj. Guvernatorul îl asigură că nu dormea şi-l invită la palat, în camera de taină,

unde se ţineau cele mai secrete întâlniri. Mugar sosi pe jos, semn că-şi lăsase aeromobilul departe de palatul guvernatorului, din raţiuni de conspirativitate. Zaris citi pe figura lui oboseala şi îngrijorarea. Se grăbi să-i toarne personal un pahar de amber, apoi îl îndemnă:

— Spune, Mugar! Nimic nu mă sperie.

Spionul scoase un disc de mărimea unei monede din buzunar şi-l introduse în fanta holovizorului. Imaginea lui Kaj Merid, galben-albăstrie, începu să se frământe deasupra aparatului. Zaris îi ascultă împietrit mesajul către preşedintele Alianţei:

— Domnule Incer, vă rugăm să trimiteţi urgent o escadră de astronave de luptă, deoarece suntem în pericol de moarte!

Răspunsul lui Incer veganul nu se auzi, însă Kaj Merid pledă la fel de disperat:

— Întreaga comisie e în pericol de moarte. Alcorii sunt foarte agresivi iar ceilalţi varangi îi susţin. Vă rugăm să ne asiguraţi protecţie armată!

— Ticălosul! murmură Zaris scârbit. Ai făcut bine că l-ai interceptat, Mugar.

— Supraveghez perfect toţi membrii comisiei, îl asigură spionul alcor. Cu excepţia orionei Myra, niciunul nu e dispus să încerce să ne înţeleagă. În ochii lor, suntem deja condamnaţi, domnule guvernator.

— Dar din ce în ce mai mulţi lideri de lumi ne

susţin părerile şi acţiunile, îi aminti Zaris. Treisprezece guvernatori de sisteme solare au răspuns pozitiv la apelul meu.

— E prea puţin, domnule guvernator. Ei ar putea influenţa zece la sută din Consiliul Suprem. Dacă am atinge măcar treizeci la sută, am putea spera la o dezbatere îndelungată şi realistă a faptelor de care suntem acuzaţi.

— Până la terminarea anchetei, vom avea mai mult de treizeci la sută, îl asigură Zaris optimist. Intenţionez să duc comisia în sistemul solar Ragan, să vadă planeta cucerită cu ajutorul rovilor. Aceasta le va lua cel puţin zece zile.

— Dacă vor accepta să meargă. Ei insistă pe latura formală a legilor. Nu sunt dispuşi să le interpreteze şi în favoarea noastră.

— Ştiu, Mugar. Nu-ţi fă însă griji! Dacă va fi nevoie, voi pleca să susţin personal cauza alcoră în faţa Consiliului Suprem.

— Prea bine, domnule guvernator, Vă voi ţine la curent.

— Noapte bună, Mugar!

După plecarea spionului, Zaris ieşi în grădină, să se plimbe. Îşi limpezea mintea pentru confruntările de a doua zi. Era decis să spună numai adevăruri şi să înfrunte comisia. Ascunderea faptelor era imposibilă şi inutilă, în acelaşi timp. Alcorii voiau să schimbe câteva legi federale, nu să le eludeze în continuare. *Am ştiut că va veni şi vremea când ne vom expune*

deschis, cu mult curaj, părerile, gândi Zaris. *Nu am niciun motiv de îngrijorare...*

*

Ziua a doua de anchetă se desfăşură într-o atmosferă de tensiune aproape insuportabilă. Membrii comisiei înregistrau impasibili informaţiile reale, din calculatorul planetei Tamira, spre a le compara cu cele raportate Alianţei. Diferenţele erau mari, aproape uriaşe, în ambele probleme investigate: situaţia demografică şi cuantumul taxelor virate de alcori la bugetul federal. Inima lui Kaj Merid cânta de bucurie. Dovedise vigilenţă şi înalt profesionalism în documentarea faptelor infracţionale. Aştepta numai momentul favorabil să-l aresteze pe guvernatorul Zaris. *Când escadra de astronave de luptă va acoperi cerul, îi voi pune cătuşele energetice, înainte de a-şi da seama ce i se întâmplă,* calcula el. *Toate lumile aliate mă vor admira cum îl târăsc în faţa judecătorilor...*

Zaris îi citea perfect gândurile, dar nu dădea niciun semn că ar fi conştient de ele. Cititul gândurilor dominante era un secret rasial al varangilor, descoperit de savanţii alcori. Nu-l împărtăşiseră aliaţilor din motive de securitate internă. Numai un număr redus de lideri varangi importanţi erau instruiţi să citească gândurile din creierele interlocutorilor. Dacă secretul ar fi fost difuzat în mase, ar fi putut produce efecte

negative de mari proporţii. Era mai bine ca populaţia de rând să creadă că se bucura măcar de intimitatea gândirii.

Până seara, numărul guvernatorilor care aderaseră la propunerea lui Zaris se ridicase la optsprezece. *Încă pe atâţia şi voi începe să sper într-o judecată dreaptă,* gândi Zaris. Nici nu-l mai interesa ce va spune comisia. Era deja hotărât să meargă în sistemul solar vegan, pentru a-şi apăra drepturile neamului său. Îşi petrecu aproape întreaga noapte imaginând diverse variante de discurs în apărare. Dimineaţa, se trezi obosit şi cu senzaţia că lucruri neplăcute, necontrolate de conştiinţa sa, se întâmplau. Într-adevăr, se întâmplau. Spionul Mugar îl anunţă sec că preşedintele Incer veganul autorizase plecarea unei escadre de luptă în Varanga. Zaris zâmbi amar. *Incer a îmbătrânit degeaba,* constată el. *E produsul unei selecţii genetice foarte riguroase, dar nu poate gândi corect, ca un om născut în mod absolut natural. Şi Deira... Ce va face Deira*? *Oricum, e fiica lui...*

Guvernatorul alcor plecă aşa, cu inima neagră, la întâlnirea cu membrii comisiei de anchetă. Prezenţa celor patru consilieri varangi lângă astronava care trebuia să-i ducă pe planeta soarelui Ragan îl mai linişti un pic. Salută politicos anchetatorii şi-i asigură că le va prezenta lucruri uluitoare. Valer draconul îi

răspunse la salut, cu o întrebare:

— Sunteţi naiv sau iresponsabil, domnule guvernator?

— Sunt cât se poate de sănătos, matur şi sigur de adevărul şi dreptatea mea, îi răspunse Zaris zâmbind forţat. Poftiţi în astronavă!

Călătoria către sistemul solar Ragan, cu viteză superluminică, le luă patru zile alcore. Când trapa astronavei se deschise şi scara de coborâre se întinse, membrii comisiei trăiră un nou şoc. De data aceasta, pozitiv. Vegetaţia luxuriantă din jur era înfloritǎ sau pe rod. Ape cristaline murmurau printre roci galbene şi roşii. Aerul era înmiresmat şi răcoros.

— Pietrele sunt din aur pur, îi anunţă Zaris. Nici măcar nu ne mai obosim să-l exploatăm. Nu avem ce face cu el.

Kirod luă un bulgăre de aur în palma sa neagră şi-l studie îndelung. În fine, îl băgă în buzunarul bluzei, ca probă sau ca amintire, numai el ştia exact. Aeromobilele îi purtară, la joasă înălţime, pe deasupra unor câmpuri cu holde în pârg, cu livezi şi vii. Oraşul nou, construit numai din metal şi sticlă, îi întâmpină cu bulevarde largi, pline de oameni. La cererea comisiei, aterizară şi începură să se deplaseze pe jos. Într-adevăr, era ceva uluitor. Niciunul dintre ei, nici măcar ceilalţi varangi, nu mai văzuseră asemenea bogăţie de produse şi oameni atât de destinşi. Chiar şi cei câţiva rovi

văzuţi în compania stăpânilor lor erau îmbrăcaţi în straie de mătase aurie.

— Neamul meu trăieşte cu hrană raţionalizată, iar aceşti alcori se răsfaţă într-o opulenţă de vis! explodă sirusanul Kirod. Zaris, voi cere şi voi susţine condamnarea ta la moarte! Până şi bestiile de rovi trăiesc mai bine decât rasa mea care apără cu viaţa ei Alianţa...

— V-am spus că vă voi arăta ceva uluitor, replică Zaris calm, ca şi cum n-ar fi auzit ameninţarea. Aceşti alcori cu rovii lor au transformat o planetă virgină în ceea ce vedeţi.

— Şi resursele folosibile de Alianţă? se interesă Vaier draconul.

— Planeta posedă imense rezerve de galgor. Am deschis deja două mine şi am livrat întreaga cantitate de galgor extrasă pentru propulsia astronavelor aliate. N-am oprit nimic pentru noi. Ar trebui să reţineţi acest fapt, în favoarea noastră.

— Dar n-aţi raportat descoperirea acestei planete, îi aminti Kaj Merid. Infracţiunea rămâne infracţiune.

— Intenţionam s-o raportăm în cursul acestui an, după ce vom finaliza inventarierea bogăţiilor ei, îi informă Zaris. Oricum, o planetă nu e un bulgăre de aur, s-o poţi ascunde într-un buzunar.

Kirod îşi pipăi instinctiv buzunarul umflat şi zâmbi strâmb. Zaris îl călca pe nervi cu aerul

său sigur şi superior. Începuse să-şi dorească să-l vadă umil şi tremurând, în faţa judecătorilor din Consiliu. Nu spuse nimic, însă. Deocamdată, erau în lumea varangilor. Puteau dispărea în urma unui accident regretabil, cum se mai produsese în istoria Alianţei. Kirod ştia să-şi apere viaţa cu diplomaţie şi tact.

În următoarele două zile, comisia de anchetă studie pe îndelete întreaga planetă. Erau interesaţi în primul rând de galgor, cel mai obişnuit mineral folosit pentru propulsia astronavelor aliate. Aşa cum le spusese Zaris, rezervele erau uriaşe. Aceasta era cea mai bună veste aflată până la moment, deoarece resursele cunoscute şi exploatabile de galgor ale Alianţei erau strict raţionalizate. Un spor de material destinat propulsiei însemna noi posibilităţi pentru exploratorii spaţiilor nemărginite şi pentru comercianţii en gross.

Înainte de îmbarcarea pentru înapoierea în Alcor, Vaier draconul îi spuse lui Zaris, în faţa tuturor:

— Această planetă e singura ta şansă, guvernatorul. Dacă vei şti s-o foloseşti cu pricepere, s-ar putea să scapi numai cu închisoare ori cu exil.

— Vă mulţumesc pentru grija ce mi-o purtaţi! îi replică Zaris batjocoritor. Ospitalitatea dumneavoastră este copleşitoare, însă mă văd nevoit să renunţ la cazarea gratuită într-o

închisoare federală.

— Ai un talent extraordinar de a-ţi face duşmani, Zaris, spuse draconul mohorât. Până la urmă, te va duce în faţa unui dezintegrator.

— Să nu ne grăbim cu concluziile, domnule Vaier! Judecata nici n-a început.

Se îmbarcară în această atmosferă de ostilitate şi porniră către sistemul solar Alcor. Zilele treceau egale şi indiferente, într-o plictiseală generală. Abia când îşi văzu soarele natal şi planeta Tamira, Zaris începu să gândească din nou la viitor. Nu avea motive prea mari de îngrijorare. După standardele Alianţei, era un învingător şi învingătorilor li se permit multe abateri.

Abia când atinseră pământul Tamirei, Zaris simţi că o mare nenorocire se produsese. Zece astronave vegane de luptă blocau întregul astroport. Luptătorii vegani, înarmaţi de război, patrulau în vehicule uşoare. Invazie! gândi Zaris şi căută din ochi conducătorii aeromobilelor guvernamentale. Aceştia nu se zăreau. Zaris sări înapoi în astronavă şi porni holovizorul. Un moderator alcor discuta cu un general sirusan despre arestarea guvernatorului Roinar din Al Kaid. Câteva imagini holografice îl prezentau pe Roinar rănit, între gărzile sale căzute în luptă.

Am fost trădaţi de Incer! descoperi Zaris şi simţi cum o cumplită răceală îl cuprindea. *Lumile noastre au fost invadate de trupe*

vegane şi sirusane. Încă aş putea declanşa războiul de apărare a sistemului nostru solar. Oare, ceilalţi varangi mi se vor alătura? Raţiunea îl contrazicea, însă.

Îi amintea că un război între varangi şi întreaga Alianţă ar fi dus la pustiirea totală a lumii celor opt stele. *Suntem înfrânţi înainte de a fi luptat,* descoperi Zaris cu durere. *Nu putem risca vieţile zecilor de miliarde de varangi, pentru a scăpa noi. Să sperăm că judecata va fi cinstită...*

Îşi fixă o mască rece pe faţă şi ieşi din astronavă. O gardă de vegani îl aştepta la piciorul scării. În dreapta lor, Kaj Merid zâmbea triumfător, cu cătuşele energetice în mâini. Zaris se prefăcu că nu-l văzuse. Coborî între vegani şi întrebă simplu:

— Cu ce ocazie în lumea noastră, domnilor?

Un general vegan între două vârste ieşi în faţă şi-i comunică în termeni protocolari:

— Preşedintele Incer vă invită în sistemul solar Vega, pentru a clarifica unele acuzaţii ce vi se aduc.

— Spune-i că-i arestat! urlă Kaj Merid.

— Deocamdată, e numai invitat, replică generalul vegan.

— Eu sunt agent federal, eu hotărăsc! strigă Kaj Merid.

Zaris întoarse faţa către el şi-l privi. Înţelesese că Incer nu-i ordonase încă arestarea pentru a-i

proteja fiicei sale mândria. Ca atare, îşi adună tot dispreţul de care era în stare şi întrebă:

— Ce doreşti, ţărănoi cefeu?

Kaj Merid simţi că se sufoca de ură şi indignare. Îşi smulse razerul de sub sacou şi-l ridică spre Zaris.

— Nuuu! strigă Ower şi se aruncă prin aer asupra lui Kaj Merid.

Raza distrugătoare plecase deja. Zaris simţi o lovitură în frunte şi se clătină. Lumea din jurul lui începu să se rotească, apoi se scufundă în întuneric.

Judecata

Bătrânul Incer veganul încerca să-şi recâştige calmul şi stăpânirea de sine. Aprinsese narghileaua cu tabac aromatizat şi inspira încetişor fumul parfumat. Îşi repeta în gând, cu tenacitate, ideea că nu se produsese o catastrofă ireparabilă. El făcuse tot posibilul să nu-l umilească în mod inutil pe Zaris alcorul, respectând în acelaşi timp legile Alianţei. Îngrijorarea i se strecurase în suflet, însă, ca un şarpe rece. Lumile varange tăceau în mod ameninţător. Spionii federali îl informaseră că armatele din lumea celor opt stele fuseseră puse pe picior de luptă. O simplă scânteie ar fi putut aprinde cel mai distrugător război din interiorul Alianţei. Niciunul dintre liderii lumilor

varange nu făcuse vreo declaraţie publică. Se sfătuiau între ei dar păstrau secretul discuţiilor. Televiziunile planetare din lumile varange încetaseră să mai transmită în limba comunitară. Emisiunile în limbile varange erau războinice şi ameninţătoare. Până şi muzica fusese redusă la marşuri militare şi la străvechi cântece rasiale. Nu era deloc bine...

Incer se ridică din fotoliu şi păşi în grădină. Trandafirii roşii ca sângele, pasiunea Deirei, îşi etalau inflorescenţele catifelate. Mirosul puternic de chiparoase îi înfioră nările de plăcere. Crinii fremătau graţios, legănându-şi cupele delicate, de un roz pal. Şiraguri de clematite violet închis se căţărau până pe acoperişul chioşcului. Bătrânul ridică ochii către soarele Vega şi oftă pentru prima dată după foarte mulţi ani. Trebuie să sacrifice fericirea fiicei sale, Deira, pe altarul ordinii comunitare. Nicio altă soluţie viabilă nu se întrevedea...

— Tată! se auzi el strigat.

— Aici, fetiţa mea! o chemă el. În grădină.

O admiră cum păşea graţios şi ferm pe aleea din ceramică galbenă. *Parcă e o zeiţă din miturile sălbatice,* gândi el. *Eu va trebui să-i întunec sufletul pentru mult timp. Poate, pentru întreaga viaţă...*

Deira se opri în faţa lui, cu nările fremătând de mânie abia stăpânită. Ochii de un albastru pur scânteiau asemenea unor lasere reci. Părul

blond ca lumina solară, prins cu o coroniţă de aur pe frunte, îi atârna până la brâu. O rochiţă simplă, de culoare albastră, îi sublinia trupul zvelt. Deira era desculţă, semn că plecase în fugă din apartamentul ei. Glasul îi sună aspru şi străin:

— De ce ai făcut asta, tată?

— Legea trebuie impusă în toate lumile aliate, fata mea.

— Am întrebat de ce l-ai arestat pe Zaris! Dacă l-aţi fi chemat în faţa Consiliului Suprem, ar fi venit de bună voie. E un bărbat cutezător şi demn.

— L-am invitat cu tot respectul cuvenit rangului său.

— Holovizorul l-a prezentat rănit şi încătuşat, între gărzi vegane.

— A fost o eroare regretabilă. Kaj Merid şi-a depăşit atribuţiile. Eu n-am mandatat pe nimeni să-l trateze ca pe un infractor.

— Dar este tratat astfel! Te rog să dai ordin să fie eliberat de îndată! Dacă n-o vei face, vei regreta cumplit.

— Tu, fiica mea, mă ameninţi?!

— Încerc să-ţi deschid ochii, tată. Ai rănit mândria varangă. Zaris nu-ţi va ierta niciodată înjosirea la care îl supui.

— Zaris nu va trebui să mă ierte vreodată. Va fi condamnat la moarte.

— Tată, ce vorbeşti?!

— Toate acuzaţiile împotriva lui şi-a lui Roinar kaidul s-au confirmat.

— Şi faptul că douăzeci şi nouă de guvernatori din lumile aliate se raliază punctului său de vedere nu-ţi spune nimic?

— Îmi spune că Zaris i-a instigat la încălcarea constituţiei Alianţei. Astfel, şi-a agravat şi mai mult situaţia.

— Tată, nu-ţi dai seama că s-ar putea să declanşezi un război de secesiune?

— Legea trebuie impusă chiar şi cu forţa armelor!

— Sunt legi depăşite, tată! Cum să-mi aleg eu soţul pe baza unui program de calculator?

Bătrânul Incer ridică fruntea cu ochii fulgerând. Se înfruntară din priviri câteva momente, apoi Incer îşi înmuie glasul:

— Fata mea, tu eşti produsul final al unei riguroase selecţii genetice, de sute de milenii. O căsătorie nepotrivită te-ar arunca din lumea elitelor în rândul oamenilor obişnuiţi.

— Dar ai acceptat să mă mărit cu Zaris...

— Calculatorul a constatat că sunteţi perfect compatibili.

— O, tată! Rezultatele testării genetice au fost modificate de savanţii alcori, încât să părem compatibili după acel program blestemat.

— Nu, fiica mea! Nu!

— Ba da! Când m-am întors cu Zaris din expediţia în Eridanus, ne-am hotărât să ne unim

vieţile pentru totdeauna. Savanţii alcori ne-au ajutat să prezentăm geneticienilor comunitari exact formula aşteptată de ei.

— Deira, tu îl iubeşti pe acest trufaş alcor! Ce sentiment înjositor!

— E cel mai profund sentiment uman, tată. Geneticienii au greşit când au planificat să stângă sentimentele din fiinţele noastre.

— Raţiunea este supremul veghetor care domină vieţile oamenilor superiori. Ce vrei tu să ajungi, fata mea? Simplu material genetic pentru perpetuarea humanoidă inferioară?

— Sentimentele de dragoste sunt superioare programului de selecţie genetică. Ele asigură naşterea unor copii superiori din toate punctele de vedere.

— Ştiinţele au demonstrat contrariul, Deira. Lumile noastre s-au dezvoltat, au evoluat şi s-au civilizat graţie ştiinţelor.

— Dar savanţii au greşit de mai multe ori, în timpul istoric cunoscut de noi. Programul genetic de selecţie este o aberaţie robotizantă!

— Acest program îţi asigură o viaţă liniştită şi sănătoasă de cel puţin cinci mii de ani.

— Ca un robot, tată...

— Ce-ai vrea să faci, Deira? Să te scufunzi în turma humanoizilor inferiori? Urmaşii tăi să trăiască din ce în ce mai puţin şi mai chinuit? Ştii cât trăieşte un humanoid din rasa efemeră?

— Nu.

— Efemerii trăiesc ceva mai mult de o sută de ani. Nici nu au timp să înţeleagă viaţa. Sunt simplu material genetic viu pentru experienţele savanţilor.

— Asta nu ne priveşte pe mine şi pe Zaris, tată. Rasele noastre trăiesc la fel de mult.

— Dar metişii făcuţi fără a respecta programul genetic ar putea involua către fiinţe inferioare, cu vieţi tumultoase dar scurte.

— Nu mă sperii, tată. Am o singură viaţă şi vreau să trăiesc lângă bărbatul pe care îl iubesc.

— Uită-l, Deira! Zaris e ca şi mort.

— L-aţi condamnat înainte de a-l judeca?! Ce s-a întâmplat cu spiritul tău justiţiar, tată?

— Faptele sale îl condamnă, fata mea. Aş vrea să găsesc o soluţie de compromis, de dragul tău, dar Zaris nu mă ajută deloc. Sfidează Consiliul Suprem şi pune sub semnul îndoielii legi vechi de miliarde de ani.

— Poate că legile respective trebuie să fie revizuite, tată. Mulţi gândesc la fel ca el, dar n-au curaj să-şi spună părerile.

— Ce-ai vrea să fac, Deira?

— Să-l ascultaţi cu atenţie şi să-i dezbateţi temeinic fiecare propunere. Aşa e just.

— Votul majorităţii îi va hotărî soarta. Sămânţa dezbinării semănată de el va zgudui lumile humanoide.

— O judecată dreaptă, tată! Atâta îţi cer.

— Aceasta se va putea, fata mea. Rămâne de văzut ce vor hotărî membrii Consiliului Suprem că e drept.

Fata îi prinse tâmplele acoperite cu plete albe în palme şi-l sărută pe frunte. Bătrânul Incer rămase încremenit. Nu se aştepta la un asemenea gest ciudat. Veganii nu se sărutau niciodată, în niciun fel.

*

Lui Zaris i se părea că trăia un vis urât. Se trezise din leşin complet încătuşat. Kaj Merid îi aplicase o cătuşă energetică şi în jurul capului, pentru a-l împiedica să atace cu energie psihică. Sângele îi curgea din rana de pe frunte şi nimeni nu i-l ştergea. Garda vegană îl privea indiferentă, ca pe un colet care trebuia livrat la destinaţie. Spionul federal Merid stătea mai departe, cu razerul pregătit. Încă se temea de vreo invenţie alcoră pe care Zaris ar fi putut-o folosi.

Zaris făcu un efort de voinţă să-şi recâştige controlul integral asupra fiinţei sale. Era sub demnitatea unui lider alcor să geamă ori să arate alt semn de slăbiciune. Figura îi încremeni ca o mască, cu ochii, două guri de armă negre îndreptate către Kaj Merid. Era hotărât să-l pedepsească exemplar pe spionul cefeu. Încă nu se decisese cum. Îşi lăsă mintea să zboare în voie, imaginând viitorul pe mai multe variante. Ştia că, odată eliberat din cătuşa energetică, va

putea influenţa mental mulţi membri din Consiliul Suprem. Aceasta i se părea o soluţie bună, deoarece prevenea izbucnirea războiului dintre lumile humanoide. În ciuda aparenţelor, Zaris ţinea cu dinţii la unitatea Alianţei.

Astroportul de pe planeta Hanab părea sub ocupaţie militară. Câteva zeci de nave de luptă vegane, sirusane şi orione acopereau mai mult de jumătate din perimetru. Patrule militare se mişcau alene în jurul gardului înalt. Dincolo de gard, se ghicea mulţime de manifestanţi. Spiritele multor băştinaşi vegani se încinseseră la aflarea informaţiilor acuzatoare despre varangi. Se simţeau înşelaţi şi ameninţaţi de evenimente care le-ar fi tulburat viaţa paşnică.

Zaris se lăsă împins într-un aeromobil militar şi închise ochii. Gândul îi fugi către Deira. O cunoscuse în urmă cu mai puţin de un an, când îl însoţise ca medic al unei expediţii de explorare a unei planete pitice din sistemul stelar Eridanus. Era singura femeie care reuşise să-l impresioneze profund, dincolo de simplul respect controlat de raţiune. Un uşor val de tandreţe îl încercă, la amintirea ei. *Oare, ce crede ea despre mine*? se întrebă Zaris. Ar *trebui să-mi justific poziţia şi faptele măcar faţă de ea. Sigur, m-ar înţelege. Cum s-o contactez, însă*?

Aeromobilul ateriză în piaţa din faţa închisorii federale. Mulţime de vegani alarmaţi sau doar

curioşi îi aşteptau, din zidurile clădirii şi până departe, către bulevardele adiacente. Zaris îşi privi cătuşele, apoi îşi mută privirile către Kaj Merid, şoptindu-i:

— Anunţă-ţi familia să se pregătească de doliu!

Mâna dreaptă a cefelui se încleştă pe patul armei. Nu îndrăzni însă să-l atace din nou pe Zaris, deoarece era în custodia militarilor vegani. Aceştia n-ar fi ezitat să-l lichideze, în apărarea prizonierului lor. Erau cei mai disciplinaţi militari din Alianţă. Şi cei mai impunători, desigur; niciunul nu avea mai puţin de doi metri înălţime.

Zaris coborî din aeromobil şi aruncă o privire în jur. Mulţimea îl privea încremenită. Nici măcar jurnaliştii nu se repeziseră, cum le era obiceiul. Câteva lozinci fluturau în aerul curat. Toate cereau moartea alcorului Zaris, fără nicio motivaţie. *Turmă de humanoizi inferiori*! critică el în gând. *Ce ştiţi voi, încuiaţilor, despre ce a făcut Zaris pentru Alianţă*? Un zâmbet rece şi dispreţuitor îi împietri pe figură. Acesta, combinat cu sângele scurs printre ochi, îi dădeau o înfăţişare rebelă şi sfidătoare. Zaris începu să păşească spre intrarea în închisoare.

Camerele holografice porniră să bâzâie încetişor iar câţiva ziarişti îndrăzniră să i se posteze în faţă.

— Cum comentaţi arestarea dumneavoastră,

guvernator Zaris? întrebă o jurnalistă vegană.

— E un abuz al funcţionarilor federali, începând cu preşedintele Incer şi terminând cu şeful serviciului secret, Kaj Merid. Conform uzanţelor, guvernatorii de sisteme solare pot fi invitaţi în faţa Consiliului Suprem, pentru explicaţii. Numai dacă forul juridic suprem îi găseşte vinovaţi de săvârşirea unor infracţiuni federale grave, pot fi condamnaţi la închisoare, exil sau moarte.

— Insinuaţi că n-aţi săvârşit infracţiuni grave? se repezi un piticuţ shang cu holocamera, în faţa sa.

— N-am săvârşit nicio infracţiune, îl asigură Zaris. Am propus unele măsuri de modernizare a legislaţiei Alianţei şi am început să le aplic.

— Lumea rasei dumneavoastră, Varanga, a devenit ameninţătoare la adresa întregii Alianţe, comentă un jurnalist kaseu. Vă pregătiţi să declanşaţi războiul de secesiune?

— În niciun caz! Profit de ocazie şi rog liderii supremi din lumile varange să elimine varianta războiului din planurile lor. Eu îmi voi apăra principiile şi credinţele de viaţă în faţa Consiliului Suprem, cu scop de a-i convinge pe liderii comunitari de justeţea şi oportunitatea lor. Nu trebuie să moară miliarde de humanoizi, într-un război fratricid, pentru jignirea ce mi s-a adus mie. Vinovaţii vor fi pedepsiţi cu sau fără aprobarea Consiliului Suprem.

O uşoară rumoare începuse în dreapta sa. Zaris întoarse capul şi văzu cum mulţimea de vegani se desfăcea supusă, pentru a-i face loc unei persoane. Toţi o recunoscuseră pe Deira, mai mult ca fiica lui Incer, decât ca doctor în medicină. Fata se îmbrăcase foarte corect, în portul rasial vegan, format din tunică şi pantaloni de culoare albastră. Purta părul strâns într-o coadă groasă şi prins cu o coroniţă fină, de aur, pe frunte. Deira înainta cu fruntea sus, fără a auzi şoaptele mulţimii. Ochii ei se fixaseră pe figura aspră a guvernatorului din Alcor.

Zaris, stânjenit de cătuşe, rămase nemişcat. Deira înaintă fără un cuvânt până lângă el şi-l îmbrăţişă, lipindu-şi faţa de obrazul lui. Holocamerele lucrau harnice. Nu era puţin lucru să vezi asemenea gest de intimitate, făcut în public, de fiica preşedintelui Alianţei.

— Zaris, sunt alături de tine, îi şopti fata, eliberându-l din îmbrăţişare.

— Nu te voi dezamăgi, o asigură el.

— Dacă nu reuşeşti să obţii achitarea, cere-ţi exilul pe planeta soarelui Ragan! Acolo m-am simţit fericită.

— Am botezat-o Deira, după numele tău. Nu cred că mi se va permite să mă retrag pe ea.

— Dar tu ai descoperit-o şi ai civilizat-o!

— Planeta Deira e foarte bogată în galgor. Alianţa nu va renunţa la resursele necesare

propulsiei a sute de mii de astronave.

— Oh, ghinion!

— Te voi păstra în sufletul meu, Deira.

— Voi veni la judecată.

— Nu vei fi primită. Procesul meu se va desfăşura fără public.

— De unde ştii?

— O mare parte dintre membrii Consiliului Suprem se tem de ce voi spune şi de reacţia altor guvernatori faţă de spusele mele.

— Dar tu nu doreşti secesiunea!

— Ei se tem că ideile mele înnoitoare ar putea provoca cel puţin o dezbinare de proporţii, dacă nu o secesiune.

— De ce a trebuit să ni se întâmple tocmai nouă?

— Nu căuta un răspuns deasupra conştiinţelor şi voinţelor noastre, Deira! Am ştiut că, într-o zi, se va ajunge la aceasta.

— Mergi cu bine, dragul meu!

Deira se întinse şi-l sărută pe obraz, în văzul tuturor. Mulţimea murmura şocată. Cineva strigă din spate:

— Bestii inferioare!

Zaris îi răspunse cu un zâmbet dispreţuitor. Se întoarse către garda vegană şi-i îndemnă:

— După dumneavoastră, domnilor!

Uşa închisorii federale se deschise larg. Zaris pătrunse pe ea cu fruntea sus, fără umbră de frică. Îi era perfect indiferent ce făceau

capturatorii săi. El trebuia să-şi joace cărţile mari în faţa Consiliului Suprem.

*

Lucrările Consiliului Suprem al Alianţei Civilizaţiilor Humanoide începură într-o atmosferă tensionată. La intrarea lui Zaris în sală, consilierii lumilor care se raliaseră la poziţia lui începuseră să bată din palme, strigând *Fără cătuşe*! *Fără cătuşe*! *E un om liber*! *E un om liber*! Incer numărase în grabă protestatarii, apoi dispusese să i se scoată lui Zaris cătuşele. Guvernatorul alcor fusese eliberat, însă vociferările continuau. Incer reuşi să restabilească liniştea după mai multe bătăi din gong. În sinea sa, bătrânul vegan se întreba dacă nu cumva greşise totuşi când acceptase propunerea lui Kaj Merid de a folosi forţa armată împotriva varangilor. Legea trebuie aplicată! îşi repetă el cu încăpăţânare şi anunţă:

— Dau cuvântul consilierului Vaier, pentru a raporta rezultatele anchetei din Alcor.

Din locul său de acuzat, situat în stânga fotoliului prezidenţial, Zaris ripostă:

— Mă opun! Vaier este un humanoid hermafrodit, la fel ca toţi draconii. Nu are dreptul de a se pronunţa valabil în probleme privind relaţiile dintre persoane de sex opus, căsătoria şi politica demografică. Nu poţi judeca ceea ce nu înţelegi.

Consilierii din sală începură să schimbe replici

rapide, între grupurile rasiale. Toţi humanoizii, cu excepţia draconilor, erau unisexuaţi şi heterosexuali. Din această cauză, tindeau să considere obiecţia lui Zaris întemeiată şi de natură să-l excludă pe Vaier draconul din poziţia de raportor. Incer înţelese că, dacă ar fi supus obiecţia la vot, Zaris ar fi câştigat deja o majoritate zdrobitoare. Ca atare, încercă să evite coalizarea Consiliului cu Zaris, propunând:

— Atunci, să prezinte raportul Kaj Merid!

— Mă opun! se îndârji Zaris. Kaj Merid s-a antepronunţat în cauza mea. El a declanşat ancheta, printr-o informare răuvoitoare. Numai Myra oriona este perfect imparţială.

Incer urmărea atent reacţia sălii. Înţelese că nu avea altă soluţie, aşa că rosti aparent indiferent:

— Myra să prezinte raportul. Vă rog să-l urmăriţi foarte atenţi, deoarece faptele sunt foarte grave şi trebuie analizate cu maxim de seriozitate!

Myra, o brunetă superbă, tunsă scurt, îmbrăcată într-un costum crem foarte elegant, se ridică de la locul ei. Vaier se grăbi să iasă la marginea şirului de fotolii, pentru a-i înmâna agenda electronică pe care membrii comisiei sintetizaseră raportul final. Femeia veni la pupitrul din dreapta preşedintelui şi începu să vorbească, uşor graseiat, în limba comunitară. Zaris privea sfidător către cei mai aprigi

duşmani din sală: sirusanii, shangii şi veganii. Parcă îi provoca la o luptă a inteligenţelor. Alcorul se simţea stăpân pe principiile de drept comunitar şi-şi făcuse deja un plan de apărare.

Myra citi raportul cu glas egal, fără patimă şi fără a sublinia anumite pasaje. Din când în când, se oprea şi explica pur ştiinţific cele găsite în lumea alcorilor. Atitudinea ei nu arăta nici duşmănie, dar nici simpatie pentru principalul acuzat, guvernatorul Zaris. Oriona se străduia şi reuşea să rămână perfect imparţială. În final, anunţă că se punea la dispoziţia Consiliului, pentru orice completări sau lămuriri. Un consilier deneb din Cygnus se grăbi să se ridice:

— Poate onorata noastră colegă să precizeze câştigul obţinut de Alianţă din exploatarea zăcămintelor de galgor descoperite de Zaris?

— Sunt inestimabile, răspunse Myra. N-am mai întâlnit niciodată un zăcământ atât de bogat şi de pur.

— Deci, putem aprecia că guvernatorul Zaris a făcut un serviciu deosebit comunităţii noastre, concluzionă denebul, în mod vădit, în favoarea lui Zaris.

— Dar n-a raportat de îndată descoperirea planetei bogată în galgor! ripostă Kaj Merid cu răutatea-i caracteristică.

— A furnizat însă întreaga cantitate de galgor extrasă către Alianţă, îl apără Myra, din spirit justiţiar.

— A fraudat bugetul comunitar, prin neplata altor taxe! nu se lăsă mai prejos Vaier draconul.

— Aceasta e una din problemele pe care trebuie să le dezbatem, punctă Incer. Vă rog, în ordine! Cine ia cuvântul?

Consilierii se foiră nesiguri pe fotolii, privind în jur. Nimeni nu se grăbea să atace primul o problemă atât de delicată şi gravă. Majoritatea lumilor humanoide erau bogate şi nemulţumite de cuantumul ridicat al contribuţiei obligatorii către bugetul federal. Acesta rămăsese neschimbat de sute de mii de ani, deşi cheltuielile se reduseseră destul de mult. Războaiele cu lumile non-humane, mari consumatoare de resurse, se încheiaseră cu mult timp în urmă. Civilizaţiile humanoide noi şi sărace evoluaseră, astfel că nu mai necesitau subvenţii. Mulţi gândeau că aparatul federal, în special armata, era prea mare pentru nevoile curente ale Alianţei.

Zaris profită de şovăiala consilierilor şi-şi prezentă propunerea:

— Ar fi bine să analizăm reducerea impozitelor plătite către guvernul federal, al cărui aparat este prea umflat. Cuantumul acestor impozite este mult prea mare faţă de nevoile reale ale Alianţei. Trezoreria comunitară a adunat deja imense cantităţi de bani, metale şi pietre preţioase, materii prime strategice şi alte valori. Nici nu mai are unde le depozita. În al doilea

rând, de ce să continuăm subvenţionarea lumilor necreatoare? Toţi trebuie să muncim şi să ne producem cele necesare traiului.

Spusele sale stârniră un nou val de şuşoteli şi consultări între consilieri. Kirod sirusanul se ridică în picioare cam nervos. Se simţea atacat în mod special de ultimele afirmaţii ale lui Zaris. Îşi începu discursul cu glas tremurat de mânie:

— Onoraţi colegi, ce ne propune guvernatorul Zaris? Insinuează că ar trebui să reducem aparatul federal care, chipurile, e prea mare. Să reducem serviciile secrete? De unde am mai obţine informaţii exacte despre ce se întâmplă în toate lumile noastre? Să reducem forţele armate, pentru că nu mai avem de dus războaie? Forţele armate federale sunt garanţia ordinii şi siguranţei în lumile aliate. De unde ştim că non-humanii nu pregătesc noi atacuri asupra noastră? Cu ce protejăm expediţiile trimise în explorare?

— Poliţia şi aparatul fiscal, strigă cineva din sală. Sunt prea mari faţă de sarcinile de îndeplinit. Parazitează pe organismele creatoare.

— Ele asigură ordinea şi buna evoluţie a vieţii în lumile Alianţei. Teama de represiune ne-a scăpat aproape total de infractori. Dacă am reduce aparatul poliţienesc, mulţi indivizi inferiori ar fi tentaţi să reînceapă activităţi ilicite.

— Un mercenar sirusan are o soldă mai mare de cel puţin zece ori decât salariul unui creator alcor! ripostă Zaris. Un poliţist federal, care se apără de muşte într-un birou, e plătit mai bine decât cel mai eficient savant creator. Eu am încercat să repar aceste nedreptăţi flagrante. Creatorii trebuie să primească cele mai mari avantaje din partea societăţii.

Mai multe glasuri se ridicară în susţinerea afirmaţiilor sale. Vacarmul tindea să cuprindă întreaga sală. Incer ridică palma dreaptă, să se facă linişte, însă replicile continuau. Bătrânul vegan se văzu obligat să apeleze la gong.

Odată liniştea restabilită, consilierii începură să-şi expună poziţiile faţă de acuzaţie şi faţă de propunerile avansate de Zaris. Vorbeau, argumentau şi se contraziceau din ce în ce mai înfocat. Orele treceau şi ei nu mai terminau de dezbătut o singură problemă. Către sfârşitul zilei de lucru, lui Incer îi devenise clar un lucru: propunerea guvernatorului alcor câştigase mai mulţi adepţi decât era necesar pentru a fi admisă. Aceasta ar fi dus şi la absolvirea sa de acuzaţia de fraudă fiscală. Ca atare, le propuse consilierilor să mai cugete asupra implicaţiilor acestei măsuri, în timpul liber, amânând votul final pentru a doua zi.

Ziua de muncă a Consiliului Suprem se încheiase. Poliţiştii federali se apropiară de Zaris, cu cătuşele în mâini. Acesta ridică vocea,

încât acoperi zgomotele din întreaga sală:

— Sunt un om liber şi demn. Nu mai port cătuşe şi nu mă întorc în închisoare! Domnilor consilieri, vă rog să votaţi împotriva acestui abuz al poliţiei federale!

Incer se trezi oftând din nou. Evenimentele se precipitau şi el nu era pregătit să le înfrunte. Consilierii băteau în tăbliile meselor strigând: *E un om liber*! *Lăsaţi-l să plece*!

Incer sună gongul şi se strădui să-şi mai salveze măcar aparenţa de autoritate. Puse la vot propunerea ca Zaris să fie chestionat în stare de libertate. Înregistră faptul că aproape nouăzeci la sută dintre consilieri votară în favoarea alcorului şi se întrebă dacă, până la urmă, acesta va fi pedepsit câtuşi de puţin pentru faptele sale rebele.

Zaris ridică din nou glasul:

— Guvernatorul Roinar-kaidul este supus unui abuz similar. Domnilor consilieri, vă rog să-l eliberaţi din închisoarea federală! Este rănit şi necesită îngrijiri medicale.

Veganul Incer încercă să-şi salveze poziţia de ultim decident. Se ridică în picioare şi rosti solemn:

— Precedentul a fost creat. Întrucât acuzaţiile sunt similare, decid eliberarea guvernatorului Roinar. Îmi asum răspunderea pentru acest act.

Un ropot de aplauze îi răsplăti decizia. Incer salută prin înclinarea capului şi ieşi din sala de

consiliu. Intenţiona să meargă la clubul său preferat, să se relaxeze în compania unor amici de aceeaşi vârstă. Dinspre tineri, simţea un val ameninţător pentru convingerile sale de viaţă.

*

Preşedintele Incer ajunse acasă abia la căderea serii. Şueta prelungită de la club îl remontase. Se simţea mult mai bine decât la părăsirea sălii de consiliu. Începuse chiar să vadă lucrurile în altă lumină. În definitiv, Zaris alcorul nu era duşmanul său ori al Alianţei. Nu avea de ce să-i poarte pică. Soarta sa va fi hotărâtă de votul majorităţii.

Încă din holul vilei, auzi glasuri şi se întrebă cine o fi. Soţia îi plecase între cei drepţi în urmă cu câteva sute de ani. Deira, unica fiică, nu prea aducea musafiri acasă. *O fi vreun curier urgent,* gândi el cu neplăcere. *Măcar în timpul liber aş putea fi lăsat în pace.* Deschise uşa de la terasă şi aruncă o privire. Priveliştea întâlnită de ochii săi îl blocă pentru câteva secunde. Zaris şi Deira stăteau îmbrăţişaţi sub o ghirlandă de luminiţe din grădină. Numai cântecul greierilor afecta liniştea perfectă a serii. Bătrânul se trase înapoi, închise uşa terasei şi plecă încă tulburat către biroul său. Se lăsă să cadă într-un fotoliu, îşi aprinse narghileaua şi închise ochii. Inhalatul fumului parfumat, încărcat de substanţe calmante, îl liniştea. Un gând însă îl sâcâia îngrozitor: *Deira, fiica mea, nu e bine ce faci...*

Aţipi pe nesimţite.

Menajera îl trezi după vreo oră de somn, pentru cină. Cuprins de o presimţire, Incer întrebă:

— Avem oaspeţi la cină?

— Zaris alcorul, îi răspunse femeia rece şi ieşi.

Încurcată situaţie, bombăni bătrânul şi intră în baie, să se spele. Din oglindă îl privea un bătrân cu ochii roşii, faţă obosită şi părul vâlvoi. *Procesul ăsta îmi mănâncă ultimele zile de viaţă,* gândi Incer înrăit. *Şi totul, datorită varangilor...*

Intră în sufragerie, forţându-se să pară liniştit. Zaris îl zări primul şi se ridică politicos de pe scaun. Deira se întoarse, îl cuprinse în lumina albastră a ochilor ei şi se repezi să-l îmbrăţişeze:

— Tată! Dragul meu tată, îţi mulţumesc!

— Nu ai pentru ce, fata mea. Legea a fost restabilită.

— Mă bucur. Pe timpul procesului, Zaris va locui la noi.

— Ştiu eu dacă e bine? Nu uita că eu sunt chemat să-l judec imparţial.

— Va locui în apartamentul meu. Dacă vrei, nici nu-l vei întâlni.

— Bine, răspunse Incer şovăielnic, apoi îl salută pe Zaris din cap.

Cina decurse într-o atmosferă îngheţată. Din când în când, cei trei schimbau câte o vorbă, pe

teme banale. Toţi ocoleau cu grijă subiectul care îi frământa – judecarea lui Zaris. Abia către sfârşitul cinei, Incer deschise discuţia:

— Tinere Zaris, nu am nimic personal împotriva ta.

— Nu mă îndoiesc, domnule preşedinte.

— Va trebui să te consideri extrem de norocos, dacă vei scăpa numai cu exilul sau închisoarea. Acuzaţiile sunt foarte grave şi probate temeinic.

— Nu neg temeinicia faptelor, deoarece eu am furnizat informaţii în susţinerea lor. Observ însă că ele nu sunt acuzaţii decât în mod formal. Dumneavoastră trebuie să judecaţi cu privirea aţintită în viitorul îndepărtat.

— Noi judecăm după legile scrise, tinere. Ele nu-ţi sunt deloc favorabile.

— Voi accepta fără crâcnire sentinţa. Nu voi încerca să mă sustrag de la executarea pedepsei, printr-o revoltă sau război. Preţuiesc prea mult vieţile humanoizilor aliaţi, să le pun în pericol de dragul meu.

— Aceasta este o circumstanţă atenuantă a faptelor tale, Zaris. Apelul la calm şi pace adresat liderilor varangi m-a convins să te eliberez.

— Nu trăim într-o dictatură, îi atrase Zaris atenţia. Oricum, votul majorităţii m-ar fi eliberat.

— Posibil. Pe mine mă frământă relaţiile dintre

tine şi fiica mea. Tu eşti şi vei fi, în cel mai bun caz, un proscris. Ea are un viitor demn în faţă. Nu poate rămâne lângă tine.

— Deira este o persoană matură. Îşi va hotărî singură viitorul. Eu nu-i voi cere să se sacrifice de dragul meu.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, alcorule! Mă aşteptam din partea ta la o atitudine mai rebelă.

— Pentru că spionul Kaj Merid v-a impus o imagine falsă despre mine. Eu nu sunt aventurierul rebel şi infractor din imaginea sa. De mai mult de trei sute de ani, conduc un sistem solar, cu aproape cincisprezece miliarde de suflete umane. Le-am asigurat viaţa civilizată şi prosperă.

— Da... E posibil să mă fi înşelat Merid. Acum, vă rog să mă scuzaţi! Simt nevoia să meditez în liniştea grădinii.

Bătrânul se retrase, lăsându-i singuri pe cei doi îndrăgostiţi. Zaris, mult mai liniştit şi cu rana din frunte curăţată, arăta foarte chipeş. Deira îl privea gânditoare. O întrebare încă nelămurită se închega în mintea ei: Până unde voi merge alături de acest bărbat? Misteriosul viitor tăcea iar ea nu ştia să-l citească. Numai puţine persoane din civilizaţiile lor posedau capacităţi exersate de a cunoaşte viitorul iar ei nu-i trecuse prin cap să apeleze la vreuna. Pur şi simplu, accepta evenimentele aşa cum veneau.

Un fior tainic de speranţă din sufletul ei o asigura că nimeni şi nimic n-o va despărţi de bărbatul iubit.

*

Incer gândise temeinic la ce era de făcut, aproape jumătate de noapte. A doua zi dimineaţă, când ajunse în faţa Consiliului Suprem, avea deja ideile clare. Nu se grăbi să pună la vot primul punct din acuzaţia împotriva lui Zaris. Se ridică în faţa consilierilor şi începu o pregătire psihologică menită să influenţeze decizia finală a acestora:

— Dragi fraţi şi surori, am cugetat îndelung la ceea ce ni se întâmplă în aceste zile. Străbunii noştri îndepărtaţi ne-au asigurat o viaţă din ce în ce mai sigură şi mai civilizată, prin legi fundamentate ştiinţific, clare şi obligatorii pentru fiecare humanoid în parte. De-a lungul timpului, aceste legi au devenit chiar tradiţii comunitare, fiind respectate cu sfinţenie şi de bună voie de toate rasele aliate. Iată însă că guvernatorul Zaris, mânat de interese necunoscute, ne propune să renunţăm la aceste tradiţii stabile şi să le înlocuim cu un sistem revoluţionar, ale cărui efecte sunt nesigure şi neprognozabile. Practic, astăzi avem de ales între stabilitatea de sute de milenii şi haosul unor reforme nesigure. Vă rog să votaţi cu toată responsabilitatea de care sunteţi în stare şi cu gândul la viaţa populaţiilor humanoide care v-au

ales!

Incer luă loc şi-şi mută ochii pe ecranul din spatele lui. Acesta fusese împărţit în două, cu o linie roşie. În stânga, se înregistrau voturile destinate condamnării lui Zaris. În dreapta, cele care cereau achitarea guvernatorului alcor şi aplicarea reformelor sugerate de acesta. Se vota deschis, fără niciun fel de reţinere. Numele consilierilor pro şi contra acţiunilor lui Zaris începură să fie afişate pe ecran, pe măsură ce aceştia apăsau clapele de vot. Bătrânul vegan înregistră avansul considerabil pe care îl câştiga partida pro-Zaris şi-şi mută privirile către sală. Guvernatorul alcor urmărea liniştit evoluţia votului. Nicio privire nu se plecă în faţa ochilor lui Incer. Toţi votau conform unor convingeri solide, formate în urma dezbaterilor.

Procesul de votare se termină. Urmară câteva clipe de linişte, apoi o explozie de aplauze izbucni din dreapta sălii şi se propagă spre centrul ei. Incer aruncă o scurtă privire la ecran şi anunţă cu un glas care se străduia să rămână indiferent:

— Guvernatorul Zaris este absolvit de acuzaţia de fraudă fiscală. Propunerile sale de reformă din acest domeniu devin amendamente ale legilor speciale.

Aplauzele nu mai conteneau. Dimpotrivă, crescuseră în intensitate şi erau însoţite de strigăte de încurajare pentru cel judecat. Incer

nu se grăbi să sune gongul. Îi lăsă pe consilierii entuziaşti să-şi descarce energiile în mod natural. Era şi asta o stratagemă.

În fine, salvele de aplauze şi strigătele voioase se domoliră. Preşedintele anunţă următorul capăt de acuzare:

— Doamnelor şi domnilor, sunteţi invitaţi să vă precizaţi poziţia faţă de producerea de către alcori a unei arme deosebit de periculoase, expres interzisă de lege. Aţi luat la cunoştinţă de probele culese de comisie, aşa că puteţi decide în cunoştinţă de cauză.

— O precizare! ceru Zaris, din locul său de inculpat. Dezintegratorul de planete a fost proiectat şi produs numai într-un singur exemplar, pentru testare. L-am proiectat pentru a creşte puterea distrugătoare a Alianţei faţă de inamicii non-humani din sistemele solare supuse expansiunii noastre. Nu intenţionam să ascundem faţă de Consiliul Suprem această armă. Dacă testarea ar fi confirmat calculele ştiinţifice, am fi pus dezintegratorul la dispoziţia Alianţei. Vă mulţumesc pentru atenţie!

Incer îşi prinse barba în palma dreaptă şi şi-o frecă gânditor. Discuţiile se anunţau la fel de pătimaşe ca şi cele din ziua precedentă. De data aceasta, nu se putea baza total nici pe sirusani. Aceştia erau deosebiţi de încântaţi de orice armă nouă. Un gând mai vechi îl încercă pe bătrânul vegan: *Eu n-ar trebui să fiu aici. Eu*

ar trebui să-mi trăiesc liniştit anii bătrâneţii.

*

Incer ajunse acasă foarte obosit. Trăia senzaţia că evenimentele îl copleşeau şi scăpa situaţia din mână, cu fiecare minut trecut. Consilierii votaseră absolvirea lui Zaris de acuzaţie şi anulaseră articolul din lege încălcat de acesta. Dezintegratorul de planete devenise proprietate comunitară, dar asta nu-l încălzea deloc. Era o armă deosebit de periculoasă, pe care n-ar fi trebuit s-o accepte. Putea produce dezastre planetare, în mod accidental. El votase împotrivă şi majoritatea consilierilor mai în vârstă îl imitaseră. Au fost însă prea puţini, comparativ cu numărul celor entuziasmaţi de creşterea puterii distrugătoare a Alianţei.

Nimeni nu-l întâmpină. Probabil, Deira era în centrul medical de testare şi tratament al bolilor exotice, unde muncea cu pasiune, până la epuizare. Menajera programase robotul casnic pentru prepararea şi servitul prânzului şi cinei. Acesta stătea cuminte în colţul său din bucătărie, gata să intre în acţiune la comandă. Lui Incer nu-i era foame, însă. Îşi luă numai o doză de nectar din frigider şi ieşi pe terasa scăldată în soarele după amiezii. Se lăsă într-un fotoliu şi porni holovizorul. Imagini de pe planeta Tamira a soarelui Alcor îi invadară spaţiul. Care dintre consilieri nu şi-a ţinut gura faţă de jurnalişti? se întrebă el supărat, dar nu

schimbă postul.

Tineri şi tinere din Alcor, cu coroniţe de flori pe cap, cântau şi dansau în piaţa din faţa palatului guvernatorului. Toţi erau îmbrăcaţi în costume specific rasiale şi fluturau steguleţe cu însemnele lumii varange: cele opt stele şi făclia de lumină. *Cât de uşor pot învia sentimentele izolaţioniste*! gândi Incer mâhnit. *Au trecut miliarde de ani de convieţuire şi noi n-am reuşit să unificăm populaţiile humanoide. Ar fi de ajuns o greşeală, ca sentimentele rasiale să explodeze ca o bombă ascunsă.* Bătrânul cunoştea suficient din limbajul alcor, încât să-şi dea seama că mulţimea îşi striga încântarea pentru victoriile repurtate de guvernatorul lor. Zaris. *Acest alcor a ajuns să-mi bântuie visele,* se enervă Incer şi opri aparatul.

Coborî în grădină şi începu să mângâie florile, rând pe rând. Ele îşi plecau capetele sfioase şi ascultătoare, de parcă i-ar fi înţeles frământările. *Dacă nu reuşesc să obţin condamnarea lui Zaris măcar pentru o acuzaţie, anarhia se va întinde ca o flacără flămândă în toate lumile humanoide. Legile nu vor mai fi respectate, liberul arbitru se va instaura şi liantul Alianţei va slăbi îngrozitor. Trebuie să obţin condamnarea guvernatorului alcor*! *Trebuie, de dragul unităţii noastre*! Gândurile bătrânului vegan fură întrerupte de vorbe şi exclamaţii venite dinspre casă. Deira sosise

împreună cu Zaris. *Ca un vis rău,* gândi Incer, *Ca un vis rău...*

*

O ploaie liniştită porni după miezul nopţii. Zaris se trezi şi deschise ochii. Murmurul produs de picăturile de apă îi amintea de un cântec de leagăn din patria sa. Lumina slabă, gălbuie, filtrată de un perete gros de sticlă, îi permitea totuşi să-şi observe iubita. Deira dormea ca un copilaş, cu amândouă mâinile strânse în pumni, în faţa gurii. Un val de duioşie invadă sufletul guvernatorului alcor. Întinse mân şi-i mângâie trupul mătăsos, complet dezvelit. Deira şopti ceva prin somn, dar nu se trezi. *E gata să-şi sacrifice viaţa liniştită şi cariera excepţională de dragul meu,* îşi aminti Zaris. *Ce probă de dragoste mai profundă aş putea aştepta*? *După proces, voi lua-o de soţie, după legile lumii noastre. Va lumina ca o stea lumea alcorilor...*

Zaris îi luă uşor capul şi i-l mută pe scobitura umărului său. Voia s-o simtă aproape, să-i între în vise şi să i le însenineze. Îşi aduse în memorie o imagine splendidă din planeta fermecată, botezată după numele ei şi o transferă telepatic în mintea fetei. Aceasta se relaxă complet şi un zâmbet fericit i se aşternu pe faţă. Se răsuci încă adormită şi-l îmbrăţişă cu mâna stângă pe după gât. Piciorul ei drept îi acoperise trupul până la brâu. Zaris simţi că dorinţa simplă dar poruncitoare îl cuprindea rapid, ca un val de

furtună. Degetele sale atinseră petecul de păr pubian mătăsos şi controlul raţional al impulsurilor scăzu vertiginos. Bărbatul o cuprinse cu amândouă braţele şi începu s-o iubească lin. Deira, deja trează, îi sărută cu buzele ei senzuale pieptul gol. Zaris se înfioră de plăcere şi simţi cum energiile încătuşate de conştiinţă se dezlănţuiau victorioase. Afară, ploaia căpătase tente vijelioase, ca un cântec pătimaş de dragoste. Parcă şi natura se dezlănţuise împotriva închistărilor artificiale din legile Alianţei.

*

Sala de şedinţe a Consiliului Suprem era invadată de lumina solară a dimineţii vegane. Consilierii îşi căutau locurile, schimbând replici şi informaţii între ei. Zaris se instalase în boxa cercetaţilor şi privea senin în faţă. Orice urmă de tulburare îi părăsise sufletul. Considera că norii celor mai grave acuzaţii se risipiseră, aşa că restul audierii va fi un simplu duel cu cei mai înrăiţi duşmani ai progresului populaţiilor aliate. Figura lui radia calm şi bună dispoziţie, cum nu te-ai fi aşteptat din partea unui acuzat.

Incer îşi ocupă locul în fotoliul de preşedinte, cu gesturi largi, aproape ritualice. O idee cumplită îl stăpânea: *Alcorul Zaris trebuie să piară*! *În caz contrar, mă voi trezi cu numeroşi nepoţi cu zestre genetică incertă, cu impulsuri sentimentale bestiale...* îşi alese cu grijă

cuvintele introductive:

— Dragii mei, astăzi vom analiza o problemă deosebit de gravă, de a cărei soluţionare depinde evoluţia viitoare a populaţiilor din întreaga Alianţă. Cei mai prestigioşi geneticieni din rasele humanoide aliate au pus la punct un program complet de selecţie genetică, cu scop de a asigura perfecţionarea continuă a personalităţii umane, în special a elitelor conducătoare. Până în prezent, programul şi-a probat valabilitatea, fără niciun fel de excepţii. Pe baza lui, am căpătat calităţi de personalitate extraordinare şi am ajuns să trăim până la vârste pe care străbunii nici nu le visau. Acest program ne-a permis controlul strict al natalităţii, prevenind exploziile demografice care ar fi secătuit rezervele de hrană, energie şi materii prime ale planetelor noastre. În acest context pozitiv, guvernatorul Zaris a permis încălcarea programului genetic de selecţie şi a încurajat sporul demografic necontrolat, încât populaţia alcoră s-a dublat numai în ultimele trei secole. Concomitent, guvernatorul Zaris a sprijinit savanţi alcori în producerea masivă a unor mutanţi de tip intermediar între maimuţă şi om. Suntem în pericol de a fi invadaţi de lumi semicivilizate sau chiar sălbatice, dezvoltate pe baza invenţiilor şi infracţiunilor făcute de alcori. Vă rog să judecaţi faptele prin prisma intereselor populaţiilor aliate şi a implicaţiilor de

viitor! Aveţi cuvântul!

Incer luă loc şi-şi scoase batista. Îşi tamponă uşor fruntea transpirată de efort, evitând privirile lui Zaris. Se aştepta ca alcorul să riposteze cu una din obiecţiile lui. Acesta rămase însă tăcut, cu privirile aţintite asupra sa. Îi citise gândul dominant de ură la adresa lui şi încerca să i-l schimbe în mod telepatic. Din această cauză, pierdu dreptul la primul cuvânt, de clarificare sau de modificare a termenilor acuzaţiei. Deja, un consilier kenturian îşi expunea punctul de vedere. Spusele sale nu favorizau deloc acţiunile întreprinse de alcori şi poziţia guvernatorului Zaris. Consilierul kenturian aprecie că formarea unei familii fără respectarea programului genetic şi producerea a mai mult de doi copii puteau duce la degenerarea speciei umane şi la nesiguranţă economică în lumile aliate. Îşi încheie discursul cu propunerea ca guvernatorul Zaris să fie exilat pe o planetă cu condiţii vitrege de trai, împreună cu mutanţii produşi în mod ilegal.

Speranţele ofilite ale lui Incer începură să renască. Al doilea vorbitor, un shang, susţinu în întregime acuzaţiile aduse lui Zaris, însă propuse pedepsirea cu închisoarea pe viaţă, într-o temniţă federală. Rând pe rând, alţi adepţi ai programului de selecţie genetică susţinură propunerile primilor consilieri. Nici măcar un singur vorbitor nu făcu o cât de mică

aluzie la efectele pozitive ale faptelor alcorilor. Ower alcorul simţea că se sufoca între colegii varangi. Aceştia stăteau posomorâţi, ascultând acuzaţiile şi propunerile de condamnare.

În fine, după câteva ore, varangul Kerr din Alioth se ridică în picioare. Îşi drese glasul şi începu cât putea mai diplomatic:

— Departe de mine gândul de a contesta valabilitatea programului de selecţie genetică. În lumea noastră, îl respectăm întocmai. Doresc însă unele precizări de la membrii comisiei de anchetă şi de la guvernatorul Zaris, cu scopul de a-mi forma o imagine completă şi corectă asupra acestei acuzaţii deosebit de grave şi delicate.

— Vă puteţi adresa cui doriţi, aprobă Incer.

Kerr se întoarse către Myra oriona şi o întrebă direct:

— Stimată colegă, ne puteţi prezenta teste genetice serioase, din care să rezulte că alcorii născuţi în afara programului de selecţie posedă însuşiri de personalitate inferioare celor produşi în cadrul programului?

— Nu, răspunse oriona. Comisia nu a făcut astfel de teste. Pe baza cunoştinţelor ştiinţifice deţinute de Alianţă, comisia a prezumat că alcorii născuţi fără respectarea programului de selecţie genetică sunt inferiori.

— Prezumţia nu constituie o probă valabilă în sistemul nostru de drept! concluzionă Kerr. Vă

rog să se reţină şi să se consemneze faptul că inferioritatea alcorilor născuţi cu încălcarea programului de selecţie genetică n-a fost probată!

Câteva murmure îi acoperiră glasul pentru câteva secunde. Kerr îşi înăspri vocea şi continuă:

— Vă reamintesc faptul că unul din principalele scopuri pentru care a fost întemeiată Alianţa îl constituie expansiunea raselor humanoide în tot Universul. Din nefericire, acest scop a fost uitat. De sute de milenii, lumile noastre au încetat expansiunea. Ne-am închis în sfera Alianţei noastre, limitând la maxim explorările şi cuceririle de lumi noi. Acest sistem închis poate marca sfârşitul nostru. Guvernatorul Zaris a acţionat pentru îndeplinirea scopului iniţial al Alianţei – expansiunea speciei humanoide în întregul Univers. El a asigurat producerea de forţe umane necesare expansiunii şi a pornit explorarea pe cont propriu, cucerind un nou sistem solar. Mutanţii creaţi de savanţii alcori sunt destinaţi a fi folosiţi în cadrul acestei expansiuni. Ei se înmulţesc rapid, însă sunt efemeri, cu vieţi mai scurte de două sute de ani. Pot fi folosiţi la cucerirea şi punerea în valoare a unor planete pe care humanoizii nu pot trăi ori pe care nu pot locui mult timp. Experimentul făcut pe planeta Deira din sistemul solar Ragan

este edificator în acest sens. Noi, varangii, am cucerit această planetă pentru Alianţă cu ajutorul mutanţilor. Comisia de anchetă v-a prezentat informaţii edificatoare în acest sens. În concluzie, propun absolvirea guvernatorului Zaris de această acuzaţie şi legiferarea folosirii mutanţilor de către toate lumile aliate.

— Mutanţii au însuşiri humanoide! ripostă Vaier draconul. Ei se pot înmulţi atât de rapid, încât să ne depăşească numeric. Atunci, s-ar putea răscula împotriva civilizaţiei noastre, mai ales că pot folosi arme şi mijloace de comunicaţie. În concluzie, mutanţii sunt un pericol pentru viitorul populaţiei humanoide civilizate şi trebuie distruşi. Guvernatorul Zaris să plătească cu închisoarea pe viaţă infracţiunile săvârşite!

Discuţiile se încinseră, cu sorţi schimbători. Acuzaţii şi argumente în apărare se succedau cu viteză. Incer constată că barometrul de opinie era favorabil unei condamnări a guvernatorului Zaris. Profită de un moment de acalmie şi propuse să se voteze cele trei variante avansate: achitarea, exilul sau închisoarea. Ecranul din spatele său se împărţi în trei careuri, înainte ca cineva să mai apuce să spună un singur cuvânt. Preşedintele nu-şi dezlipi ochii de pe el până ce ultimul consilier îşi prezentă opţiunea. Consemnă în grabă rezultatele şi se ridică în picioare:

— Majoritatea a votat pentru exilarea guvernatorului Zaris şi a mutanţilor săi pe o planetă virgină, cu condiţii grele de trai.

Varanga Layna încălcă protocolul şi se ridică în picioare. Explozia nervoasă o făcea să vorbească greşit în limba comunitară, însă toţi înţeleseră ce voia să spună:

— Vă este frică să trăiţi normal. V-aţi închis în lumi izolate şi trăiţi artificial, ca roboţii. Nu ştiţi ce înseamnă sentimente pozitive de dragoste, duioşie sau măcar simpatie. Nici pentru proprii copii nu manifestaţi vreun sentiment. Îi aduceţi pe lume conform programului genetic de selecţie şi-i abandonaţi în incubatoare. V-aţi condamnat la moarte lentă şi sunteţi foarte mândri de isprava voastră. Ruşine! Teoretic, suntem o specie super raţională, dar voi n-aţi dovedit aceasta. Programul genetic de selecţie tâmpeşte intelectul şi omoară sentimentele umane. V-aţi condamnat la dispariţie...

Adepţii condamnării o întrerupseră cu lungi bătăi în mese şi din picioare. Layna se aşează, cu faţa scăldată de lacrimi. Privirea ei întâlni ochii lui Zaris. Puterea lor hipnotică o linişti. Îşi lăsă încet capul pe braţe şi izbucni în hohote. Plângea pentru întreaga lume humanoidă.

*

Incer nu mai avu răbdare. Porni holovizorul de îndată ce urcă în aeromobilul de serviciu. Comută aparatul pe postul alcor şi deschise

ochii larg, să nu scape nimic. O spicheriţă făcea rezumatul discuţiilor purtate în Consiliu. Era clar că varangii îşi informau corasialii despre mersul evenimentelor. *Să-i vedem acum ce vor face,* gândi el. *Condamnarea deja pronunţată nu mai poate fi anulată de nimeni din lumile noastre. Astăzi, Zaris alcorul a fost înfrânt pentru întreaga lui viaţă. Se va stinge de boli sau de lipsuri pe o planetă pustie. Voi avea grijă să fie cea mai îngrozitoare planetă posibilă...*

Ajuns acasă, veganul mâncă cu poftă, de unul singur. Simţea că renăscuse. După masă, se retrase pe terasă, să-şi formuleze următorul set de acuzaţii. Încă mai spera să poată obţine condamnarea la moarte a guvernatorului alcor, pentru instigare la secesiune.

Deira îl găsi adâncit în studiul raportului comisiei de anchetă. Fata îl admonestă fără ocolişuri:

— Nu te recunosc, tată. Unde-ţi este spiritul justiţiar şi viu, deschis către cunoaştere, creaţie şi perfecţiune?

Bătrânul vegan ridică ochii din agenda electronică şi-o privi. Deira purta o eşarfă în culorile rasiale ale Varangei – roşu, galben şi albastru.

— Te solidarizezi cu rebelii, observă Incer.

— Am fost la întâlnire cu consilierii varangi, recunoscu Deira. Sunt profund dezamăgiţi şi mâhniţi de atitudinea ta.

— Constrângerea îi va aduce la ascultare de lege, fata mea.

— S-ar putea să greşeşti grav, tată. Varangii iau în serios posibilitatea desprinderii lumii lor din Alianţă.

— Secesiunea e un delict federal grav.

— Dictatura este interzisă prin constituţia Alianţei, tată. Nu-i veţi putea convinge pe varangi cu forţa să renunţe la libertatea de conştiinţă şi voinţă.

— Manifestările libertăţii de conştiinţă nu trebuie să afecteze unitatea lumilor aliate!

— Acesta este un principiu mai nou, introdus în statutul Alianţei prin amendament. El are putere juridică inferioară principiilor iniţiale, de unire benevolă a lumilor humanoide.

— De când te pricepi şi la drept comunitar, Deira?

— De când am văzut constrângerea aplicată asupra varangilor.

— Te-ai făcut avocatul lor...

— Tată, înţelege că voi, acuzatorii, mergeţi pe un drum greşit! Varangii pot trăi minunat în afara Alianţei, însă celelalte lumi humanoide vor fi lipsite de aportul lor ştiinţific şi material.

— Nu putem permite ca anarhia să cuprindă lumile noastre, Deira. Varangii trebuie pedepsiţi exemplar!

— Alianţa nu este o superputere absolută şi poliţienească. Niciun principiu de drept

comunitar nu interzice unei civilizaţii să se retragă din Alianţă, în urma unui referendum rasial.

— Deci, varangii pregătesc referendumul în lumile lor...

— Referendumul se desfăşoară deja în cele opt lumi varange, tată. Te confrunţi cu bărbaţi demni, cutezători şi înzestraţi cu voinţe foarte puternice.

Incer porni holovizorul şi căută rapid postul planetar din Alcor. Acesta prezenta deja rezultatele votului electronic de pe planeta Tamira. Ştirile erau cât se putea de proaste. Majoritatea zdrobitoare a populaţiei alcore se pronunţase în favoarea retragerii din Alianţă, cu scopul vădit de a împiedica executarea sentinţei dată deja în cazul guvernatorului Zaris.

— Rebelii sunt foarte solidari, murmură el. Să-i vedem însă mâine, când am putea extinde condamnarea la nivelul întregii elite varange.

— Tată, nu răni mândria varangă! Un pustiitor război ar putea cuprinde lumile humanoide aliate.

— Tocmai aceasta vreau să previn eu, fata mea. Varangii numără mai puţin de o sută şi douăzeci de miliarde de humanoizi. Ei nu reprezintă mai mult de cinci la sută din populaţia Alianţei. Nu se vor putea împotrivi sentinţei.

— N-ai auzit de curajul disperaţilor, tată? În

plus, savanţii varangi pot produce mijloace de luptă superioare celor deţinute de alte civilizaţii humanoide.

— Orgoliul şi încăpăţânarea varangilor trebuie înfrânte cu orice preţ, rosti Incer hotărât. Sămânţa rebeliunii trebuie să piară odată pentru totdeauna!

— Eu voi rămâne alături de Zaris, anunţă Deira dârză. Sunt convinsă de justeţea principiilor şi acţiunilor sale.

— Eşti liberă să-ţi hotărăşti soarta, fata mea, îi replică Incer rece.

Robot în simţire, gândi Deira cu dispreţ. *Până şi reptiloizii cu sânge rece îşi iubesc puii mai mult decât voi.* Plecă cu paşi apăsaţi către apartamentul ei. Era decisă să-l susţină moral pe Zaris, care urma să apară dintr-o clipă în alta. Mai mult, hotărâse deja să împartă cu el soarta de viitor. Dacă exilul nu putea fi evitat, era decisă să-l însoţească în orice lume nouă, oricât de cumplită ar fi arătat aceasta.

*

Sala de şedinţe a Consiliului era deja împărţită în tabere înainte de începerea lucrărilor. În jurul consilierilor varangi, se adunaseră kaseii, o parte din orioni, câţiva vegani şi câţiva sirusani, precum şi reprezentanţi ai unor lumi mai mici. Atmosfera era încărcată ca un nor de electricitate. Incer observă bine aceste manevre, însă preferă să le treacă sub tăcere.

Începu cuvântul de deschidere:

— Stimate colege şi onoraţi colegi, vă reamintesc faptul că progresul şi civilizarea lumilor noastre au fost posibile graţie unităţii perfecte. Ne-am sprijinit unii pe alţii şi am atins un nivel de evoluţie încă neegalat de altă civilizaţie universală. Am reuşit să ştergem aproape total din creierele humanoizilor aliaţi lăcomia, ura interrasială şi sentimentele inferioare. Suntem pe o cale bună de evoluţie şi am putea atinge niveluri tot mai ridicate ale cunoaşterii ştiinţifice, prosperităţii materiale şi longevităţii. În calea noastră s-a ivit însă o piedică. O parte din liderii varangi, dominaţi de dorinţe înguste, de îmbogăţire pur rasială, se pregătesc deschis de secesiune...

— Obiectez! ripostă bătrânul Bores, consilierul sistemului solar Dubhe. Noi, varangii, nu suntem mânaţi de dorinţe de îmbogăţire în dauna aliaţilor. Dorim doar perfecţionarea principiilor şi regulilor de funcţionare a Alianţei.

— Intenţiile de secesiune sunt însă clare şi probate, replică Kaj Merid.

— Secesiunea constă într-un act unilateral de voinţă a unor lideri dintr-o anumită civilizaţie, continuă Bores netulburat. Constituţia Alianţei a stabilit însă posibilitatea ca o anumită rasă ori civilizaţie să poată părăsi cadrul comunitar, ca urmare a voinţei liber exprimate de majoritatea calificată a cetăţenilor ei. Ieri, cetăţenii din

toate cele opt lumi varange şi-au exprimat voinţa într-un referendum. Vă rog să afişaţi rezultatele referendumului din Varanga, să poată fi studiate de toţi cei interesaţi!

Toate privirile din sală se concentrară asupra ecranului. Nu încăpea loc de dubiu: varangii votaseră în bloc pentru părăsirea Alianţei, cu scopul de a-i salva pe guvernatorii Zaris şi Roinar. O astfel de solidaritate rasială era mai greu de întâlnit în lumile aliate. Toţi tăceau, cu sufletul la gură.

— Avem de a face cu o intenţie directă de război de secesiune, comentă Incer rezultatele.

— E o manifestare a libertăţii de conştiinţă şi voinţă, îl contrazise Bores. Dacă n-o respectaţi, încălcaţi unul dintre principiile fundamentale pe care s-a constituit Alianţa Civilizaţiilor Humanoide. Nicio rasă ori populaţie nu poate fi ţinută cu forţa în Alianţă!

— Război! strigă Kirod sirusanul ridicând pumnul strâns. Unitatea civilizaţiilor humanoide trebuie păstrată cu forţa armelor.

— Război! îl susţinu shangul Li Pei. Dacă am permite varangilor să părăsească Alianţa, alte populaţii nemulţumite de o lege sau alta ar fi tentate să le urmeze exemplul.

— Puteţi opta pentru război, spuse Bores. Nu aveţi însă susţinerea juridică valabilă pentru a-l declara. Veţi încălca legea supremă a Alianţei, pornind un război injust împotriva noastră.

— Război! Război! Război! Război!...

Lozincile belicoase umpluseră sala. Mai mult de jumătate dintre consilierii lumilor aliate se pronunţau pentru război împotriva secesiunii votate de varangi. N-o făceau din principiu, ci din interes. Nu erau dispuşi să renunţe la imensele bogăţii ştiinţifice şi materiale din lumile varange. Preşedintele Incer suna de zor gongul. Strigătele nu încetau însă. Nu mai era mult până la insulte şi acuzaţii grave. Incer se ridică în picioare, cu ambele mâini ridicate. Pentru câteva clipe, liniştea coborî peste sală. Glasul lui Zaris, puternic şi ferm, reuşi să domine mulţimea de consilieri:

— Am o propunere de compromis. Vă rog s-o ascultaţi!

Consilierii îşi ocupară locurile. Incer ezită o clipă, apoi acceptă:

— Zaris alcorul are cuvântul.

Guvernatorul alcor începu să vorbească limpede şi stăpânit:

— Ar fi nedrept şi inuman ca sute de miliarde de humanoizi să se confrunte într-un război sângeros, pentru a-mi anula condamnarea la exil. Deşi sunt convins de justeţea şi oportunitatea propunerilor mele de perfecţionare a legislaţiei comunitare, accept exilul. Pun însă o condiţie: să permiteţi oricărui cetăţean, de orice rasă, să mă urmeze în exil. Intenţionez să fondez o lume nouă, cu legi mai

ştiinţifice şi mai umane, dincolo de frontiera Alianţei. Vă rog să votaţi această propunere de compromis!

Urmară lungi momente de tăcere. În fine, un consilier shang se ridică şi propuse:

— Formula de compromis poate fi acceptată numai dacă exilaţii nu vor dispune de arme puternice, cu care să atace lumi din Alianţa noastră. Să plece cu minimul necesar supravieţuirii civilizate pe timp de o mie de ani.

— Exilaţii să nu aibă drept de a se stabili la o distanţă mai apropiată de o mie de ani lumină de ultima frontieră a Alianţei, îi completă Incer propunerea.

— Exilaţii să nu primească niciun mijloc de comunicare cu lumile aliate, pentru a nu le influenţa şi a nu putea cere ajutor, propuse sirusanul Kirod. Ei să părăsească sfera Alianţei cât mai rapid, pentru a nu întreţine atmosfera de haos şi dezbinare.

— Să fie escortaţi până la frontiera sudică a Alianţei, către Calea Lactee, de o formaţie de astronave de luptă, propuse Kaj Merid în mod pervers, deoarece era convins că nicio lume locuibilă nu se afla în direcţia respectivă.

Propunerile continuau să curgă. Varangii asistau reci şi muţi la izbucnirea de ură la adresa lor. Mulţi dintre cei care cereau ostracizarea guvernatorului Zaris proveneau din lumi ridicate de varangi din cea mai cruntă

sărăcie şi înapoiere culturală. Acum, uitaseră binele făcut şi-şi strigau pe faţă refulările. Incer nota conştiincios fiecare propunere. Trăia momente de relaxare şi mulţumire. Exilaţii dincolo de frontiera de sud a Alianţei nu aveau mari sorţi de supravieţuire. Visul său de a-l vedea pe Zaris complet exclus din viaţa fiicei sale începuse să se îndeplinească. *Rebelul alcor va muri în nemărginitele spaţii cuprinse de întunericul etern,* gândea el. *Nici măcar amintirea lui nu-mi va mai tulbura viaţa.*

În fine, sala se linişti. Incer se ridică în picioare şi rosti cu glas grav:

— Vă rog să votaţi compromisul propus de guvernatorul Zaris şi amendamentele sugerate de antevorbitorii mei!

Ecranul din fundul sălii se împărţi în mai multe careuri, câte unul pentru fiecare amendament. Consilierii începură să apese clapele de vot. Zaris nici măcar nu întoarse capul, să vadă ce soartă îi hotărau membrii Consiliului Suprem. Îi era indiferent în ce fel de exil va pleca. Avea încredere în forţele proprii şi era sigur că nu va rămâne singur în această încercare grea. Avea prieteni buni, dornici de aventuri în lumi noi, atât în civilizaţia varangă, cât şi în alte lumi din Alianţă. *Voi fonda o lume nouă, mult superioară Alianţei,* gândea el liniştit şi sigur.

Incer se ridică şi anunţă rezultatul votării. Majoritatea consilierilor votaseră pentru cea mai

cumplită variantă de exil. Zaris avu puterea să zâmbească şi să mulţumească ironic pentru grija cu care fusese tratat.

Escadra proscrişilor

Bătrânul Incer inhala fumul parfumat din narghilea cu ochii întredeschişi. Adăugase din belşug plante cu efect calmant, în arzător, să se liniştească după năvala de evenimente din ultimul timp. În urmă cu mai puţin de o jumătate de oră, un spion federal îl informase că descoperise trupul neînsufleţit al şefului Kaj Merid, în camera sa de hotel. Medicii puseseră diagnosticul de infarct natural. Incer era însă sigur că la mijloc era mâna alcorilor. Vrăjitorii ăştia cu ochii aurii erau capabili să ucidă de la sute de metri, prin simpla concentrare a forţelor psi. Kaj Merid îl anunţase, anterior decesului, despre ameninţarea voalată, şoptită de Zaris. El n-o luase în serios şi acum regreta. Era convins că nu va găsi prea curând un şef de serviciu secret de profesionismul şi loialitatea lui Merid.

Coşmarul s-a terminat în chip fericit, îşi spunea Incer, să-şi convingă propria conştiinţă că norii de furtună trecuseră. *Zaris alcorul va dispărea în noaptea eternă a Universului, fără nicio legătură cât de mică cu lumile Alianţei. În curând, alte evenimente îi vor şterge amintirea. Fiica mea îşi va putea alege un drum luminos în*

viaţă. Amintirea Deirei îi întrerupse gândurile. Fusese prea distant cu ea. Procesul îl acaparase într-atât încât nici nu avusese timp să discute relaxat cu propria fiică. Trebuia să-şi repare greşeala. Incer activă videotelefonul şi aşteptă ca imaginea blondă, de zeiţă, să-i apară.

Glasul ei aspru şi rece îl impresionă neplăcut:

— Ce doreşti, tată?

— Să discutăm pe îndelete. Acum, am timpul necesar.

— Te ascult, tată.

— Nu aşa. Te aştept acasă, să discutăm ca doi buni prieteni.

— Mi-e teamă că nu se va putea. Nu suntem buni prieteni şi mă aflu deja pe o astronavă alcoră, în drum către Tamira.

— Dar Zaris e ca şi mort! se revoltă bătrânul.

— Înseamnă că şi eu sunt moartă, tată. Plec cu el în exil.

— Nu! Tu, fiica mea, cu un proscris?

— Ţi-am afectat imaginea de lider perfect? râse Deira cu amărăciune. Asta te doare, tată, imaginea ta publică. Nu-ţi pasă deloc de mine.

— Şi pleci printre străini...

— Aici am găsit simpatie, căldură sufletească, dragoste... Tot ce sufletul meu a tânjit să aibă încă din copilărie şi n-a căpătat de la nimeni. Lumea vegană e îngheţată sentimental, tată.

— E lumea elitelor Alianţei Civilizaţiilor Humanoide.

— Nişte elite din care nu vreau să fac parte, tată. Vreau să-mi trăiesc viaţa din plin, alături de bărbatul drag.

— Te aşteaptă mari nenorociri, Deira. În direcţia de exil, nu e nicio lume civilizată. Cei care îl vor urma pe Zaris vor muri în lupte cu non-humanii, de boli sau de lipsuri îngrozitoare.

— Ai ştiut că îl trimiţi la moarte sigură?!

Imaginea videotelefonului clipi şi se stinse. Deira întrerupsese legătura. Incer se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin casă. Mai avea o problemă de rezolvat. Mai mulţi consilieri îi ceruseră să-i exileze şi pe Roinar kaidul, pe baza precedentului din cazul Zaris. Bătrânul vegan se întreba dacă mărirea expediţiei de exilaţi nu prezenta vreun risc pentru Alianţă. Ei ar fi putut ocupa vreo planetă din frontiera aliaţilor, făcând incursiuni în lumile humanoide. Numai de un război de uzură nu aveau aliaţii nevoie. Bătrânul vegan era convins că, oricâte interdicţii ar fi pus, varangii le vor furniza exilaţilor cele mai bune astronave, cele mai perfecţionate arme, provizii îndestulătoare şi suficient galgor să navigheze şi două mii de ani lumină. Lumea celor opt stele dovedise o solidaritate superioară oricărei altei populaţii din Alianţă. Un licăr de invidie încerca inima bătrânului vegan. Nu era sigur că cei din rasa lui şi-ar fi asumat riscuri atât de mari de dragul lui.

*

Zaris dormea liniştit, alături de Deira, în cabina de lux a astronavei alcore venite după el. Deja, se visa în expediţie către lumea din imaginaţia sa. Sufletul său de om liber îl făcuse să pună semnul egal între exilat şi explorator civilizator. De multe ori, visase în taină să se lepede de obligaţiile de guvernator şi să reia viaţa de căutător de comori ascunse în alte lumi din Univers. Iată că visul i se împlinise, în cel mai neaşteptat mod.

Piuitul sistemului de alarmă îl trezi. Îşi apropie gura de microfonul staţiei de legătură cu centrala de comandă şi întrebă şoptit:

— E ceva grav?

— O femeie din sistemul solar Rigel al constelaţiei Orion insistă să discute cu dumneavoastră chiar acum, îi răspunse unul dintre piloţi. Spune că are o problemă urgentă şi de importanţă deosebită.

— Vin, anunţă Zaris şi se strecură uşor din cuşetă, să n-o trezească pe Deira.

Guvernatorul alcor îşi puse în grabă un costum uşor, ieşi din cabină şi se îndreptă către centrala de comandă a astronavei. Când ajunse, constată că întregul ecran de legătură cu alte civilizaţii era complet ocupat de imaginea unei femei tinere. Îşi scormoni mintea, dar nu-şi aminti de ea. Nu, în mod sigur, n-o mai întâlnise. Figura ei creolată, cu ochi de un violet aprins, înconjurată de o coamă de păr negru şi

creţ, îi era total străină. Observă involuntar că femeia avea un trup splendid, îmbrăcat într-o salopetă de culoarea ochilor ei.

— Te recepţionez, guvernator Zaris, anunţă ea. Vestea despre condamnarea ta a ajuns şi în lumile noastre.

— Da? Cu ce vă pot fi de folos, doamnă...?

— Orejona, se prezentă femeia. Explorator şi comerciant la frontiera de sud a Alianţei. Ai nevoie de mine, alcorule.

Tonul ei familiar nu-l deranjă pe Zaris câtuşi de puţin. În viaţa de explorator, întâlnise tot felul de excentrici şi aventurieri. Orejona îi devenise simpatică şi nu ştia încă din ce cauză. Ca atare, adoptă şi el un ton apropiat:

— De ce crezi că m-ai putea ajuta, Orejona?

— Pentru că nu sunt o fată cuminte, Zaris. La vremea când alte fete de vârsta mea învăţau legile şi comportamentul castelor superioare, eu exploram împreună cu părinţii lumile ostile de dincolo de graniţa sudică. Am strâns o avere, am o flotilă de astronave şi sunt complet liberă. Vreau să merg cu voi, către sudul necunoscut.

— Mulţi vor să meargă...

— Dar numai eu am relaţii în rândul populaţiilor non-humane de dincolo de frontieră.

— Asta înseamnă că...

— Am făcut contrabandă cu mărfuri produse de lumile aliate, printre non-humanii din sud. Ţi-am spus că nu sunt o fată cuminte. Îţi pot

asigura însă depăşirea barierei de non-humani.

— De ce tip sunt?

— Reptiloizi foarte evoluaţi. Nu seamănă deloc cu fraţii lor bestiali, nici cu imaginile din filmele de groază. Sunt fiinţe raţionale rezonabile şi arată destul de bine.

— Ce motiv ar avea o femeie atât de tânără şi frumoasă să abandoneze viaţa liniştită a Alianţei?

— Plictiseala, alcorule. Formalismul birocraţilor aliaţi mă zgârie pe creier. Visez o lume perfect liberă, în care să fac tot ce-mi trăsneşte prin cap.

— Cunoşti riscurile acestui exil?

— La perfecţie. S-ar putea să nu întâlnim nicio planetă locuibilă înainte de epuizarea stocurilor de galgor. În acest caz, astronavele noastre ar deveni imense sicrie, purtându-ne la infinit prin spaţiul universal.

— Şi priveşti atât de senină o astfel de posibilitate?

— Cred în norocul meu, guvernatorule. Vom întâlni o lume splendidă, în care vom fonda o nouă civilizaţie. Una mai puţin rigidă decât Alianţa.

— E dreptul tău să speri. Eu ţi-am sugerat cele mai nenorocite alternative.

— Nu m-ai speriat, alcorule. Am depăşit zeci de situaţii nenorocite.

— Şi lumea ta?

— Ai mei? Majoritatea orionilor vă simpatizează pe voi, alcorii şi cred că aveţi dreptate. Nu voi întâmpina greutăţi în pregătirea expediţiei.

— Deci, o faci pe banii tăi?

— Numai pe cont propriu. Înarmez trei astronave de luptă. Echipez o altă astronavă, pentru cercetări ştiinţifice. În fine, patru astronave de transport vor duce colonişti şi proviziile. Mulţumit?

— Grijă mare la selectarea colonişti lor, Orejona! Nu-i luăm într-o plimbare de plăcere.

— Contează pe mine! Am experienţa câtorva zeci de expediţii în lumi ostile. Ştiu ce să-mi aleg.

— Bine. Rămânem în contact.

— În regulă, alcorule. Aprinde-ţi flacăra speranţei în suflet, că ştie Orejona unde să vă ducă!

Imaginea din ecran se topi. Zaris îşi frecă gânditor fruntea. Se întreba cum reuşise o aventurieră contrabandistă să-i cucerească încrederea. *E tot un suflet rebel, ca şi mine,* găsi el răspunsul. *Vrea să trăiască viaţa la cea mai înaltă tensiune.*

*

Spaţiul din jurul astroportului din Kadeva era înţesat de lume. Alcorii veniseră cu mic cu mare să-şi întâmpine guvernatorul. Pe cerul senin, se aprindeau slogane luminoase, de încurajare:

Alcorii rămân alături de Zaris! *Vom transforma exilul într-o victorie*!... Deira privea mulţimea fremătândă, cum nu mai văzuse în lumea ei rigidă. Se bucura că avusese curajul să facă marele pas, să treacă de partea celor care nu se sfiau să-şi arate deschis sentimentele. Lumea alcorilor, caldă până la patimă, o îmbrăţişa cu toată afecţiunea. Tineri presărau petale de flori în calea paşilor ei. Lacrimile o podidiră şi ea le lăsă să-i curgă pe obraji, într-o supremă descătuşare. Nu mai plânsese din copilărie...

— Iubito, ce s-a întâmplat? se alarmă Zaris.

— Sunt fericită, omul meu drag. Cineva mă iubeşte şi pe mine.

— Alcorii te iubesc la fel de mult ca şi mine, Deira. Te admiră pentru curajul de a părăsi o lume sigură, de dragul meu.

— M-ar fi putut considera străină.

— Nicio persoană care ne îmbrăţişează idealurile şi modul de viaţă nu e străină, iubita mea. Ne vom căsători în ritual alcor, înainte de a pleca.

— Îţi încredinţez viaţa mea, Zaris. Altceva mai de preţ nu am.

— Nu vei regreta niciodată, Deira, îi promise guvernatorul.

Urcară într-un aeromobil şi porniră către capitală. Holovizorul transmitea ştiri din lumile varange. Veştile erau bune. Toate cele opt lumi îşi anunţaseră sprijinul total şi necondiţionat

faţă de Zaris şi Roinar. Glasul sângelui comun grăia clar şi ferm: Suntem alături de cei exilaţi.

Bulevardele marelui oraş vuiau de lume. Alcorii ieşiseră din case să salute trecerea aeromobilului guvernamental.

— Atât de mulţi şi simt la fel, rosti Deira gânditoare.

— Aşa am fost educaţi de mici, o lămuri Zaris. Să fim solidari până la sacrificiul suprem, în toate ocaziile. Din această cauză, în lumea noastră nimeni nu cunoaşte singurătatea, disperarea şi alte suferinţe.

— Aţi fi putut deveni un model pentru lumile aliate.

— Am încercat să răspândim modelul nostru în lumile aliate şi am eşuat. El se va impune însă, în viitor. Oamenii au nevoie de sentimente pozitive pentru a simţi că trăiesc fericiţi.

— Fericire... Cât de rar am auzit acest cuvânt în lumea vegană!

— Aici îl vei întâlni la tot pasul. Este scopul suprem al vieţii fiecărui alcor, de orice condiţie socială.

Aeromobilul aterizează în piaţa din faţa palatului guvernatorului, într-o mare de lume. Zaris coborî cu Deira de mână. Valuri de flori zburau prin aer, căzând în jurul lor. Deira îşi îndreptă ţinuta şi pietrele preţioase din coroniţă scânteiară în lumina soarelui Alcor. Mulţimea îi aclama ritmic. Ower îi întinse lui Zaris un

telespiker:

— Trebuie să le vorbeşti. Alcorii aşteaptă un cuvânt bun de la tine.

Zaris luă micuţul aparat în mâna dreaptă şi ridică palma stângă în aer. Mulţimea se linişti ca prin farmec.

— Fraţi şi surori, sunt fericit că mă aflu din nou printre voi, începu Zaris. V-am simţit sufletele alături de al meu, pe tot timpul procesului. Vă mulţumesc din adâncul inimii mele şi vă promit că nu vă voi înşela speranţele. Împreună cu cei care mă vor urma, vom transforma exilul într-o victorie. Vom descoperi şi vom popula o lume nouă, dominată de legile şi obiceiurile noastre. Ca atare, nu trebuie să suferiţi pentru noi, cei care vom pleca. Vă rugăm să ne susţineţi cu gândurile voastre bune în marile încercări care ne aşteaptă! Vă mulţumesc pentru sentimentele voastre calde!

Mulţimea vui, apoi începu să aplaude ritmic, scandând numele guvernatorului. Ower şi câţiva însoţitori croiră o pârtie îngustă prin mulţime, pentru cei doi iubiţi. Pe scările palatului guvernamental, Zaris prinse mâna Deirei şi o ridică împreună cu a sa.

— Ea e logodnica mea Deira, din lumea veganilor, anunţă el pentru cei care nu le cunoşteau povestea. Ne vom căsători înainte de plecare, conform tradiţiilor alcore.

Freamătul mulţimii se înteţi. Zaris o cuprinse

pe Deira de mijloc şi o conduse către interiorul palatului. Fata păşea ca în vis. Un asemenea gest intim era de neconceput în public, pentru vegani. *Trebuie să le învăţ cât mai rapid obiceiurile, să nu par o îngâmfată,* gândi Deira. Se lăsă purtată de mijloc pe holurile luminoase, păşind în acelaşi ritm cu Zaris. Depăşiră un perete de sticlă dincolo de care se răsfăţa o grădină în floare. Bărbatul se opri în faţa unei uşi înalte, cu arcadă.

— Aici vom locui noi până la plecare, o anunţă el şi deschise uşa.

Deira se pregăti să păşească, însă se simţi ridicată în braţe.

— Să-mi trăieşti mii de ani fericiţi, iubita mea! spuse Zaris, trecând cu ea pragul. Viaţa să-ţi fie o continuă sărbătoare!

Alcorul o aşeză lin pe o canapea şi acţionă o telecomandă. Un perete glisă lin şi parfumul florilor din grădină invadă camera. Câteva păsărele ciripeau vesele, de parcă s-ar fi bucurat şi ele de fericirea lor. Zaris îi luă Deirei mâna dreaptă şi-şi lipi buzele de podul palmei. Fata tresări înfiorată.

— Îţi mulţumesc că ai rămas alături de mine, Deira! şopti Zaris. Vom avea copii mulţi şi frumoşi.

— Mi-ar plăcea, dar nu ştiu dacă se va putea. Noi, veganii din elită, suntem programaţi mental pentru un singur copil. Numai cei din clasele

inferioare pot avea doi, pentru a păstra volumul populaţiei.

— Vei putea avea câţi copii vrei, iubito. Ai uitat că noi, alcorii, avem cei mai buni medici şi psihologi din Alianţă?

— Dar noi vom fi departe, în infinitul universal...

— Doar nu crezi că plecăm ca nişte paria?! Mulţi savanţi varangi ne vor însoţi, din spirit de solidaritate sau din dorinţa de cunoaştere.

— Da, dorinţa de cunoaştere... Ea v-a transformat în rebeli.

— Nu-i putem rezista, recunoscu Zaris. E o sete cumplită, care te cuprinde cu totul, încât uiţi toate interdicţiile. Sper că o vei simţi şi tu.

— Deocamdată, o irezistibilă atracţie mă leagă de tine, îi aminti fata. N-am mai cunoscut aşa ceva, nici măcar în cărţile sau în filmele vegane.

— Dragostea e oarbă şi surdă la toate mesajele contrarii, îi explică Zaris şi o cuprinse în braţe.

Ieşi cu ea în grădină şi o întinse pe un şezlong. Se aşeză la picioarele ei şi începu să-i povestească despre obiceiurile şi tradiţiile lumii alcore. Deira se strânse covrig, cu o mână pe părul lui negru lucios şi cu alta pe inima ei. O simţea bătând într-un ritm ciudat. O vegană rece prin naştere şi educaţie se încălzea la flacăra unei iubiri mistuitoare.

*

Încă de la sosirea în Kadeva, Zaris primise mesaje de la toţi guvernatorii lumilor varange. Îşi anunţau sosirea pe planeta Tamira, pentru a discuta împreună planul de expediţie. Chiar dacă numai ei i-ar fi acordat ajutor şi tot ar fi putut organiza o expediţie cu câteva zeci de astronave. În a treia zi de la sosire, un shang din Pegasus îl contactă prin videotelefon. Era un omuleţ mic de statură, cu faţă rotundă şi ochii piezişi. Pielea lui gălbui-arămie contrasta cu ochii săi negri, mari, sfredelitori. Shangul era îmbrăcat deosebit de elegant, în bluză de mătase roză şi pantaloni negri. Un colier bogat, din aur şi pietre preţioase, i se zărea prin deschizătura bluzei.

— Eu sunt Shan Di, se prezentă el scurt. Vreau să vă propun o afacere, guvernator Zaris.

— Vă ascult cu atenţie.

— Vreau să vă însoţesc cu o flotilă de zece astronave, în exil.

— Sunteţi alungat din lumea dumneavoastră?

— O, nu! Sunt un om foarte bogat şi foarte respectat în lumea mea.

— Atunci?

— Am informaţii că, dincolo de frontiera de sud a Alianţei, există lumi neînchipuit de bogate.

— Unele sunt locuite de non-humani, îl avertiză Zaris.

— Nimic nu se câştigă fără muncă şi fără risc.

Vreau să vă însoţesc, pentru a explora sudul necunoscut.

— Sunteţi bine veniţi.

— O condiţie, însă, domnule Zaris: tot ce descoperim şi ocupăm noi e al nostru.

Guvernatorul alcor judecă propunerea câteva secunde. Cu cât expediţia sa câştiga mai mulţi aliaţi, cu atât şansele de succes erau mai mari. Era tentat să accepte propunerea shangului, însă spiritul de explorator îl obliga să negocieze:

— Vă fac o contraofertă, domnule Shang Di. Lumile nou descoperite rămân în proprietatea comună a tuturor expediţionarilor. Vom stabili împreună un cod de reguli pentru colonizarea şi exploatarea lor.

— Proporţional cu forţa umană a fiecărei expediţii rasiale?

— E un criteriu de împărţire. Va trebui să mai ajungem la consens şi în privinţa altor criterii. De pildă, informaţiile ştiinţifice şi mijloacele tehnice pe care ne vom baza pentru cucerirea şi exploatarea noilor planete trebuie recompensate.

— Negociem acum procentele?

— Să nu ne grăbim! După ce vom descoperi noile lumi, putem discuta. Noi nu suntem lacomi, dar trebuie să ţinem cont şi de poziţia altor voluntari.

— Mai sunt şi alţii?

— Da, aşteptăm să ni se alăture expediţii din

multe alte lumi ale Alianţei.

— Şi eu credeam că sunt primul!

— Nu sunteţi primul, nici de invidiat. Consiliul Suprem vă va trata exact ca şi pe noi. Cine se aliază cu proscrişi devine proscris.

— Etichetele nu mă impresionează, domnule Zaris. Eu măsor totul în bani. Dacă vom cuceri bogăţii însemnate, ne vom putea răscumpăra respectabilitatea.

— Noi, varangii, nu intenţionăm să ne întoarcem în lumile aliate, să ne recâştigăm demnităţile pierdute.

— Atunci, ce urmăriţi?

— Vrem să creăm o lume nouă, cu legi mai bune decât cele ale Alianţei.

— E opţiunea dumneavoastră. Eu vreau să adun averi şi să mă întorc.

— Prea bine. Am luat act de oferta dumneavoastră. Vă vom anunţa în timp util despre data plecării şi locul de întâlnire a flotilelor.

— Să fie într-un moment cu noroc! ură shangul şi imaginea lui se topi.

Zaris rămase câteva clipe pe gânduri. Se întreba cam ce dimensiuni trebuia să atingă escadra lor, pentru a fi cât mai eficientă. *Vreo sută de astronave, din care cel puţin jumătate de luptă, ne-ar asigura supravieţuirea prin lumi ostile,* calculă el. *Cum să adun o asemenea escadră, însă*? *Va trebui să fac şi compromisuri,*

să mă aliez şi cu persoane mânate de alte interese decât al nostru. Scopul nobil scuză mijloacele mai puţin curate folosite pentru atingerea lui, concluzionă el. Mult mai împăcat, îşi continuă operaţiunea de selectare a personalului pentru astronavele alcore de care era absolut sigur. Era hotărât să nu lase în urmă nimic din ce-i aparţinea. Totul trebuia transferat în lumea de departe, pe care o visa deja zi şi noapte.

*

Consilierii şi guvernatorii varangi discutau de câteva ore, în sala de consiliu a palatului guvernatorului alcor. Toţi aveau experienţa unor expediţii de explorare de durată scurtă şi medie. Nimeni însă nu mai plecase vreodată în expediţii de o mie de ani lumină sau mai lungi. Acum era însă vorba de o călătorie cu un singur sens. Nici unii din cei ce urmau să plece nu-şi puneau problema ca măcar copiii lor să revină în lumile Alianţei. Din această cauză, dezbăteau foarte meticulos tot ce trebuia luat cu ei, cu scop de a clădi o nouă civilizaţie, la mii de ani lumină.

Erau multe de luat, începând de la seminţe de plante comestibile, icre fecundate, ovule ale unor animale domestice şi până la cele mai sofisticate aparate necesare reproducerii civilizaţiei de bază.

— Avem nevoie de cel puţin şaptezeci de

astronave mari de transport, concluzionă Bores, decanul de vârstă. Câte nouă de fiecare sistem solar.

— Încă vreo douăzeci de astronave de cercetare şi cel puţin cincizeci de astronave de luptă, calculă Kerr aliothul. Lumea Varangei poate susţine acest efort.

— Să nu uităm mijloacele de care dispun cei care se vor alătura expediţiei! îi îndemnă Zaris optimist. Deja, am două propuneri interesante, din Orion şi Pegasus. Optsprezece astronave, cu echipaje şi colonişti.

— Spune-le să-şi ia tot ce este mai important în culturile lor! îl îndemnă Kemir din sistemul solar Merak. Astfel, vă veţi completa reciproc şi vă veţi ajuta, în caz că veţi pierde unele astronave pe drum.

— Am reţinut! îl asigură Zaris. Voi memora în agendă tot ce poate aduce fiecare participant.

— Atunci, să începem!

Roinar kaidul începu să enumere sigur astronavele, armamentul, proviziile, mijloacele tehnice şi forţa umană pe care se putea baza. Zaris nota, punând din când în când întrebări de clarificare şi completare. Urmă la rând Mugan din lumea Megrez, apoi Layna din sistemul solar Phecda, apoi...

După ce termină de notat, Zaris îşi anunţă corasialii:

— Astronavele forţelor armate aliate ne vor

conduce până la frontiera de sud a Alianţei. S-ar putea să ne şi controleze, cu scop de a confisca armele şi aparatele prohibite. Nu avem voie să luăm cu noi dezintegratorul de planete, nici tehnică de legătură cu lumile aliate.

— Nu veţi întrerupe legăturile cu lumile Varangei! se opuse Domuz din Mizar. Savanţii noştri trebuie să pună la punct un sistem de legătură permanentă, necunoscut în Alianţă. Rămânem în contact şi după ce veţi ocupa lumi noi.

— De acord, îl susţinu consilierul Varid kaidul. Măcar Varanga să vă sprijine moral în această grea încercare.

— Ce veţi face cu mutanţii rovi? întrebă Zaris. Eu voi lua cu noi cel mult o mie de tineri de ambele sexe. Consiliul Suprem a decis însă lichidarea integrală a celor câteva zeci de milioane de rovi folosiţi de alcori.

— Îi împărţim pe planetele noastre, propuse Roinar. Nu cred că poliţia federală îşi va băga nasul în această afacere. Kaj Merid e mort şi altul la fel de pervers nu va ajunge în fruntea serviciului de spionaj.

— În regulă, aprobă Zaris. Voi ordona unui consilier de-al meu să se ocupe de împărţirea rovilor între lumile Varangei. Dacă nu-i găsiţi utili, sterilizaţi femelele şi vor dispărea dintr-o singură generaţie!

— Dacă sunt înzestraţi cu raţiune şi educabili,

nu avem de ce să-i distrugem, se opuse Layna. Îi putem folosi ca şi voi, la munci grele, în medii agresive pentru organismele noastre evoluate.

— Procedaţi cum credeţi de cuviinţă, spuse Zaris. Ar mai fi ceva de discutat?

— Momentan, nimic, încheie Bores. Pe parcursul pregătirilor, ne vom mai consulta, funcţie de problemele ce vor apărea.

Varangii se ridicară din jurul mesei şi începură să discute pe grupuri. Urma un eveniment festiv, apoi fiecare delegaţie trebuia să plece către lumea proprie, să se apuce de treabă. Zaris îşi chemă logodnica lângă el. Deira ştia ce va urma, aşa că trăia clipe de puternică emoţie. Zaris îi explicase pe îndelete întregul ritual, însă ea se temea să nu greşească ceva şi să producă impresie proastă oaspeţilor din lumile Varangei.

Bores decanul ocupă locul de onoare, în capul mesei. Zaris şi Deira îl încadrară, faţă în faţă. În continuare, locurile fură ocupate funcţie de preferinţa fiecăruia. Câteva fete se grăbiră să umple cupele cu amber, aşa cum fuseseră instruite.

Zaris îşi luă cupa sa şi se ridică în picioare. Musafirii încetară discuţiile, deoarece se aşteptau la un toast. Cuvintele lui Zaris îi surprinseră în bună măsură:

— Fraţi şi surori din Varanga, profit de prezenţa voastră aici, pentru a mă căsători cu aleasa inimii mele, Deira vegana. Vă rog să

acceptaţi să-mi fiţi martori!

Mai multe cuvinte de aprobare se ridicară din jurul mesei. Decanul Bores se adresă Deirei, fără a se ridica:

— Fata mea, îl iubeşti cu adevărat pe acest bărbat, Zaris din neamul alcorilor?

Deira simţi că gura i se uscase, mâinile îi transpiraseră iar sângele îi alerga către creier, slăbindu-i raţiunea. Tenul ei roz virase către un roşu puternic. Se ridică încet, cu picioarele tremurând şi rosti cu glas stins:

— Îl iubesc mai presus de viaţa mea.

— Eşti gata să-l urmezi oriunde s-ar duce, întreaga viaţă?

— Sunt gata! rosti Deira ceva mai sigură pe vocea ei.

— Zaris, fiul meu, continuă Bores, ştii că nu există căsătorie fără dragoste. O iubeşti cu adevărat pe Deira din neamul veganilor?

— O iubesc cum nu se poate mai mult, răspunse Zaris. Îi voi fi un soţ fidel, afectuos şi grijuliu întreaga viaţă.

Bătrânul Bores le uni palmele mâinilor drepte între palmele sale şi rosti solemn:

— Din acest moment, sunteţi o singură minte, o singură inimă şi un singur spirit etern, pentru întreaga viaţă. Nimeni şi nimic nu va putea desface ceea ce noi am făcut.

Zaris se plecă şi-şi sărută proaspăta soţie pe gură, în văzul tuturor. Comesenii izbucniră în

exclamaţii de plăcere şi se ridicară în picioare. Toţi se apropiară cu paharele în mâini, să felicite tânăra familie. Deira simţea că plutea, deoarece corpul îşi pierduse orice greutate. Zâmbea topită la pieptul larg al lui Zaris, fără a reuşi să scoată un cuvânt. *Aceasta trebuie să fie fericirea,* gândea ea. *Un zbor molcom şi plăcut...*

*

Imediat după plecarea delegaţilor din lumile varange, Zaris îi predă sarcinile de guvernator primului său consilier, Kores şi se adânci cu totul în pregătirile de plecare. O încredinţă pe Deira medicului şef al expediţiei, Lotar, cu rugămintea de a o introduce în toate secretele misiunii de viitor. Intenţiona s-o folosească ca medic pe propria astronavă, încât să rămână împreună pe tot timpul călătoriei. Regulile aspre ale misiunii astrale nu-i îngăduiau nicio altă favoare. Deira trebuia să pregătească serios personalul medical din rândul echipajului, să adune stocul de aparatură medicală şi de medicamente necesar pe timpul călătoriei şi să pună la punct un laborator de producerea medicamentelor perisabile direct pe astronavă.

Exilatul alcor îşi începu activitatea prin selectarea aparatelor de zbor destinate călătoriei. Nu dispunea de suficient timp pentru a fabrica o astronavă perfectă, aşa cum îşi visa. Ca atare, procedă la inspectarea întregului stoc de astronave alcore aflate în conservare. Pentru

poziţia de astronavă comandant, alese un cuirasat mixt, de luptă şi transport, pe care îl botează *Şoimul,* să-şi amintească de păsările iuţi de pe planeta natală. Patru fregate blindate, înarmate cu tot ce aveau alcorii mai eficient, urmau să escorteze nava comandant. În fine, cinci astronave masive; de transport, erau destinate rezervelor de material reproducător, hranei şi coloniştilor. Pentru propulsia lor, Zaris apelă la stocul secret de galgor depozitat de alcori în munţii Tamirei. Se asigură de o independenţă de navigaţie dublă faţă de cea hotărâtă de Consiliul Suprem, adică, de două mii de ani lumină. Trebuia să fii extrem de ghinionist, să nu găseşti o lume locuibilă în interiorul unei asemenea distanţe.

Zaris îşi rezervă o jumătate de zi numai pentru discuţii cu Petar, biologul şef al expediţiei. El era hotărât să ia cu ei material reproducător din cele mai selecte soiuri de plante şi animale de pe planeta Tamira. Cum volumul acestuia era foarte mare, trebuiau găsite soluţii de adaptare la spaţiul limitat din astronavele de transport. De la începutul discuţiei, îi puse lui Petar problema în cei mai puţin favorabili termeni posibili:

— Peter, imaginează-ţi că descoperim o planetă absolut nouă, cu atmosferă în formare! Suprafaţa ei este complet pietroasă şi apele dulci sunt foarte puţine. Cum reproducem viaţa

vegetală şi animală de pe Tamira?

Biologul îşi mângâie barba înspicată şi răspunse sigur de sine:

— Folosesc spori, bacterii şi muşchi pentru a crea stratul vegetal de bază. Toate reziduurile organice obţinute pe timpul călătoriei vor fi transformate în îngrăşăminte naturale. Dispun de mai mulţi dizolvanţi chimici care descompun rocile în substanţe utilizabile în culturi vegetale. Pot pune baza vieţii vegetale chiar şi pe o planetă caldă, abia desprinsă dintr-o stea.

— Şi seminţele?

— Eu şi echipa mea le selectăm cu atenţie, începând de la sămânţa de iarbă şi până la cei mai gingaşi pomi fructiferi. Păstrăm seminţele în containere speciale, să reziste la transport şi câteva mii de ani lumină. La fel vom proceda cu icrele, ouăle şi ovulele fecundate, destinate reproducerii faunei de pe planeta noastră. Spaţiul strâmt de pe astronave ne permite să luăm un număr mic de animale vii şi să producem vegetale de seră doar pentru plăceri ocazionale. Hrana de bază va fi formată din concentrate şi conserve strict necesare menţinerii tractului digestiv în funcţiune.

— Vă rog să profitaţi de această selecţie pentru a elimina total plantele, insectele şi animalele dăunătoare! Astfel, vom asigura o lume nouă cu mult superioară celor cunoscute de noi.

— Noţiunea de dăunător este relativă, îi replică Petar. Anumite insecte şi animale participă la dezvoltarea vegetaţiei, prin polenizare, precum şi la menţinerea unui lanţ trofic sănătos. În orice caz, voi avea grijă să nu ducem cu noi boli şi dăunători periculoşi pentru viul inferior sau pentru oameni.

— Mii de specii gândi Zaris cu voce tare.

— Nicio grijă, domnule comandant! îl asigură Petar. Vom transporta material reproducător numai pentru animale domestice şi plante de cultură. O parte din ele se vor sălbătici, prin degenerare, pe noua planetă.

— Ingenios!

— Am deja experienţa creării florei şi faunei de pe planeta Deira. Aţi văzut că, în mai puţin de două sute de ani, am reuşit s-o fac să arate ca şi cum ar fi populată dintotdeauna. Găsiţi-mi o planetă cu atmosferă respirabilă şi apă suficientă, atât dulce cât şi sărată! Eu mă angajez să v-o transform într-o grădină fermecată.

— Am încredere în echipa ta, Petar.

— Şi noi avem încredere în dumneavoastră, domnule comandant. Dacă n-am fi avut, nu v-am fi urmat în această aventură prin întunericul universal.

— Te sperie întunericul, Petar...

— Tatăl meu a murit în întunericul universal, pe o astronavă, domnule Zaris. Mai aveau

câteva sute de ani până să atingă un sistem solar ospitalier. Galgorul li s-a terminat, sursele de energie au căzut şi ei au îngheţat. În copilărie, le-am urmărit agonia din ultimele lor zile, prin imagini transmise în direct. De atunci mă tem de întunericul universal.

— Fii optimist! Noi vom găsi mai multe sisteme solare favorabile.

— Aşa sper, domnule comandant. Sper şi pregătesc meticulos întreaga viaţă inferioară de pe planeta din visele noastre. V-aţi gândit la un nume?

— E prea devreme, Petar. S-o găsim întâi. Inspiraţia din acel moment ne va dicta cel mai potrivit nume.

— În regulă, domnule comandant. Contaţi pe noi că vom face chiar imposibilul să transferăm în altă lume baza vieţii vegetale şi animale de pe Tamira!

*

După vreo două săptămâni de pregătire, în timp ce Zaris inspecta împreună cu generalul Wilfon armamentul din dotarea astronavelor, se trezi căutat de o persoană din sistemul solar vegan. Alcorul se prezentă în faţa videotelefonului mai mult din curiozitate, decât cu vreo speranţă în suflet. Pe timpul judecăţii, veganii se raliaseră masiv la poziţia lui Incer, manifestând o atitudine ostilă faţă de persoana sa. Din aparat, îl privea un vegan blond, tuns

scurt, cu ochii albaştri cenuşii şi faţă uscăţivă. Era echipat strict, în uniformă de explorator astral. Zaris se decise să-l trateze politicos, indiferent de gândurile acestuia. Ca atare, îl întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule...?

— Mikal, comandant de flotilă de cercetare, se prezentă veganul. Nu mă interesează motivele pentru care aţi fost exilat. Eu sunt numai om de ştiinţă.

— Atunci?

— Vreau să vă însoţesc cu trei astronave mixte de mari dimensiuni, cel puţin o parte din drum.

— Spaţiul universal e liber, îi aminti Zaris legea Alianţei. Puteţi naviga în orice direcţie.

— Eu vreau să merg cu escadra voastră, pentru a evita pericolele care pot surprinde o flotilă mică. Am informaţii că veţi depăşi o sută de astronave, din mai multe lumi aliate.

— Informaţia este corectă. Ce-mi cereţi, domnule Mikal?

— Să-mi integraţi flotila mea în escadră, cu aceleaşi drepturi şi îndatoriri ca şi a celorlalţi participanţi.

— Se poate. Altceva?

— Noi, veganii, vom putea părăsi escadra în orice moment ales de noi, fără a fi obligaţi să ne justificăm acţiunea.

— Nu ne deranjează. Ce urmăriţi, în concret?

— Vrem să explorăm spaţiul din sudul frontierei Alianţei, pe cel puţin o mie de ani lumină. Dacă descoperim lumi colonizabile, vom anunţa Consiliul Suprem.

— Aceasta nu se va putea, domnule Mikal. Tot ce descoperim ne aparţine nouă, expediţionarilor. Vom hotărî împreună, în mod democratic, ce vom face cu fiecare descoperire.

— Atunci, vom păstra numai latura ştiinţifică a expediţiei, preciză Mikal. Vom cartografia zona explorată, pentru uzul altor navigatori. Dacă vom descoperi o altă lume locuibilă, vom ceda partea noastră în favoarea celorlalţi exploratori şi ne vom înapoia în Vega.

— Un pact corect, aprecie Zaris. Putem considera că l-am semnat.

— O ultimă condiţie, îl opri Mikal. Noi executăm numai ordinele dumneavoastră, ca şef al escadrei. Vă rugăm să nu ne puneţi în subordinea altor persoane!

— Aprob. Altceva?

— Pact încheiat. Îl vom respecta întocmai. Voi organiza viaţa internă a flotilei vegane încât să nu fiţi obligaţi să interveniţi cu nimic.

— Mă bucur să vă am alături, domnule Mikal.

— E o onoare să navigăm alături de cutezătorii varangi, salută veganul şi dispăru din cadrul ecranului.

Am spart izolarea de proscris, gândi Zaris. O sună imediat pe Deira şi-o întrebă simplu:

— Ce surpriză plăcută îţi visai, prinţesa inimii mele?

— Un copil, recunoscu Deira uşor încurcată.

— Vine şi el, o asigură Zaris, zâmbindu-i călduros. Acum am o veste bună pentru tine.

— Spune! îl somă ea.

— Nu mai eşti proscrisă. O flotilă de vegani s-a alăturat escadrei noastre.

— Cine o conduce?

— Mikal.

— E un explorator dur şi inflexibil. Vezi cum îl tratezi!

— Am stabilit deja condiţiile colaborării. Te bucuri?

— Mă bucur că şi oameni din rasa mea rigidă au început să-ţi dea dreptate. Îl voi contacta şi pe tata.

— Ce rost ar avea?

— Mi-ar putea echipa o astronavă, cu moştenirea rămasă de la mama. Îi voi cere imperativ dreptul meu.

— Şi ce vrei să transporţi cu această astronavă?

— Floră, faună şi meseriaşi vegani, răspunse Deira scurt. Nimic nu e de prisos în această expediţie.

— Bine, iubire. Faci cum vrei.

Zaris îi trimise un sărut pe calea undelor şi se întoarse la generalul Wilfon. Până seara târziu, analizară necesităţile de armament de toate

tipurile, pentru fiecare astronavă în parte. Fiecare explorator şi colonist dispunea de un razer individual, pentru apărarea proprie, de non-humani sau de animale sălbatice. Transportoarele blindate de explorare la sol trebuiau echipate cu tunuri laser capabile să distrugă agresori mai masivi şi mai numeroşi. În fine, fiecare astronavă de luptă trebuia înarmată cu toate tipurile de armament cunoscute de alcori: dezintegratoare, tunuri laser, lansatoare de rachete atomice, torpile şi bombe inteligente, capabile să urmărească şi să distrugă orice ţintă. Nici măcar navele de transport nu erau date uitării. Fiecare urma să dispună de armament de apărare, începând cu lansatoare de unde paralizante şi terminând cu rachete penetrante şi explozive. Lumile varange trimeteau continuu materiale solicitate de expediţionară.

Seara, Zaris ajunse acasă obosit dar mulţumit de progresele făcute. Deira aranjase personal cina în grădină, la lumina unor lumânări parfumate. Îi ieşi în faţă, toată numai zâmbet.

— Eşti fericită, iubito, constată Zaris, învăluindu-o cu braţele sale puternice.

— Sunt, iubitule. Am învins încăpăţânarea teribilă a tatălui meu.

— Nu mai spune!

— Spun! L-am convins să-mi echipeze o astronavă vegană, din zestrea rămasă de la

mama. Îi voi spune *Libelula,* în amintirea acestor insecte graţioase de pe planeta mea Hanab. Nu cred că vom lua şi astfel de insecte cu noi.

— Dacă ţie îţi plac, biologii pot conserva ouă.

— Nu, e prea mult! Să nu râzi de mine, dar aş dori să-mi iau pisicuţa cu care am împărţit zilele reci ale singurătăţii.

— Desigur, o poţi lua. Şi eu îmi voi lua câinele meu credincios. Va trebui însă să le găsim perechi.

— Da?

— Da. Altfel, cum s-ar înmulţi în lumea nouă?

— Tu o visezi ca pe un cămin înzestrat cu de toate.

— O lume în care să nu ne lipsească nimic, iubito. Să nu ducem dorul după nimic din planetele natale.

— Crinii, trandafirii, chiparoşii... începu ea să enumere florile vegane.

— Şi viţa de vie, râse Zaris. Cum altfel am putea produce amber, să ne sărbătorim bucuriile?

— Am o navă numai a mea, reveni ea la prilejul iniţial de bucurie.

— O vom pune în subordinea lui Mikal, să nu ne încurcăm în mărunţişuri. Orgoliul rasial n-a dispărut din lumile noastre.

— Bine, dragule. Eu însă voi hotărî cine va merge pe această astronavă şi ce material

reproducător va transporta.

— E dreptul tău de proprietară, o asigură el. Acum, să mâncăm, căci sunt lihnit!

Se aşezară în jurul mesei bogate şi începură să mănânce. Liniştea serii era atinsă uşor, de cântecul greierilor.

— Greierii! izbucni Deira. Să nu uităm greierii! Nicio seară n-ar mai avea farmecul ei fără greieri.

— Fii sigură că Petar biologul i-a inclus în lunga sa listă de insecte utile!

— Mă tem mereu să nu uit ceva.

— Chiar dacă vom uita ceva, geneticienii noştri vor reproduce vietăţi similare. Să găsim noi planeta fericirii...

*

În cursul următoarei zile, Zaris fu contactat prin videotelefon de un kobiz din sistemul solar Etamin. Acesta era un humanoid micuţ, cam de un metru înălţime, negricios şi cu plete lungi. Purta îmbrăcăminte dintr-un soi de piele artificială lucioasă.

— Domnule guvernator Zaris, eu sunt Zigan, regele kobizilor, se prezentă piticuţul. Am aflat că oricine doreşte vă poate însoţi în exil.

— Ai auzit corect, confirmă Zaris. Intenţionaţi să vă alăturaţi cu câteva astronave?

— Noi am prefera să plecăm cu toţii din sistemul stelar Draco. Ştiţi, hermafroditii draconi ne consideră populaţie inferioară,

pentru că suntem heterosexuali. Noi putem practica toate profesiile, dar nu avem drept de reprezentare în organizaţiile de conducere planetară, stelară sau comunitară.

— E o discriminare, aprecie Zaris. E imposibil însă să plecaţi toţi. V-ar trebui câteva sute de astronave.

— Noi avem şaisprezece astronave în proprietatea noastră, domnule Zaris. Vom lua cât vom putea mai mulţi kobizi.

— Nici asta nu se va putea. Trebuie să faceţi un calcul ştiinţific, să stabiliţi exact câţi kobizi vor putea călători în condiţii normale, timp de două mii de ani lumină.

— Atât de mult?

— V-am prezentat cea mai proastă variantă. Nu puteţi risca să ucideţi coloniştii dumneavoastră prin înfometare.

— Selecţia rămâne în sarcina noastră. Ne acceptaţi?

— Fără îndoială. Veţi primi drepturi egale cu ale oricărei alte rase.

— Noi nu vom pleca cu aprobarea draconilor. Vom face pregătirile în secret şi vom dispărea într-o noapte.

— În acest caz, e bine să vă îndreptaţi către sistemul solar Rigel din Orion. Acolo e locul de întâlnire al tuturor forţelor care vor compune escadra.

— Şi dacă ajungem înaintea dumneavoastră?

— În acest caz, luaţi legătura cu Orejona! E stăpâna unei flotile de explorare şi comerţ în zona de frontieră. Ar trebui s-o găsiţi uşor.

— O găsim. Vă mulţumim pentru bunătatea arătată faţă de noi!

După dispariţia kobizului din aparat, Zaris rămase pe gânduri. Escadra sa căpăta un caracter eterogen. În loc de un simplu exil al unor varangi din Al Kaid şi Alcor, acţiunea se transformase într-o expediţie din ce în ce mai numeroasă, a mai multor rase din Alianţă. *Dacă ar fi să colonizăm o planetă nouă, populaţia ar arăta foarte pestriţă,* gândi Zaris. *Ar fi un experiment de metisare foarte interesant.*

*

Zilele treceau rapid, una după alta, cu tensiunea pregătirilor. Mai rămăseseră circa treizeci de zile până la termenul de plecare în exil decis de Consiliul Suprem. Echipajele varange erau deja stabilite până la ultimul om. O comisie numită de Zaris selecţiona exemplare tinere, de ambele sexe, din rândul mutanţilor rovi. Nu trebuiau să ia mai mult de o mie, deoarece aceştia se înmulţeau rapid, astfel că, pe timpul călătoriei, îşi puteau spori efectivul de câteva zeci de ori.

Zaris îşi controla agenda electronică, verificând dacă atinsese principalele obiective din planul de expediţie. Sunetul videotelefonului îi întrerupse şirul gândurilor. Din aparat, îl

privea un sirusan solid, îmbrăcat în uniformă militară de culoare olive. Zaris se întreba dacă să răspundă sau nu apelului. Nu-i prea avea la inimă pe mercenarii sirusani. Aceştia formau o castă privilegiată în Alianţă, cu reguli de comportare rigide şi pretenţii exagerate. În plus, pe timpul procesului, consilierii sirusani îl acuzaseră agresiv şi votaseră pentru condamnarea sa la moarte. *Să-l vedem ce vrea,* decise Zaris şi apăsă clapeta de acceptare a convorbirii.

— Am onoarea să vă salut, guvernator Zaris! spuse sirusanul pe un ton aspru.

— Şi eu vă salut. Aveţi o afacere cu mine?

— S-ar putea. Eu sunt generalul Omogo şi am în subordine o flotilă de zece astronave mari de luptă. Adică, un efectiv de zece mii de luptători, plus încă pe atâtea femei, ţiitoarele lor.

— Şi?

— Noi luptăm pentru bani, guvernator Zaris. Aveţi nevoie de o asemenea forţă armată în escadra dumneavoastră de exilaţi. O puteţi plăti?

— Depinde ce pretenţii ridicaţi.

— E o experienţă nouă şi pentru noi, guvernator Zaris. Vom face calcule după bunul simţ.

— Să auzim!

— Varangii sunt bogaţi şi pot plăti în aur.

— Cât?

— O sută de tone pentru pregătirea expediţiei noastre cu tot ce este necesar.

Zaris făcu rapid un calcul mental şi răspunse scurt:

— Accept!

— N-am terminat, îl anunţă generalul Omogo. În continuare, pe timpul marşului, veţi plăti câte o sută de monede de aur fiecărui luptător, în fiecare an lumină. Ofiţerii vor primi două sute de monede pe an iar eu, trei sute.

— Nu pot transporta atâta aur în expediţie. Vă pot oferi un avans de soldă de douăzeci la sută, pe care să-l transportaţi pe astronavele voastre. Restul, după cucerirea lumii noi.

— Şi dacă nu găsim aur?

— Îl convertim în valorile ce se vor stabili pe noua planetă, propuse Zaris. Asta e tot ce vă pot oferi.

— Trebuie să mă consult cu ofiţerii mei, anunţă Omogo. Voi reveni.

— Un moment, îl opri Zaris. Am şi eu condiţiile mele.

— Vă ascult, îl anunţă negrul sirusan.

— Eu comand întreaga escadră. Nu accept niciun act de insubordonare.

— Înţeleg.

— Orice bogăţie dobândită pe drum se împarte echitabil, în urma negocierilor dintre mine şi comandanţii de flotile. Partea de bogăţie ce vă revine va fi scăzută din solda stabilită.

— Până aici, corect.

— Nu aveţi dreptul să părăsiţi escadra înainte de a ajunge într-o lume locuibilă. După aceasta, aveţi două opţiuni: plecaţi înapoi în Sirius ori rămâneţi cu noi, să clădim o nouă lume.

— Aceasta vom hotărî-o la faţa locului şi la timpul cuvenit.

— În fine, în caz de insubordonare sau alte acte ostile, nu voi ezita să vă distrug cu forţele de care dispun.

— Nu e cazul, guvernator Zaris. Sirusanii sunt oameni de onoare. Dacă vom ajunge la o înţelegere, vom respecta-o întocmai.

— Bine. Aştept să analizaţi propunerile mele cu ofiţerii dumneavoastră.

— Am onoarea să vă salut!

După dispariţia sirusanului, Zaris începu să cugete. Era convins că procedase corect, deoarece mercenarii sirusani erau căliţi în luptele cu non-humani. Pentru plata lor, trebuia însă să apeleze la rezerva de aur a mai multor lumi varange. Le putea oferi în loc exploatările aurifere de pe planeta Deira. Era o soluţie echitabilă. Mulţumit de concluzia la care ajunsese, Zaris îşi reluă verificarea activităţilor principale de pregătire a expediţiei.

Pentru veşnicie...

Kadeva, capitala planetei alcore Tamira, era

cufundată într-o tăcere grea şi tristă. Muzica încetase pretutindeni iar majoritatea locuitorilor îmbrăcaseră straie cernite, de doliu. Postul planetar de televiziune anunţase plecarea escadrei de exilaţi. Fiecare suflet de alcor simţea o pierdere ireparabilă. Fiecare avea o rudă, un amic sau o simplă cunoştinţă care pleca pentru totdeauna în infinitul universal.

Mulţimea se adunase tăcută lângă astroport. Până şi florile din mâinile lor păreau triste. Zaris urcă scările tribunei improvizate pentru despărţire, întrebându-se ce s-ar cuveni să spună în aceste momente. Tristeţea sfâşietoare a celor din jur îl ajunsese şi pe el. Abia în acea clipă, realiză că ei plecau din lumea celor opt stele pentru veşnicie. Aşa îşi şi începu discursul de despărţire:

— Fraţi şi surori din lumea alcoră şi din alte lumi varange, ne despărţim pentru veşnicie. Vă simt cumplita sfâşiere din suflete, dar nu am leac pentru ea. Nu are rost să ne minţim. Nu ne vom mai întâlni niciodată în această lume. Noi plecăm pe un drum fără întoarcere, cu speranţa că vom găsi o lume nouă, în care să trăim la fel de bine ca în Varanga. Vă rugăm să ne păstraţi în amintirile dumneavoastră frumoase, pentru tot ce am făcut bun în această lume! La rândul nostru, vă vom purta chipurile în suflete, prin infinitul universal. Consiliul Suprem ne-a interzis să păstrăm o cât de mică legătură cu lumea

voastră. În minţile consilierilor care ne-au condamnat, noi suntem proscrişi de care nu mai trebuie să vorbiţi vreodată. Vom fi şterşi din evidenţele Alianţei Civilizaţiilor Humanoide iar amintirea noastră va fi prigonită. Sunt însă sigur că, măcar câteva generaţii, ne veţi păstra în suflete şi-n minţi. Din când în când, vă veţi gândi la noi cu dragoste şi nostalgie. La rândul nostru, zeci de generaţii în viitor, ne vom aminti de voi, ori de câte ori vom privi cerul înstelat şi vom recunoaşte cele opt stele ale Varangei...

Mulţi din cei prezenţi lăcrimau fără reţinere. Îi sfâşia cumplita înţelegere a despărţirii pentru eternitate. Îi jeleau pe cei exilaţi ca pe nişte morţi. Măcar un pumn de cenuşă rămâne după un mort drag. După cei dragi din rândul exilaţilor, nu rămânea nici măcar o adiere de vânt. Plecau pentru veşnicie.

— Nu plângeţi, fraţi şi surori! îi rugă Zaris. Vom crea o altă civilizaţie după modelul Varangei, într-o lume nouă. Noi vom trăi în fiinţele urmaşilor noştri iar voi, în urmaşii voştri. Sunt sigur că va veni o zi în care urmaşii urmaşilor noştri se vor reîntâlni, aici sau în cealaltă lume şi se vor recunoaşte ca fraţi. Aceasta trebuie să fie mângâierea sufletelor voastre: urmaşii noştri foarte îndepărtaţi se vor întâlni şi vor discuta aşa cum discutăm noi acum. Vă lăsăm în urmă cu părere de rău, dar vă rugăm să trăiţi fericiţi cât timp vor străluci

stelele varange! Adio, prieteni dragi!

Sirenele oraşului începură să plângă lung. Le răspunseră, la fel de tânguitor, sirenele de pe astronave. Zaris coborî steagul varang de pe catarg. Îl arătă mulţimii, cu cele opt stele aurii, înconjurând făclia de lumină a cunoaşterii varange. După aceasta, îl împături atent şi-l strânse la piept.

— Vom purta drapelul Varangei printre lumile stelare, până în lumea nouă pe care o visăm. Acolo, va flutura mult timp, amintindu-ne de voi. Adio, fraţi şi surori!

Zaris coborî de la tribună şi porni către astronava *Şoimul.* Sirenele plângeau înainte. Boceau cu disperare după cei care plecau pentru veşnicie...

*

Astronavele decolară vijelios şi se pierdură în spaţiu înainte ca vreunul din cei rămaşi pe Tamira să le poată observa. După ieşirea din atmosfera planetară, se orânduiră în formaţie triunghiulară, cu *Şoimul* în frunte şi puseră cap compas sud, către steaua Rigel din constelaţia Orion. Zaris luă legătura pe rând cu cele şapte flotile care decolaseră din celelalte lumi varange. Se asigură că toate luaseră traiectorii de întâlnire cu flotila sa. După aceasta, se retrase în domul de observaţie, să privească pentru ultima dată lumile pe care le părăsea pentru totdeauna. Deira, îmbrăcată modest, în

salopetă, ca toate femeile din echipaj, îl însoţea.

În spatele lor, soarele Alcor strălucea încă viu. Mai deasupra, Vega îşi trimitea razele reci, din depărtare. În faţă-stânga, lumina stelei Alioth creştea în intensitate. În următoarele zile, urmau s-o depăşească, luând cu ei flotila din sistemul solar Alioth, condusă de Roles.

— Te doare? întrebă Zaris simplu.

— Simt durerea ireparabilului, recunoscu Deira. La fel ca toţi ceilalţi.

— Nu are rost, iubito. Trebuie să ne clădim fericirea noastră, într-o lume nouă. Dacă nu avem dreptul de a alege, nu trebuie să mai suferi.

— Bine, iubite. Sunt cu tine şi asta ar trebui să-mi fie de ajuns.

— Eşti între prieteni mulţi, care nu vor lăsa însingurarea să te cuprindă.

— Nici eu n-o las. Am vorbit deja cu Mikal. Până la urmă, au botezat astronava mea cu numele *Rândunica.* E un aparat de zbor suplu, de mare viteză, însă foarte scump.

— Tatăl tău a încercat să-şi răscumpere greşeala...

— Aşa presupun. E greu de ghicit exact ce ascunde Incer veganul în suflet.

— Şi vrei să treci pe nava ta?

— O, nu! La prima escală, voi studia-o. În lumea nouă. Vom folosi-o la explorări rapide.

Cei doi tineri se prinseră de mână, privind cum

soarele Alcor devenea tot mai mic. Viteza de deplasare, supraluminică, îi îndepărta extrem de repede de lumea în care fuseseră fericiţi.

*

Zilele şi nopţile treceau line, pe neobservate. Ceasurile de bord mai păstrau timpul din lumile varange. Abia după adunarea întregii escadre, urmau să-şi potrivească aceeaşi limită de timp, pentru a-şi putea coordona activităţile la perfecţie. Un singur ornic măsura timpul Alianţei, pentru uzul agenţilor de legătură cu flotilele din alte lumi care se angajaseră în aventură alături de ei. Zaris intrase în rutina zilnică de comandant iar Deira studia în laborator, deoarece echipajul nu avea niciun bolnav. Liniştea se lăsase în sufletele lor, îndepărtând cumplita sfâşiere a despărţirii. Deja, în inimi le înmugureau noi speranţe. Visau la lumea virgină pe care trebuiau s-o cucerească şi s-o populeze cu cele câteva zeci de mii de exilaţi.

Zaris primea zilnic ştiri complete din Varanga. Savanţii alcori se ţinuseră de cuvânt. Inventaseră un videotelefon complet nedetectabil de tehnicienii Alianţei. Prin acelaşi sistem, se puteau întâlni, la orice oră din zi sau noapte, cu comandanţii flotilelor varange. Deocamdată, în faţa sa, navigau megrezii conduşi de Gema şi aliothii lui Roles. Până la punctul de întâlnire cu restul escadrei varange

mai erau câteva zeci de zile. Zaris se bucură să afle că exilul lor nu rămăsese fără urmări. Lumile aliate reluaseră în discuţie, în Consiliul Suprem, principalele sale propuneri. Dezbaterea se întinsese în toate sistemele solare, astfel că Zaris o putea urmări pe postul planetar al Tamirei. *Sacrificiul n-a fost inutil*, gândi el, după ce urmări câteva ore de dezbatere aprinsă pe tema folosirii mutanţilor rovi. Şansa ca rovii să fie exterminaţi se pierduse în lungi discuţii pe tema împărţirii lor între lumile aliate. O invenţie alcoră aparent şocantă fusese acceptată de majoritatea aliaţilor.

În fine, după multe zile de navigaţie prin întunericul universal, ofiţerul de cart îl trezi pe Zaris din somn:

— Ai noştri vin la întâlnire, domnule comandant. Vreţi să le spuneţi ceva?

— Vin imediat în centrala de conducere, îi spuse Zaris.

Se echipă rapid şi merse glonţ în creierul navei. Pe ecranul radarului, se zăreau şirurile de nave varange afluind către un singur punct. Zaris trecu în faţa marelui ecran de videotelefon şi începu să-şi apeleze amicii:

— Bun găsit, frate Roinar! Gema, mă bucur să te văd. Roles, bătrâne, te mai ţin balamalele? Tamuz, ce-ţi mai fac mizarii? Andras, nu te-am văzut de o veşnicie, băiete...

Comandanţii flotilelor varange răspundeau

rând pe rând şi se apropiau pentru a intra în formaţie, de o parte şi de alta a flotilei alcore. Mai mult de şaptezeci de astronave de diverse mărimi şi forme ocupaseră spaţiul universal. Zaris simţea cum încrederea în victoria finală îi creştea cu fiecare nouă flotilă apărută. De undeva, de deasupra lor, Mikal veganul anunţă că îi vedea pe radar şi luase curs de întâlnire. Zaris nu dispusese de asemenea forţe în niciuna din numeroasele expediţii de explorare făcute în viaţa lui. Comandantul alcor privea mulţimea de astronave care se orânduiau disciplinate, conform schemei de navigaţie şi simţea cum încrederea în viitor îi creştea. Da, vom făuri o nouă lume, gândi el şi se întoarse la odihnă.

*

De câteva zile, expediţionarii zburau cu stelele Orionului în faţă. Deja, se putea spune că escadra se închegase. Varangilor li se alăturaseră shangii din Pegasus, veganii lui Mikal şi kobizii din constelaţia Draco. Mai mult de o sută de astronave goneau prin întuneric, cu lumina soarelui Rigel în faţă. Generalul sirusan Omogo îi anunţase că-i aştepta în punctul final de întâlnire, împreună cu flotila Orejonei. Exilaţii nu mai erau însă singuri. Mai mult de o sută de astronave de război ale Alianţei îi încadraseră din toate părţile. Războinicii aliaţi veniseră să se asigure că sentinţa Consiliului Suprem va fi aplicată

întocmai. Intraseră în contact cu Zaris şi-l informaseră clar că-i vor escorta până la frontiera de sud a Alianţei. Alcorul nu comentase în niciun fel această măsură de siguranţă. Oricum, ceea ce avusese de ascuns, pitise atât de bine, încât niciun control nu ar fi putut depista nimic.

În a opta zi de la întâlnirea navelor de război ale Alianţei, expediţionarii ajunseră la limita sistemului solar Rigel, în plină lumină. Zece astronave sirusane blindate, destinate unor lupte grele şi de durată, pluteau lin în faţa lor. Alte cinci, de mărimi diferite, se adunaseră ca puii în jurul unei cloşte, închipuită de o imensă astronavă de transport. Orejona îşi depăşise promisiunile. Venise cu forţe sporite.

Zaris supraveghea din centrala de comandă pregătirea navetelor de transport. Conform înţelegerii, trebuiau să livreze aurul mercenarilor sirusani exact în punctul de întâlnire. Cadrul videotelefonului fu ocupat însă de Orejona. Aceasta arăta mult mai feminină, îmbrăcată în roz şi cu părul strâns într-o coafură netedă. Abia acum Zaris descoperi că exploratoarea orionă era de o frumuseţe stranie, răpitoare.

— Te-ai ţinut de cuvânt, Orejona, constată el.

— Am intrat într-un joc serios, alcorule. Îi respect regulile.

— Mă bucur să aud aceasta. Îţi propun să treci

cap de formaţie, cu astronava ta de comandă. Mercenarii sirusani îţi vor acoperi ambele flancuri, asigurându-ţi protecţia.

— Am văzut că ai trimis trei navete către ei.

— Le-am plătit solda şi cheltuielile de pregătire a expediţiei.

— Şi mie nu-mi plăteşti nimic, frumosule alcor?

Femeia râdea şi-l tachina. Zaris intră în joc:

— Dacă n-aş fi proaspăt însurat, cu o femeie splendidă, aş lua în calcul o vizită pe astronava ta.

— Eu mă gândeam să te ajut, Zaris. Mutanţii tăi rovi sunt înghesuiţi iar eu am spaţiu excedentar pe astronava de transport. Îi pot lua eu.

— Eşti o fată bună. Îţi trimit o navetă cu jumătate din rovii noştri.

— Ba sunt o fată rea. Bărbaţii orioni au ezitat să meargă cu mine. Mai mult de trei sferturi din echipajele mele sunt formate din femei.

— Vă întoarceţi la matriarhat, râse Zaris.

— Nu râde, alcorule! Când ajungem în lumea nouă, va trebui să-mi dai bărbaţi din echipajele tale. Doar nu vrei să mi se îmbolnăvească fetele de dor?

— În regulă. Eu am mai mulţi bărbaţi decât femei. Dacă celelalte orione sunt la fel de frumoase ca tine, nu vor duce lipsă de pretendenţi.

— Sunt ca nişte flori, alcorule. Îmi trimiţi rovii?

— Naveta cu mutanţi va pleca în câteva minute. Doar să-i adun şi să-i îmbarc.

— Bine, comandante. După ce trecem frontiera, să asculţi de sfaturile mele mai ceva decât de legile Alianţei!

— Contez pe tine, Orejona. La revedere.

După dispariţia fermecătoarei brunete, Zaris intră în contact cu generalul Omogo. Acesta apăru în ecran încadrat de doi ofiţeri tineri, în uniforme foarte decorative.

— Am livrat cantitatea de aur datorată, general Omogo, anunţă Zaris. Vă rog să încadraţi flotila Orejonei, deoarece ea va îndeplini sarcinile de cercetare înaintată.

— O femeie?! se miră negrul sirusan.

— O femeie care a mai fost de multe ori dincolo de frontiera de sud.

— Sigur?

— Sigur. Provine dintr-o familie de contrabandişti care a făcut afaceri cu reptiloizii din sistemul solar Akernas.

— Îmi place ideea. Noi şi reptiloizii...

— Probabil, vom trece prin lumea lor fără luptă. Orejona va negocia trecerea paşnică. Vom plăti cât va fi nevoie, pentru a nu risipi vieţi omeneşti.

— Oamenii mei sunt nerăbdători să lupte.

— Nicio grijă, vom avea şi de luptat! Sper să aflu informaţii utile de la reptiloizii akernas. Ei

au navigat departe, spre sud, către Calea Lactee. Posibil să cunoască sisteme solare interesante pentru noi.

— Procedaţi cum credeţi de cuviinţă, comandant Zaris. Noi vă executăm ordinele.

— În regulă, generale. Rămânem în contact permanent.

După revenirea navetelor de transport la bord, Zaris dădu ordinul de plecare. Escadra se întinse în formă de săgeată, pe direcţia sud. Zaris numără o sută şi nouăsprezece astronave de diverse forme şi mărimi. Da, erau deja o mică lume plutitoare prin infinitul universal. Puteau constitui baza unei viitoare civilizaţii complexe şi metisabile.

După două zile de marş, comandantul navelor de război ale Alianţei îl contactă pe Zaris, prin videotelefon.

— Comandant Zaris, am ajuns la frontiera de sud a Alianţei, îl anunţă el. Memorează bine această limită!

— Am marcat-o în sfera de navigaţie, îl asigură Zaris.

— Dacă încercaţi să reveniţi peste frontieră, veţi fi întâmpinaţi cu foc, fără somaţie.

— Nu mă mai interesează lumile aliate, omule, îl asigură Zaris. Noi plecăm către o lume mai bună, în care să trăim după obiceiurile noastre.

— Aţi fost avertizaţi. Vă urez drum bun!

Astronavele de război se desprinseră de

escadră şi făcură cale întoarsă, către constelaţia Orion. Zaris convocă toţi comandanţii de flotile la o videoconferinţă. Îşi începu comunicatul foarte simplu:

— Am pătruns în necunoscutul universal. Vă rog să potriviţi ceasurile de bord la ora zero a misiunii *Speranţa*! De acum încolo, vom măsura timpul cu o singură măsură, oricât ar fi de lung. Fiecare astronavă îşi ţine propriul jurnal de bord iar comandanţii de flotilă îmi vor raporta evenimentele deosebite, pentru a fi înscrise în jurnalul central al expediţiei.

— Rupeţi toate punţile cu trecutul, observă Mikal. Noi vom păstra şi timpul vegan, pentru drumul de întoarcere.

— E problema voastră. Între noi, vom folosi numai timpul *Speranţei.* Alte probleme?

— Am intrat în contact cu Dem, imperatorul reptiloizilor akernas, anunţă Orejona. Ne aşteaptă la o întâlnire pe planeta sa, cam peste un an lumină.

— Garantezi că nu e o capcană?

— Am mai făcut afaceri cu ei. Sunt evoluaţi şi onorabili. În plus, escadra noastră va descuraja orice intenţii ostile.

— În regulă. Vom face prima escală în sistemul solar Akernas. Până atunci, cu toată viteza înainte!

Zaris părăsi sala de conferinţe şi merse la cabinetul de documentare. Studie aproape

jumătate de oră informaţiile deţinute de Alianţă despre reptiloizii akernas. De sute de milenii, aceştia evoluaseră într-un sistem închis şi paşnic. Aceasta făcuse ca Alianţa să nu organizeze niciun fel de expediţii violente împotriva lor. Erau toleraţi în apropiere de frontiera de sud a Alianţei, deoarece nu reprezentau niciun fel de pericol. Ochii lui Zaris întârziară mult timp pe imaginile reptiloizilor akernas. Arătau aproape humanoizi la înfăţişare şi purtau îmbrăcăminte. Puteau folosi cu îndemânare atât membrele inferioare cât şi cele superioare. Craniile mari, acoperite complet cu solzi cenuşii-verzui, indicau creiere bine dezvoltate. Numai boturile proeminente, înzestrate cu colţi ascuţiţi, aminteau de înrudirea lor cu fioroasele reptile de junglă. Ei nu posedau nici măcar coadă, dar se înmulţeau prin ouă, la fel ca orice altă reptilă. Datorită metabolismului foarte lent, akernasii puteau trăi şi până la zece mii de ani. Structura lor rasială era bazată pe caste foarte rigide, conduse de un imperator ereditar. Numai masculii participau la viaţa socială. Femeile se ocupau exclusiv de creşterea şi educarea puilor.

— Mda, vorbi Zaris cu voce tare, sunt interesanţi.

Opri aparatura de vizionare şi plecă spre cabina sa.

Deja, număra în gând timpul noii lumi, timpul

Speranţei. El îşi botezase astfel misiunea. Considerase că speranţa era cel mai potrivit sentiment pentru viitorul lor.

*

Astronavele escadrei pluteau lin pe deasupra planetelor din sistemul solar Akernas. Erau în plină escală. Câteva navete erau pregătire pentru vizita de curtoazie la curtea imperatorului reptilian Dem. Porniră cam în acelaşi timp, de pe astronavele comandanţilor de flotile şi se grupară deasupra planetei. În întâmpinarea lor, sosea o singură navetă de culoare închisă.

— Urmăriţi naveta de pilotare, până la aterizare! recomandă Orejona prin videotelefon. Eu am schimbat deja mesaje cu ei şi am stabilit programul de întâlnire.

— Recepţionat, confirmă Zaris de pe naveta sa.

Coborâră pe deasupra unui soi de oraş, cu clădiri de formă emisferică. Pe străzi şi printre case se zărea un număr redus de fiinţe, deloc interesate de prezenţa lor. Reptiloizii nu sunt curioşi, notă Zaris în minte. Toate cele patru navete ale escadrei aterizară pe un platou din dreapta unui dom ceva mai răsărit decât restul clădirilor. Gărzile sirusane săriră din naveta lor şi-l încadrară pe Zaris într-o formaţie perfectă. Orejona coborî din naveta sa însoţită numai de două femei. Fiecare însoţitoare ducea câte o

valijoară metalică. Zaris înaintă până lângă exploratoarea orionă şi-o anunţă:

— Ne lăsăm pe mâinile tale, Orejona. Să ne anunţi ce trebuie să facem în fiecare moment, să nu săvârşim vreo greşeală!

— Akernasii nu sunt foarte formalişti, îl asigură ea. Eu voi traduce tratativele dintre tine şi imperatorul Dem. Să fii scurt şi clar în exprimări!

— În regulă. Mergem?

— După mine!

Orejona porni înainte, urmată la mică distanţă de cele două însoţitoare. În urma ei, păşea Zaris, încadrat de două grupe de mercenari sirusani, cu armele la piept. În faţa domului, aşteptau câţiva reptiloizi aşezaţi pe două rânduri. Aceştia erau îmbrăcaţi în haine de culoare verde deschis. Pe ultima treaptă, încă un reptiloid, echipat într-un costum pătat în verde şi galben, privea formaţia de exploratori cu ochii săi imenşi, lipsiţi de gene şi sprâncene.

Orejona trecu printre şirurile de reptiloizi şi urcă primele două trepte ale scării. Se opri, îşi lipi palmele şi-şi coborî fruntea către ele, într-un fel de salut respectuos. Însoţitoarele sale îngenunchează la baza treptelor şi deschiseră valizele. Zaris observă scânteierea pietrelor preţioase şi a aurului. Înţelese că Orejona oferea daruri de bun găsit. Femeia discuta deja cu reptiloidul din capul scării, într-un limbaj

dificil, plin de consoane. Se întoarse şi anunţă:

— Comandantul Zaris poate înainta. Gărzile rămân afară.

Zaris dădu ordin sirusanilor să rămână pe loc şi începu să urce scările. Se opri în faţa ciudatului imperator şi-l privi direct în ochi. Voia să-i arate din priviri sinceritate şi prietenie. Dem întinse mâna dreaptă şi-l atinse uşor pe umăr, spunând ceva către Orejona. Aceasta traduse:

— Imperatorul Dem îţi cunoaşte situaţia, Zaris. Specialiştii lui au urmărit televiziunile din lumile Orionului şi i-au raportat de ce ai fost exilat.

— Şi mă consideră vinovat?

— Nu. Spune că ar fi procedat exact la fel ca tine.

Imperatorul Dem se răsuci pe călcâie şi intră în clădire. Oaspeţii îl urmară, păşind pe lespezile de piatră roşie. Reptiloidul îi conduse până la o masă plină cu tot soiul de bucate şi-i invită să ia loc. Orejona se aşează în dreapta lui şi începu să traducă:

— Imperatorul Dem vă urează bun venit în lumea lui. E convins că îl vizitaţi cu cele mai bune intenţii şi nu veţi rămâne mult timp în sistemul solar Akernas. Vă mulţumeşte şi pentru darul oferit.

— Avem intenţia doar de a trece prin acest sistem solar, către Calea Lactee, răspunse Zaris la discursul imperial. Nu avem gânduri ostile la adresa akernasilor şi nu le vom tulbura cu nimic

viaţa. Ne interesează dacă pe direcţia noastră de marş există vreun sistem solar virgin, cunoscut de imperatorul Dem.

Orejona traduse, apoi ascultă replica imperatorului.

— Imperatorul Dem vă invită să gustaţi din bucatele tradiţionale ale poporului său. Aveţi în faţă numai delicatese: creier, costiţă şi muşchiuleţ de maimuţă, orez dulce şi fructe locale. Serviţi!

Zaris nu întâlnea pentru prima dată un meniu nepotrivit cu gusturile sale. Ştia că nu avea dreptul să refuze, deoarece ar fi jignit sentimentele gazdei. Ca atare, ciuguli câte puţin din preparatele din carne şi se opri mai insistent la fructe. În acest timp, Dem înghiţea cu poftă ciosvârtele de maimuţă, cu tot cu oase. Zaris auzea oasele trosnind între dinţii săi ca nişte piroane ascuţite şi se întreba dacă reptiloizii consumă şi humanoizi. Află răspunsul mai curând decât se aştepta.

— Imperatorul Dem te roagă să-i furnizezi măcar o sută de mutanţi masculi şi femele, îl anunţă Orejona. În schimb, ne va furniza o hartă a sistemelor solare cunoscute de ei, pe direcţia Căii Lactee.

— Mutanţii mei cunosc numai limba Alianţei şi dialectele varange.

— Nu-l interesează să discute cu ei, îl informă Orejona. Intenţionează să-i înmulţească şi să-i

folosească pentru consum. Crede că au carnea mai gustoasă decât a maimuţelor sălbatice.

— Dar rovii sunt fiinţe raţionale! protestă Zaris.

— Nu te enerva! îl sfătui Orejona. Akernasii ar consuma şi carne de humanoid, dacă li s-ar ivi prilejul. Ei presupun că noi, la rândul nostru, n-am ezita să consumăm ouă sau carne de akernas.

— Mi-ai spus că sunt evoluaţi!

— Posedă o tehnologie destul de avansată, însă în materie de hrană nu au niciun fel de scrupule. Tot ce e consumabil intră în lanţul lor trofic.

— Nu le dau niciun mutant! refuză Zaris decis să impună o regulă de morală cu care fusese crescut.

— De ce? întrebă Orejona înainte de a traduce.

— Deoarece fiinţele raţionale nu se mănâncă între ele.

Femeia traduse, apoi ascultă explicaţiile imperatorului Dem. Acesta îşi deschisese gura într-un fel de zâmbet, dar arăta înfiorător, cu şirurile sale de dinţi ascuţiţi. Dem vorbea, se întrerupea, ridica un deget în aer şi relua argumentaţia. În fine, Orejona începu să traducă:

— Imperatorul Dem susţine că toată materia vie vegetală şi animală posedă diverse tipuri de

raţiune. Toate vietăţile suferă când sunt ucise şi mâncate. Legile universale permit însă celor mai puternici să-i consume pe cei mai slabi. Nu-ţi înţelege deloc ezitările, comandant Zaris. Crede că humanoizii şi-au creat reguli artificiale de hrană, după principii pur speculative. Insistă să-i dai o sută de rovi pentru informaţiile solicitate.

— Dar eu n-aş putea consuma niciodată carne de akernas! exclamă Zaris. Tradu-i!

Orejona traduse şi ascultă cu atenţie explicaţiile imperatorului Dem.

— Să nu explodezi iar! îl avertiză ea pe Zaris. Imperatorul Dem susţine că el ar consuma carnea akernasilor din castele inferioare, în lipsa altui aliment. E sigur că şi supuşii săi ar gusta cu plăcere din trupul său.

— Eu nu înţeleg acest sistem moral, se recunoscu Zaris învins. Nu putem discuta şi alte probleme decât hrana?

— Putem, dar imperatorul Dem insistă că trebuie să-ţi schimbi opiniile despre lanţul trofic. Ei sunt foarte mândri că acţionează perfect natural. Ocazional, la festine, consumă ouă ale speciei lor, chiar cu pui formaţi în interior.

— Ce oroare! N-am putea scurta această vizită?

— Trebuie să negociezi la sânge, Zaris, îi replică Orejona. Dacă dai dovadă de slăbiciune, vei fi dispreţuit şi minţit.

— Parcă erau onorabili...

— Îşi ţin cuvântul dat şi nu atacă pe la spate. Suficient?

— Nu-mi dau rovii!

— Atunci, voi da mutanţi din cei aflaţi în custodia mea, să încheiem pactul, decise Orejona. Şi aşa, pe timpul marşului, rovii se vor înmulţi exagerat.

Zaris dădu încetişor din cap. Înţelesese că pătrunsese într-o lume cu alte reguli şi obiceiuri decât cele cu care fusese educat el. Trebuia să se adapteze, să supravieţuiască şi să învingă. Orejona schimbă câteva replici cu imperatorul Dem, apoi îl anunţă:

— Dem îţi mulţumeşte pentru mutanţi. Îi vor îngriji bine şi-i vor prăsi până ce vor obţine suficiente exemplare pentru consumul elitei. Acum, ne invită în planetariu, să ne spună câte ceva despre lumile vecine.

Imperatorul se ridică de la masă şi ei îl urmară. Reptiloidul se mişca uşor legănat, către capătul clădirii. Trecură printr-o deschizătură din zid acoperită cu o perdea şi se opriră într-un imens planetariu. Pe boltă scintilau sute de stele marcate cu semne ciudate. Era o parte din lumea sudului, către care navigau ei. Dem ridică degetul către boltă şi o rază de lumină ţâşni din unghia sa. Probabil, organismul său putea concentra energia electrică sau avea un dispozitiv montat în vârful degetului.

Imperatorul începu să vorbească iar Orejona îl urmărea strict, traducând:

— Acesta este un sistem solar cu o singură planetă. Vă puteţi opri pentru scurt timp pe planetă, pentru a culege plante carnivore. Sunt deosebit de gustoase şi hrănitoare. Nu vă sfătuiesc să înnoptaţi pe planetă, căci veţi fi consumaţi de plantele carnivore de tip hidră. Noi am pierdut mai multe echipaje, până ce am înţeles sistemul de viaţă de pe această planetă.

— Dacă toate plantele sunt carnivore, cu ce se mai hrănesc? întrebă Zaris.

— Posedă inteligenţă comparabilă cu a noastră. Ele consumă numai animale şi insecte bătrâne, care au terminat ciclul de reproducţie. Astfel, îşi asigură hrana în mod continuu. Cele mari pot captura şi consuma fiinţele de mărimea voastră. Nici nu ştii de ce trebuie să te fereşti pe această planetă. Cele mai frumoase flori sunt şi cele mai otrăvitoare. De regulă, secretă un suc acid care dizolvă carnea imediat. În schimb, aşa cum v-am spus, au un gust delicios. Puteţi risca o expediţie scurtă, să defrişaţi cele mai cărnoase plante.

— Vă mulţumim pentru avertisment! îi spuse Zaris. Şi sistemul din dreapta?

— Sistemul solar din dreapta e nebun, răspunse imperatorul Dem. Rotaţia primei planete este atât de rapidă, încât distruge orice fiinţă vie. Din această cauză, planeta respectivă

e golaşă. Doar spori şi licheni lipiţi de rocile galbene.

— Şi celelalte planete?

— A doua nu are atmosferă iar pe a treia se produc halucinaţii cumplite. Încă n-am înţeles mecanismul de producere al acestora. S-ar putea să fie de vină vegetaţia de ciuperci imense, care emană substanţe halucinogene. Ar putea fi de vină şi solul plin de cristale minuscule, ca nişte oglinzi. Ori, poate, întreaga planetă posedă o conştiinţă mai puternică decât creierele noastre. Dacă vizitaţi această planetă, riscaţi enorm. Nici vorbă s-o puteţi coloniza.

— Şi mai departe? întreabă Zaris, arătând către o constelaţie de forma unei potcoave.

— Nu ştim ce e acolo, recunoscu imperatorul Dem. Am trimis o singură expediţie de explorare şi nu s-a mai întors. În mod normal, ar trebui să existe măcar zece-douăsprezece planete.

— Cred că am putea începe explorarea în acea direcţie, spuse Zaris.

— De ce vă grăbiţi, humanoizilor? întrebă Dem. Aici, indică el o singură stea luminoasă, e o lume în formare, de circa trei miliarde şi jumătate de ani. Nimeni dintre cei cunoscuţi de noi n-a ajuns până acolo, însă astronomii noştri au calculat că steaua respectivă are cel puţin nouă planete. E posibil ca măcar una să fie colonizabilă.

— Şi distanţa?

— Cam la o mie de ani lumină. Exact în poziţia dorită de voi, în interiorul Căii Lactee.

— Altceva de oferit? întreabă Zaris.

— Nimic demn de atenţie, răspunse imperatorul Dem. Un soare în stingere, cu planete reci. Probabil, locuitorii au murit ori au emigrat. Un sistem solar înconjurat de o centură de meteoriţi mai deasă decât o sită. Nicio astronavă nu poate trece întreagă printre ei. O lume albastră, luminată de o stea care furnizează numai această culoare... Nimic potrivit pentru vieţile humanoizilor.

— Puţine posibilităţi, comentă Zaris.

— Dacă ar fi fost posibilităţi de trai, Alianţa Civilizaţiilor Humanoide s-ar fi extins. Pe noi ne-au lăsat să trăim aici, în Akernas, numai pentru faptul că nicio civilizaţie humanoidă n-a revendicat această planetă.

— Înţeleg. În orice caz, vă mulţumim pentru informaţii! E mai mult decât nimic.

— Humanoidule, ascultă-mi sfatul! îl îndemnă Dem pe Zaris. Mergeţi direct spre soarele nou, cu nouă planete! Dacă aş fi la strâmtoare, acolo aş pleca. E imposibil să nu găsiţi o planetă cu condiţii naturale de trai...

— Voi studia problema, îl asigură Zaris.

— Noi am studiat-o zeci de milenii. Dacă humanoizii ne-ar fi alungat de aici, acolo am fi plecat.

— Bine, bine. E cam timpul să ne retragem.

— Da, nu puteţi sta prea mult pe planeta noastră, fără să fiţi iradiaţi. Organismele noastre sunt adaptate la radiaţia naturală.

— Aha! făcu Zaris.

Comandantul alcor înţelesese din ce cauză Alianţa nu colonizase şi sistemul solar Akernas. Niciun humanoid nu rezista mult timp în mediul iradiant.

În timp ce Dem îi conducea către ieşire, lui Zaris i se păru că nu se lămurise complet asupra evoluţiei civilizaţiei reptiloide. Ca atare, o rugă pe Orejona să-i traducă nedumerirea:

— Civilizaţia voastră este prea singulară. Noi, humanoizii, avem sute de lumi, cu zeci de rase. Sunteţi un fenomen accidental în Univers?

Dem îi răspunse cu o întrebare:

— Ai idee cam câte civilizaţii reptiloide au fost distruse complet de humanoizii aflaţi în expansiune?

— Nu.

— De miliarde de ani, humanoizii lichidează populaţii reptiloide, îl informă imperatorul. Nici eu nu-mi explic cum am scăpat noi.

— Înseamnă că rasa dumneavoastră ar mai putea trăi şi în alte zone de Univers.

— Posibil, dar noi nu cunoaştem nimic despre ei. Suntem izolaţi pe această planetă şi în pericol de stingere.

— Pericol de extincţie?

— Exact, alcorule. E preţul pe care îl plătim pentru adaptarea la mediul natural iradiant. Puii noştri sunt din ce în ce mai puţini şi mai fragili.

— Ar trebui să plecaţi către o planetă mai potrivită traiului.

— Unde? Toate expediţiile de explorare trimise către sud s-au topit în neant. Nu e viaţă în direcţia în care mergeţi. Poate lumea soarelui nou să fie mai ospitalieră, însă n-am îndrăznit să ne aventurăm atât de departe.

— Îmi pare rău, imperator Dem.

— De noi? Să-ţi pară rău de voi, omule! Nici nu-ţi poţi imagina ce pericole vă pândesc pe lungul drum al pribegiei.

Ieşiră din dom şi Zaris îl salută pe imperatorul reptiloid prin înclinarea capului. O invită pe Orejona alături de el şi coborî în mijlocul gărzii de sirusani.

— Ce impresie ţi-au făcut? se interesă bruneta orionă.

— Se prefac numai că sunt blânzi, deoarece ne sunt inferiori. Dacă nu s-ar teme de Alianţă, ar deveni foarte agresivi.

— I-ai citit bine. Îşi ascund ura la adresa humanoizilor care le-au decimat rasa. Dacă ne-ar prinde pe picior greşit, ne-ar ataca.

— Pe tine nu te-au atacat niciodată, Orejona.

— Pentru că aveau nevoie de mărfurile de contrabandă aduse din lumile Alianţei. Mai ales, de tehnologii moderne. Eram de neînlocuit,

înţelegi?

— Înţeleg. Chiar îi vei da rovii lui Dem?

— Sigur. Nu putem face primul pas în infinitul necunoscut cu o înşelăciune. Nu se ştie ce relaţii au akernasii în lumile din faţa noastră.

— Dem a spus că nicio altă civilizaţie cunoscută nu populează planetele de pe traseul nostru.

— Şi cine te obligă să-l crezi? Poate ne-a minţit, să-şi ascundă nişte aliaţi. Îmi voi păstra cuvântul dat.

— Al tău să fie păcatul...

— Zaris, nu dau rovii cu plăcere. Sunt aproape humanoizi, plăcuţi şi curaţi. Noi i-am îndrăgit. Avem şi câţiva pui. Seamănă teribil cu copiii noştri.

— Ai copii? îşi aminti Zaris că nu se informase măcar de atâta lucru, înainte de a o coopta pe Orejona în expediţie.

— N-am nici bărbat, răspunse oriona. Îmi mai fac de cap un timp, apoi îmi voi întemeia o familie.

— Şi vrei să-ţi dau un alcor.

— Mi-l găsesc eu singură. Ţi-am spus că sunt înfigăreaţă.

La astroport, urcară în navetele de transport şi porniră pe drumul de întoarcere, către escadră. O navetă akernasă îi însoţea, cu scop de a prelua rovii dăruiţi. Zaris încă mai gândea dacă să-i dea ori să plece pur şi simplu, lăsându-l pe

Dem cu buza umflată. *În definitiv, acesta e angajamentul Orejonei,* îşi spuse el şi-şi mută gândurile către viitor. Trebuia să aleagă o traiectorie de navigaţie şi nu prea avea pe ce se sprijini. Informaţiile reptiloizilor erau mai mult decât sărace.

Ajuns pe astronava sa *Şoimul,* Zaris dădu ordin navigatorului de serviciu să marcheze în sfera astrală constelaţiile indicate de către Dem, cu semnul întrebării. Nu era deloc sigur de ele. Era convins că, dacă noul sistem solar indicat de imperator ar fi fost atât de tentant, reptiloizii akernas ar fi pornit în exod spre el. O mie de ani lumină nu însemnau mare lucru pentru ei.

Zaris rămase în centrala de comandă până ce întreaga escadră intră în formaţie de marş. Comandanţii de flotile aşteptau de la el direcţia de navigaţie. Comandantul alcor oscila încă între două traiectorii. *Orice direcţie am lua, tot prin necunoscut vom naviga,* îşi spuse el şi dădu cap compas soarele nou, văzut în planetariul akernasilor. Subordonaţii nu trebuiau nici să bănuie că el, comandantul escadrei, avea unele îndoieli. Misiunea Speranţa trebuie executată. *Vom întâlni planeta fericirii*! se autosugestionă Zaris şi plecă în cabina sa. Escadra zbura prin noapte eternă, cu viteză maximă. Nici măcar o singură stea nu se zărea pe direcţia lor de navigaţie. Doar infinitul universal întunecat şi

rece.

Hoinari prin Univers

Trecuseră şaptesprezece ani de la ultima escală şi niciun sistem solar nu se arătase în drumul lor. Escadra înainta pe direcţia soarelui nou, cu *Şoimul în* frunte. Pe ambele flancuri ale flotilelor varange, zburau astronavele de luptă ale sirusanilor. Una dintre ele, cu rol de cercetaşă, naviga la câteva zile distanţă în faţă. Zaris stătea în centrala de comandă, urmărind activitatea navigatorilor. Deşi noile lumi se încăpăţânau să nu apară, el se simţea mulţumit. Ştiuse de la bun început că pleca pe o direcţie în care exploratorii Alianţei nu găsiseră urme de viaţă. *După ce vom depăşi limita explorată de aliaţi, vom începe să întâlnim şi sisteme solare,* gândea el. *Nicio zonă de Univers nu e perfect goală. Noi sisteme solare se nasc, pe măsură ce altele vechi se prăbuşesc. Nimic nu se pierde în Univers. Totul se transformă...*

Gândurile lui Zaris lunecau pe nesimţite către fericirea sa personală. Deira adusese pe lume un băiat frumos şi inteligent. Genele alcore se vedeau în pielea creolată şi părul închis la culoare. Ochii albaştri, de vegan, probau şi contribuţia zestrei materne. Îi dăduseră numele de Ragnar, ceea ce în limba alcoră însemna cutezătorul. Copilul creştea împreună cu alţi

nou născuţi în compartimentul lor special, sub îndrumarea unor educatori pricepuţi. Zaris nu scăpa însă niciun prilej de a-l lua cu el şi Deira, prin astronavă, să-i arate minunăţiile vieţii de explorator. Pruncul se arăta mai puţin interesat de tehnică. Plantele din seră îl atrăgeau însă ca un magnet. Le învăţase pe toate şi le vorbea gingaş, cu glas scăzut, ca un vrăjitor din poveşti. În sufleţelul lui înmugurea o mare pasiune pentru natura vegetală.

— Astronavă necunoscută în tribord treizeci de grade, auzi Zaris şi tresări din reverie.

Figura întunecată a comandantului navei sirusane de cercetare îl privea întrebătoare din ecranul videotelefonului. Trebuia să ia o decizie imediată.

— Urmăriţi-o! comandă Zaris, cu glas sigur. Dacă vă atacă, ripostaţi! Vă vom ajunge, în maxim cinci zile. Până atunci, aplicaţi procedurile de contact!

— Am înţeles! raportă mercenarul sirusan şi se topi din ecran.

— Transmite noua traiectorie către toţi comandanţii de flotile! comandă Zaris navigatorului de serviciu. Să crească viteza la maxim, încât să ajungem nava cercetaşă!

— S-a făcut, îl asigură navigatorul şi începu să transmită ordinul.

Iată că spaţiu nu mai e *atât de pustiu,* gândi Zaris şi se apropie de ecranul radarului. Îşi

vedea escadra ca în palmă. Înregistră dintr-o privire schimbarea de curs şi creşterea vitezei. Da, avea o escadră disciplinată şi bine închegată. Zaris apelă comandanţii de flotilă pentru o scurtă informare. De îndată ce le zări feţele curioase, le spuse simplu:

— Cercetaşii au identificat o astronavă necunoscută. Mergem la întâlnire. Poate aflăm informaţii folositoare.

— E humanoidă? întrebă Shang Di.

— Încă nu ştim. E o astronavă de transport de mari dimensiuni.

— Cercetaşii au intrat în contact cu ocupanţii ei?

— Încă nu. Îi urmăresc. Conform procedurii obişnuite, îi apelează în toate limbile cunoscute, pentru identificare.

— Nu e cazul să ne îngrijorăm, interveni Mikal veganul. E numai o singură navă.

— În spatele ei, se poate ascunde o întreagă escadră, îl contrazise generalul Omogo. Trebuie să fim vigilenţi.

— Asta voiam să vă ordon şi eu, spuse Zaris. Nu trebuie să ne alarmăm, dar nici să ne culcăm pe-o ureche. Vom aborda astronava necunoscută cu toată precauţia posibilă.

Comandanţii de flotile raportară că şi-au însuşit misiunea, apoi salutară şi dispărură. Zaris rămase cu privirea pe punctul luminos al astronavei singuratice. Încerca să ghicească

cine se aventurase atât de departe de ultima frontieră a Alianţei.

*

Astronava străină îşi continua netulburată cursul iniţial. Nu răspunsese la niciun semnal iar detectoarele sirusane nu stabiliseră nicio prezenţă vie pe ea. Nu părea însă o astronavă părăsită sau defectă. De aproape, arăta cât se putea de bine întreţinută. Avea o formă de romb, nemaiîntâlnită de expediţionari până aici. Nici inscripţiile de pe ea nu semănau cu nimic din ceea ce cunoşteau exilaţii. Asta îi făcea să gândească la o lume încă necunoscută, ajunsă în faza zborurilor astrale.

Naveta principală de pe *Şoimul* era gata de plecare. Zaris, patru cercetători ştiinţifici şi o grupă de luptători sirusani îmbrăcaseră costume speciale de protecţie şi se înarmaseră cu tot ce le era necesar pentru explorare şi luptă. O altă navetă se pregătea să părăsească flotila vegană. La atât limitase Zaris grupul de cercetare.

— Pornim! anunţă Zaris şi-şi ocupă locul din dreapta pilotului.

Naveta ţâşni din hangar ca o torpilă şi luă direcţia astronavei misterioase. Din sens opus, se zărea venind naveta vegană. După câteva minute, cele două navete se întâlniră. Porniră să înconjoare astronava străină, pentru a-şi face o imagine de ansamblu. Puntea superioară a

acesteia era perfect netedă, cu excepţia a două corpuri greoaie, ca nişte tunuri, aşezate către prova. Zaris aprecie din ochi că astronava avea cam o mie de metri lungime, pe cinci sute lăţime şi cu o înălţime maximă de circa patruzeci de metri. Era totuşi o navă medie către mică. Pereţii laterali erau punctaţi de hublouri întunecate. Niciun orificiu de pătrundere nu se zărea la prima vedere.

— Aterizăm pe puntea principală, în spatele tunurilor! comandă Zaris.

Cele două navete se apropiară lin şi atinseră puntea. Abia acum, de aproape, observară că cele două presupuse tunuri de punte erau două domuri de observaţie. Pe partea din faţă a fiecăruia, strălucea câte o imensă lentilă. În spate, se zăreau cadrele uşilor de acces în interior.

— Ancoraţi şi porniţi! comandă Zaris.

Exploratorii îşi verificară legăturile cu naveta, apoi începură să înainteze prudenţi, către cele două domuri. În faţa uşilor, se opriră, să dea timp tehnicienilor să le deschidă. Pe partea dinafară, uşile nu prezentau niciunul din sistemele de închidere cunoscute de ei. Un simplu mâner situat la mijlocul uşii arăta că era totuşi vorba de încuietoare.

Tehnicienii zăboviră minute în şir în faţa uşilor aparent simple, dar de nedeschis. Până la urmă, perforară mânerele cu laserul şi reuşiră să

pătrundă. Zaris şi echipa sa aleseră domul din stânga, lăsându-l pe cel din dreapta în seama veganilor. O lumină slabă cobora din tavan împrăştiind întunericul. Lentila uriaşă, zărită pe dinafară, se prelungea cu un telescop uriaş. Zaris îşi puse ochiul drept la obiectiv şi privi. Câteva puncte luminoase slabe se zăreau pe direcţia de zbor a astronavei. O constelaţie necunoscută se afla la câteva zeci de mii de ani lumină.

— Posibil ca nava să se deplaseze sub conducerea unui pilot automat, pe direcţia unei anumite constelaţii, anunţă Zaris. Telescopul urmăreşte în permanenţă aceleaşi stele şi transmite semnale pilotului automat.

— Folosesc energia electrică la fel ca noi, îl informă inginerul din echipă. Nu ştiu cum o produc, deoarece nu se simte uşoara vibraţie a motoarelor generatoare.

— Să coborâm! îi îndemnă Zaris, arătând către scara spiralată din stânga telescopului.

Sirusanii porniră înainte, cu armele pregătite de tragere. La următorul nivel, întâlniră un culoar slab luminat care ducea către pupa. Pe stânga şi dreapta culoarului, se aliniau zeci de uşi lucioase. Le deschiseră una câte una, verificând interiorul camerelor. Nici urmă de suflare vie în ele. Doar stive de containere aranjate perfect se prezentau în faţa ochilor lor. Toate purtau inscripţii în alfabetul folosit şi pe

coca navei. Exploratorii deschiseră câteva containere şi constatară că erau pline cu o materie maronie sub formă de granule. Luară câteva eşantioane, pentru verificări ulterioare, apoi coborâră spre următorul nivel.

Chiar după primii paşi, fură întâmpinaţi cu ostilitate. Un cartuş energetic cât o minge de foc spulberă primul sirusan din patrulă. Exploratorii se îngrămădiră într-un adăpost din stânga holului şi strigară că au intenţii paşnice, în mai multe limbi de largă circulaţie în Alianţă. Nu le răspunse nimeni, însă.

— Rămâneţi pe loc! ordonă Zaris. Verific eu despre ce este vorba.

Comandantul alcor închise ochii şi se concentră puternic. Urmări cu ochii minţii întregul hol, până în locul din care plecase lovitura.

— E un robot cu senzori optici şi termici, anunţă el. Încerc să-l scot din funcţiune.

Zaris formă un ghem de energie psihoelectrică, cu puterea creierului şi-l lansă către sistemul de comandă al robotului. O mică explozie şi o ploaie de scântei îl vestiră că îşi atinsese ţinta.

— Încet, înainte! comandă el.

Ajunseră la prima uşă şi o deschiseră. Centrul camerei era ocupat de un pupitru paralelipipedic, cu mai multe aparate în funcţiune, fapt probat de ledurile luminoase

care scintilau într-o anumită ordine. De jur-împrejur, pe toţi pereţii, se înşiruiau fişete de dimensiunile unui om, cu uşi prevăzute cu mânere mari.

— Nu deschideţi! îi opri Zaris pe exploratori. Scanaţi interiorul!

Pe ecranele scanerelor apărură imagini slabe, semn că uşile erau blindate cu materiale greu penetrabile. Se puteau distinge formele unor corpuri asemănătoare celor humanoide.

— Sunt din materie organică asemănătoare cu a organismelor humanoide, anunţă biologul echipei.

— Ştiinţa impune uneori şi sacrificii, reflectă Zaris cu voce tare. Deschideţi primul fişet!

Luptătorii sirusani îşi pregătiră armele. Biologul ocupă o poziţie după uşă şi împinse mânerul. Acesta cedă şi uşa se deschise cu un uşor sunet. Un semnal de alarmă începu să piue în aparatul din centrul încăperii. În interiorul fişetului, bine prinsă în chingi, stătea o fiinţă îmbrăcată într-un costum cenuşiu şi cu mască pe faţă. Din jurul coletului în care era învelită, se degaja un abur violaceu. Exploratorii nu puteau sesiza schimbările produse în atmosfera camerei, deoarece căştile lor erau perfect izolate.

— Pare humanoid, aprecie biologul. Îi scot masca?

— Scoate-i-o! ordonă Zaris.

Biologul deschise zăvoarele care fixau masca opacă de restul costumului. O ridică încet şi se retrase un pas, să permită celor din spate să observe. O figură aproape umană, cu pielea puternic zbârcită şi ochii închişi zăcea nemişcată. Pavilioanele urechilor şi nările erau mult reduse faţă de modelul humanoid. Ochii erau complet lipsiţi de sprâncene, oblici şi cam de două ori mai mari decât ai exploratorilor.

— Ia probe! comandă Zaris biologului.

Acesta îşi deschise trusa, îşi extrase instrumentele şi începu să ia probe de ţesut, de sânge sau alt lichid circulator, de păr şi de piele. Între timp, Zaris făcea comparaţii. Fiinţa străină era mai scundă şi mai firavă decât alcorii. Nu depăşea un metru şi şaptezeci de centimetri iar corpul său nu părea să aibă mai mult de şaizeci de kilograme. Comandantul făcu un pas înainte şi desfăcu mănuşa de pe membrul superior stâng al fiinţei studiate. Mâna era subţire, cu degete lungi şi fine, ca de copil. Avea şase degete, dintre care două opozabile. Zaris îi prinse la loc mănuşa şi comentă:

— Robotul veghea echipajul conservat sau decedat.

— Mai probabil, conservat, îl anunţă biologul. Cred că aceşti humanoizi se îndreaptă spre patria lor, asistaţi de roboţi. Sau, poate, navighează ca şi noi, către o lume nouă.

— Dar ei ştiu exact unde trebuie să ajungă,

comentă Zaris. Pilotul automat urmăreşte continuu aceeaşi constelaţie îndepărtată, cu ajutorul telescopului...

Biologul îi puse fiinţei casca fumurie pe cap, o fixă cu cele două zăvoare, apoi închise uşa compartimentului, spunând:

— Sper să nu-i fi afectat viaţa şi sănătatea.

— Aici, ne-am lămurit. Mergem mai departe.

La acest îndemn al lui Zaris, sirusanii porniră în frunte, spre o scară largă, ce cobora către nivelul inferior. Deja, auzeau sunete uşoare, ca o conversaţie. O rafală de gloanţe energetice luminoase le întrerupse înaintarea. Din nou, Zaris interveni şi anihilă robotul veghetor, cu o lovitură psi. Loviturile energetice continuau însă. Bombele de foc explodau chiar la picioarele lor, riscând să le aprindă echipamentul de protecţie. Zaris identifică al doilea robot războinic şi-l scoase din funcţiune.

— Această astronavă pare să fie condusă integral de roboţi, constată el. Înseamnă că are un marş de foarte lungă durată, către o ţintă bine stabilită.

— Sau au murit toate fiinţele şi roboţii au luat comanda, îi completă biologul ipoteza.

Exploratorii coborâră într-o cameră semicirculară de mari dimensiuni. Recunoscură imediat pilotul automat, în mijlocul centralei de comandă. Roboţii luptători zăceau inerţi pe ambele laturi ale camerei. Inginerul echipei

începu să cerceteze şi să filmeze aparatura de bord. Zaris chemă echipa vegană, pentru a se informa despre activitatea acesteia. Află că şi veganii se confruntaseră cu roboţi veghetori, pe care îi dezactivaseră cu tehnica lor psihotronică. Şi ei găsiseră membri ai echipajului humanoid în stare de conservare sau morţi.

Veganii coborau deja către centrul navei, cu gând de a descoperi sistemul de propulsie folosit de astronava străină. Zaris le recomandă să nu deterioreze nimic şi-şi mută atenţia pe echipa sa.

— Acesta este traseul parcurs de această astronavă, îl informă inginerul, arătându-i sfera de navigaţie. Au plecat de aici, au ajuns în interiorul Căii Lactee şi se întorc înapoi, pe acelaşi traseu.

Zaris studie astrosfera, încercând să identifice constelaţii cât de cât cunoscute. Doar un colţ din constelaţia Orionului se zărea în sus şi către nord, în sfera aparatului de navigaţie.

— Caută-le jurnalul de bord! ordonă el inginerului.

— E aici, indică inginerul o casetă de mari dimensiuni. Înregistrat în imagini şi date.

— Îl poţi copia?

— Îl pot, dar va fi dificil să-l înţelegem. Nu le cunoaştem limba şi alfabetul.

— Avem destui lingvişti în escadră. Se vor descurca ei cumva.

Inginerul începu să copieze jurnalul de bord, în minicomputerul său. Zaris se întreba dacă mai avea vreun rost să se amestece în viaţa acestor exploratori străini. Mikal veganul îl apelă prin staţia din cască şi-l anunţă că ajunseseră la sistemul propulsor.

— Acest motor nu funcţionează cu galgor, îl asigură veganul. Ei folosesc un material fisionabil, sub formă de bare subţiri. Din câte observ, e un sistem foarte economicos. Am putea să-l copiem şi noi.

— Ia o mostră de material fisionabil! ordonă Zaris. Fă şi o schemă de principiu al motorului! Poate că vom fi nevoiţi şi noi să folosim acest sistem de propulsie.

— Am înţeles! răspunse veganul. Le ducem pe astronava noastră să le studiem. Vă vom ţine la curent cu descoperirile făcute.

Zaris se desprinse din locul în care îl prinsese discuţia cu Mikal. Răsuci unul din fotoliile din faţa panoului de comandă şi luă loc în el. Un ecran negru şi câteva comenzi stăteau în faţa lui. Pentru o fracţiune de secundă, creierul lui exersat zări o imagine obţinută prin retrocogniţie îndelungată. Câteva fiinţe identice cu cea văzută în fişet, îmbrăcate în haine azurii, discutau aprins. Deci, de aici au condus ei astronava, concluzionă Zaris.

— E gata, anunţă inginerul alcor. Avem jurnalul lor de bord.

— Ne retragem fără a atinge nimic! comandă Zaris. Nu avem dreptul să intervenim în viaţa acestor călători astrali.

Făcură cale întoarsă până la domul de observaţie. Acolo, aşteptară întoarcerea veganilor. După ce echipele se reîntâlniră, se îmbarcară în navete. Se salutară şi se despărţiră. Navetele decolară una după alta, lăsând în urmă astronava greoaie, lunecând prin spaţiul infinit. Senzaţia de singurătate dispăruse complet din sufletul lui Zaris. Dacă şi în alte lumi trăiau humanoizi, puteau reuşi şi ei să fondeze o nouă civilizaţie. Faptul că străinii întâlniţi pătrunseseră mult în interiorul Căii Lactee îi întărea credinţa că şi ei vor ajunge în lumile acelui conglomerat de stele şi constelaţii.

*

După aproape cincizeci de zile de la întâlnirea astronavei străine, Zaris convocă o scurtă videoteleconferinţă cu comandanţii flotilelor din escadră. Îşi prezentă mesajul scurt şi clar, aşa cum îi era obiceiul:

— Am reuşit să descifrăm jurnalul de bord al astronavei întâlnite pe drumul nostru. Fiinţele din astronavă provin din sistemul solar Merimag al constelaţiei Xala. Această constelaţie se află la circa trei mii de ani lumină, pe direcţia sud-vest faţă de Alianţa Civilizaţiilor Humanoide. Şi merimanii sunt humanoizi, însă nu cunosc nimic despre existenţa noastră. Cei pe care i-am

întâlnit au făcut o incursiune în Calea Lactee. Pe drum au întâlnit mai multe sisteme solare locuibile, probând că Universul era format dintr-o pluralitate de lumi vii. Au întâlnit însă şi civilizaţii ostile, ocazie cu care au pierdut două din cele trei astronave ale expediţiei. Am introdus informaţiile sigure, extrase din aparatele lor de navigaţie, în computerele noastre de bord. Ca atare, vom cunoaşte din timp lumile pe care le vom întâlni în marşul nostru.

— Vom naviga exact pe traiectoria lor? se interesă Cucas varangul din sistemul solar Dubhe.

— Vom adopta un curs paralel cu traiectoria lor, îi răspunse Zaris. Astfel, vom avea un reper de navigaţie, dar vom putea explora şi alte lumi. Sper s-o găsim cât mai rapid pe cea dorită de noi. Speranţele noastre au crescut, după ce savanţii vegani au descoperit că merimagii aveau un sistem alternativ de propulsie, care nu depinde de galgor. Acum, îl cunoaştem şi noi. Vom pregăti câteva motoare pentru acest timp de propulsie, bazat pe fisiunea uranitului.

— Deci, nu ne mai pândeşte nicio criză de combustibil, concluzionă Orejona.

— Exact, confirmă Zaris. Mai am încă o veste bună. O flotilă kasee, formată din şapte astronave, vine din urma noastră, spre a ni se alătura.

— Mai bine mai târziu, decât niciodată, comentă Shang Di.

— În urmă cu câteva ore, am vorbit cu comandantul flotilei lor, generalul Daran. Au întâmpinat greutăţi la plecarea din Casiopeia. Ne vor ajunge în câţiva ani, mărind efectivele escadrei. Am terminat. Aveţi întrebări?

— Când facem următoarea escală? se interesă kobizul Zigan.

— Nu sunt foarte sigur. Dacă imperatorul Dem ne-a spus adevărul, primul sistem solar pe direcţia noastră de mers este Silad. Acolo ne-am putea opri câteva zile, pentru împrospătarea rezervelor de apă şi hrană naturală. La viteza actuală, ar trebui să pătrundem în sistemul solar Silad peste vreo trei ani şi jumătate.

Nimeni nu comentă. Fiecare îşi făcea calculele de timp şi distanţe, funcţie de timpul precizat de Zaris. Încă înainte de plecare, exilaţii stabiliseră să folosească în continuare anul vegan de cinci sute de zile, cel mai uzitat în Alianţă. Asta nu-i oprea pe unii să-şi păstreze şi calendarele rasiale sau chiar planetare, în care aveau înscrise diverse sărbători. Zaris încheie conferinţa cu un salut călduros către toţi expediţionară, apoi se retrase în centrala de comandă a *Şoimului.* Sosirea kaseilor îl bucura în mod deosebit. Aceştia posedau tehnici speciale de dominat materia vie vegetală cu puterea minţii. Puteau grăbi sau întârzia

încolţitul seminţelor, creşterea şi maturarea plantelor, coacerea fructelor. Nu era vorba numai de o abilitate nativă. Kaseii erau pur vegetarieni şi-şi dezvoltaseră aceste însuşiri pentru a compensa lipsa altor tipuri de hrană. Puteau fi deosebit de utili la colonizarea noii lumi din visele exilaţilor.

*

Imperatorul reptiloid Dem spusese adevărul. Planeta era exact în locul indicat. Se răsfăţa, în culori cenuşii şi verzi, sub soarele Silad. Comandanţii de flotile stăteau la videoteleconferinţă cu Zaris. Dezbăteau două probleme importante. Prima fusese ridicată ad-hoc de către shangi. Aceştia propuseseră să ocupe şi să colonizeze singura planetă din sistemul solar. Aceasta ar fi însemnat sfârşitul marşului lor şi reluarea activităţilor obişnuite.

— Două impedimente se ridică împotriva propunerilor colegului Shang Di, argumentă Zaris. Suprafaţa de uscat locuibilă şi cultivabilă este prea mică pentru populaţia actuală şi de perspectivă a expediţiei noastre. În al doilea rând, majoritatea vegetaţiei este carnivoră. Vom trăi înghesuiţi şi într-un veşnic pericol.

— Defrişăm integral vegetaţia existentă şi cultivăm plantele noastre, îşi continuă Shang Di pledoaria. Cel puţin câteva generaţii, putem trăi pe acest petec de pământ. Între timp, putem continua explorările prin sistemele solare

învecinate.

— Tocmai aceasta e problema, replică Zaris liniştit. Sistemul solar Silad pare un accident universal. Nu face parte din nicio constelaţie, ci lunecă la fel ca un vagabond prin infinitul universal. Pentru siguranţa noastră şi a urmaşilor, trebuie să ocupăm un complex de sisteme solare destul de apropiate şi ospitaliere. Conform înţelegerii iniţiale, pun la vot propunerea lui Shang Di.

Urmară câteva minute de discuţii contradictorii, apoi comandanţii de flotile votară. Majoritatea îşi însuşiseră sugestia lui Zaris, de a continua călătoria până într-o zonă cu lumi mai dese. Urma la rând a doua problemă de discutat. Zaris o prezentă succint:

— Planeta posedă rezerve de apă dulce, vegetale şi animale comestibile. Ne putem împrospăta stocurile de hrană naturală, economisind produsele concentrate. În plus, putem aduna o mare cantitate de hrană pentru rovii mai puţin adaptaţi la hrana concentrată. O mare parte din vegetaţie este însă carnivoră şi agresivă. Unele plante pot consuma rapid chiar şi humanoizi. Din această cauză, trebuie să ne organizăm foarte bine.

— Propun să folosim autovehicule blindate pentru deplasare pe planeta siladină, interveni Mikal veganul. În al doilea rând, observ că nu are rost să cărăm pe astronave mari cantităţi de

materie primă vegetală şi animală. Sugerez să transportăm o instalaţie de conservare a acestor produse direct pe planetă. Ea va funcţiona câteva zile, până ce ne vom reface stocurile de hrană naturală, apoi vom muta-o înapoi pe astronavă. Noi, veganii, oferim această instalaţie perfecţionată.

— Câte navete din fiecare flotilă pot ateriza pe planetă? se interesă Andras, comandantul varangilor din sistemul solar Merak.

— Fiecare astronavă îşi poate trimite câte o navetă pentru apă şi alimente, răspunse Zaris. Aceasta presupune şi înarmarea fiecărei echipe cu tot ce este necesar pentru explorare şi apărare.

Discuţiile se încheiară rapid. Fiecare explorator ştia exact ce operaţii presupunea o aprovizionare cu apă şi alimente naturale. Zaris le reaminti că plantele prezentau pericole nebănuite, apoi se retrase, să-şi pregătească propriul echipaj. Intenţiona să plece şi el cu naveta pe sol, deşi poziţia de comandant nu-l obliga la aşa ceva. Era pur şi simplu curios să vadă la faţa locului cum funcţiona inteligenţa vegetală despre care îi vorbise Dem. Îşi adună specialiştii destinaţi acestei acţiuni şi le ţinu un mic instructaj. Un botanist şi un biolog urmau să identifice plantele şi animalele comestibile. O echipă de patru exploratori trebuiau să le culeagă ori să le vâneze, apoi să le livreze

instalaţiei de conservare deservite de vegani. Un pilot şi un servant aveau ca sarcină să facă mai multe transporturi de apă, de pe planetă până pe astronavă. Deşi aerul planetei era respirabil, toţi trebuiau să poarte costume de protecţie şi măşti, pentru mai multă siguranţă.

Echipa era gata de plecare. Două transportoare blindate fură îmbarcate, alături de echipamentul specialiştilor. Acestea urmau să fie folosite pentru explorări, pe timp de zi şi ca loc de odihnă, pe timp de noapte. Blindajul lor era suficient de gros să reziste oricărei agresiuni. Zaris lăsă ultimele instrucţiuni navigatorilor din centrala de comandă şi urcă în faţă, alături de pilot. Naveta îşi luă zborul către planeta siladină. *Începe aventura,* gândi Zaris, privind întinderea imensă a oceanului planetar. În jurul lor, zburau mai mult de o sută de navete de diverse forme şi mărimi, de pe celelalte astronave. *Da, suntem o forţă importantă,* constată Zaris.

Naveta alcoră ateriză într-un triunghi înverzit, între cursul unui râu, ocean şi junglă. Cele două vehicule şenilate coborâră lent pe solul moale. Exploratorii, alături de ele, aruncau priviri în jur. Atmosfera era cât se putea de paşnică şi plăcută. Ca atare, îşi scoaseră măştile, să respire aerul curat şi tare al atmosferei siladine. Păsările ciripeau ca şi pe planeta lor natală. Vegetaţia mixtă, formată din arbori înalţi şi

plante ceva mai reduse ca înălţime, nu arăta deloc ostilă. Dimpotrivă, florile mari, colorate puternic, păreau făcute anume să încânte ochii. În jur, nu se zărea urmă de animal, dar asta nu era o noutate. Cam toate animalele sălbatice se ascund la sosirea unor vizitatori zgomotoşi.

Exploratorii se împărţiră în două echipe şi se îmbarcară pe vehiculele şenilate. Pilotul navetei şi servantul său rămaseră la sol, să testeze calitatea apei de râu şi să facă plinul cisternelor.

— Încet, înainte! ordonă Zaris. Pe marginea junglei!

Şenilatele porniră unul după altul, ca doi elefanţi.

Exploratorii auzeau în căşti discuţiile dintre alte echipaje plecate în explorare. Înaintară fără oprelişti aproape jumătate de kilometru. În faţa lor apăruse o imagine de basm. O adevărată pădure de plante necunoscute le zâmbea îmbietor. Din trunchiul cărnos al fiecărei plante se desfăceau mai multe tije însoţite de frunze late şi groase. În capătul tijelor, se legănau ciorchini de fructe albăstrii sau flori de culoare roz pur, ca nişte clopote întoarse.

— Nu-mi sunt cunoscute, anunţă botanistul. Să mergem, să le verificăm!

— Trageţi căştile de protecţie pe cap! ordonă Zaris precaut.

Botanistul acţionă foarte disciplinat. Îşi trase casca pe cap, îşi puse mănuşile şi se apropie de

prima plantă. Desprinse un ciorchine de fructe şi se întoarse la autovehiculul blindat. Introduse o fructă rotundă, cam cât un ou de găină, în cuva aparatului de testare şi apăsă butonul de pornire. Un piston coborî şi zdrobi bobul imens. Pulpa cărnoasă, de culoare galben verzuie, lăsă un lichid gros, galben ca mierea de albine. Botanistul reglă analizorul chimic şi începu să citească pe scală substanţele conţinute de lichid. Concomitent, comenta cu glas tare, pentru ceilalţi membri ai echipei:

— Fructul e dulce-acrişor, cu miros plăcut şi uşor digerabil. Nu are echivalent în vegetalele cunoscute de noi. Ar putea fi conservat ca gem...

Plici! Una din tijele cu flori se aplecă brusc spre capul botanistului. Cupa florii se deschise larg şi-i cuprinse capul până la gat. Tija începu să revină la poziţia iniţială, târându-l pe botanist ca pe o jucărie. Nici n-ai fi bănuit că o tijă ceva mai groasă decât un braţ de om putea ascunde o asemenea forţă. Zaris se orientă inconştient. Scoase razerul din toc şi lansă o rază direct în tijă. O plimbă rapid de la stânga la dreapta, până ce se asigură că retezase braţul agresor. Cupa florii se deschise moale, eliberând capul botanistului. Din tăietura practicată de razer curgea un lichid roşietic. Unul din servanţi prinse tija cu fructe şi flori şi o trase lângă vehicul, departe de alţi potenţiali agresori.

Botanistul îşi scutură capul, încă zăpăcit de atac.

— Cât pe ce, comentă el. Să vedem ce conţin florile!

Îşi curăţă aparatul de resturile fructului şi introduse în loc o floare pliată. Apăsă butonul de pornire şi urmări zdrobirea florii. Pe scala analizatorului începură să scintileze diverse cifre.

— Acid clorhidric în cantitate mare, comentă botanistul. Cupa florii acţionează ca un stomac de animal. Descompune carnea în componente hrănitoare pentru plantă. Posedă un parfum puternic cu care atrage insecte sau animale mici.

— Priviţi! strigă unul dintre exploratorii din echipă.

O insectă mare, de forma unui liliac, se rotea nehotărâtă în jurul unei cupe de floare. Tija susţinătoare a florii se pleca şi se ridica în urmărirea insectei. De îndată ce aceasta ateriză pe petale, cupa se strânse brusc, prinzând insecta în capcană.

— Fructele sunt foarte hrănitoare, dar aproape imposibil de cules în siguranţă, aprecie botanistul.

— Tăiem plantele din tulpină şi culegem fructele, decise Zaris fără şovăială. Ele se vor regenera din rădăcini.

Exploratorii nu mai ezitară. Scoaseră razerele

şi începură să taie arbuştii carnivori. În urma lor, botanistul şi biologul adunau fructele în containerele pregătite din timp. Pâlcul de vegetale se frământa ca o turmă sau haită de animale speriate. Plantele încă neatinse de razere tremurau şi se zbăteau, probă sigură că erau conştiente de ce li se întâmpla.

— Unde au aceste plante creierele? îl întrebă Zaris pe botanist.

— Toate celulele vii transmit informaţii într-un analizator din rădăcină, răspunse specialistul. Nu seamănă nici pe departe cu creierul uman, dar poate emite diverse judecăţi instinctuale, de hrană, de apărare şi de adaptare. În plus, plantele comunică telepatic între ele. Aşa se face că cele încă neatinse ştiu exact ce suferinţe au încercat cele tăiate. Întreaga pădurice se comportă ca o comunitate vie, legată prin sentimente de solidaritate în faţa factorilor agresivi.

— Cât de complexă este viaţa în profunzimile ei! cugetă Zaris. Cine ar bănui că plantele pe care le culegem şi le consumăm atât de nepăsători trăiesc astfel de sentimente?

— Noi nu bănuim, ci ştim, îi replică botanistul. Legile vieţii ne-au situat în vârful lanţului trofic, astfel că putem consuma vietăţile inferioare fără mustrări de conştiinţă.

— Reptiloidul Dem extinsese acest drept chiar şi între membrii aceleaşi specii, îşi aminti Zaris.

— Aceasta e o problemă de morală pur umană, îi răspunse botanistul. În lumea mea, ca şi în biologie, toate se reduc la lupta pentru existenţă. Nu există milă sau înţelegere pentru cei mai mici, mai slabi sau mai puţin inteligenţi. Ei sunt sacrificaţi pentru întreţinerea şi dezvoltarea vieţilor celor mai puternici şi mai inteligenţi.

În mai puţin de jumătate de oră, umplură containerele cu fructe. Zaris se interesă de poziţia laboratorului de prelucrare instalat de vegani şi-şi direcţionă cele două echipe către acesta. Străbătură o vâlcea, un teren pietros şi un pâlc de junglă, până ce ajunseră la locul indicat. Veganii instalaseră două laboratoare de mari dimensiuni, în timp record. În primul, intenţionau să conserve diverse vegetale iar în cel de al doilea, carnea animalelor vânate. Din toate părţile, transportoare afluiau către minifabrică. Zaris privea admirativ la râvna cu care munceau exploratorii. Înţelegea că aceştia tânjiseră după mişcare fizică, în aer liber, după atâta timp petrecut pe astronavă. *Dacă am rămâne aici, am transforma petecul ăsta de continent într-o grădină înfloritoare,* cugetă el. *Nu, nu se poate*! se contrazise imediat. *Planul de cucerire a unor lumi mari, în care să ne putem dezvolta în linişte, trebuie respectat.*

— Câtă dorinţă de muncă în oamenii noştri! observă Mikal veganul.

— Da, teribila dorinţă de a trăi din nou normal, pe pământ, confirmă Zaris, întorcându-se cu faţa către noul sosit.

— Cu cât drumul va fi mai lung, cu atât mai puternică va deveni dorinţa de muncă brută, în mediul natural.

— O dorinţă care ne va ajuta să transformăm orice planetă într-o lume ospitalieră, spuse Zaris. Vă las să vă faceţi treaba.

— Nu-i aşa că fabrica mobilă de prelucrarea produselor e o soluţie foarte practică? cerşi veganul o mică laudă.

— O soluţie perfectă, răspunse Zaris. Felicitări! O vom folosi în toate escalele.

— Succes la recoltat şi vânat! îi ură Mikal.

Alcorii descărcaseră deja fructele şi stocaseră containerele goale în transportoare. Zaris îşi ocupă locul cuvenit, lângă pilotul primului transportor şi dădu semnalul de plecare. De data aceasta, se orientă direct prin junglă, cu gând să cunoască şi alte specii comestibile. Străbătură vreo zece kilometri prin desişul întunecos, până ce ajunseră la un pâlc de plante deja cunoscute. Umplură din nou containerele cu fructe comestibile şi se pregăteau să plece. Brusc, Zaris avu senzaţia că nişte ochi grei îl priveau cu aviditate. Întoarse încetişor capul şi, după frunzişul întunecos, întâlni capul lucios, maroniu-verzui, al unei reptile. Îşi scoase încetişor razerul din toc şi trase pe sub mâna

stângă. Fiara scoase un sunet gutural şi ţâşni prin faţa lor. Zaris scoase o exclamaţie de uimire. Animalul semăna teribil cu reptiloizii akernas şi purta un veşmânt zdrenţuit peste mijloc, acoperind organele genitale.

Raţionamentul exact se formă în milionimi de secundă, în creierul comandantului alcor. Foarte probabil, fiinţa era un akernas sălbăticit.

— După el! ordonă Zaris şi sări din transportor.

Exploratorii porniră în fugă pe o cărare îngustă, bătucită de tălpi goale, cu patru degete. Urmele se vedeau clar în pământul moale. Reptiloidul nu se mai zărea, dar ei auzeau zgomotul paşilor săi şi al frunzişului dislocat în goană. Alergară cu viteza maximă de care erau în stare mai mult de trei kilometri. Lumina soarelui începu să se zărească în faţă, apoi jungla cedă cu totul. În faţa lor se întindea un platou golaş, presărat cu stânci. Către stânga, pe un deal, se zărea un imens disc înfipt în pământ. Reptiloidul urmărit fugea în direcţia respectivă.

Alcorii se opriră să-şi tragă sufletele. Zaris îi informă cu ipoteza sa:

— O astronavă de explorare a reptiloizilor akernas a eşuat aici. Nu ştim când s-a produs accidentul, însă reptiloizii nu par complet sălbăticiţi. Aţi observat că încă poartă legături pe mijloc.

— Sunt consumabili, anunţă biologul.

— Nici nu se pune problema să ucidem vreunul. Sunt fiinţe raţionale.

— Să-i vedem de aproape! propuse unul dintre luptători.

Reptiloidul urmărit dispăruse în interiorul discului scufundat parţial în pământ. Alcorii porniră pe urmele sale. Din mers, Zaris o apelă pe Orejona. O rugă să-şi abandoneze momentan vânătoarea şi să vină către ei, cu o navetă.

— Ce-i atât de important? se interesă exploratoarea orionă.

— Am găsit câţiva exploratori eşuaţi.

— Şi vreţi să-i legăn eu?

— Să discuţi cu ei. Sunt reptiloizi akernas.

— Măi să fie! Vin imediat.

Alcorii se apropiară până la vreo cinci sute de paşi de astronava eşuată. De aproape, recunoscură tipul de navă-fulger folosită de akernasi pentru scurte incursiuni. Nu putea transporta mai mult de trei-cinci membri în echipaj. Rugina muşcase adânc metalul scrijelit de impact. Uşa prin care se strecurase cel urmărit era contorsionată, încât nu închidea nimic. Supravieţuitorii sau urmaşii lor îşi găsiseră totuşi un refugiu sigur în interiorul carcasei.

Orejona sosi cu o navetă micuţă, folosită doar pentru deplasări rapide ori pentru salvarea din astronave în pericol.

Coborî însoţită de o femeie din aceeaşi rasă cu ea şi-l chestionă pe Zaris asupra situaţiei. Acesta îi explică ce văzuse şi care era ipoteza sa.

— Imperatorul Dem n-a vorbit despre nicio expediţie recentă, îşi aminti ea. Posibil să fie eşuat mai demult. Mergem să-i vedem?

— Mergem.

Alcorii îşi pregătiră armele şi înaintară, înconjurându-i pe Zaris şi Orejona. Exploratorii deschiseră larg trapa de pătrundere în astronavă şi săriră înăuntru. Gestul lor fu urmat de câteva urlete prelungi, de spaimă sau de ameninţare.

— Reglaţi armele pe raze paralizante! comandă Zaris. Nu ucidem niciun exemplar.

Exploratorii înaintau cu prudenţă. Un miros greu le afecta respiraţia. Ca atare, îşi puseră măştile şi continuară să înainteze. După câţiva paşi, o încăpere largă, ce servise ca post de comandă, se deschise în faţa lor. Către peretele opus, circa treizeci-patruzeci de reptiloizi, cu gurile larg deschise, urlau înghesuiţi unul în altul. Orejona făcu un pas înainte şi le strigă câteva cuvinte. Fiinţele încetară să urle, însă îi priveau la fel de înfricoşate. Orejona continuă să vorbească, dar nu primi niciun fel de răspuns. Abia după câteva minute, unul dintre reptiloizi scoase un soi de murmur. Oriona se întoarse spre Zaris şi-l informă:

— Poate străbunii lor foarte îndepărtaţi să fi fost akernas. Ei nu înţeleg aproape niciun cuvânt din limba akernasă.

— Înseamnă că străbunii lor foarte îndepărtaţi au eşuat iar urmaşii au involuat.

— Aşa se pare. Vezi că le-au crescut din nou gheare de prădători? Înseamnă că au coborât aproape de regnul animal.

— Putem face ceva pentru ei? întrebă Zaris.

— Nu-i putem civiliza, răspunse Orejona. Drumul involuţiei e foarte lung.

— Îi lăsăm să trăiască în starea în care sunt, decise Zaris. Retragerea!

— E o lecţie amară, din care trebuie să învăţăm ceva, spuse Orejona.

— Ce? întrebă Zaris.

— Să nu ajungem niciodată în situaţia lor. Îţi imaginezi cum ar arăta urmaşii tăi sălbăticiţi?

Zaris nu-i răspunse. Nici nu îndrăznea să gândească la această variantă. Orejona urcă în navetă şi dispăru în atmosferă. Alcorii se întoarseră pe potecă până la transportoarele blindate, comentând evenimentul. Numai Zaris tăcea. Gândea că moartea era de preferat căderii în sălbăticia bestială. Spusele Orejonei i se imprimaseră adânc în creier şi-l frământau.

*

Seara îi prinse pe alcori încă în plină activitate. Livrară veganilor un ultim transport de fructe şi se întoarseră la astronavă. Intenţionau să

organizeze o cină în aer liber, ca în timpul excursiilor de pe planeta natală. Servantul pilotului capturase o broască ţestoasă de mari dimensiuni, care putea fi gătită pe jar, în cel mai rustic stil posibil. În acest scop, întreaga echipă adună vreascuri uscate din jungla alăturată. Când focul începu să duduie vesel, pilotul i se adresă lui Zaris:

— Domnule comandant, încep să înţeleg plăcerea vieţii în sălbăticie.

— Pentru câteva momente, poate fi încântătoare, agree Zaris. Pentru toată viaţa, ar fi însă un blestem.

— Oare? se îndoi pilotul.

— Imaginează-te în pielea omului sălbatic! Singur, slab şi necunoscător în faţa forţelor naturii, a animalelor şi a plantelor agresive.

— Probabil, numai reînvierea instinctelor de fiară îl poate salva, presupuse pilotul.

— Cam ăsta e adevărul, spuse Zaris. Hai să ne bucurăm de câteva clipe libere şi de faptul că nu vom ajunge niciodată sălbatici!

Mâncară cu poftă din carnea delicioasă a ţestoasei şi băură apă filtrată de biologul echipei. O stare de adâncă plăcere îi cuprinsese pe toţi. Povesteau amintiri din excursiile trecute şi comentau evenimentele de peste zi. Cu mare greutate, s-au desprins de foc, către miezul nopţii, retrăgându-se în navetă, pentru somn. Înainte de a pleca la culcare, Zaris aruncă o

privire pe bolta înstelată. Deja, către est, se zărea puzderia de stele ale Căii Lactee. Lumea de vis se apropia, încet, încet, de ei. Devenea o certitudine cu fiecare zi de zbor.

Zaris se adânci în somn autoindus şi începu să viseze. Imagini din cea mai fermecătoare planetă întâlnită vreodată, Deira, îi renăscură în minte. Revedea plantaţiile verzi, cu flori şi fructe în pârg, lucrate de rovi. Auzea clipocitul apei căzând în cascade mici, pe stâncile strălucitoare, de aur. Se legăna pe apa unui lac interior, la pescuit... Deodată, alcorul simţi o zguduitură şi se trezi.

— Cutremur! strigă cineva şi lumina din navetă se aprinse.

Proiectorul din exteriorul navetei le prezenta însă cu totul altceva. Nişte otgoane uriaşe, groase cât un trunchi de arbore tânăr, se întindeau peste vizorul din faţă. Naveta se zgâlţâia uşor, de parcă ar fi tras-o cineva.

— Plante carnivore de tip hidră, îşi aminti Zaris de spusele lui Dem. Porniţi tunul cu laser!

Prima rază laser ţâşni deasupra navetei şi începu să se rotească lin. Tentaculele ca nişte otgoane uriaşe începură să pârâie şi să se desprindă de corpul navetei. Altele îi luară locul, însă.

— Au simţit carne vie în interior, comentă botanistul. Nu vor înceta atacul înainte de a fi complet distruse, deoarece nu posedă instinct

de conservare.

Servantul mânuia tunul laser în cerc complet, tăind braţele agresoare. Zaris se apropie de vizorul din faţă şi studie situaţia, printre tentaculele plantei-hidră. Acestea veneau din junglă, ca nişte şerpi uriaşi şi treceau pe deasupra celor două transportoare. Parcă întreaga junglă înviase în mod monstruos şi ataca noii veniţi. Comandantul alcor făcu un apel general, prin staţie, către toate echipajele rămase la sol. Se convinse că discuta cu oameni treji, apoi îi avertiză despre atacul plantelor-hidră şi le dădu ordin să-şi ia măsuri de apărare. După aceasta, îşi reluă observarea. Tentaculele hidrelor vegetale se aruncau cu furie asupra corpului navetei. Nu păreau deloc descurajate de pierderile produse de tunul cu laser. Aşa cum remarcase botanistul, îşi urmăreau prada cu orice risc.

Atacul plantelor-hidră încetă abia după vreo oră. Mormane de tentacule arzânde zăceau în jurul navetei. Câteva cioturi aprinse se retrăgeau către junglă. Rădăcinile hidrelor nu mai posedau suficientă energie pentru a continua atacul.

— De ce nu ne-or fi atacat în timpul zilei! se întrebă Zaris cu glas tare.

— Ne-au studiat mişcările, îi răspunse botanistul. Au aşteptat să rămânem la punct fix şi nemişcaţi. Probabil, la fel atacă orice alt

animal din junglă.

— Un luptător să rămână de veghe! comandă Zaris. Se va schimba la fiecare oră. Astfel, vom fi siguri că nu ne vor surprinde alte creaturi de pe această planetă.

Luptătorii îşi împărţiră schimburile de pază. Zaris se întinse înapoi în cuşetă, dar somnul nu-i venea deloc. Gândurile îi rătăceau la complexitatea vieţii universale. Cine înzestrase plantele carnivore cu atâta inteligenţă? Botanişti susţineau că acestea îşi căpătaseră bruma de conştiinţă în zeci de miliarde de ani de evoluţie şi de selecţie naturală. Atâtea milioane de specii, în vârful cărora ne înălţăm noi, humanoizii, cugeta Zaris. Toate, înzestrate cu cele mai diverse tipuri de conştiinţă şi instincte. E greu de crezut că sunt produsul unor creiere humanoide. Trebuie să existe ceva şi deasupra noastră. Ceva de tipul unei Hiperconştiinţe superioare celei humanoide. Comandantul alcor adormi cu gândul la acea Hiperconştiinţă.

Un licăr de speranţă

Ultimele navete se întorceau de pe planeta siladină. În câteva zile, exploratorii adunaseră o mare cantitate de hrană naturală şi de apă. Îşi puteau continua drumul fără griji, cel puţin o bucată de timp. Pe timpul escalei, apăruseră şi

primele victime. Doi exploratori, un shang şi un kobiz, fuseseră răniţi mortal de plantele carnivore. Resturile lor au fost duse pe astronave pentru a fi se face funeraliile de despărţire, înainte de a fi părăsiţi în spaţiul universal.

Zaris aştepta, în centrala de comandă a *Şoimului,* rapoartele comandanţilor de flotile. După ce se asigură că toate astronavele erau gata de marş, dădu ordinul de pornire pe direcţia stelelor din Calea Lactee. Acestea se înmulţiseră, încât acopereau cerul către est, ca o spuză subţire. Nu se putea ca, la o densitate atât de mare a sistemelor solare, să nu găsească planete locuibile. Scurta escală pe planeta siladină le trezise în suflete dorul după viaţa normală, pe un sol înverzit. Zaris cunoştea prea bine acest sentiment, din zecile de explorări anterioare. După mai mult timp petrecut în interiorul unei astronave, cam orice explorator începe să simtă un soi de claustrofobie şi o chemare imperioasă către spaţii deschise, în mijlocul naturii.

Generalul Daran, comandantul flotilei kasee, îl anunţă prin videotelefon că se apropiase la mai puţin de jumătate de zi de ei, astfel că îi vedea bine pe radar. Aceasta era vestea bună care mai însenină fruntea întunecată a lui Zaris. Pierderea primilor doi exploratori îl întristase. Era învăţat să-şi păstreze echipajul intact, de la

plecare şi până la sosire. Porni şi el radarul, identificând cele şapte punctuleţe ale flotilei plecate din Casiopeia. Escadra se întărea şi nu numai numeric. Forţele ei, la început cam pestriţe, învăţaseră să lucreze organizat, în echipă. Atitudinea prietenoasă a veganilor îl încânta în mod deosebit pe Zaris. Se aşteptase ca ei să se poarte orgolios, de pe poziţii de superioritate. Mikal îi făcuse proba unei camaraderii dezinteresate. Echipa sa procesase hrană pentru întreaga expediţie, fără a cere vreo compensaţie. Primii beneficiari ai acţiunii lor erau varangii şi orionii care aveau rovi pe astronave. Aceştia puteau fi ţinuţi în viaţă şi înmulţiţi numai cu hrană naturală. Hrana concentrată, cu care expediţionarii se obişnuiseră, le producea rovilor slăbiciune şi sterilitate.

*

Trecuse mai mult de un an de la ultima escală. Escadra luneca tăcută prin infinitul universal, în timp ce echipajele îşi vedeau de rutina zilnică. Zaris era în seră cu fiul său Ragnar, bucurându-se de înflorirea liliacului alb de Alcor. Ghirlandele parfumate îi aminteau lui Zaris de nopţi târzii, în grădina înfloritä, alături de Deira. Micuţul Ragnar desfăcea fiecare floricică, cu degeţelele lui subţiri, studiind-o cu ochi curioşi şi gravi. Insectele folosite special pentru polenizare bâzâiau în seră.

— Sistem solar în prova! anunţă navigatorul de serviciu prin staţia astronavei.

Zaris se încordă instinctiv, ca un jucător la vederea ţintei finale. Îl sfătui pe Ragnar să nu afecteze nicio floare şi să plece singur la cabină, când se va sătura de admirat. După aceasta, comandantul alcor porni în grabă către centrala de comandă a astronavei. Din mers, îşi făcea calculele. Era prea devreme să fi atins limita externă a lumilor lactee. Probabil, întâlneau din nou un sistem solar vagabond prin spaţiul universal. Dem nu-i vorbise de el, semn că akernasii nu ajunseseră mai departe de planeta siladină.

— Vreau să văd! ceru Zaris imperios, de îndată ce pătrunse în cabina de navigaţie.

Pilotul de serviciu îi împinse capătul telescopului. Comandantul îşi lipi ochiul drept de lentilă şi-şi concentră privirea. Într-adevăr, în prova strălucea un soare normal, aprins. Umbrele a trei sau patru planete se ghiceau în jurul lui.

— Pare atractiv, murmură Zaris.

— Nu figurează în niciun sistem de navigaţie, îl informă pilotul. Nici măcar merimagii nu l-au întâlnit.

— Normal, deoarece ei au navigat pe o traiectorie mult mai către dreapta noastră. Noi punem cap compas pe soare şi înaintăm cu toată viteza.

— Cum îl botezăm, pentru comunicări uzuale?

— Kefra, răspunse Zaris, după un scurt moment de gândire. În limba strămoşilor noştri, înseamnă licăr de speranţă.

— Ar trebui să intrăm în acest sistem solar în mai puţin de jumătate de an.

— Să sperăm că nu ne va înşela speranţele. Comunică coordonatele tuturor comandanţilor de flotile!

— Am înţeles!

Zaris îl lăsă pe navigator să-şi facă treburile. El se întoarse la telescop şi începu să pipăie din nou lumea din jurul soarelui Kefra. Prima planetă, singura perfect vizibilă, avea o culoare roşietică. Asta nu-i spunea nimic despre compoziţia rocilor ei, floră şi faună. În spaţiu, culorile pot fi foarte înşelătoare. *Numai să nu fie deja locuite,* gândea Zaris. *Oricum, o escală e bine venită.* Îşi sătură privirile cu imaginile noului sistem solar, apoi începu să sondeze întunericul din jurul acestuia. După un timp, se lăsă păgubaş. Kefra era un sistem solar singuratic, la fel cu multe altele din Univers. Nu făcea parte dintr-o constelaţie mai bogată în sori şi planete. *În fine, vom vedea,* îşi spuse Zaris şi se retrase la treburile lui de comandant al escadrei.

*

Foarte probabil, soarele Kefra era tânăr. Lumina lui vie strălucea pe astronavele escadrei

iar căldura lui se făcea simţită de la mare depărtare. Escadra exilaţilor oprise la limita exterioară a sistemului solar şi studia cele patru planete aflate în mişcări diferite. Astrofizicienii îi oferiseră deja lui Zaris primele informaţii certe despre noua lume. Fiecare planetă era deja catalogată, cu mişcările de rotaţie şi de revoluţie stabilite la perfecţie, cu informaţii certe despre compoziţia solului şi atmosferei. Aprecierile specialiştilor din toate flotilele convergeau: o singură planetă, a doua de la soare, prezenta condiţii favorabile vieţii humanoide. Din păcate, era cuprinsă aproape integral de apă. Ici şi colo, insule ieşind din valurile oceanului planetar indicau resturile unui continent înghiţit de ape.

— Vom explora toate planetele, începând de la cea mai îndepărtată de soarele Kefra, decisese Zaris la videoconferinţă cu comandanţii flotilelor. Vom câştiga experienţă de exploratori şi vom afla informaţii utile despre formarea sistemelor solare. În plus, majoritatea oamenilor noştri visează să pună din nou piciorul pe sol stabil, să simtă mirosul pământului.

— Am putea excepta măcar a patra planetă, propuse kaseul Daran, abia sosit în escadră. Savanţii noştri ne prezintă o lume aproape albastră, lipsită de condiţii de trai. Ce rost are să irosim forţe umane, combustibil şi timp

pentru a studia o lume total improprie traiului nostru?

— Supunem la vot propunerea! decise Zaris. Eu sunt pentru explorarea acestei planete enigmatice. În mod normal, n-ar trebui să aibă culoarea pe care o observăm. Primeşte suficientă lumină de la soarele Kefra. Vă rog să votaţi!

Mai mult de jumătate din comandanţii de flotilă susţinură propunerea lui Zaris. Meritau să facă eforturi şi să-şi asume riscuri, pentru a-şi satisface o curiozitate pur ştiinţifică. În definitiv, nu erau nişte paria presaţi de lipsuri şi de timp. Aveau suficiente rezerve de combustibil şi hrană pentru a pătrunde în Calea Lactee. Câteva zile în minus, destinate cunoaşterii măcar superficiale a planetelor din sistemul solar Kefra, nu erau mare lucru. Ca atare, fiecare comandant de flotilă care votase pentru explorare stabili câte o navetă special echipată în acest scop şi se despărţiră cu salutările de rigoare.

Zaris ordonă pregătirea celei mai mari navete de explorare de pe *Şoimul* şi stabili personal echipajul acesteia. Se asigură că are geolog, botanist, biolog, medic, luptători şi exploratori încercaţi. Îi chemă şi le stabili sarcinile de pregătire a navetei pentru aterizare pe planeta albastră, apoi plecă în apartamentul său, să-şi ia rămas bun de la soţie şi băiat. Era sigur că

făcuse o treabă bună, când impusese explorarea ciudatei planete. Chiar dacă nu prezenta condiţii bune de viaţă, planeta putea conţine minerale utile, mai ales, galgor şi uranit.

*

Naveta alcoră decolă a doua, după cea a veganilor. Se înscrise pe traiectoria de aterizare, în zona unui podiş central. Zaris descoperise această regulă în mod empiric, pe timpul altor explorări. De regulă, dacă studiezi centrul geografic al unei planete, îţi poţi face o imagine de ansamblu a acesteia. Alcorii înconjurară odată planeta, în zona ecuatorială şi observară că era lipsită aproape total de apă. Câteva lacuri, albastre şi ele, luceau slab între colţii de piatră cenuşiu albăstrie a unor munţi. Veganii îşi anunţară intenţia de a ateriza pe malul unuia dintre aceste lacuri, cu scop de a studia compoziţia apei. Alcorii coborâră exact în zona stabilită, pe ecuatorul planetei. Îşi puseră rapid costumele de explorare, deoarece aparatele indicau o compoziţie de gaze nerespirabile. Vehiculele şenilate fură scoase din hangar şi toată lumea se adună la baza navetei. Deja, aveau un prim răspuns. Un soi de licheni ţepoşi, de culoare albastră, acopereau integral solul. Ei reflectau în atmosferă acea culoare stranie.

Geologul şi pedologul rămaseră pe loc, lângă navetă, să studieze compoziţia rocilor. Pilotul şi un luptător îi asistau, să-i apere în caz că s-ar fi

ivit vreun pericol. Ceilalţi exploratori se îmbarcară în trei autoşenilate şi porniră spre cea mai apropiată creastă muntoasă.

— Această vegetaţie primitivă sintetizează altceva decât clorofila, îl informă botanistul pe Zaris. Am luat mostre, să le studiem pe astronavă. În orice caz, lichenii nu par comestibili.

— Măcar ştim despre ce e vorba, îi replică Zaris.

Autovehiculele se opriră în faţa unui canion prin care curgea un pârâu ceva mai mare. Unul din exploratori coborî şi luă un eşantion din lichid, să-i poată stabili compoziţia. După aceasta, porniră pe povârniş, către crestele muntelui. În mod vădit, nicio altă persoană nu trecuse pe acolo înaintea lor.

— Apa conţine o mare cantitate de sulfat de cupru, îl anunţă biochimistul pe Zaris, după ce făcuse mai multe teste. Aceasta înseamnă că planeta ar putea conţine mari rezerve de minereu de aramă.

— Total neutile pentru noi, replică Zaris. Care civilizaţie ultramodernă mai foloseşte arama? Acest metal este deja istorie pentru noi.

După câţiva kilometri de marş, vehiculele nu mai putură înainta pe solul în pantă. Exploratorii coborâră, cu gând să escaladeze măcar un pisc, să-i stabilească compoziţia rocilor. Veganii îi anunţară prin staţie că au sondat lacul şi n-au

găsit nici urmă de vieţuitoare. Se părea că ajunseseră pe o planetă lipsită de orice formă de viaţă, cu excepţia lichenilor albaştri.

— Urcăm! decise Zaris şi porni în frunte.

Doi luptători se grăbiră să-l încadreze, aşa cum era obiceiul. Ascensiunea le luă aproape două ore, însă rezultatul le răsplăti eforturile. De pe platoul pe care ajunseseră, se putea observa întreaga panoramă a munţilor din jur. Departe, către nord, se zăreau navetele celorlalţi exploratori. Una singură aterizase între două piscuri de munţi, din imediata lor apropiere. Era astronava mercenarilor sirusani, în căutare de valori comercializabile. Omogo îi contactă şi-i chemă către ei. Avea, spunea el, o descoperire interesantă. Zaris aruncă o privire la soarele Kefra. Până la apus, mai erau cel puţin şase ore. Suficient timp să ajungă pe versantul ocupat de sirusani şi să se întoarcă la navetă. Ca atare, dădu ordinul de plecare şi formaţia de alcori se întinse la drum.

După vreo oră de marş forţat, alcorii ajunseră pe creasta pe care aterizaseră sirusanii. Generalul Omogo stătea pe bancheta unui transportor şi privea în zare. Zaris îl salută politicos, căci îl ştia că ţinea mult la etichetă, apoi luă loc alături de el.

— Pustiu în jur, constată alcorul cu glas rece.

— Şi cine a făcut sculptura aia? întrebă sirusanul.

— E o stâncă roasă de vremuri.

— Aşa am crezut şi eu. Hai s-o vedeţi de aproape!

Exploratorii alcori se adunară în spatele comandantului lor şi porniră după Omogo. Negrul păşea cu atenţie pe colţii de piatră. Îi conduse pe un mic platou din faţa unei creste şi le arătă stânca cioplită, întrebând:

— Sferă sau cap de explorator astral acoperit de casca de protecţie?

Zaris se apropie de ciudata sferă indicată de sirusan. O studie îndelung, apoi începu să cugete cu voce tare:

— Deosebesc ochelarii şi proeminenţa pentru nas. Urechile ar fi putut fi acoperite de cască. Pe frunte, e marcat un semn necunoscut. Nu încape îndoială că e vorba de un cap de explorator humanoid sau de alt fel.

— Privirea e îndreptată exact către răsăritul acestei planete, îi atrase atenţia Omogo. Cine s-a jucat aici, înaintea noastră?

— Greu de spus. N-au lăsau niciun mesaj ori o altă urmă a trecerii lor prin zonă.

— Şi dacă plantaţia de licheni e opera lor?

— Asta nu vom şti-o niciodată. În orice caz, trebuie să ne bucurăm că suntem pe un drum pe care au mai trecut fiinţe raţionale superioare.

— Oare, ele au făcut această sculptură?

— Sigur, răspunse Zaris. Priveşte cât de fin a

fost tăiată piatra! Sculptorul a folosit un instrument perfect. Un laser sau ceva similar.

— Mda. Avem o întrebare în plus.

— Înregistraţi imaginea! ordonă Zaris alcorilor. Vom înscri-o în jurnalul de bord. Poate că, în viitor, vom putea face vreo conexiune.

— Nimic de exploatat, nimic de consumat, constată Omogo cu regret. Mergem?

— Mergem, aprobă Zaris. Vă rugăm să ne transportaţi şi pe noi până la naveta noastră!

— E o plăcere să vă servesc, comandant Zaris, îl asigură sirusanul.

Exploratorii se îmbarcară în naveta mercenarilor sirusani şi plecară spre locul în care rămăsese restul echipei alcore. În urma lor, imensul cap de piatră părea că zâmbea enigmatic, în soarele după amiezii.

*

Zaris alesese o dimineaţă însorită pentru explorarea celei de-a doua planete din sistemul solar Kefra. Toate navetele de explorare decolară în acelaşi timp, cu scop de a atinge solul planetei aproape deodată, să se poată sprijini reciproc în caz de pericol. Zaris îi informase despre descoperirea făcută de sirusani pe planeta albastră şi imaginea capului sferic făcuse înconjurul întregii escadre. Dacă o fiinţă raţională superioară ajunsese pe ultima planetă din sistem, se putea ca următoarele să fie locuite. Ca atare, pe fiecare navetă era

prezent câte un specialist în stabilirea primelor contacte cu civilizaţii necunoscute. Intenţiile exploratorilor erau cât de putea de paşnice.

De îndată ce atinseră atmosfera planetei de explorat, Zaris simţi că îl cuprindea buna dispoziţie. Atmosfera era străvezie, cu uşoare nuanţe de verde deschis. Aceasta le permitea să presupună că solul era acoperit cu vegetaţie cel puţin asemănătoare cu cea de pe Tamira. Alcorul anticipa plăcerea unor păduri, a unor pajişti înverzite sau chiar a unor grădini. Zaris visa în timp ce naveta se apropia de solul planetei. De această dată, întinderea de uscat era mai redusă, în favoarea unui adevărat ocean planetar. Astronava ateriză în punctul stabilit, aproape de ecuator şi exploratorii coborâră.

Zaris nu se înşelase în visele sale. O iarbă verde crud, înaltă de aproape douăzeci de centimetri, se unduia sub un vânticel slab. Către stânga lor, un cârd de animale necunoscute, cu cocoaşă şi coame, păşteau nepăsătoare de zgomotul făcut de navetele în coborâre. Pădurea începea de la marginea unui lac cu oglinda clară.

— Aerul conţine mai mult oxigen decât cel respirat în mod obişnuit de noi, îi anunţă biochimistul despre rezultatul verificării sale. Dacă ne scoatem măştile, vom simţi un soi de beţie.

— Acceleraţia gravitaţională e mai scăzută decât pe Tamira, îi anunţă geologul. Putem înainta prin salturi mari, fără a ne lovi.

Zaris deschisese larg braţele, să cuprindă lumea nouă.

— E locuibilă, rosti el cu un zâmbet larg pe faţă. Mergem s-o cunoaştem mai în detaliu.

Ca de obicei, pilotul şi o gardă rămaseră lângă navetă. Restul echipei se îmbarcă pe transportoare şi porniră pe direcţia pădurii. Opriră pe malul lacului şi aşteptară răbdători ca biologul şi biochimistul să-şi facă verificările. Aflară că apa era potabilă, deşi prezenta un mic plus de magneziu. Biologul prinse în plasă o vietate ciudată, nici peşte, nici batracian. Aducea mai degrabă cu o vrabie umflată în faţă şi cu coada lungă. Biologul o studie pe toate părţile, apoi o introduse într-un recipient, pentru analize ulterioare. Nicio altă vietate nu se mai arătă pe marginea lacului sau în apă. Din pădure, însă, se auzea larmă de păsări sau de animale. Exploratorii îşi pregătiră razerele paralizante şi începură să înainteze prudenţi.

— De ce nu zărim nicio floare? puse unul din alcori problema. Numai iarbă şi arbori?

— Poate e o plantaţie, dădu Zaris glas unei speranţe ascunse.

Pătrunseră în pădure, cu toate simţurile treze. Biologul reuşi să paralizeze câteva păsări şi să le pună în cuşti. Penajul acestora aducea cu cel

al păsărilor cunoscute, însă speciile erau diferite. Botanistul observă că arborii aparţineau numai de trei specii şi se înmulţeau prin seminţe crescute în păstăi necomestibile. Îşi înregistră imaginile arborilor şi luă câteva frunze, deoarece păstăile cu seminţe nu erau coapte.

— Cam atât, constată Zaris. Mergem înapoi la transportoare.

Exploratorii se întoarseră din nou la şenilatele lor şi porniră în jurul lacului. Terenul urca uşor în pantă iar în depărtare se zăreau câteva dealuri. După ce depăşiră culmea, Zaris exclamă:

— Am învins! Planeta e locuită.

Entuziasmul lui părea mult prea mare faţă de ceea ce aveau în faţă. Câteva clădiri în paragină, nu mai mari de un etaj şi fără acoperiş, înconjurau un soi de turn pătrat. Iarba creştea în voie printre ele iar piatra cenuşie a caselor era roasă de parcă ar fi fost şlefuită. Alcorii opriră transportoarele lângă turnul pătrat şi coborâră. În jur domnea o linişte de mormânt.

— O aşezare părăsită, îi anunţă Zaris prin staţie pe ceilalţi conducători de echipe. Fiţi foarte atenţi! Ar trebui să găsim locuitori.

În timp ce vorbea cu spatele la turnul pătrat, Zaris simţi o uşoară apăsare în ceafă şi un început de ameţeală îl încercă. Se întoarse iute, să descopere sursa agresiunii. Ochii săi întâlniră numai zidurile roase.

— Am detectat prezenţă vie! strigă biologul. Posedă biocâmp similar celor humanoide.

Exploratorii se adunară spate la spate, în cerc, cu privirile către exterior şi cu armele pregătite pentru a paraliza orice agresor.

— Acolo! strigă unul dintre exploratori şi trimise un glonţ energetic. Sfera cenuşie!

Toate privirile alcorilor se îndreptară către locul indicat. O umbră străvezie, de formă elipsoidală, cu un nucleu mai închis la culoare, luneca pe zid, ca o imagine. Nu părea să posede consistenţă materială. În următoarea clipă, unul dintre exploratori căzu cu faţa înainte. Ca la comandă, toţi exploratorii deschiseră focul asupra imaginii mişcătoare. Elipsoidul se strânse brusc în jurul nucleului întunecat şi dispăru din raza lor de vizibilitate.

— E viu şi încărcat cu bioenergie de tip uman! strigă biologul.

— Ce este? întrebă Zaris.

— O vietate unicelulară despre care am citit în arhivele exploratorilor din Alianţă. Paralizează creierele umane cu emisiuni psihoenergetice foarte puternice.

— E raţională?

— Nu se cunoaşte. Nimeni n-a schimbat informaţii cu ea.

Medicul se ocupa de alcorul căzut. Ceilalţi exploratori se retrăgeau încet către transportoare. Glasul veganului Mikal sună în

casca lui Zaris:

— Am descoperit un astroport!

— Vreo astronavă? se interesă Zaris.

— Nimic. Pare că locuitorii de aici au plecat în grabă. Toate sunt lăsate vraişte.

— Exploraţi în detaliu şi înregistraţi imaginile! Le vom analiza împreună.

— Am înţeles, raportă veganul.

Alcorii aşteptau cu ochii la Zaris. Acesta decise:

— Intrăm într-o casă, să ne lămurim ce s-a întâmplat cu populaţia.

Exploratorii îl înconjurară, pentru a-l proteja şi păşiră către prima casă, cu armele pregătite. Uşa căzu de îndată ce o atinseră. În prima cameră, întâlniră câteva schelete rezemate de zid, uşor îndoite.

— N-au fost humanoizi, constată Zaris dezamăgit, cu ochii la schelete. Probabil, nişte animale pripăşite în ruine.

Antropologul urmărea cu degetul înmănuşat curbura coloanei vertebrale, apoi trecu la craniul cu botul alungit, ca de câine. În fine, studie membrele inferioare şi concluzionă:

— N-au fost humanoizi, dar erau bipezi. Ce legătură poate fi între ei şi lucrurile din cameră?

Exploratorii se dispuseră într-un singur şir, să poată studia puţinele obiecte din cameră. Un cadru în aparenţă metalic zăcea sub fereastra goală. În partea dreaptă, un vas emisferic încă

lucios, plin cu o substanţă neagră. Între schelete, câteva obiecte lunguieţe, cu vârfuri ascuţite, păreau suliţi.

Un stâlp de piatră susţinea tavanul. Pe el, cineva scrijelise mai multe semne grosolane. Exploratorii le înregistrară video, deşi nu păreau descifrabile în niciun fel.

— N-au cunoscut energia electrică, nici mijloace tehnice avansate, concluzionă Zaris. Asta nu se potriveşte deloc cu astroportul descoperit de vegani. Înainte!

În a doua cameră, exploratorii avură parte de o surpriză. Un mecanism complicat, format din rotiţe şi pârghii metalice, era aşezat pe un suport. În dreapta lui, pe un soi de scaun metalic, încă un schelet identic cu cele deja văzute. Pereţii din fundul camerei erau complet acoperiţi cu semne trasate ceva mai îngrijit. O statuetă de circa treizeci de centimetri înălţime stătea într-o firidă. Figurina aducea vag cu imaginea unui humanoid ceva mai deosebit. Faţa îi era ascuţită şi prevăzută cu un nas lat şi coroiat, ca o provă de navă. Ochii îi ocupau aproape toată fruntea iar gura arăta ca o simplă fantă. Degetele de la mâini erau lipite cu o pieliţă ca la broaşte. Bustul nu prezenta şi membre inferioare, însă pieptul era ascuţit ca o carenă.

— Luaţi tot! ordonă Zaris. Filmaţi şi peretele!

În timp ce vorbea, Zaris simţi din nou

apăsarea în ceafă şi senzaţia de slăbiciune. Se întoarse brusc şi slobozi un foc din razer către umbra ovoidală din uşă. I se păru că auzi un fel de scâncet şi arătarea dispăru.

— Ne luptăm cu un soi de fantome străvezii, observă biologul.

— Trebuie să capturăm una, replică Zaris. Dacă pot agresa creierul uman, înseamnă că posedă raţiune.

— N-am idee cum ar trebui să procedăm. Par compuse integral din energie adunată în jurul unui nucleu.

— Mergem în turn! hotărî Zaris incitat de atacul enigmaticei entităţi. Dacă vom captura măcar nucleul...

Exploratorii ieşiră din casă şi porniră spre turn, cu vigilenţa trează. Pătrunseră la parter, fără nicio împotrivire. O scară spiralată ducea către vârf.

— Pentru a construi aşa ceva, au avut nevoie de cunoştinţe de geometrie, raţionă Zaris. Sper să nu se prăbuşească scara. Urc singur.

Începu să urce, în timp ce restul exploratorilor îi vegheau fiecare pas. Scara, deşi roasă, părea destul de solidă. Zaris reuşi să ajungă până pe o platformă de piatră, de pe care se putea observa întreaga câmpie, până la lac şi pădure. O imagine fugară, rod al retrocogniţiei, îi lumină mintea. Coborî liniştit şi-şi informă camarazii:

— Aici locuiau mutanţii care vegheau turmele

stăpânilor. A fost un fel de sat.

— Înseamnă că undeva, pe planetă, trebuie să existe şi un oraş al stăpânilor, judecă unul din exploratori.

— Aşa ar trebui. Să vedem ce spun ceilalţi.

Zaris apelă pe rând echipele de exploratori. Niciuna nu întâlnise vreun oraş nou sau în ruine. Ca şi ei, găsiseră resturi ale unor clădiri grosolane şi schelete de non-humani. Echipa de shangi descoperise şi urmele unei explozii nucleare de mari proporţii. Era vorba de un crater cu diametrul de câţiva kilometri, plin cu apă, care prezenta încă un grad ridicat de radiaţie.

— Trebuie să fi existat un oraş pentru cei care foloseau astronave! repetă Zaris. Trebuie!

— Unde să-l fi ascuns? întrebă unul dintre exploratori.

— Ascuns!? întrebă Zaris. Aceasta trebuie să fie soluţia.

Comandantul alcor apelă din nou toate echipele de exploratori. Le ordonă să plece către munţi şi să caute urmele unui oraş civilizat. Era o simplă intuiţie de-a lui. Nu întâlnise oraşe ascunse în niciuna din expediţiile sale. Văzuse însă în arhiva Alianţei Civilizaţiilor Humanoide mai multe oraşe ascunse sub munţi, sub lacuri ori sub ţărmuri de mări. Ocupanţii acestor refugii avuseseră motive diverse pentru a se ascunde. Unii erau fugari din sistemele lor

solare. Alţii practicau pirateria în diverse constelaţii. În fine, destui se ascundeau în măruntaiele unor munţi pentru a scăpa de radiaţiile distrugătoare ale unor conflicte nucleare. O astfel de civilizaţie ascunsă putea să fie cheia misterului.

— Înapoi, la navetă! ordonă Zaris. Vom zbura şi noi către munţi.

Exploratorii alcori se îmbarcară în transportoare şi porniră în viteză înapoi. Câteva umbre ovoidale ieşiseră de prin case şi se adunaseră într-un grup, exact la intrarea în satul părăsit. Păreau să converseze între ele. Alcorii nu întoarseră capetele, să le vadă. Erau entuziasmaţi de perspectiva găsirii oraşului ascuns. Nu erau animaţi numai de spiritul de aventură. Posibila prezenţă a unei civilizaţii de nivelul lor, atât de departe spre Calea Lactee, le întărea credinţa că vor descoperi o lume care să întrunească condiţiile ideale din planurile expediţiei.

Odată ajunşi în navetă, Zaris comandă pilotului să se ridice sus în atmosferă, încât să-i ofere posibilităţi de a observa un spaţiu cât mai larg. După aceasta, porni holograful şi începu să studieze imaginile iniţiale, luate în timp ce înconjurau planeta. Două lanţuri de munţi, aproape simetrice, despărţeau planeta în două. Zaris îşi concentră atenţia pe cel din imediata apropiere. Culmile muntoase începeau lin, ca

nişte simple dealuri, apoi se ridicau către înălţimi semeţe, pe direcţia nord. Atingeau înălţimea maximă cam pe la jumătatea distanţei dintre ecuator şi polul nord, apoi coborau din nou, pierzându-se sub calota polară. După câteva minute de cugetare, Zaris îi indică pilotului o curbură largă, aproape de jumătatea lanţului muntos:

— Aici să ne duci!

— Am înţeles! În maxim jumătate de oră, vom fi acolo.

Naveta prinse viteză pe direcţia nord. Zaris se consultă cu comandanţii celorlalte grupe de exploratori. Le sugeră să scaneze culmile muntoase, în căutarea unui oraş săpat direct în stâncă. După aceasta, închise ochii şi încercă să vizualizeze obiectivul. Operaţiunea nu-i reuşi, semn că oraşul căutat era încă la mare distanţă. Nu mai avea însă niciun dubiu că acesta exista cu adevărat. Intuiţia îi spunea că-l va găsi.

Naveta ajunse în colţul de sud al curburii muntoase.

— Aici ar trebui să fie, spuse Zaris. Coboară la altitudinea de observare, pilot!

Din coborâre, exploratorii observară că munţii din stânga se dispuneau ca un amfiteatru. Terenul din faţa lor era tăiat de linii regulate care, la o privire atentă, se dovediră drumuri părăsite. Instrumentele de observare le permiseră să distingă pâlcuri de pomi pe rod

amestecaţi cu arbori, flori crescând în neorânduială, prin iarba înaltă, resturile unor canale de irigaţii...

— Aici au fost vii şi grădini bine organizate, aprecie botanistul.

— Iar stăpânii le admirau din amfiteatru, îl completă Zaris. Observaţi dispunerea masivelor muntoase? Sunt cu faţa către sud, astfel că primesc lumina solară întreaga zi.

— Natura nu creează niciodată munţi atât de regulaţi, observă geologul. Parcă au fost tăiaţi cu laserul.

— Chiar au fost tăiaţi, precizează comandantul. Văd deja oraşul din spatele blocurilor de piatră. Anunţaţi toate echipele să se adune aici!

În timp ce un explorator transmitea chemarea către toate grupele, Zaris făcea un raţionament complex. *Dacă îţi aşezi locuinţa cu faţa către soare, înseamnă că vrei să te bucuri de lumina lui cât mai mult. Dacă îţi creezi parcuri, grădini şi livezi în faţa casei, înseamnă că le şi vezi. Deci, necunoscuţii locuitori ai acestui oraş din munte trebuiau să aibă ferestre către sud,* concluzionă comandantul alcor. Crestele păreau însă perfect netede, fără niciun orificiu. Totul era tern, de un cenuşiu trist. *Poate că blocurile de stâncă se mişcă şi ferestrele se deschid,* presupuse Zaris.

— Locuri de parcare sau de aterizare, îl atenţionă pilotul.

Zaris îşi lipi fruntea de binoclul electronic şi privi către pământ. De la poalele munţilor şi până la terenurile cultivate, se întindea o suprafaţă pietruită, lată de circa treizeci de kilometri. Nu încăpea îndoială că fusese lucrată de mâinile unor fiinţe raţionale, deoarece banda de piatră urmărea scrupulos, cu aceeaşi lăţime, baza amfiteatrului muntos.

— Aterizează exact lângă muntele din vest! ordonă Zaris pilotului.

Acesta începu imediat manevra de aterizare. Pe cer, se zăreau punctuleţe mişcătoare. Navetele celorlalte echipe de exploratori veneau la întâlnire. Zaris porni scanerul şi-i citi indicaţiile primare. Masivul în formă de amfiteatru se înălţa până aproape de zece mii de metri. Un oraş pe verticală, gândi Zaris şi-şi reglă scanerul. Acesta începu să indice concavităţile din stâncă, însă nu foarte clar. Când naveta atinse solul, Zaris putu zări deja compartimentele tăiate în miezul muntelui, dincolo de peretele frontal.

— Să vedem minunea! îşi îndemnă el echipajul să coboare.

De îndată ce atinseră solul, alcorii se apropiară curioşi de masivul perfect neted.

— Are uşi şi ferestre! strigă fizicianul echipei. Sunt de aceeaşi culoare cu stânca, pentru mascare perfectă.

Zaris făcu cei câţiva paşi care îl despărţeau de

fizician şi pipăi peretele cu degetele. Sticla fumurie a ferestrei atinse îi permise să zărească vag interiorul unui apartament foarte spaţios.

— Foarte disciplinaţi, comentă el. Au închis totul, deşi au plecat în mare grabă.

— Poate că altcineva a închis uşile şi ferestrele, interveni ciberneticianul grupei. Posibil să fi fost roboţi din interior sau un sistem automat de închidere, bazat pe senzori de mişcare. După ce găsim o uşă, ne vom lămuri cum funcţionează acest sistem.

Celelalte navete ale expediţiei începură să aterizeze. Zaris le ordonă oamenilor săi să nu întreprindă încă nimic, deoarece se impune o activitate planificată. După aceasta, ieşi în calea noilor sosiţi şi-i aşteptă să se adune în jurul său. Când ultimii sosiţi se alăturară grupului de lideri, Zaris începu să explice:

— Acest masiv muntos ascunde un oraş pe verticală. Uşile şi ferestrele apartamentelor sunt confecţionate dintr-un material încasabil şi fumuriu, pentru a masca prezenţa locuitorilor. Vă propun să împărţim masivul în sectoare, luând fiecare câte unul la explorat. În final, vom aduna toate informaţiile, le vom analiza împreună şi vom trage concluziile.

— Pătrundem prin forţă? întrebă Mikal veganul.

— Ciberneticienii ar trebui să deschidă uşile şi să acţioneze ascensoarele de pe fiecare scară.

Dacă vor fi depăşiţi de complexitatea tehnicii folosite de foştii locuitori ai oraşului, vom forţa uşile.

— Putem ridica obiecte? se interesă Shang Di.

— Trebuie să ridicaţi orice înscris, imagine sau obiect care ne lămureşte cine au fost, cum au trăit şi de ce-au dispărut locuitorii acestui oraş.

— Obiectele de valoare vor fi ale noastre, spuse generalul Omogo sirusanul.

— Desigur, aprobă Zaris. Conform contractului. Vă rog numai să nu distrugeţi informaţii!

— Înţeles! raportă mercenarul negru.

— Ne împrăştiem de-a lungul peretelui frontal şi găsim uşile, continuă Zaris. După ce pătrundem, ne informăm reciproc cu cele descoperite. Ţineţi armele paralizante pregătite! Ucideţi numai în caz de pericol real şi iminent! S-a înţeles?

— Înţeles! răspunseră comandanţii de grup aproape deodată.

— Succes! le ură Zaris şi se îndreptă către grupul de alcori.

Îşi informă echipa cu cele discutate şi stabilite, apoi le ordonă să treacă la verificarea zidului de piatră. El se întoarse la fereastra deja descoperită şi trimise o pasă psihoenergetică către interior. În fracţiuni de secundă, vizualiză un apartament modern, mobilat foarte luxos şi prevăzut cu sistem de iluminare în tavan. Deci,

necunoscuţii cunoşteau energia electrică sau o formă de energie similară. Mai multe aparate nemaivăzute în viaţa sa erau distribuite prin apartamentul de trei camere.

— Aici e uşa, îi strigă un explorator poziţionat către dreapta sa.

Toţi alcorii se grăbiră să se adune în jurul uşii. Cibernetician ul păşi înainte şi începu să-şi verifice metodele de deschidere cunoscute. Sistemul de deschidere nu reacţionă la mişcare, energie termică, voce şi impuls electromagnetic. În final, specialistul încercă s-o deschidă cu amprenta sa palmară pusă pe ecranul din dreapta ei. Un mic zgomot se auzi din interior, însă uşa rămase nemişcată.

— Uşa se deschide pe bază de calculator şi imagini palmare, raportă cibernetician ul. Niciuna din palmele noastre nu e înscrisă în memoria calculatorul.

— Comunicaţi descoperirea şi celorlalte echipaje! ordonă Zaris. Daţi-vă la o parte din faţa uşii, căci s-ar putea să aibă un sistem de ripostă la efracţie!

După ce se convinse că toate echipele erau în siguranţă, Zaris îl îndemnă pe cibernetician:

— În forţă!

Specialistul ridică lansatorul laser şi trimise o lovitură în centrul uşii fumurii. Materialul pocni şi se sparse în mii de granule. O lumină gălbuie umplu cadrul uşii. Zaris ridică o piatră şi o

aruncă către interior. La atingerea stratului gălbui, piatra produse o flamă şi se topi instantaneu. Picături din ea căzură la baza uşii.

— Dincolo de uşă, e un paznic automat, constată Zaris. Comunicaţi şi celorlalţi, să nu se hazardeze!

— Nu putem trece, rosti careva şovăielnic.

— Trebuie să trecem! îl contrazise Zaris. Un moment!

Comandantul alcor se aşeză în faţa uşii, cu palmele întinse înainte. Închise ochii şi trimise o scurtă pasă psi. Simţi arsura şi se retrase instinctiv. Palmele sale începură să se mişte uşor, în sens rotativ. Un glob de energie translucidă se adună între ele.

— Mai bine cu laserul, domnule comandant, încercă să-l oprească ciberneticianul.

— Raza laser nu posedă inteligenţă, îi replică Zaris, fără a-şi întrerupe activitatea.

Deschise ochii şi-şi privi sfera de psihoenergie. Era de dimensiunile unui pepene verde de soi bun. Putea încerca.

— Daţi-vă înapoi şi adăpostiţi-vă! le ordonă Zaris alcorilor. Dacă mi se întâmplă ceva, medicul să-mi facă o injecţie cu metagra!

Privirea lui Zaris urmărea liniştită perdeaua gălbuie de energie necunoscută. Întinse amândouă mâinile în faţă şi-şi dirijă sfera de psihoenergie către interior. Când o simţi lângă pelicula de foc a energiei gălbui, întrerupse

legătura cu ea. Un trăsnet înfiorător zgudui muntele din faţa exploratorilor. Ceaţa gălbuie dispăru la fel de brusc cum apăruse. Zaris întinse încrezător mâna prin deschizătura uşii şi-şi îndemnă colegii:

— După mine! Cineva să anunţe celelalte echipe cum se poate anihila sistemul de pază!

Exploratorii alcori pătrunseră într-un hol mare, de formă pătrată. Deşi singurul orificiu era uşa spartă, lumina solară inunda încăperea din toate părţile. Zaris se roti cu privirea pe ziduri, să descopere sistemul de iluminare.

— Întregul perete e din sticlă transparentă, îi explică fizicianul. Lumina solară e condusă de un sistem de oglinzi de jur-împrejurul holului.

— Intrăm în apartamentul din stânga! decise Zaris şi arătă uşa acestuia.

Ciberneticianul se grăbi s-o verifice. După mai multe încercări, descoperi că era deschisă. O împinse şi făcu loc întregii echipe să intre în camera de circa o sută de metri pătraţi, dinspre faţa muntelui. Şi aceasta era luminată perfect. Zaris se lăsă pe un fotoliu larg şi-şi îndemnă specialiştii:

— Verificaţi toate aparatele! Identificaţi toate informaţiile despre foştii locatari!

Membrii echipei se împrăştiară prin întregul apartament. Zaris aruncase deja o privire prin prima cameră şi intuise că necunoscuţii aparţinuseră de o civilizaţie rece şi foarte

ordonată, care nu permitea manifestarea slăbiciunilor personale. Nicio fotografie, hologramă ori statuetă nu se zărea nicăieri. Niciun bibelou, o vază pentru flori ori alte mărunţişuri care dau personalitatea unei camere, funcţie de stăpân.

— Aici, domnule comandant! îl chemă ciberneticianul.

Un ecran de circa patru metri pătraţi se luminase, pe peretele din fundul camerei. În el, apăruse imaginea unei fiinţe care semăna destul de bine cu statueta văzută în satul părăsit. Capul îi era complet lipsit de păr, ochii, mari şi oblici, nasul, umflat şi ascuţit, ca un cioc de răpitor şi gura, numai o fantă subţire. Corpul fiinţei era îmbrăcat într-un costum gri lucios, ca de scafandru. Era greu de ghicit dacă era mascul ori femelă. Fiinţa vorbea, însă. Vorbea rar, aproape mecanic, astfel că fiecare cuvânt se auzea perfect. Ciberneticianul lua imagini cu holocamera.

O altă fiinţă similară, ceva mai scundă şi mai subţire, se alătură primeia.

— E femelă de mamifer, observă ciberneticianul. Posedă glande mamare.

— Ar putea fi şi humanoizi, replică Zaris. Nu înţeleg însă de ce sunt atât de înguşti şi cu pieptul ascuţit.

— Poate că au un alt sistem de respiraţie, interveni biologul. Imaginile sunt filmate sau în

transmisie directă?

— Aproape sigur, filmate, răspunse ciberneticianul. Am introdus unul din aceşti cilindri în orificiul cel mai potrivit.

— Schimbă cilindrul! ordonă Zaris.

Ciberneticianul execută comanda. De data aceasta, cele două fiinţe se aflau la marginea unei grădini de lângă o livadă foarte organizată. În faţa lor, munceau câteva fiinţe bipede, cu capete aproape triunghiulare şi cu boturi alungite, ca de lupi.

— Stăpânii şi mutanţii, comentă Zaris. Am intuit bine organizarea lor socială.

Biologul veni dintr-o cameră din spate, cu câteva cutii în mână şi i le arătă comandantului:

— Hrană conservată. Carne, legume şi fructe. În aceste flacoane, sunt medicamente sau hrană concentrată. Deci, locatarii se hrăneau aproape ca noi.

— Dar se îmbrăcau foarte modest, raportă unul din exploratori. În toată casa, am găsit numai două costume de tip scafandru, de culoare gri.

— Probabil, era vorba de o civilizaţie militarizată, presupuse Zaris. Ce fel de energie foloseau?

— Electrică, răspunse ciberneticianul fără şovăire. După cum vedeţi, sursa de energie e în funcţiune şi acum. Probabil, vom găsi o centrală solară ori atomoelectrică, complet automatizată

sau deservită de roboţi.

— De ce-au plecat, însă? întrebă Zaris. De ce au murit sclavii mutanţi? Oare, straniile fiinţe compuse numai din bioenergie să fi fost cauza dezastrului?

— Iată şi astronavele lor! îi atrase cibernetic ianul atenţia asupra ecranului.

— Sunt adaptate pentru navigaţia în aer, pe apă şi sub apă, îi informă Zaris. Am văzut o astfel de navă, într-o machetă de pe planeta Hanab. Veganii ar trebui s-o cunoască bine.

— Luăm aparatul şi cilindrii, să putem studia imaginile în timpul marşului? întrebă cibernetic ianul.

— Aprob, răspunse Zaris. Câştigăm timp.

Informaţiile adunate din apartament erau puţine.

Alcorii transportară aparatul video, cilindrii, conservele şi cele două costume pe navetă, apoi reluară cercetarea. Apartamentul vecin era identic cu primul. Conţinea acelaşi tip de mobilier, aceeaşi cantitate de alimente conservate şi aceleaşi aparate. Exploratorii se mulţumiră să-şi însuşească numai cilindrii conservând de imagini şi sunete, în speranţa că vor descifra limba şi vor afla mai multe despre foştii locuitori ai planetei.

— Nicio scară nu duce la etajele superioare, observă Zaris. Ar trebui să găsim măcar un lift.

Se întoarseră în holul central şi-l verificară de

jur-împrejur. Într-adevăr, pe peretele dinspre inima muntelui, exista un elevator în care ar fi putut încăpea şi o sută de persoane. Alături de el, zăcea robotul-paznic distrus de Zaris. Foştii locatari nu-şi închideau uşile apartamentelor, deoarece erau siguri că niciun intrus nu putea trece de uşa principală de acces pe hol. Exploratorii urcară în lift şi-l studiară cu atenţie. Nu avea butoane, clapete ori alt sistem vizibil de programare.

— Probabil, funcţionează pe bază de comandă vocală, presupuse cibernetician ul. Un aparat inteligent, dar care ne opreşte explorarea.

— Un moment! îl opri specialistul în stabilit contacte cu civilizaţii noi. Am reţinut câteva sute de cuvinte din cele rostite de cei doi indivizi din videoaparat. Seamănă cu limba ligară, pe care o cunosc.

— Ligară? întrebă Zaris.

— O limbă moartă, a unei civilizaţii vigone stinse de mai mult de un miliard de ani. Codul verbal ar trebui să fie o cifră. Încep să număr. Unu...

Liftul se puse în mişcare foarte silenţios. Se opri însă imediat. Străbătuse un nivel într-o fracţiune de secundă. Uşile se deschiseră automat şi exploratorii defluiră către apartamentele de pe hol. În mai puţin de jumătate de oră, terminară de cercetat toate cele patru locuinţe de pe etaj. Toate erau

identice, de la împărţire şi până la mobilier. Numai cilindrii aparatelor video, pe care îi colectaseră, le puteau lămuri această disciplină ciudată. Se întoarseră în lift şi lingvistul încercă mai multe cuvinte de comandă. Abia la cifra douăzeci şi trei, elevatorul porni din nou.

— Cunoşti cuvântul parter? întrebă Zaris, străfulgerat de-o presimţire.

— Nu, recunoscu lingvistul.

— Atunci, când vom coborî, ne vom opri la primul etaj şi vom ieşi pe fereastră, găsi comandantul alcor soluţia. Să vedem ce ne mai rezervă acest oraş ca un stup de albine.

Liftul opri şi exploratorii se împrăştiară prin apartament. De la prima privire, Zaris constată că încăperea în care pătrunsese nu semăna cu cele văzute anterior. Era de două ori mai largă, astfel că pe hol existau numai două apartamente. În prima cameră, se afla un pupitru metalic, plin cu aparatură necunoscută. Scaunul din spatele pupitrului indica faptul că acolo se lucrase. Zaris îl lăsă pe cibernetician să-şi bată capul cu aparatura şi apelă pe rând celelalte echipe. Toate erau blocate la parter, din cauza liftului care nu funcţiona cu niciun chip. Comandantul alcor îl puse pe lingvistul său în legătură cu omologii lui, să le explice comenzile vocale. Astfel, putea fi sigur că măcar o parte din acest straniu oraş putea fi cercetat.

— Am găsit un videotelefon mobil asemănător

cu ale noastre, îi raportă un explorator.

— Ia-l! îi porunci Zaris. Caută în continuare!

Alcorii mişunau ca furnicile prin apartament. Comandantul se apropie de fereastră şi aruncă o privire. Imaginea era magnifică. Livezile şi pădurile se întindeau până departe în zare. Luciul unui lac scânteia în soarele Kefra. *De asta, indivizii din clasele superioare preferau să locuiască la înălţime,* descoperi el.

— Asta pare o armă, îl anunţă un alcor.

Zaris se întoarse şi privi obiectul. Nu-i era cunoscut, dar părea o armă. O luă, o îndreptă cu botul spre geam şi apăsă clapeta de sub degetul arătător. Fereastra dispăru ca prin farmec, fără zgomot. Aerul încălzit pătrunse în apartament.

— E un dezintegrator, constată Zaris. Îl însuşim, pentru studiu.

Explorarea apartamentului de şef le luă mai mult de o oră. Ciberneticianul nu descoperi modul de folosire a aparaturii din pupitru. Ca atare, trebuiră să se mulţumească cu o pradă mai modestă: telefonul mobil, dezintegratorul şi nelipsitele cilindre video, pe care foştii locuitori îşi înregistrau informaţiile.

— Încă două ore şi ceva până la lăsarea serii, îl anunţă Mikal pe Zaris. Continuăm?

— Continuăm! decise comandantul. Vom rămâne şi la noapte pe această planetă.

— Riscăm.

— Cine nu riscă nu câştigă niciodată.

— Bine, riscăm.

— Numai până la lăsarea serii, preciză Zaris. Atunci, programaţi liftul pentru etajul întâi, coborâţi şi săriţi pe geam! Nu cunoaştem formula pentru parter.

— Nu-i problemă. Ne întâlnim jos, la navete.

Alcorii îşi continuară explorarea pe etaje nimerite întâmplător. Cu această ocazie, descoperiră şi sursa permanentă de energie din interiorul oraşului-stup. Un convertor de energie solară asigură producerea şi înmagazinarea energiei electrice, într-un sistem de acumulatoare situat pe un singur etaj. Astfel, complexul avea asigurată energia electrică zi şi noapte. Într-un apartament spaţios cât un etaj, descoperiră un fel de laborator medical. Cu această ocazie, aflară că foştii locuitori ai planetei erau humanoizi. Aşa îi arătau schiţele anatomice şi imaginile holografice, complet goi. Alcorii îşi însuşiră întregul material medical informativ, pentru studierea ulterioară a ciudatei specii de humanoizi.

Exploratorii au vizitat pe rând un fel de creşă, în care pătuţurile pentru copii zăceau goale şi o sală mare, prevăzută cu ecrane şi fotolii. Imaginea unei societăţi închegate, cu reguli rigide dar raţionale, se contura din ce în ce mai mult. Seara îi surprinse vizitând un fel de turn de control situat aproape pe creasta muntelui.

Se părea că locuitorii oraşului nu putuseră pleca oricând şi oricum din el. Imaginile înregistrate în turn probau aceasta. Navele cu care zburau necunoscuţii erau mici, cam cât nişte aeromobile vegane obişnuite.

Soarele Kefra arunca ultimele raze. Umbrele serii acoperiseră livezile din faţa oraşului.

— E timpul să ne retragem în navetele noastre, anunţă Zaris.

Exploratorii alcori îşi adunară materialele selectate şi urcară în lift. La coborâre, simţiră viteza extraordinară a agregatului. Acesta deceleră însă liniştit şi se opri fără şoc. Trecură prin primul apartament din dreapta şi-i pulverizară fereastra, cu arma găsită. Săriră unul câte unul şi se adunară în jurul navetei, să comenteze evenimentele zilei. Rând pe rând, soseau şi celelalte echipaje. Fiecare adunase ceea ce considerase mai ilustrativ pentru modul de viaţă al foştilor locuitori.

Zaris privea gânditor muntele impunător din faţa sa. E drept că locuitorii oraşului ascuns erau cam stranii, dar erau raţionali şi situaţi pe o treaptă ridicată de evoluţie. Nu se înşelase în aprecieri. Licărul de speranţă încifrată în numele soarelui Kefra exista cu adevărat. Planeta era perfect locuibilă şi servise drept patrie unor humanoizi avansaţi. Mai rămânea de văzut din ce cauze aceştia o abandonaseră în grabă.

Se dezleagă unele enigme

Zaris dormea adânc, cufundat în vise stranii. Ochii imenşi ai unui humanoid dintre cei văzuţi în timpul zilei îl priveau sfredelitor iar gura acestuia se deschidea fără sunete. Imaginea dispărea pentru câteva secunde, apoi reapărea, la fel de insistentă. Brusc, comandantul alcor simţi o lovitură puternică în ceafă şi se trezi cu muşchii încordaţi. Luptătorul de veghe zăcea cu capul pe genunchi iar în aer se auzea un bâzâit ca de albine. Zaris sări din cuşetă şi-l scutură pe alcorul de pază. Acesta căzu într-o rână, apoi se întinse cât era de lung. Nici urmă de conştiinţă nu-l anima. Nu era adormit, ci leşinat.

Alcorul raţionă şi acţionă fulgerător. Aprinse proiectorul de deasupra navetei şi aruncă o privire prin vizor. Un cerc de lumină spectrală înconjura navetele exploratorilor. Aceasta radia din corpurile straniilor fiinţe ovoidale întâlnite anterior. Mii de umbre înconjuraseră navetele. *Ne atacă psihic prin somn,* descoperi Zaris şi strigă Alarmă! în timp ce alcorii săreau din cuşete, el se apucă de apelat celelalte echipaje. Îşi recăpătase stăpânirea de sine, deşi se simţea ameţit de lovitură. Spunea fiecărui lider de echipă o singură frază: Suntem atacaţi psihic, de entităţi energetice care trebuie distruse cu toate armele din dotare.

Deja, servantul alcor de la tunul laser începuse să tragă. Loviturile sale se vedeau prin noaptea clară. Atingeau cercul de umbre spectrale, apoi dispăreau.

— Dezintegratorul! comandă Zaris şi ocupă un loc lângă vizor, din care putea observa bine întregul teatru de bătălie.

Şi celelalte navete începuseră să tragă în agresori. Cercul des de umbre se rărea din când în când, apoi se refăcea ca prin vrajă. Zaris citea pe feţele camarazilor săi că le era cumplit de rău. Făcu un apel general către ceilalţi comandanţi, cu întrebarea Cum vă simţiţi? Toţi răspunseră aproape la fel: o parte din membrii echipajelor erau leşinaţi iar ceilalţi se simţeau foarte rău.

Zaris privi la cercul fantomatic ce se strângea lent în jurul lor şi se decise:

— Decolăm imediat! Ultimii plecăm noi, alcorii.

Urmări cum i se executa comanda. Kobizii, shangii, orionii şi sirusanii decolară unii după alţii. Numai veganii rămăseseră pe loc.

— Ai probleme, Mikal? întrebă Zaris.

— Nu vă las singuri! Decolăm împreună din faţa arătărilor astea.

— Bine. Porniţi!

Ultimele două navete ţâşniră către cerul întunecat. Cercul de umbre spectrale rămase nemişcat câteva clipe. După aceasta, se

desprinse în grupuri mici care lunecau lent pe deasupra pământului. Asta văzu Zaris din astronavă. Îşi luă ochii din binoclul electronic şi comentă:

— Entităţile sunt hibrizi. În esenţă, sunt non-humani. Posedă însă capacitatea de a influenţa psihicul humanoid şi-o folosesc agresiv.

— Nu par să fie afectate de laser şi dezintegrator, comentă un luptător.

— Ori sunt atât de mulţi, încât nu putem observa pierderile din rândul lor, emise Zaris o altă părere. Trebuie să aibă şi ei un punct slab.

— Oare, locuitorii acestei planete au fugit din cauza lor? întrebă biologul.

— Posibil, răspunse Zaris. Asta însă presupune că entităţile au invadat planeta după ce băştinaşii evoluaseră mult.

— Poate vom găsi răspunsul în materialele luate din oraş.

— Poate, confirmă Zaris dus pe gânduri. Deocamdată, suntem puşi pe fugă de nişte creaturi aparent inferioare. După ce ajungem pe astronave, vom vedea ce e de făcut.

Mult după miezul nopţii, exploratorii ajunseră pe astronave. Cei mai slăbiţi fură dirijaţi către cabinetele medicale, pentru tratament. Zaris preferă să meargă direct în apartamentul său. Gândea că un somn bun era cel mai simplu leac la rana psihică pe care o încasase. O găsi pe Deira trează, în faţa videohologrefului. Urmărea

un film din lumea vegană.

— Te-am aşteptat, iubite, îl anunţă ea.

— Doamnă doctor, de ce nu-ţi respecţi programul de somn?

— Am fost îngrijorată.

— Te rog să mă ierţi! Am uitat să te anunţ că vom rămâne şi noaptea pe planetă. A fost o decizie de ultim moment.

— Bine că aţi renunţat.

— N-am renunţat de bună voie. Am fost învinşi de nişte non-humani foarte stranii.

— Învinşi?

— N-am reuşit să-i distrugem cu niciuna din armele noastre. Era şi întuneric, aşa că am preferat să ne retragem.

— Chiar atât de puternici erau?

— Loveau direct în sistemul nervos central. Foarte periculoşi.

— Şi plecaţi din nou, mâine, să-i distrugeţi?

— Nu cred. Ziua stau ascunşi undeva. În orice caz, voi consulta comandanţii de flotile, să decidem împreună.

— Te-au atins şi pe tine?

— De două ori.

Deira sări din pat şi-i prinse tâmplele în palme. Îşi adânci privirea albastră în ochii lui căprui şi rămase aşa câteva minute. După aceasta, scoase o pilulă dintr-un sertar şi i-o întinse:

— Înghite-o şi adormi imediat! Eu te voi veghea.

— Atât de rău e?

— Resturi din psihoenergia agresoare mai stăruie în creierul tău.

— Bizare creaturi, murmură el şi se dezechipă pentru somn.

*

La videoconferinţă de dimineaţă, spiritele se încinseră. O parte importantă din exploratori, în frunte cu sirusanii, cereau să plece imediat, cu forţe sporite, pentru a trece prin foc planeta fantomelor energetice. Mai puţini optau pentru renunţarea la acea planetă şi pentru continuarea explorărilor pe următoarea din sistem. Zaris trebui să-şi folosească din plin puterea de persuasiune şi argumentaţia logico-pragmatică pentru a învinge curentul belicos. Înţelegea frustrările luptătorilor de profesie. Fuseseră învinşi şi puşi pe fugă de nişte creaturi care nici măcar nu posedau creiere, corpuri şi arme. Orgoliul nu era însă un bun sfătuitor. Exilaţii nu aveau nimic de câştigat dintr-un război de uzură cu entităţile psihoenergetice. Îşi făcuseră o imagine despre foştii locuitori humanoizi şi-şi puteau completa informaţiile după decriptarea materialelor aduse pe astronave. Era suficient. Planeta fusese locuită şi înfloritoare. Acum, nu era deloc îmbietoare. După discuţii de jumătate de zi, expediţionarii deciseră să exploreze şi cea ce-a treia planetă din sistemul solar Kefra.

*

Navetele erau gata de decolare. Zaris îşi verifică echipajul, apoi făcu apelul celorlalte echipe. De această dată, erau hotărâţi să zboare grupaţi, pentru a evita noi neplăceri. Luaseră cu ei şi cele mai eficiente arme din dotare. Arme mortale, nu simple paralizante. Învăţaseră lecţia din înfrângerea suferită.

— Gata de marş! raportară rând pe rând comandanţii de echipe.

— Porneşte! îi porunci Zaris pilotului.

Naveta se desprinse de pe astronava *Şoimul* şi luă direcţia celei de-a treia planetă. Zaris îşi ocupă locul de observaţie şi închise ochii. Încă se resimţea după loviturile psihice încasate de la ciudatele fiinţe energetice. Nici nu-şi dădu seama când aţipi.

— Pătrundem în atmosferă, auzi el pilotul prin somn şi se trezi.

Puse imediat ochii în lentilele binoclului electronic. Planeta către care zbura i se păru foarte pestriţă. Opt continente mărunte împărţeau oceanul planetar. Naveta făcea turul planetei, prin zona ecuatorială, luând imagini în şir continuu. Lui Zaris i se păru că un obiect zburător trecuse fulgerător prin faţa ochilor săi, scufundându-se în ocean. Verifică senzaţia pe imaginile înregistrate, dar nu găsi nimic care să i-o confirme. Ca atare, se întoarse la postul său, încercând să intuiască cel mai potrivit loc de

aterizare. Începu să raţioneze prin excludere. Continentele polare se excludeau din capul locului, deoarece erau acoperite de gheţuri. Încă un continent, plin de vulcani în plină erupţie, fu îndepărtat din calcule. *Unul din cinci,* gândi Zaris, Care *să fie*?

— O construcţie! strigă pilotul excitat.

— Coboară! ordonă Zaris mulţumit că nu mai trebuia să aleagă. Chiar lângă construcţie.

Navetele luară formaţia în şir, pentru aterizare una după alta. Alcorii atinseră primii solul. Îşi pregătiră armele şi săriră în jurul navetei, gata să respingă orice atac. Celelalte navete aterizară aproape alături şi toţi exploratorii se adunară cu faţa către construcţia care le trezise interesul. Era o clădire imensă, cu două etaje, construită din piatră fasonată perfect. Geamurile îi străluceau în soare, dar nici ţipenie de vietate nu se zărea. În partea dinspre ei, un parc bine aranjat, cu pomi, arbuşti şi flori, vorbea de o intervenţie civilizată. Aleile perfect curate erau din acelaşi tip de piatră ca şi restul construcţiei.

— Specialiştii în primul contact, un pas înainte! comandă Zaris.

Cei şase psihologi-lingvişti ieşiră din formaţia de luptători.

— Cuvântul pace, în toate limbile cunoscute, le precizează Zaris dorinţa sa. Îl strigaţi cât puteţi de tare, de îndată ce zăriţi orice fel de vietate. Îl

strigaţi chiar dacă vedeţi că sunt non-humani! Nu intenţionăm să declanşăm un masacru pe acest continent.

Lingvişti-psihologi raportară că au înţeles exact misiunea lor. Ei trebuiau să meargă în faţă, înaintea luptătorilor, cu steagul de pace.

— Intrăm grupaţi şi nu ne grăbim să tragem, precizează Zaris pentru toţi exploratorii. Înainte!

Grupul începu să înainteze încet, către uşa glisantă a construcţiei. Era o uşă neobişnuit de mare, de hangar. Dincolo de ea, se putea găsi orice. Zaris măsură din ochi uşa şi se întrebă de ce avea aproape cincizeci de metri. Numai fabricile şi atelierele de montaj pentru utilaje grele aveau aşa ceva, în lumea lui.

Exploratorii pătrunseră prin fanta de circa trei metri asigurată de uşa glisantă întredeschisă. Se opriră după primii paşi şi lăsară armele cu ţevile în jos. În faţa lor se afla o astronavă de mici dimensiuni, în plină asamblare. Câţiva roboţi acţionau tăcuţi în jurul ei. O macara rulantă transporta piese dintr-un elevator situat la capătul de vest al hangarului. Toate operaţiile decurgeau foarte silenţios, în ciuda faptului că se lucra cu metale.

— Civilizaţie raţională, spuse Zaris. Urcăm la etaj, să aflăm din ce specie fac parte stăpânii.

Porniră câte trei, pe scara largă, ce ducea la etaj. Lingvişti îşi pregăteau mesajele de pace iar luptătorii, armele. Scara se opri pe o

platformă metalică. Dincolo de ea, se întindea o hală de cel puţin zece mii de metri pătraţi. Patru şiruri de maşini lucrau harnice, supravegheate de roboţi. Aceştia se deplasau cu viteză de la un agregat la altul, fără a privi în jur.

— Mai sus! comandă Zaris. La ultimul etaj.

Exploratorii îşi reluară urcuşul. Ultimul etaj îi întâmpină ca şi cel inferior. O forfotă de roboţi, în jurul unor maşini prelucrătoare de mari dimensiuni. Nici urmă de fiinţă vie.

— Nu se poate! se revoltă Zaris. Cineva a programat aceşti roboţi. Recunoaşteţi vreo inscripţie, lingviştilor?

Răspunsurile fură în unanimitate negative. Tipul de alfabet nu corespundea nici măcar limbii ligare pe care lingvistul alcor o cunoştea.

— Ieşim şi explorăm întregul continent! ordonă Zaris. Trebuie să-i găsim pe humanoizii care stăpânesc această lume. Ei ne pot furniza informaţii utile expediţiei noastre către Calea Lactee.

Niciun comentariu. Coborâră la parter şi ieşiră, cu garda sirusană în frunte. Păşeau grăbiţi pe aleea ce ducea la navetele lor. Deodată, o umbră se interpuse între ei şi soare. Înainte de a ridica privirile, simţiră efectele unei arme paralizante. Cei mai slabi de constituţie căzură în capătul aleii. Ceilalţi se legănau ameţiţi de lovitură.

— Nu ripostaţi! strigă Zaris tare. Nu vor să ne

ucidă.

Deasupra lor, la mai puţin de douăzeci de metri, staţiona o miniastronavă discoidală. Să fi avut vreo cincizeci de metri în diametru şi o grosime, în dreptul domului central, de maxim patru metri.

— Puneţi armele pe alee! ordonă Zaris. Ridicaţi mâinile cu palmele larg deschise şi înaintaţi către pajiştea din faţă! Lingviştii, în faţă!

Exploratorii executară ordinele foarte disciplinaţi. Înaintară până sub astronava străină şi rămaseră nemişcaţi, cu palmele ridicate în semn de pace şi de lipsă de posibilităţi de apărare. Miniastronava se legănă uşor şi coborî lin către sol. O trapă prevăzută cu scară se deschise şi câţiva humanoizi din cei văzuţi în imaginile de pe planeta fantomelor energetice coborâră cu paşi lenţi. Toţi aveau arme în mâini. Lipsa podoabei capilare şi forma ciudată a feţei îi făceau să arate înfricoşători. Zaris nu simţi în mod telepatic nicio intenţie agresivă din partea lor, însă.

— Ben, foloseşte limba ligară! strigă el către lingvistul lui. Găseşte măcar câteva cuvinte, să le înţelegem mecanismul limbii!

Ben se desprinse din şirul lingviştilor şi se apropie la câţiva paşi de străini. În tot acest timp, rostea cuvinte şi propoziţii scurte, în singura limbă care semăna cu a humanoizilor

din faţa lui. Nimeni nu-i răspunse. Ben nu dezarmă. Îşi întinse notesul electronic şi începu să marcheze semne pe el, însoţindu-le cu vorbe, Desenă constelaţia Orion şi-i rosti numele, în dialectul alcor. Arătă steaua Rigel, apoi în sus, către escadră, rostind: Escadra noastră a pornit din Rigel.

Doi humanoizi coborâră în grabă din astronavă, cu un aparat în braţe. Îngenunchează în faţa lui Ben şi începură să lucreze rapid, pe tastatura aparatului. Nu scoteau niciun cuvânt. Doar urmăreau spusele lui Ben şi înregistrau ceva. Lingvistul alcor figură pe ecranul notesului sistemul solar în care făcuseră escală şi indică planeta cucerită de plantele carnivore. Explică deplasarea escadrei şi activitatea echipajelor, în limbile ligară şi alcoră. În fine, Ben desenă sistemul solar Kefra şi începu să relateze tot ce făcuseră ei, în ambele limbi. Din când în când, întreba: Înţelegeţi? Străinii îi priveau tăcuţi, cu ochii lor mari şi enigmatici.

Când Ben începu să descrie oraşul studiat de ei, pe a doua planetă, humanoizii se relaxară. Lăsară armele să le atârne pe umeri şi începură să încline capetele. Ben ajunse la episodul confruntării cu entităţile energetice. Desenă una dintre ele pe ecranul notesului şi povesti cu lux de amănunte modul în care fuseseră agresaţi şi alungaţi de pe planetă. Unul dintre cei doi humanoizi care lucrau la aparat ridică ochii spre

Ben şi rosti aproape clar, în limba alcoră:

— Aţi fost atacaţi de kibiri. Şi noi am fost atacaţi şi izgoniţi.

Conversaţia dintre Ben şi cei doi operatori ai aparatului de studiat limbi se înfiripă, apoi începu să curgă destul de bine. Ben figură a treia planetă din sistemul solar Kefra, le spuse că nu intenţionau să rămână în acest loc şi le desenă o săgeată către mijlocul Căii Lactee. Escadra noastră caută o lume nouă în această direcţie, preciză el. Ne puteţi ajuta?

Cei doi operatori-lingvişti schimbară câteva replici rapide cu primii coborâţi. Unul se întoarse şi strigă ceva spre astronavă. Un nou humanoid mascul coborî agale. Era îmbrăcat într-un costum verde smarald, diferit de cele gri purtate de ceilalţi. Primii coborâţi îl întâmpinară cu un ropot de vorbe. Replicile curgeau rapid, iar lingviştii expediţiei le urmăreau, să le descifreze limba.

— Ce-aţi căutat pe planeta kibirilor? întrebă noul sosit, prin translator.

Zaris făcu câţiva paşi, până lângă Ben. Din această poziţie, se prezentă:

— Eu sunt Zaris, comandantul escadrei. Am explorat primele două planete din acest sistem solar din pură curiozitate ştiinţifică. Tot din curiozitate, am coborât şi pe această planetă. Nu vrem să luăm nimic de aici. Vrem să cunoaştem vieţuitoarele şi pe voi.

Humanoidul în costum verde ascultă atent explicaţiile translatorului său, apoi comunică:

— Eu sunt Bereg, preşedintele acestei comunităţi de vegheri, de pe planeta Flon. Înainte, am locuit pe planeta Dango, însă am fost alungaţi de kibiri.

— Noi suntem fiinţe humanoide superioare, spuse Zaris. Cum se poate ca nişte non-humani să ne înfrângă? Ei sunt inferiori.

— Sunt zeci de milioane, răspunse Bereg. Se înmulţesc prin diviziune celulară. Noi n-am putut rezista atacului lor.

— Înainte de atac, aveaţi o civilizaţie foarte bine organizată.

Bereg făcu un pas, puse degetul pe notesul lui Ben şi arătă un punct din Calea Lactee.

— Noi am venit de aici, trecând printre non-humani. Am găsit planeta Dango complet goală şi am amenajat-o pentru trai. În urmă cu mai mult de o mie de ani, am fost atacaţi de non-humani blănoşi. Ne-am apărat bine, însă ei ne-au atacat cu arma biologică pe care aţi văzut-o, kibirii.

— V-au atacat şi nuclear, intui Zaris.

— Fără folos. Numai cu ajutorul kibirilor ne-au învins.

— Dar unde sunt non-humanii blănoşi? Nu i-am văzut pe planeta Dango.

— I-am lichidat pe toţi. Din păcate, nu le-am putut anihila şi arma biologică – kibirii. Din

această cauză, ne-am retras pe planeta Flon şi am reluat viaţa de la capăt. Kibirii nu au astronave şi nu pot ajunge la noi.

— Înţeleg. De ce aţi plecat din prima voastră lume, Bereg?

— De ce ai plecat din lumea ta, Zaris? îi răspunse vegherul cu o întrebare.

— Am fost exilaţi dintr-o mare alianţă de lumi humanoide, recunoscu Zaris adevărul. Nu eram vinovaţi, dar Alianţa Civilizaţiilor Humanoide, care începe de aici, din Orion, are legi foarte rigide.

Bereg îl studie tăcut câteva clipe, apoi îi satisfăcu curiozitatea:

— Am plecat din lumea natală, deoarece era pustiită de războaie dese între humanoizi. Vrem să trăim într-o lume paşnică. Nu ştiam că mai există şi alţi humanoizi pe direcţia indicată de voi.

— Deci, aici, arătă Zaris punctul din Calea Lactee, vom întâlni humanoizi războinici?

— Îi veţi găsi, dacă nu şi-au distrus deja planetele, cu armele lor înfricoşătoare.

— Noi vrem să fondăm o civilizaţie creatoare şi paşnică, într-o lume compusă din mai multe sisteme solare, explică Zaris. Vrem să ne asigurăm pentru un viitor mai îndepărtat, al urmaşilor noştri. Ne puteţi ajuta cu ceva?

Bereg întoarse capul spre corasialii lui şi schimbă câteva replici. După aceasta, vegherul

îi făcu o propunere:

— Tu şi translatorul mergeţi cu noi. Îţi vom arăta o pluralitate de lumi colonizabile, dar cu probleme complicate. Noi n-am avut curaj să le abordăm. Poate că voi aveţi alte păreri.

— Merg, acceptă Zaris fără şovăire. Echipajele mele mă pot aştepta în acest loc?

— Pot, confirmă vegherul. Te vom aduce înapoi înainte de apusul soarelui.

Zaris se întoarse către mica lui oaste şi ordonă:

— Aşteptaţi în acest loc, fără să afectaţi nimic! Dacă nu vin la apusul soarelui, plecaţi pe astronave! Mikal veganul ia comanda escadrei şi decide ce aveţi de făcut, dacă eu dispar! Clar?

Exploratorii îi răspunseră printr-o tăcere grea. Nu le venea la îndemână să-şi piardă comandantul. Zaris se alătură lui Ben şi începu să urce scara miniastronavei veghere. Era cât se putea de liniştit. Intuiţia nu-i vestea nimic rău, dar el îşi luase măsurile de precauţie conform regulilor vieţii de explorator.

Vegherii îi conduseră pe oaspeţi într-o cameră cu pereţi lucioşi, în mijlocul căreia tronau o masă şi câteva fotolii. Bereg le făcu semn să ia loc şi întrebă:

— Vreţi să mâncaţi ceva?

— Da, răspunse Zaris, căci voia să vadă cum decurgea o masă la vegheri.

Răspunsul lui păru să-i facă plăcere vegherului. O punte de încredere se întindea între cei doi şefi. Bereg rosti câteva vorbe cu faţa către peretele din faţa sa, apoi reveni la Zaris:

— Ne-ai acordat încredere totală, alcorule. Nu ţi-o vom înşela. Îţi vom furniza toate informaţiile pe care le cunoaştem.

— Sunt profund îndatorat. Cu ce mă pot revanşa?

Bereg cugetă mai mult de un minut, cu ochii întredeschişi. Deodată, ochii i se luminară, semn că găsise ceva interesant.

— Zaris, ne poţi ajuta cu ceva.

— Sunt gata să vă ajut.

— Aveţi, pe astronave, material reproducător de vegetale şi animale comestibile. Sunteţi prea evoluaţi să fi plecat fără aşa ceva.

— Avem, confirmă Zaris. Vreţi să vă furnizăm şi vouă?

— Facem un schimb, propuse Bereg. Noi vă dăm ce avem noi, voi ne daţi ce aveţi voi.

— De acord. Ne puteţi însoţi până la escadră, să primiţi materialul reproducător?

— Da, răspunse Bereg fără şovăire, semn că şi el căpătase deplină încredere în alcori.

Peretele către care vorbise Bereg lunecă în lateral. O vietate ciudată, cu bot lung şi faţă ascuţită, îmbrăcată într-o salopetă maron, pătrunse în încăpere, împingând o măsuţă.

Zaris observă că fiinţa avea numai trei degete la membrele superioare, dintre care unul, opozabil. Bereg remarcă interesul alcorului pentru noul sosit şi-i explică:

— Acesta este un perez folosit de noi ca servitor. Rasa lor trăieşte extrem de puţin, adică, aproximativ o sută de ani. Se înmulţesc însă rapid şi ne servesc cu credinţă.

— Le-am văzut scheletele pe planeta Dango, îl informă Zaris. Sunt raţionali?

— Sunt înzestraţi numai cu instincte şi o scânteie de inteligenţă. Noi le construim adăposturi, le asigurăm hrană şi haine. În schimb, ei ne divinizează şi execută toate lucrările pe care le demonstrăm în amănunt.

— Dar în uzina de astronave folosiţi roboţi...

— Perezii nu sunt capabili de operaţiuni complexe şi fine. Îi folosim în agricultură şi la creşterea animalelor. Cei mai inteligenţi servesc în casele noastre.

— I-aţi creat pe cale genetică?

— Nu. I-am găsit pe o planetă sălbatică şi i-am îmblânzit. Ne servesc de mii de generaţii de-ale lor.

Perezul aşezase pe masă mai multe boluri, într-o ordine perfectă. Scoase câteva sunete, apoi se retrase cu spatele.

— Înţeleg limba şi vorbesc? se interesă Zaris.

— Posedă un limbaj foarte sărac şi nu-l pot dezvolta. Vă rog să mâncaţi din produsele

noastre!

Comandantul alcor privi în jur după tacâmuri. Bereg îi demonstră că nu avea nevoie de ele. Pur şi simplu, prinse mâncarea din primul bol între trei degete şi o duse la gură. Zaris studie interiorul bolului. În mod evident, conţinea carne albă, de peşte sau de pasăre şi o fiertură de boabe mici, ca grâul sau orezul. Se încumetă să guste, apoi mâncă cu poftă. Alimentul era foarte gustos. În următorul bol, găsi o fructă violetă, tăiată în patru. Era dulce ca o smochină. Ultimul bol conţinea numai apă. Cei doi alcori îl imitară pe Bereg, spălându-şi degetele în ea. Un şerveţel dintr-un material textil gros finaliza operaţiunea de curăţire.

— Vom ajunge curând, îi anunţă Bereg. Hai să vedeţi continentul nostru!

Zaris şi Ben îl urmară printr-un hol, până la o cameră semicirculară. Întregul perete în formă de potcoavă era plin de aparate de navigaţie. Deasupra lor, câteva fante translucide permiteau observarea exteriorului. Zaris se apropie de una şi aruncă o privire. Descoperi că se deplasau către continentul din sud-est, după poziţia soarelui. Deocamdată, pământul se zărea departe, ca o pâclă. Sub ei, apa oceanului planetar părea din piatră gri. Niciun val n-o încreţea.

— Animale acvatice comestibile aveţi? întrebă Zaris, cu gândul la icrele fecundate depozitate

de biologi.

— Vreţi să le vedeţi? se bucură Bereg şi dădu o comandă.

Miniastronava se înclină şi intră în apa oceanului, cu mare viteză. Se redresă şi-şi continuă navigaţia. Prin hublourile de pe peretele frontal, se puteau vedea primii peşti. Semănau destul de bine cu cei cunoscuţi de alcori.

— Posibil ca strămoşii noştri foarte îndepărtaţi să fi fost peşti, spuse Bereg.

— N-au fost ligari? întrebă Zaris.

— Au fost şi ligari, recunoscu vegherul. De unde ştiţi?

— Bănuim numai. Limba voastră seamănă cu vechea ligară.

— Străbunii ligari, adaptaţi la viaţa acvatică, sunt istorie veche, alcorule. S-au stins odată cu soarele planetei lor. Numai exploratorii plecaţi în expediţii către alte lumi au supravieţuit. Noi suntem descendenţii lor, dar limba a evoluat.

— Aţi păstrat totuşi câteva cuvinte. Ben le-a recunoscut.

— Posibil. Eu nu am preocupări pentru lingvistică. Construiesc astronave şi autovehicule de teren.

Astronava ieşi din apă, în faţa unui perete muntos. Îl depăşi şi reduse viteza. Deja, imagini familiare defilau prin faţa ochilor celor doi alcori. Livezi şi grădini aranjate perfect, câmpii

înverzite şi un masiv muntos în formă de amfiteatru, cu faţa către sud.

— Aţi reprodus lumea din planeta Dango, observă Zaris.

— Ne-am creat condiţiile de viaţă cu care suntem învăţaţi, replică Bereg. Trăim relaxaţi şi fără griji.

Astronava ateriză în faţa amfiteatrului, la câteva zeci de metri de peretele vertical.

— Oraşul nostru de pe planeta Flon vă primeşte ca oaspeţi, anunţă Bereg. Poftiţi după mine!

Zaris coborî şi aruncă o privire în jurul său. Vegheri de ambele sexe circulau în toate părţile, prin parcuri şi pe şosele. Toţi, pe jos, cu toate că Bereg îi spusese că produceau şi autovehicule. Şi toţi îmbrăcaţi la fel, cu combinezoane ca de scafandri, strânse pe corp. Acestea variau însă faţă de culoarea văzută pe planeta Dango. Pe lângă cele obişnuite, gri, purtate de majoritatea, se puteau vedea culorile galben, roşu şi verde. Probabil, culoarea e un semn distinctiv al profesiei sau rangului social, raţionă Zaris.

— Te frământă ceva, alcorule, constată Bereg.

— Mă uimeşte disciplina voastră. Parcă aţi fi militari.

— Descindem dintr-o castă organizată perfect, pentru un trai liniştit. Fiecare membru al comunităţii îşi cunoaşte exact sarcinile şi

drepturile.

— Dar hainele? Parcă sunteţi scafandri.

Bereg întinse mâna şi-i atinse faţa lui Zaris. Un contact rece, ca de reptiloid, descoperi alcorul, dar nu spuse nimic. Bereg îi clarifică însă nedumerirea:

— Sângele nostru este mult mai rece decât al vostru, Zaris. Aceste costume sunt confecţionate dintr-un material care absoarbe, reţine şi conservă căldura solară. Fără ele, am tremura de frig.

— Şi culorile costumelor?

— Acestea indică poziţia socială a fiecărui vegher. Numai liderii supremi poartă culoarea verde.

— Lideri aleşi sau ereditari?

— Lideri promovaţi prin examene şi probe de creativitate. Noi suntem organizaţi pe principiul meritocraţiei. Nimeni nu-l contestă şi toată lumea e fericită.

— Şi noi promovăm oamenii după merite reale, îl informă Zaris.

— Numai după merite? Am observat că aveţi luptători profesionişti. Ce merite au aceştia?

— Cum aţi observat?

— Prin videocamere. V-am urmărit din momentul aterizării. Dacă aţi fi defectat un singur aparat din uzină, vă atacam cu arme mortale.

— Sunteţi nemiloşi.

— Ce înseamnă nemiloşi?

Ben se strădui să-i explice preşedintelui vegher ce însemnau sentimentele umane: mila, simpatia, compasiunea, dragostea... Bereg îl privea nedumerit. Nu comentă însă nimic.

Îi invită să pătrundă în oraşul ascuns în munte, pe o uşă larg deschisă. Aranjamentul interior era identic cu cel văzut pe planeta Dango. De data asta, însă, nu mai trebuiau să ghicească câte o cifră pentru lift. Bereg comandă elevatorul şi acesta ţâşni.

De îndată ce Zaris ieşi din lift, descoperi că nu se afla într-un apartament tip, aşa cum văzuse în celălalt oraş. Un lanţ de încăperi erau legate între ele cu uşi glisante. Pe uşa fiecăruia, erau inscripţionate câteva semne în alfabetul vegher.

— Să începem cu baza înţelegerii reciproce! propuse Bereg, deschizând prima uşă. Aici, translatorii noştri îşi vor explica unul altuia alfabetele şi cifrele. Vă vom da şi un dicţionar ilustrat al limbii noastre. Ne aşteptăm să procedaţi la fel.

— Desigur, avem dicţionare pe înţelesul majorităţii civilizaţiilor humanoide, îl asigură comandantul alcor. Vi le vom oferi, pe timpul vizitei voastre pe astronavele escadrei.

— Am făcut primul pas, constată Bereg. Aveţi instrumentele cu care puteţi înţelege informaţiile pe care vi le oferim. Să lăsăm translatorii să se înţeleagă între ei!

Bereg îi făcu un semn către fereastra din fundul camerei. Zaris plecă fruntea, în semn de înţelegere şi îl urmă. Preşedintele vegher deschise fereastra şi întinse mâinile extaziat. Alcorul i se alătură şi simţi că îl prindea ameţeala. Se aflau la o înălţime de aproape opt mii de metri. Panorama era magnifică, însă îi crease senzaţia de cădere în gol. Departe, către nord-est, se zărea oglinda liniştită a oceanului planetar. Către dreapta, câteva navete în zbor. Pământul înverzit de la poalele amfiteatrului era brăzdat de liniile străzilor şi şoselelor. Oamenii se zăreau numai ca puncte mobile. Niciun sunet nu ajungea până la ei. Zaris se acomodă cu înălţimea şi-şi bucură ochii cu priveliştea din faţa oraşului ascuns.

După vreo jumătate de oră, translatorii îi anunţară că erau gata de schimb de informaţii. Bereg îi conduse în altă încăpere şi le arătă unul din aparatele video de redat imagini.

— Ştim deja cum funcţionează, îl anunţă Zaris, introducând un cilindru cu informaţii în orificiul destinat vederii imaginilor şi sunetelor.

— Învăţaţi repede, îl lăudă Bereg. Pentru început, vă oferim jurnalul călătoriei noastre. Vă va fi foarte util, pentru a evita capcanele în care noi am căzut.

Comandantul alcor schimbă imediat cilindrul din aparat cu cel care înregistrase jurnalul călătoriei vegherilor. Prima imagine prezenta o

constelaţie necunoscută, formată din cinci stele.

— De ce te grăbeşti alcorule? întrebă şeful vegher.

— Nişte reptiloizi foarte avansaţi mi-au vorbit de un soare nou, situat pe această direcţie.

Bereg cugetă câteva momente, apoi alese un alt cilindru cu informaţii video şi audio. Îl introduse în aparat şi imaginea unui sistem solar cu zece planete apăru pe ecran.

— Asta căutaţi?

— Poate, răspunse Zaris.

— E un sistem nou, în care cel puţin două planete pot fi amenajate pentru locuit.

— Cum amenajate? îşi exprimă Zaris nedumerirea.

— Sunt absolut golaşe, ca toate planetele virgine. Nici măcar iarbă nu creşte pe ele. Nu veţi găsi un singur peşte sau batracian în apă. Va trebui să creaţi toată flora şi fauna.

— Dar voi aţi făcut aşa ceva, pe planeta Dango şi aici, pe Flon.

— Ne-am organizat un mediu natural favorabil vieţii noastre.

— Aţi fi putut proceda la fel şi cu acest sistem solar, îi arătă Zaris ecranul.

— Am vrut, dar n-am putut. În sistemele solare vecine locuiau humanoizi şi non-humani războinici. Riscam să fim agresaţi mereu. Am preferat să ne pierdem în infinitul universal, să trăim în singurătate şi linişte.

— Deci, sistemul soarelui nou există, murmură Zaris.

— Nu vă sfătuiesc să-l abordaţi. Studiaţi informaţiile din cilindru! Veţi descoperi că, din sistemele solare vecine, vă pândesc mari pericole. Aţi trăit vreodată vreun război nuclear generalizat la întreaga planetă?

— Niciodată.

— Noi am trăit această grozăvie, Zaris. Asta ne-a purtat atât de departe de zona de confruntări.

— Poate vom reuşi să închegăm o alianţă paşnică cu humanoizii din sistemele solare vecine...

— M-aş mira. Multe lumi din acea parte de Univers sunt obişnuite să ducă războaie de cucerire a unor planete deja amenajate pentru trai. Marea bătălie se dă pentru kalgaritul folosit în motoarele de propulsie ale astronavelor.

— Noi folosim galgor fisionabil, îl informă Zaris.

— S-ar putea să fie vorba de acelaşi material, însă denumit diferit. Chimiştii vor lămuri formula combustibilului pentru astronave.

În următoarea încăpere, mare de câteva sute de metri pătraţi, lucrau câteva zeci de vegheri de ambele sexe.

— Aceasta e mândria mea, precizã Bereg. Aici proiectăm astronave, vehicule de teren, nave de suprafaţă şi submersibile. Noi am adoptat

modele mici şi medii, deoarece facem economie de materie primă.

— N-am văzut niciun vehicul de teren în întregul oraş, îşi aminti Zaris.

— Le veţi vedea diseară, când se vor întoarce de pe plantaţii, din mine şi din alte locuri de muncă. Navele de suprafaţă sunt plecate la pescuit. Submersibilele sunt bijuteriile noastre.

— Putem căpăta şi noi modelele mici?

— Desigur, prietene alcor. Vă dăm tot ce avem, fără niciun fel de reţinere. Dacă mergeţi în lumea nouă, veţi avea nevoie de navete şi submersibile mici, capabile să se strecoare pe sub ochii inamicilor.

— Dar arme aveţi curaj să ne daţi?

— Conştiinţa ne obligă să vă oferim cele mai eficiente arme de care dispunem. Veţi avea nevoie de ele, să vă apăraţi viaţa.

— Mulţumesc din suflet, prietene vegher!

— Nu-mi mulţumi! Când vom ajunge în sectorul de proiectare a mijloacelor de luptă, s-ar putea să-ţi schimbi impresia despre noi.

— De ce?

— Vei vedea. Acum, luaţi aceşti cilindri cu informaţii despre tehnica de navigaţie prin aer, pe apă şi sub apă!

— De ce folosiţi cilindri pentru stocat informaţii? Noi folosim disculeţe plate.

— Cilindrii pot înmagazina o cantitate mai mare de informaţii, în straturi succesive.

Străbunii noştri au încercat şi discuri de memorie. Nu erau satisfăcătoare.

Ajunseseră lângă o machetă de astronavă discoidală cu dom. Bereg o mângâie cu drag şi şopti:

— Aceasta mi-a adus marele premiu şi poziţia de preşedinte. Eu am gândit-o în cele mai mici detalii şi tot eu am construit-o. Are caracteristici superioare astronavelor voastre.

— Chiar? întrebă Zaris neîncrezător.

— Consumă puţin combustibil, e perfect silenţioasă, poate acţiona în aer, face manevre rapide în toate direcţiile... începu Bereg să enumere calităţile navei sale.

— O căpătăm şi noi? întrebă comandantul alcor.

— E un dar personal, Zaris. Să-ţi aminteşti de mine, ori de câte ori vei zbura cu ea.

Translatorul Ben adună cilindrii de memorie într-o valijoară oferită de gazde. Bereg deschise următoarea uşă, cu amprenta sa palmară şi-i atenţionă:

— Am intrat în imperiul groazei. De asta, îl ţinem izolat şi închis.

— Armament, ghici Zaris.

— Începând de la cel psihotronic şi până la cel nuclear, confirmă Bereg. În acest sector, studiem şi fabricăm armament biologic. Am produs cele mai diverse microorganisme capabile să distrugă duşmani humanoizi sau

non-humani. Numai formula kibirilor n-am reuşit s-o descoperim. Dacă am fi reuşit să capturăm unul viu...

— Nouă nu ne trebuie astfel de armament! rosti Zaris decis. E inuman.

— Noi vă dăm totuşi formulele, îi replică Bereg. Când veţi fi în mare pericol, s-ar putea să le folosiţi.

Comandantul alcor ar fi vrut să refuze, dar nu se făcea să-şi jignească gazda. Îşi spuse că teribilele informaţii ţinute la secret, pe astronava *Şoimul,* nu puteau afecta pe nimeni cu nimic. Ca atare, acceptă cilindrul cu informaţiile despre armamentul biologic. În continuare, primi, la fel senin, modelele unor arme psihotronice, paralizante, chimice şi cu radiaţii de kalgarit. În final, vizionară şi analizară rachetele nucleare de mari dimensiuni, folosite pentru atacuri interplanetare. Acestea se apropiau destul de mult de dezintegratorul de planete proiectat de savanţii alcori. Zaris privea uimit diversitatea armelor folosite de vegheri. Cât trăise în lumea paşnică a Alianţei, nu-şi imaginase că minţile humanoide ar putea scorni atâtea mijloace de ucidere şi distrugere. Vegherii le încredinţară informaţii despre aproape o sută de arme diferite, începând de la cele mici, individuale şi până la bombele planetare capabile să distrugă continente întregi.

— Acum, când ştii ce putere distrugătoare avem, ne mai consideri amici, Zaris? întrebă Bereg.

— Aveţi o motivaţie raţională să dezvoltaţi acest armament, răspunse alcorul. Nu vreţi să agresaţi şi să jefuiţi pe nimeni. Vreţi să vă apăraţi de inamici la fel de bine înarmaţi.

— Ne-ai înţeles perfect, prietene alcor! Hai să vezi ce fac geneticienii noştri!

În laboratorul de genetică, lucrau mai mulţi vegheri, la aparate necunoscute celor doi alcori.

— Produceţi mutaţii genetice în mod frecvent? se interesă Zaris.

— În primul rând, studiem căile de perfecţionare a fiinţei veghere. O familie poate avea maxim doi copii, pentru a menţine echilibrul de populaţie educabilă.

— Controlaţi natalitatea! se cutremură Zaris, cu gândul la vegani.

— O selectăm şi-o controlăm strict. Eliminăm exemplarele nereuşite şi accidentele genetice.

— Cum?!

— Le eutanasiem, răspunse Bereg nepăsător. Legea vieţii universale ne obligă să păstrăm numai exemplarele perfecte, capabile de evoluţie.

— Dar nu e uman!

— E perfect moral şi uman, îl contrazise Bereg. De ce să lăsăm exemplarele greşite să sufere timp îndelungat? De ce să cheltuim cu

accidentele genetice timp, hrană şi alte materiale? Nu ne permitem acest lucru.

Zaris nu mai comentă nimic. Şeful vegher le arătă atelierele care se ocupau de ameliorarea raselor de animale şi a soiurilor de plante.

— Creăm hibrizi rezistenţi şi foarte productivi, preciză el. Astfel, populaţia vegheră şi mutanţii perezi au hrană din belşug, de bună calitate. Producem şi un soi special de iarbă, pe care l-aţi văzut deja şi-l folosim la refacerea solurilor sărăcite de exploatare intensivă.

— Nu lăsaţi nimic la voia naturii, observă alcorul.

— Da, scopul nostru e să controlăm cât mai strâns posibil evoluţia florei şi faunei planetare. Ne asigurăm un mediu natural în deplin acord cu nevoile noastre.

— Fantastic! le aprecie Zaris activitatea.

— Veţi mai vedea destule lucruri fantastice, alcorule. Mergem înainte.

*

Seara se apropia cu paşi repezi. Cei doi alcori urmăreau încărcarea containerelor cu materiale dăruite de vegheri, în astronava de transport. La prânz, primiseră o masă îmbelşugată, formată din şapte feluri de mâncare. După masă, îşi continuaseră vizita prin complexul oraş vegher. Văzuseră laboratoarele de studii medicale, spitale cu pacienţi în ele, şcoli şi universităţi, cu foarte puţini copii şi tineri...

Vegherii constituie o comunitate cam ciudată, dar paşnică, gândea Zaris, privind exactitatea cu care echipajul astronavei aşeza fiecare obiect. Bereg plecase undeva, aşa că cei doi alcori urcară singuri pe astronavă. Înainte de decolare, preşedintele sosi însoţit de un vegher mai tânăr.

— Acesta este Feres, consilierul meu personal, îl prezentă el. Va merge cu voi pe astronavele escadrei. Sper să fiţi cu el la fel de deschişi şi de darnici cum am fost noi.

Zaris prinse mâna şefului vegher între palmele sale, i-o scutură uşor şi-l asigură:

— Nu am secrete sau reţineri faţă de voi. Ne-aţi fost de mare folos. Vă vom recompensa regeşte.

— Drum bun, prietene alcor! îi ură Bereg. Şi noroc mult! Vei avea o teribilă nevoie de noroc.

Astronava decolă, se ridică deasupra oceanului, apoi luă direcţia continentului din care îi luase. Zaris comunică echipelor rămase la sol că reveneau, cu daruri bogate. Nu se aşteptase ca întâlnirea cu vegherii să-i dezlege atât de multe enigme ale vieţii universale.

Către lumea din vise...

Cinci sute treizeci şi şapte de ani lumină trecuseră de la întâlnirea exilaţilor cu vegherii şi nicio altă lume locuită nu se arătase în cale. În

infinitul universal, pe traseul lor de navigaţie, explodase o stea gigant. Zeci de sisteme solare fierbinţi, abia în formare, veneau în întâmpinarea lor. Erau de-a dreptul ucigătoare. Toate sondele de explorare trimise către planetele lor se topiseră înainte de a le atinge. Porţile Căii Lactee se arătau ostile vieţii. Un baraj de foc le străjuia. Dacă în următoarele două-trei sute de ani lumină situaţia va rămâne la fel de proastă, va trebui să trecem la raţionalizarea alimentelor şi apei, gândea Zaris, în cabina sa de comandă. Nu se speriase de această perspectivă. În mai multe expediţii de explorare, făcute înainte de exilare, rămăsese numai cu hrana concentrată şi cu apa strict limitată. Se întreba însă cum vor primi ceilalţi expediţionari vestea intrării în criză de alimente şi apă.

Trebuie să găsim cât mai curând o planetă de pe care să ne aprovizionăm cu apă şi hrană naturală, concluzionă Zaris şi se ridică de pe fotoliu. După timpul măsurat la bordul astronavei, trecuse de miezul nopţii. Trebuia să meargă şi el la culcare, să se odihnească măcar câteva ore. Grijile expediţiei rămâneau în sarcina navigatorilor de serviciu de pe fiecare navă. Comandantul alcor pătrunse tiptil în apartament, să n-o trezească pe Deira, care avea un somn foarte uşor. O observă cum dormea încolăcită, sub lumina de veghe, cu o

carte în braţe şi zâmbi înduioşat. Ca toţi veganii, Deira rămăsese fidelă cunoaşterii prin carte. *Numai cititul cărţilor te ajută să înţelegi perfect şi să simţi în profunzime ideile autorilor,* spunea ea deseori. *Filmele sunt prea superficiale pentru un om adevărat.*

Zaris se retrase în dormitorul său, se dezechipă şi-şi curăţă corpul sub un jet de aburi calzi. Deja, se gândea la raţionalizarea apei şi-o economisea cum putea. După baie, se întinse în pat, cu gând să doarmă profund şi odihnitor. Se autosugestionă să se cufunde în cel mai adânc somn posibil. Grijile nu-i părăseau însă creierul. Se transformau în vise foarte apropiate de speranţele lui. Un glas molcom îi şoptea, în limba sa natală, că planeta vieţii se apropia din ce în ce mai mult. *Uite-o, e numai la câţiva ani lumină*! îi susura vocea fără trup. *Vezi ce splendidă e*? *Nici măcar planeta Deira nu era atât de bogată şi înverzită...* Zaris visa şi vorbea prin somn, de prea mare tensiune psihică. Sufletul său mângâia planeta din vise...

Soneria de alarmă îl aruncă pe Zaris în picioare. Ascultă preţ de câteva secunde, să recepţioneze corect mesajul. Deşi adormit, nu se înşelase. Soneria anunţa alarmă de luptă. Chema toţi luptătorii valizi la posturile de respingere a unui atac. Ciudat, dar Zaris nu se alarmă. Dimpotrivă, ideea apariţiei unor agresori, fie ei şi non-humani, îl bucură.

Însemna că se apropiau de zone universale locuite. Se echipă în grabă şi plecă în fugă spre centrala de comandă. Pe holuri, sirena continua să sune alarmă de luptă. Alcorii ieşeau de prin cabine încă zăpăciţi de somn, fugind să ajungă la posturile lor.

Primul lucru pe care îl observă Zaris la intrarea în centrala de comandă a *Şoimului* a fost schimbarea direcţiei de marş. Astronava zbura cu viteză maximă înapoi, pe traseul deja parcurs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el scurt.

— Astronave străine ne-au atacat grosul escadrei, îl informă navigatorul de serviciu. Au capturat mai multe astronave de transport cu alimente, apă, medicamente şi material reproducător.

— Cum le-au capturat?

— Duşmanii posedă astronave mai mari decât ale noastre. Folosesc un fel de ventuze magnetice pentru abordarea navelor atacate. Până acum, am pierdut paisprezece astronave de transport.

— După ei! comandă Zaris scurt. Trebuie să ne recuperăm rezervele.

— Sirusanii au angajat deja bătălia cu ei, îi raportă navigatorul. Le-au avariat grav o astronavă şi au capturat câţiva prizonieri care fugeau cu o navetă.

— Bine. Verifică dacă tot echipajul a ajuns la

posturile de luptă! Eu iau legătura cu comandanţii flotilelor.

Zaris îşi ocupă calm fotoliul de comandant al escadrei şi începu să facă apelul liderilor de flotile:

— Mikal, care e situaţia la voi?

— Ţinem inamicul sub foc continuu. Am pierdut o astronavă de transport.

— Îi urmărim până ce recuperăm prada!

— Am înţeles!

— Shang Di, mă auzi? întrebă Zaris.

— Aud.

— Cum evoluaţi?

— Prost. Ne-au luat prin surprindere. Cred că ne urmăreau de mult timp şi ne cunoşteau deja formaţia.

— De ce?

— Au atacat numai navele de transport. În mod vizibil, sunt interesaţi de captură.

— Înseamnă că sunt piraţi astrali. Îi urmărim şi ne recuperăm proviziile.

— Înţeles!

— General Omogo! îl apelă Zaris pe comandantul mercenarilor sirusani.

— La ordin, domnule comandant!

— Aveţi pierderi?

— Numai astronava de transport alimente, apă şi medicamente. Au capturat-o şi fug cu ea. Am distrus deja o astronavă gigant şi avem câţiva prizonieri interesanţi.

— Discutăm după terminarea luptei. Acum, îi urmărim şi-i lovim fără cruţare, până abandonează prada.

— Aşa voi face, domnule comandant.

— Orejona, mă recepţionezi?

— Perfect, Zaris. Suntem în plină luptă cu o astronavă gigant. Ne-au capturat astronava de transport.

— Dacă n-o recuperaţi, va trebui să mâncaţi şi voi carne de rov.

— Nu mă ameninţa, Zaris! îmi cunosc sarcinile şi interesele. Orionele mele luptă cu disperare.

— Ţine-mă la curent! Succes!

— Discutăm după luptă, Zaris.

— Generalul Daran, ce fac kaseii? se interesă comandantul escadrei.

— Luptă, Zaris. O luptă inegală, deoarece astronavele lor sunt de aproape zece ori mai mari decât ale noastre.

— Dar sunt mai puţine. Distrugeţi-le şi recuperaţi rezervele noastre!

— Se face!

— Imperator Zigan, în ce poziţie sunteţi? îl întrebă Zaris pe şeful kobizilor.

— Am abordat o astronavă inamică şi-am invadat-o. Ne confruntăm cu giganţi...

— Luptaţi cu tot curajul! Vă voi recompensa.

— Dacă scăpăm...

Zaris nu-l băgă în seamă. Începu să-şi apeleze comandanţii varangi: Roinar, Tamuz, Bander,

Roles, Gema, Andras, Cucas. Toţi erau deja angajaţi în luptă. Numai *Şoimul* din fruntea formaţiei nu ajunsese încă la locul confruntării. Nu se făcea ca însuşi comandantul escadrei să nu participe la înfrângerea agresorilor. Înfrângere şi nimic altceva. Zaris nici nu lua în calcul altă posibilitate. Dacă nu-şi recuperau proviziile, erau ca şi morţi. Numai un noroc chior i-ar fi putut salva, în eternul infinit întunecat din jur. Îşi părăsi fotoliul de comandant de escadră şi se apropie de comandantul *Şoimului,* Belag. Acesta urmărea pe ecranul radarului punctele mari, ca nişte ploşniţe grase, ale astronavelor duşmane. Degetele mâinii drepte se sprijineau pe clapeta de declanşare a rachetelor cu galgor. Înţelesese că numai un explozibil foarte puternic putea distruge astronavele gigant.

— Câte astronave inamice sunt? întrebă Zaris.

— Zece în luptă, una distrusă, una avariată grav şi una invadată de kobizi, raportă Belag. Din păcate, ne-au capturat mai mult de jumătate din navele de transport. Le-au abordat şi le-au ridicat pe punţile lor.

— Şi? întrebă Zaris rece.

— Odată cu distrugerea astronavelor inamice, ne distrugem şi rezervele noastre capturate.

— Da... Ai dreptate.

Zaris cugetă câteva clipe. Trebuia să ia o decizie care să asigure salvarea cât mai multor valori ale escadrei sale. Îşi formulă comanda în

creier şi apăsă butonul de legătură cu toţi comandanţii de astronave. Glasul lui ferm ţâşni prin spaţiul universal:

— Abandonaţi încleştarea! Înconjuraţi astronavele de transport şi reveniţi la vechiul curs de navigaţie! Sirusanii să rămână în ariergardă, să respingă orice nouă încercare de atac! Confirmaţi recepţionarea ordinului!

Ascultă atent rapoartele şi reveni lângă Belag. Acesta lansase două rachete în cel mai apropiat agresor şi făcea manevra de schimbare a cursului.

— Încet! îi comandă Zaris. Să aşteptăm să se refacă escadra noastră!

Comandantul alcor urmări pe ecranul radarului refacerea formaţiei sale. Îşi numără atent astronavele şi constată, cu inima rece, că douăzeci şi trei de nave de transport lipseau. Aceasta însemna mai mult de jumătate din proviziile şi rezervele de material reproducător cărate de expediţie. Nu era deloc bine, dar salvase tot ce se mai putea salva.

Zaris constată că duşmanii se adunaseră în formaţie unghiulară şi-i urmăreau cu îndârjire. Continuarea luptei ar fi însemnat noi pierderi. Chiar dacă ar fi reuşit să distrugă toate astronavele gigant, acţiunea lor n-ar fi fost un succes. Legea vieţii universale era clară: numai supravieţuitorii sunt învingători. Ca atare, comandantul alcor dădu ordin de creştere a

vitezei tuturor astronavelor sale. Urmări cum punctele groase ale astronavelor inamice dispăreau unul câte unul din ecran şi numără navele sirusane de luptă. Erau cu două mai puţin decât la plecare. Bătălia fusese grea şi nu se putea spune că o câştigase cineva. Şi agresorii înregistraseră pierderi grele.

După câteva zile de marş, inamicii dispărură complet din raza de vizibilitate a radarelor. Zaris îşi permise câteva momente de relaxare. Pentru început, făcu bilanţul proviziilor şi ordonă trecerea tuturor echipajelor pe raţii de supravieţuire. Îşi sfătui subordonaţii să nu se alarmeze din această cauză, ci să privească raţionalizarea ca o măsură de precauţie, luată până la întâlnirea primei planete bogate în resurse vegetale şi animale. După ce se asigură că ordinul său a fost acceptat de toţi, comandantul ceru să i se trimită prizonierii, împreună cu lingvişti-psihologi de pe fiecare navă. Intenţiona să-i interogheze pe *Şoimul,* să afle unde se afla cea mai apropiată lume ospitalieră.

Zaris servea masa împreună cu soţia şi fiul, când fu anunţat că grupul de prizonieri şi translatori ajunsese pe *Şoimul.* Îşi întrerupse masa şi merse direct în sala de conferinţe, transformată temporar în închisoare. Încă din uşă, fu impresionat de statura prizonierilor. Aceştia aveau în medie doi metri şi jumătate

înălţime, purtau părul lung şi, după trăsături, erau humanoizi destul de rasaţi. Numai doi prizonieri, un mascul şi o femelă, se deosebeau de uriaşii luptători echipaţi în uniforme negre. Aceştia erau de statură medie către mică şi purtau costume dintr-un fel de mătase galbenă, formate din tunică şi pantaloni. Înfăţişarea lor îi îndepărta de rasa humanoidă. Aveau feţe rotunjite, de culoare gălbuie şi ochi imenşi, de culoare verde-buratec, aproape fosforescenţi. Nasurile lor se reduceau la simple orificii, gurile erau mici, iar urechile nu aveau pavilioane. Uriaşii se adunaseră însă protector în jurul lor.

— Deci, avem de a face cu două rase, se adresă Zaris psihologilor-lingvişti. Cei mici par din clasa superioară. Uriaşii se comportă ca servitori-apărători ai lor. Vreau să-i chestionaţi cu rândul, zi şi noapte, până ce veţi afla de la ei care este cea mai apropiată planetă cu hrană şi apă. De asemenea, să-mi aflaţi când şi cum vom fi atacaţi din nou.

Comandantul mai aruncă o privire către prizonieri şi-i lăsă în mâinile anchetatorilor. În timp ce trecea către ieşire, una din cele două fiinţe stranii îl prinse de mâneca costumului şi-i adresă câteva cuvinte, într-o limbă uşor cântată. Zaris îşi adânci privirea în ochii imenşi şi simţi că se pierdea într-o mare verde. Prizonierii posedau o forţă hipnotică extraordinară. Îşi avertiză lingvişti-psihologi

despre aceasta şi plecă la îndatoririle sale. Nu era sarcina lui să descopere limbile în care vorbeau prizonierii, nici să le smulgă informaţiile care îl interesau.

După câteva zile, translatorul alcor Ben îl anunţă pe Zaris că una din cele două fiinţe stranii dorea să-i vorbească. Comandantul îi ordonă s-o aducă în planetariul pe care marcase noile constelaţii vizibile. Spre surprinderea sa, Ben veni însoţit de femelă, fapt uşor de recunoscut după glandele mamare foarte dezvoltate pentru statura ei mică. Fiinţa îl privi cutezătoare în ochi şi-i comunică, prin Ben:

— Eu sunt Geda din rasa nasailor. Luptătorii voştri mi-au distrus astronava şi ne-au capturat.

— Voi ne-aţi atacat, îi aminti Zaris. Celălalt e soţul tău?

— Meg e soţul meu, dar nu are importanţă. Eu sunt stăpâna cu drept de decizie. Aşa e în rasa noastră: femeile conduc comunitatea.

— Atacă şi jefuiesc astronave paşnice?

— În disperare de cauză, facem şi aşa ceva. Noi nu ne-am putut reface rezervele de hrană şi apă de mai mult de trei sute de ani lumină.

— Puteaţi negocia cu noi...

— În acest spaţiu infinit, nimeni nu e dispus să-ţi dea ceva. Trebuie să iei cu forţa armelor. Numai cei puternici au dreptul să supravieţuiască.

— Sunteţi cinici.

— Nu înţeleg cuvântul.

— Lasă, lasă! Uriaşii care vă apără sunt humanoizi?

— Humanoizi inferiori, confirmă Geda. Noi i-am cules de pe planeta lor natală şi i-am instruit ca luptători. Au însă obiceiul vostru: masculii comandă în familie. Toţi participă însă la luptă.

— Sunt şi femele printre ei? se miră Zaris.

— Sunt, dar le deosebeşti greu. Au mamelele foarte mici. Trebuie să le observi dezbrăcate, să fii sigur că sunt femele.

— Şi din ce rasă sunt?

— Jerani. Aşa am numit noi planeta lor.

— Mi-o poţi arăta în spaţiul stelar din acest planetariu?

— În dreapta acestei stele, se ascunde sistemul solar al jeranilor, indică Geda cu degetul.

— Şi al vostru? insistă Zaris.

— Noi suntem cetăţeni ai Universului, răspunse femeia. Mergem din constelaţie în constelaţie şi răspândim rasa noastră, cum probabil faceţi şi voi.

— Noi am fost exilaţi din lumea noastră şi căutăm un sistem solar potrivit, să ne stabilim. Nu suntem în expansiune.

— Să te cred? îl întrebă Geda pe Zaris. Toţi humanoizii superiori sunt în expansiune.

— Şi voi sunteţi aproape humanoizi...

— Strămunii îndepărtaţi au fost humanoizi,

recunoscu Geda. Noi am suferit mutaţii genetice ireversibile, datorită expunerii la radiaţiile unor arme inamice. Asta s-a întâmplat în urmă cu circa un miliard de ani de-ai voştri.

— Ai cunoscut deja calendarul nostru?

— Am aflat aproape tot ce mă interesa despre voi, varangule. V-am înţeles limba din prima zi şi am citit creierele interlocutorilor.

— Eşti foarte sinceră cu mine...

— Ţi-am citit creierul. Nu intenţionezi să ne ucizi. Vrei să afli informaţii folositoare expediţiei tale. Eşti îngrijorat deoarece colegii mei ţi-au luat mai mult de jumătate din rezervele de hrană, apă şi medicamente.

— Şi de material reproducător, o completă Zaris, deloc şocat de dezvăluirile ei. Îmi poţi arăta cel mai apropiat sistem solar colonizabil de noi?

— Nu ştiu dacă există aşa ceva. Aici, aici şi aici sunt sisteme colonizate de nasaii noştri, îi arătă ea mai multe stele. Poate către est să găsiţi lumi virgine.

— Cam la ce distanţă?

— La minim o sută de ani lumină. N-ai altă opţiune, varangule Zaris. Mergi către est!

— De unde ştiu că nu mă înşeli, să mă duci într-o lume de-a voastră?

— Nu ştii. Trebuie să simţi. Tu ai capacitatea de a simţi oamenii.

— Şi escadra voastră?

— Nu vă mai urmăreşte. Au destule provizii să atingă următorul obiectiv din vest.

— Dar tu şi soţul?

— Noi suntem morţi pentru ei. Trebuie să mergem cu voi şi să împărtăşim aceeaşi soartă.

Zaris rămase câteva clipe pe gânduri. După aceasta, decise:

— Vă iert pentru că ne-aţi atacat şi ne-aţi jefuit de rezerve. În schimb, tu şi soţul tău veţi rămâne pe această astronavă şi veţi relata navigatorilor noştri toate informaţiile despre lumile din faţa noastră.

— Ne convine. Ce faceţi cu jeranii?

— Îi trimitem pe altă astronavă. Aici nu veţi avea slugi. Veţi trăi la fel ca noi. Dacă ne veţi înşela, vom muri împreună.

— Eu sper să supravieţuim împreună, spuse femeia. N-am explorat niciodată zona din est, dar astrofizicienii noştri afirmau că ar conţine o pluralitate de lumi noi.

— E o încercare disperată, o avertiză Zaris. Mai avem rezerve de hrană şi apă pentru cel mult trei sute de ani lumină.

— Riscăm împreună. Voi vă rugaţi la zei să reuşiţi?

— Niciodată. Noi nu credem în fiinţe supranaturale nevăzute.

— Nici noi. Ne bazăm numai pe cunoştinţele şi puterile noastre.

— În regulă. Ben te va conduce la o cabină de

pe această navă. Vei trăi împreună cu soţul, sub supraveghere.

— Ţinând cont de ce s-a întâmplat între forţele noastre, mi se pare normal. Trebuie să vă câştigăm încrederea.

După plecarea femeii nasaie, Zaris chibzui mai mult timp. În fine, se decise. O apelă pe Orejona şi o felicită pentru eficienţa cu care luptaseră femeile sale împotriva piraţilor.

— Laudele nu umplu burţile flămânde, comandante, replică oriona. Du-ne rapid către o planetă cu hrană şi apă!

— Asta vreau şi eu. Deocamdată, vă fac un dar.

— Ce?

— Nişte humanoizi uriaşi. Majoritatea sunt bărbaţi. Îi păstraţi, îi înmulţiţi şi-i folosiţi cum vreţi.

— Insinuezi că am putea avea relaţii cu ei?

— Sunt de o frumuseţe perfectă, Orejona. S-ar putea să vă intereseze şi ca bărbaţi.

— Ce prostii îţi umblă prin cap, Zaris!

— Nu-mi umblă mie. Poate vouă?

— Trimite-mi masculii!

— Ţi-i trimit pe toţi, Orejona. Sunt buni muncitori şi luptători. Ai sarcină să-i câştigi de partea noastră.

— Au fost luptătorii piraţilor?! descoperi ea.

— Doar nu i-am fabricat în eprubete? I-am capturat şi-i vom îmblânzi. Te încumeţi?

— Trimite-i!

— Succes, Orejona!

După ce chipul creol al orionei dispăru din ecran, comandantul convocă un echipaj de navetă. Le dădu sarcina să încarce prizonierii jerani şi să-i transporte pe astronava Orejonei. Abia după aceasta, îşi îngădui momente de meditaţie asupra viitorului escadrei. Nu se grăbi să ia direcţia est sugerată de Geda. Mai avea unele verificări de făcut.

*

Anii treceau şi niciun sistem solar nu apărea în calea escadrei. După o sută şi cincizeci de ani, Zaris începu să se întrebe dacă făcuse bine acceptând sugestia Gedei. Cei doi nasai, Geda şi Meg, se integraseră în echipaj şi sufereau la fel ca ei din cauza raţionalizării severe a hranei şi apei. Asta nu însemna nimic, însă. Cei doi mutanţi nasai puteau să fi iniţiat o acţiune de răzbunare, cu riscul vieţilor lor. Aveau firi atât de complicate, încât puteau fi bănuiţi de orice răutate.

Abia după o sută şi cincizeci şi patru de ani de la lupta cu piraţii nasai, navigatorii sirusani din avangardă zăriră un sistem solar. Explozii de bucurie izbucniră pe toate astronavele. Zaris permise trecerea de la viteza de croazieră la cea maximă, să ajungă mai rapid la lumina speranţei lor. Deja, astrofizicienii stabiliseră că aveau în faţă un sistem solar simplu, cu o stea

centrală, înconjurată de trei planete. Era suficient ca pe una să existe hrană şi apă...

Escadra ajunse la marginea exterioară a sistemului solar. Zaris marcă evenimentul în jurnalul de bord şi boteză soarele local cu numele Lisa. În vechea limbă alcoră, acest cuvânt însemna salvare. Într-adevăr, savanţii le dădeau speranţe de salvare. Ei calculaseră că prima planetă de lângă soare avea atmosferă similară celei de pe Tamira. Deci, concluzionaseră ei, ar trebui să întreţină forme de viaţă asemănătoare.

Exilaţii se pregăteau de explorarea planetei ca de o mare sărbătoare. Se grăbiră s-o numească Rinda, adică, pământ roditor. Toate flotilele îşi pregătiseră navete de explorare şi de transport al alimentelor. Expediţionarii se şi vedeau scăpaţi de chinurile raţionalizării severe. Nici măcar n-au mai trimis obişnuitele sonde de explorare la sol. Într-o dimineaţă pe care ei o considerau de bun augur, s-au ridicat cu un stol de navete şi au plecat glonţ către planeta Rinda. Din depărtare, arăta foarte atractivă. Trei continente se scăldau în oceanul planetar. Detectorii le arătau prezenţa masivă a vegetaţiei, un semn cât se putea de bun. Savanţii escadrei erau capabili să transforme aproape orice vegetal în hrană. Cât despre apă, nu mai încăpea îndoială: era din belşug.

Naveta veganilor pătrunse prima în atmosferă.

În scurt timp, Zaris, care le ţinea urma cu o navetă alcoră, auzi glasul alarmat al comandantului Mikal:

— Opriţi-vă la limita atmosferei! Gradul de iradiere al planetei este foarte ridicat. Pericol! Opriţi-vă!

Naveta vegană se zărea ca un punct în creştere. Se înapoia cu toată viteza posibilă. Celelalte navete se opriră ca un stol de rândunele. Se roteau uşor la limita atmosferei. Zaris simţea cum în sufletul lui se prăbuşeau munţi de speranţă. Atât de aproape de salvare şi atât de mare era grozăvia...

Navetele făcuseră cale întoarsă şi Zaris convocă sfatul comandanţilor de flotile. Mai avea o speranţă, dar foarte firavă: savanţii puteau decontamina apa şi hrana adusă de pe Rinda. Aceasta presupunea să se trimită echipaje vaccinate şi îmbrăcate în costume speciale, rezistente la radiaţii. Dezbaterile pro şi contra acestei variante durară mult. Speranţa rămânea firavă. Savanţii puteau decontamina numai materii iradiate cu galgor. Ei nu cunoscuseră alt material fisionabil. Dacă planeta era iradiată cu alt material, nu se putea face nimic. În final, căzură de acord ca fiecare flotilă să trimită câte o singură navetă, cu aparate de analiză a radiaţiei. Dacă decontaminarea se dovedea posibilă, urmau să facă planul de exploatare a planetei.

Zaris plecă dezamăgit de la teleconferinţă. Simţea că speranţa îi scăpa printre degete, ca firele de nisip. În faţa centralei de comandă, dădu cu ochii de Geda. Ghici imediat că femeia îl aştepta şi-o întrebă direct:

— Ştiai ce e pe planeta Rinda?

— Nu, dar e dreptul vostru să ne bănuiţi. Vă propun să mergem şi noi în explorare.

— Cu ce ne-ar ajuta prezenţa voastră?

— Dacă iradiaţia e de kalgarit, noi putem trăi în ea fără probleme.

— Şi?

— Voi aflaţi ce material produce radiaţia şi-i căutaţi antidotul. Mai ştiţi ceva înafară de kalgarit?

— Unii non-humani foloseau uranit. Încă nu-i ştim compoziţia.

— Nici noi. Ne luaţi pe planetă? Suntem detectoare vii.

— Bine, acceptă Zaris. Mergeţi la comandantul navetei, să vă pregătească.

— Mulţumesc! Nu vei regreta.

Zaris dădu din cap a lehamite şi plecă să se pregătească de explorare. Ţinea să vadă cu ochii săi situaţia de pe Rinda. Ştia că radiaţiile naturale erau foarte rare în Univers. Deci, cineva produsese cumva acea iradiere masivă a planetei.

*

Navetele de explorare atinseră solul în partea

de est a continentului central. Transportoarele ieşiră pe trapă. Exploratorii echipaţi în costume antiradiaţie păşeau greoi în urma lor. Nimic din jur nu indica grozăvia care îi speriase. Vegetaţia creştea abundentă şi ciripit de păsări se auzea dinspre junglă. Savanţii începură testele, în timp ce exploratorii le aduceau diverse vegetale şi insecte, pentru probe. Zaris înaintă cu greutate până la marginea fluviului care curgea în ocean. Observă buştenii pe care îi căra apa mâloasă şi trase concluzia că în amonte plouase. Deci, fenomenele naturii nu păreau deloc influenţate de vreun accident nuclear.

Se întoarse la grupul de fizicieni, grăbit să cunoască rezultatele testelor. La vederea comandantului, şeful echipei de cercetare ridică neputincios din umeri:

— Uranit. Nu avem posibilităţi de decontaminare.

— Eram obligaţi să încercăm. Strânge-ţi laboratorul mobil, să plecăm!

În inima cutezătorului alcor se strecurase o îndoială. De mic, fusese instruit să privească Universul ca un imperiu al legilor sigure. În ultimul timp, descoperise că hazardul juca un rol prea mare în viaţa lor. Zaris ştia să domine multe fenomene, dar nu şi norocul. Îşi ocupă locul din dreapta pilotului şi făcu apelul echipei de explorare. Meg şi Geda lipseau.

— I-a văzut cineva pe nasai? întrebă el,

stăpânindu-şi emoţia.

— Au plecat în direcţia junglei, răspunse un explorator.

— Luaţi un transportor şi căutaţi-i! ordonă Zaris.

În sinea lui, simţea că făcea un lucru inutil. Mai mult ca sigur, cei doi nasai i-au păcălit de la bun început. *Au vrut să se răzbune ori să se întoarcă pe planeta lor,* gândi Zaris privind echipa plecată după cei doi dispăruţi.

Scotocirile durară mai mult de o oră, fără niciun rezultat. Zaris ar fi insistat să continue, pentru a-i găsi şi judeca pe cei doi nasai. Chemarea lui Mikal veganul îi îndreptă atenţia în altă parte, însă.

— Zaris, trebuie să vii aici! strigase veganul excitat la culme. Te vei lămuri ce se întâmplă cu noi.

Comandantul dădu ordin de suspendare a cercetărilor şi se îmbarcare. După aceasta, îi indică pilotului direcţia de zbor către gruparea vegană. Făcu toate acestea ca un automat. În mintea lui, vuia furtuna. Era convins că nasaii îl abătuseră de la drumul bun cu cel puţin o sută şi cincizeci de ani lumină. Avea suficient combustibil să revină la vechiul curs, însă hrană şi apă...

— Un oraş distrus complet, îl avertiză pilotul.

Zaris aruncă o privire. Între două culmi de munţi, se întindeau şiruri de ruine. Naveta

veganilor se zărea ca o jucărie, pe un loc golaş. Alcorii coborâră către ruine, cu presimţirea unei mari nenorociri. Când ieşiră din navetă, ochii lor întâlniră mormane de schelete umane. Oamenii aceia muriseră în scurt timp, înainte de a părăsi oraşul.

— Război nuclear, comentă Mikal, când îl văzu pe Zaris. Fizicienii apreciază că a avut loc în urmă cu vreo mie şi două sute de ani.

— Nasaii ne-au înşelat, îi dădu Zaris vestea proastă. Ne-au adus pe planeta lor de baştină.

— Vor muri şi ei...

— Au dispărut din echipaj. Ne-au atras în capcană şi s-au topit.

— Nu au cum rezista. Totul în jur este iradiat. Apele, vegetaţia, clădirile, pământul... Toate răspândesc moarte.

— Ne-au spus vegherii că în această zonă trăiesc humanoizi războinici.

— Nu are rost să regretăm, îl îmbărbătă Mikal. Urcăm pe astronave, sondăm spaţiul şi căutăm alt sistem solar.

— Să mai vedem odată planeta, de la joasă înălţime, ceru Zaris.

Cele două navete decolară şi luară curs pe firul văii. După câteva sute de kilometri, descoperiră un nou oraş distrus, chiar în inima junglei. Puncte mici, în mişcare, le atraseră atenţia. Coborâră până la câţiva metri de sol şi observară grupuri de oameni aproape goi fugind

din calea lor.

— Mutanţi adaptaţi la radiaţii, comentă Zaris. Geda şi Meg ştiau exact situaţia.

— Poate că au şi vreun refugiu ascuns, îşi dădu Ben cu părerea.

— Poate. Sunt nişte fiinţe malefice greu de citit.

În continuare, descoperiră resturile unei astronave gigant. Coborâră până lângă ea şi o cercetară minuţios. Nu încăpea nicio îndoială că era identică cu cele care îi atacaseră.

— Istoria se reface din fragmente, murmură Zaris. Nasaii au fugit de pe planeta lor distrusă de război nuclear şi au devenit, la rândul lor, piraţi. Unde mergeau, însă?

— Nu ne mai batem capul cu problemele lor, propuse Mikal. Plecăm urgent din acest loc al morţii.

— Unii humanoizi trăiesc în acest mediu, cugetă Zaris.

— Dar sunt sălbatici şi bolnavi, argumentă Mikal. Câte generaţii au murit, până ce s-a ajuns la aceşti mutanţi rezistenţi la radiaţii?

— Bine, plecăm, acceptă Zaris. Poate că jeranii ne vor spune ceva despre grozăvia de aici.

— N-au cum s-o cunoască. Ei sunt efemeri. Au trecut mai mult de o sută douăzeci de generaţii de când străbunii lor au plecat de aici cu nasaii.

— Poate au rămas legende...

— În sfârşit, vedem. Să plecăm înainte de a ne contamina!

Cele două echipaje se îmbarcară pe navete şi luară direcţia către escadră. De îndată ce Zaris ajunse la bordul *Şoimului,* intră în planetariu. Studie gânditor poziţia stelelor deja identificate şi-şi imagină un nou curs, pe bază de intuiţie. Mai avea la dispoziţie circa o sută şi cincizeci de ani pentru a găsi o lume ospitalieră. Timpul presa cumplit iar raţionalizarea rezervelor de hrană şi apă era chinuitoare.

Urcă în centrala de comandă a escadrei şi comunică comandanţilor de flotile noul curs, către nord-est. Glasul nu-i tremură când dădu ordinul, dar îndoiala muşca din el crâncen. Ar *trebui să învăţ de la vegheri, îşi spunea el. Să iau o planetă chiar golaşă, să o modelez conform necesităţilor noastre...* Se scuturâ de gânduri şi verifică direcţia de marş a escadrei. Era cea indicată de el. *Sper să fie norocoasă,* îşi încredinţă Zaris soarta în mâna hazardului. Privi gânditor la spaţiul înstelat şi îşi spuse cu ciudă în gând: *Atâtea sisteme solare şi niciunul pentru noi*? *Chiar vom pieri în infinitul universal*?

*

Anii începură să curgă din nou la fel de plaţi şi fără evenimente. Exploratorii reduseseră la maxim raţiile de hrană şi apă. Acestea abia reuşeau să întreţină funcţiile vitale, fapt pentru care mulţi se îmbolnăviră. Medicamentele erau

aproape ineficiente. Cel mai potrivit medicament ar fi fost hrana naturală, dar nimic nu se zărea în întunericul etern.

Zaris îşi surprinse soţia hrănindu-şi pisica din raţia ei şi aşa mică.

— Te distrugi, îi spuse el mohorât.

— N-o pot lăsa să moară de foame.

— Poate că va trebui să consumăm şi noi animalele de companie. Legea vieţii ne obligă să luptăm până la capăt pentru ultima suflare din noi.

— Tu eşti cutezător şi demn. Nu vei abandona morala umană, dragul meu. Mai bine morţi, decât decăzuţi în mediul inferior.

— Dacă, în următorii cincizeci de ani lumină, nu întâlnim o planetă cu condiţii de trai, vom începe să murim. Cei slabi vor cădea primii. Vom sacrifica rovii şi-i vom consuma, la fel ca reptiloizii.

— Nu! se revoltă Deira dezgustată. Rovii posedă raţiune. Noi nu suntem canibali!

— Imaginez toate posibilităţile de supravieţuire măcar a unui nucleu din expediţia noastră.

— Te topeşti pe picioare, Zaris. N-ai ajuns nici la jumătatea vieţii şi părul a început să-ţi albească.

— Grijile, Deira. Douăzeci de mii de humanoizi şi vreo zece mii de rovi depind de intuiţia mea.

— Şi nu mai ai încredere în ea? Să-ţi

administrez nişte antidepresive, să poţi privi mai calm situaţia?

— Fără droguri, Deira! E o luptă crâncenă între întunericul etern şi mintea mea. Trebuie s-o câştig în mod raţional. Trebuie să vă duc pe planeta vieţii. După aceea, nu mai are importanţă dacă voi trăi sau voi muri.

— Gândeşte-te la fiul nostru Ragnar! Deja, se apropie timpul să-şi întemeieze o familie. Şi-a găsit o alcoră frumoasă...

— Toate visele noastre sunt zadarnice, Deira. Voi îndrăzni să visez din nou după ce voi întâlni un sistem solar ospitalier.

— Tu eşti comandantul escadrei, Zaris. Tu trebuie să întreţii flacăra speranţei în sufletele disperate ale celor pe care îi conduci.

— Bine, iubita mea. Dă-mi medicamente de întărire a psihicului!

Zaris înghiţi pilulele oferite de Deira, apoi se lăsă pe marginea patului ei:

— Voi cuceri o nouă lume, chiar de-ar fi s-o smulg din mâinile altora!

— Zaris, bagă de seamă ce gândeşti!

— Disperarea naşte monştri, şopti el. Strânge-mă în braţe, iubita mea soţie! Trezeşte omul din mine, căci simt că mă pierd!

Deira îi prinse capul în braţele ei moi şi-l trase către sânul ei, ca pe un copil. Bărbatul ei trecea printr-o criză de disperare şi ea trebuia să-l ajute. Adormiră îmbrăţişaţi, ca în vremurile

bune.

*

Oamenii începuseră să moară de sete şi foame. Shang Di ceru o teleconferinţă cu şefii de flotile şi propuse creşterea raţiilor. Zaris îl ascultă posomorât. Parcă el n-ar fi vrut să le crească? Nevoia îi asuprea însă teribil. Chiar şi cu minusculele raţii, nu puteau rezista mai mult de şaptezeci de ani lumină. Piraţii nasai îi împinseseră într-o situaţie îngrozitoare. Un singur lucru îl mai însenină pe Zaris: niciun alt comandant de flotilă nu se ralie poziţiei căpeteniei shange. Toţi înţeleseseră că Zaris făcea ce trebuia făcut. Prelungea agonia, dar şi speranţa. Oricând, o lume nouă putea apărea în faţa lor. Trebuiau să întreţină viaţa oamenilor cât mai mult posibil.

Zaris le ascultă punctele de vedere, apoi vorbi simplu:

— Mă doare pentru fiecare om din escadra noastră care moare de inaniţie. Nu pot risca viaţa tuturor pentru vieţile celor mai slabi, însă. Vom continua să supravieţuim cu raţiile de întreţinere. Dacă ele se vor epuiza înainte de a atinge o planetă vitală, vom consuma o parte din materialul reproducător vegetal. Vă supun analizei posibilitatea ca, în disperare de cauză, să sacrificăm cei aproape zece mii de rovi din escadră. Nu sunt humanoizi şi unele populaţii îi consumă în mod curent.

Discuţiile luară avânt. Argumente pro şi contra soluţiei avansate de Zaris se schimbau cu viteză. Bătrânul varang Tamuz din sistemul solar Mizar apelă la un calcul pragmatic:

— Dragi camarazi, cred că ne grăbim, înfricoşaţi de foame. Dacă am consuma toţi rovii, ne-am prelungi agonia cu un an. Ce înseamnă un an, când noi navigăm de atâta timp? Nimic. Aveţi dreptul să procedaţi cum vreţi cu rovii voştri. Noi, mizarii, nu ne vom atinge de ei. Dacă soarta noastră va fi să pierim de foame, în infinitul universal, o vom accepta. Când voi împărţi ultimele raţii, voi da fiecărui membru al echipajului şi câte o pilulă cu otravă. Astfel, vom muri demni.

Tăcerea se lăsă pentru câteva secunde. Zaris reluă discuţia:

— Nu vreau să vă influenţez decizia finală. Noi, alcorii, respectăm scânteia de raţiune din rovi. Nu-i vom consuma niciodată. Noi i-am produs prin inginerie genetică şi ştim exact ce am ascuns în creierele lor. Aşa efemeri cum sunt, vor deveni o rasă raţională, prin evoluţie îndelungată.

Comandanţii şovăiau. Până la urmă, hotărârâ să amâne decizia finală pentru mai târziu, când vor ajunge la ultimele raţii de hrană şi apă.

*

Zilele şi anii curgeau cumplit. Astronavele lunecau prin infinit, uriaşi tăcuţi. Oamenii de pe

ele se târau ca nişte umbre, la limita puterilor. Majoritatea dormeau aproape tot timpul, să-şi conserve energia. Numai navigatorii se schimbau periodic, asigurând menţinerea cursului de zbor. Zaris făcea naveta între cabină şi centrala de comandă. Deira căzuse bolnavă şi încerca s-o ajute. Oasele feţei îi împungeau pielea, de se observa craniul de sub ea. Viteazul alcor o hrănea în stare de inconştienţă, din propria raţie. Nu acceptase nimic în plus faţă de ceilalţi membri ai echipajului. Doar medicamentele energizante din rezerva Deirei erau secretul forţei sale.

După ce-şi îndeplinea îndatoririle de soţ, Zaris se instala pe fotoliul său din centrala de comandă şi privea duşmănos întunericul care îi înconjura. Ochii săi căutau cu încăpăţânare scânteia de lumină a lumii de vis. Când dezamăgirea îl cuprindea, o alunga cu un raţionament rece: *Tot ce se naşte trebuie să moară la un moment dat.* Aşa, cu moartea în suflet, îşi conduce escadra de umbre către o lume care refuza să se arate.

După vreun an, boala îl atinse şi pe Zaris. Se clătina pe picioare şi gândea cu greutate. Era însă conştient de misiunea sa. Ca atare, ordonă ca o infirmieră să stea cu soţia sa, iar el rămase în centrala de comandă, întins pe un pat. De acolo, continua să-şi însufleţească echipajul. În mod ciudat, slăbiciunea bolii îi întărise

convingerea că lumea din vise era din ce în ce mai aproape.

La un moment dat, Zaris se scufundă într-un somn letargic vecin cu moartea. Zăcu câteva zile într-un fel de vis pe care nu şi-l putea explica ulterior. Când se trezi, observă că Belag preluase comanda *Şoimului.* Toţi îl considerau deja mort. Se ridică pe marginea patului şi rosti cu glas sigur:

— Dublaţi raţiile de alimente şi apă! Suntem aproape de un sistem solar locuibil.

Navigatorii îl priviră cu neîncredere. El se ridică în picioare şi merse ca un somnambul până la ecranul din faţa centralei de comandă. Îl privi îndelung, apoi se întoarse către oamenii săi:

— Executaţi ordinul! Raţii duble! Comunicaţi tuturor comandanţilor de flotile vestea cea bună!

Navigatorii se frământau nehotărâţi. Zaris era încă formal comandant. Starea lui însă nu era cea mai potrivită pentru a lua decizii importante. Belag îi scoase din încurcătură. Începu să transmită ordinul către comandanţii de flotile.

— Spune-le că, în curând, vom zări sistemul nostru solar! insistă Zaris. Raţiile sunt de importanţă secundară. Ei au nevoie de speranţă, mai mult decât de hrană şi apă.

Belag îi execută întocmai porunca. Începuse

să creadă şi el că Zaris simţise ceva neobişnuit.

— Alte ordine, domnule comandant? întrebă Belag.

— Schimbă cursul cu cincizeci de grade către nadir! Verifică dacă toată escadra te urmează! Asigură-te că toţi membrii echipajului au aflat că am scăpat şi au primit raţii duble!

— Am înţeles!

— Eu plec să-mi văd soţia. Mâine, adunăm astrofizicienii, să citească condiţiile de viaţă din noul sistem solar.

Zaris plecă sprijinindu-se de pereţi. În urma sa, Belag gândi: *Dacă nu e nebun, e un geniu.* În situaţia dată, nu prea avea importanţă care din cele două variante era adevărată. Echipajele puteau trăi cel mult zece ani lumină cu raţii normale. După aceea...

Comandantul alcor ajunse cu mare greutate în cabina sa. Deira zăcea galbenă şi transpirată. Abia mai respira. Zaris o trimise pe infirmieră după raţiile noi de alimente şi apă. El luă loc lângă soţie şi-i prinse mâna dreaptă în palmele lui fierbinţi.

— Deira, mă auzi?

Buzele femeii se mişcară, dar niciun sunet nu se auzi. Zaris continuă ca în transă:

— Am găsit lumea noastră, iubito. Ne apropiem de ea. Nu ai dreptul să mori acum! Înţelegi?

Deira mişcă din nou buzele, fără a reuşi să

vorbească. Zaris îi prinse capul în palme şi-i şopti cât putea mai hipnotic:

— Ne apropiem de lumea din visele noastre. Chinurile s-au terminat.

Buzele crăpate de sete se mişcară din nou. O sămânţă de viaţă mai pâlpâia în soţia lui. Trebuia s-o prefacă în flacără, s-o smulgă din ghearele morţii.

Infirmiera sosi cu alimentele. Zaris o ajută să hrănească soţia. Îşi aminti de energizantele din sertar şi le căută.

Sertarul era gol. Cineva la fel de disperat ca ei îşi însuşise medicamentele. Oricum, nu mai avea importanţă. Comandantul alcor îşi înghiţi raţia sa şi se întinse pe pat lângă soţie. Îşi simţea sângele pulsând mai vioi în trup. Viaţa revenea tiptil în organismul care ajunsese până în frontiera morţii.

După câteva ore de somn, Zaris se trezi mai înviorat. Sări din pat şi-şi privi soţia. Deira deschisese ochii. Glasul ei slab abia putea fi auzit:

— Dragule, m-ai minţit, să mor împăcată?

— Nu te-am minţit, iubita mea. Toate echipajele primesc hrană şi apă. Suntem aproape de lumea noastră.

— De lumea copiilor noştri...

— Şi de a noastră, Deira. Curaj! Însănătoşeşte-te aşa cum ştii tu!

— Mi-ai dat deja putere, Zaris. Aş mesteca o

frunză crudă, de orice.

— Mă duc să-ţi aduc.

Zaris porni direct către seră. O găsi complet goală. Până şi cioturile de varză fuseseră roase. *Foamea, setea şi disperarea pot transforma oamenii în bestii,* descoperi el. *Şi-mi trebuie o frunză...* Porni de-a lungul peretelui de sticlă, cu ochii în jos. O salată nu mai mare decât o unghie se străduia să se ridice. Zaris o culese cu un soi de evlavie. Îşi continuă cercetarea, dar nu mai găsi nimic. Înfometaţii mâncaseră tot şi nu plantaseră nimic în loc. Porni înapoi către cabina sa, cu sălăţica între degete. Era mai mult decât nimic. Era un strop de viaţă.

*

Dimineaţa, Zaris se prezentă la postul său. Era sigur că şefii de flotile îl vor căuta, pentru lămuriri. Nu se înşelă deloc. Aceştia îl căutară, rând pe rând, să afle din gura sa adevărul. Zaris se strădui să-i contamineze cu optimismul său. Conta şi pe faptul că raţiile duble aveau nu numai rol energizant, ci şi psihologic. Oamenii simţeau că reveneau la normal. Le ordonă tuturor Comandanţilor de flotile să-şi pună astrofizicienii să sondeze spaţiul pe direcţia lor de mers. Acolo, la mai puţin de un an lumină, trebuia să existe un sistem solar, susţinea el. Comandanţii nu ştiau ce să creadă despre această revelaţie. Putea fi numai un vis născut din delirul unui bolnav. Îi răspunseră însă

politicos şi trecură la îndeplinirea sarcinilor trasate.

Întreaga zi, comandantul aşteptă verdictul astrofizicienilor. Îi auzea prin staţii cum se consultau, dar nu se grăbea să le asculte opiniile separate. Voia decizia finală. Acesta veni abia seara târziu, prin gura şefului tuturor astrofizicienilor din escadră:

— Avem în faţă o stea nouă, în vârstă de circa trei miliarde de ani. E posibil să aibă mai multe planete calde şi reci.

— Le are cu siguranţă! replică Zaris îndârjit. Comunicaţi informaţia tuturor expediţionarilor, să se bucure!

Comandantul rămase pe loc, ascultând comunicatul transmis prin staţii. Auzi urale sporadice şi slabe. Exploratorii erau prea slăbiţi să se bucure din plin. Se vor *bucura mai târziu,* îşi spuse el şi lăsă astronava în seama navigatorilor. Pe drumul către cabina sa, fu întâmpinat de mai mulţi alcori de ambele sexe. Arătau ca nişte cadavre mumifiate, însă bucuria şi speranţa le străluceau pe feţe. Toţi îl atingeau şi-i mulţumeau cu lacrimi în ochi. Îi cereau să confirme cele auzite. Până la cabina sa, Zaris repetă de câteva zeci de ori comunicatul. Nu-l deranja defel cererile corasialilor săi. Dimpotrivă, repeta ştirea cu plăcere, câştigând tot mai multă încredere în victoria vieţii.

Deira îl văzu strălucind de bucurie şi încercă

să se ridice în capul oaselor. Nu reuşi, aşa că-i vorbi din poziţia culcată:

— Eşti sigur, Zaris?

— Foarte sigur, iubito. Îţi pun la picioare o lume. Ridică-te de pe patul de suferinţă!

— Mă voi ridica curând. M-ai convins şi pe mine.

— Specialiştii au confirmat intuiţia mea. Nu mai trebuie să conving pe nimeni.

— Ba da, Zaris. Trebuie să probezi că steaua nouă are planete locuibile.

— Le are cu siguranţă! rosti Zaris. Trebuie să le aibă.

— Dacă spui tu...

— Sunt sigur de ce spun, Deira. Lumea de vise e la câţiva paşi. În mai puţin de un an, vom coborî pe planeta noastră.

Chiar era sigur de ce spunea. Vedea aievea o planetă bogată şi înfloritoare. Se culcă cu ea în gând, să mai viseze şi de bine.

Surprizele planetei Var (Marte)

Astronavele escadrei înaintau triumfătoare prin spaţiul universal, cu noul soare în prova. Mai aveau doar câteva zile până la limita sistemului solar salvator. Echipajele reveniseră la viaţă, graţie exploziei de speranţă şi hranei abundente. Câteva sute de expediţionari rămăseseră însă în urmă, îngropaţi în

întunericul etern. Ei constituiau tributul de viaţă pe care expediţia îl plătea la intrarea în lumea nouă. Toţi ştiau că nu fuseseră loviţi de zeii din legendele străvechi ori de un destin potrivnic. Piraţii nasai le afectaseră evoluţia normală. Din această cauză, navigau cu vigilenţă sporită. Zi şi noapte, posturile de luptă erau asigurate cu servanţi gata să respingă un eventual atac.

Astrofizicienii le dăduseră veşti bune. Nu mai puţin de zece planete se roteau în jurul soarelui tânăr, pe care ei l-au botezat Sol, ceea ce în limba vegană însemna foc viu. Cel puţin două planete, a treia şi a patra de la Sol către exteriorul sistemului, prezentau condiţii propice vieţii. Urmau numai să aleagă, funcţie de situaţia observată pe teren. În aceste condiţii optimiste, Zaris încălcă interdicţia Supremului Consiliu şi luă legătura cu guvernatorul Kores de pe planeta natală.

— Anunţă-i pe varangi că am găsit lumea în care vom dezvolta o nouă civilizaţie! îl rugă el, după saluturile de rigoare. Să se bucure toţi că n-am pierit în întunericul universal.

— Ne puteţi vedea, Zaris? se interesă Kores.

— Vă vedem perfect, către zenit.

— Înseamnă că aţi navigat către nadir...

— O bună bucată de timp, am rătăcit fără speranţe. Apoi, am luat direcţia bună. Avem în faţă un sistem solar locuibil şi în jur, o pluralitate de lumi. Poate că ne vom crea

propria alianţă de civilizaţii humanoide.

— Nimeni din Alianţa Civilizaţiilor Humanoide n-a mai ajuns acolo.

— Noi suntem pionierii. Notează coordonatele, pentru cei care vor să ne urmeze!

Kores ascultă informaţiile despre poziţia lumii noi, apoi le ură mult succes. Legătura vocală se întrerupse şi Zaris privi din nou către sistemul soarelui Sol. Trebuiau să pătrundă către inima lui, spre cele două planete locuibile. De data aceasta, cu toată escadra, nu numai cu navete de explorare. De jur-împrejur, se zăreau alte sisteme solare vii. Îşi atinsese visul. Ajunsese într-o pluralitate de lumi, în care putea organiza o mare frăţie astrală.

— Geea, şopti el. Acesta va fi numele tău, planetă norocoasă!

Nici n-o văzuse de aproape, dar o şi visa cu ochii deschişi. O strângea în braţe fericit, ca un copil, jucăria mult visată. Se înăbuşea de preaplinul fericirii sale. Plecă spre cabină, să-şi împartă bucuria victoriei cu soţia. Numai ea îl putea vedea în această stare euforică. Pentru toţi ceilalţi, el trebuia să rămână comandantul rece şi calm. Deira îl ajutase în momentele de slăbiciune. Era cazul să se şi bucure după calvarul prin care trecuse.

*

Zaris stătea adâncit în gânduri, pe fotoliul său de comandant de escadră. Mii de vise creatoare

îl frământau. Începuse să creadă că întâlnirea cu vegherii nu fusese întâmplătoare. Trebuia să-şi organizeze şi el lumea după modelul lor.

— Domnule comandant, pătrundem în sistemul Sol, îl anunţă navigatorul şef.

Alcorul tresări, trezit din vise. Se ridică şi-şi lipi ochiul de telescop. O planetă urâţică, cenuşie, de mici dimensiuni, se rotea exact sub ei. Era primul mesager al vieţii din sistemul Sol.

— Cu toată viteza, către a patra planetă! ordonă Zaris. Acolo vom face escală.

Se întoarse la postul său de comandă şi-şi felicită toţi şefii de flotile pentru intrarea în lumea nouă.

— E lumea noastră, a tuturor, sublinie veşnicul cârcotaş Shang Di. Nu numai a varangilor.

— Vom locui-o în comun, rosti Zaris împăciuitor.

— Vom împărţi-o, comandante! replică Shang Di. Aşa ne-a fost înţelegerea.

— Desigur, cei care vor dori să-şi revendice teritorii rasiale nu vor fi împiedicaţi s-o facă. Eu speram într-o metisare rapidă a raselor noastre.

— E prematur să visezi aşa ceva, Zaris. Avem încă obiceiuri şi interese rasiale diferite.

— Prea bine, Shang Di. Vă voi lăsa să alegeţi cel mai atractiv teritoriu.

— Aşa îmi placi, comandante.

Shangul dispăru din ecranul holovizorului şi Zaris reveni la preocupările sale. Îşi activă

agenda electronică şi începu să-şi organizeze sutele de idei care îi umblau prin cap.

Le ierarhiză în ordinea oportunităţii lor, apoi începu să le completeze rapid, cu noi şi noi idei. Avea în faţă o sarcină uriaşă. Trebuia să organizeze o lume din câteva grupuri rasiale cu preocupări şi interese contradictorii. Să vedem planetele! îşi spuse el într-un târziu şi închise agenda.

Planetele se arătară însă numai după vreo zece zile de marş. Prima zărită, a patra de la Sol, fu botezată Var, în amintirea Varangei natale. Aparatele de observare relevau un uscat imens, punctat cu mici lacuri sau mări. Uscatul era însă înverzit în mare parte, iar sondele trimise identificară o atmosferă respirabilă.

— Facem escală, hotărî Zaris. Fiecare flotilă să-şi pregătească un echipaj de navetă, pentru explorare! Gata de plecare, peste trei ore!

Comandantul alcor plecă în cabina sa, să ia o masă civilizată şi să-şi bucure soţia, încă suferindă. Din uşă, o anunţă:

— Planeta Var e locuibilă.

— Perfect? se interesă Deira.

— Perfecţiune nu există, draga mea. Proporţia de bioxid de carbon din aer e cam ridicată iar gravitaţia e cam scăzută. În orice caz, organismele noastre se pot adapta la aceste condiţii. Important e că e o planetă acoperită de vegetaţie.

— Vegetaţie, şopti Deira cu nostalgie. Vreau să văd şi eu! Mi-e cumplit de dor de vegetaţia luxuriantă de pe Hanab.

— Îţi voi aduce imagini, o asigură soţul. Îţi voi aduce chiar şi câteva plante şi fructe.

— Ar fi plăcerea vieţii mele...

Zaris îşi îmbrăţişă soţia şi o rugă încet, la ureche:

— Fă-te bine! Avem mult de muncă.

— Viaţa ta e munca, Zaris. Toţi alcorii sunt obsedaţi de creaţie.

— Da, Deira. Munca ne produce plăceri mai rafinate decât consumul de amber.

— Mai bine ai consuma amber şi te-aş vedea mai des.

— Ne vom vedea foarte des, Deira. Vom trăi şi vom munci pe pământ solid, în spaţii deschise. Privaţiunile de pe astronavă vor dispărea.

— Aşa să fie, iubitul meu!

Deira îşi văzu soţul plecând şi oftă ca o simplă alcoră. Îşi pierduse obiceiurile de vegană rafinată şi rece.

*

Navetele de explorare înconjurau planeta Var, pentru observarea de ansamblu. Axa ei de rotaţie avea o înclinare de circa douăzeci şi trei de grade faţă de Sol. Ambii poli erau acoperiţi de calote de gheaţă. Restul uscatului era pătat cu vegetaţie. Câţiva vulcani activi împrăştiau nori de fum iar mai multe cratere punctau

terenul din loc în loc. Linii subţiri, ce păreau râuri, se întindeau din culmile muntoase către văi şi lacuri.

— Practic, e un singur continent, concluzionă Zaris. Aterizăm în zona lacurilor centrale! Noi, primii!

Una câte una, navetele exploratorilor coborau prin atmosferă către terenul ales de Zaris. La atingerea solului, săriră imediat din navete, pe iarba verde, bucurându-se ca nişte copii. Pomi şi arbori se întindeau de pe malul lacului către vest. Gravitaţia mai scăzută decât pe planetele natale îi făcea să se simtă uşori şi liberi. Înaintau cu salturi mari, către oglinda de apă. Atâta apă şi ei răbdaseră de sete cumplită, ani în şir! Chimiştii îşi desfăcură trusele de analize şi constatară că apa era potabilă. Zaris lepădă orice reţinere. Îşi scoase casca şi luă apă în pumni. Bău cu o satisfacţie pe care n-o cunoscuse decât în vremuri de restrişte. Apă, aer, vegetaţie... Nu se zăreau, însă, animale. Nici măcar insecte nu păreau să trăiască pe planeta Var. Comandantul verifică încă o dată gradul de iradiere şi se convinse că nu era deloc periculos. Ca atare, îşi întrebă specialistul:

— Unde sunt animalele, biologule?

— Microorganisme, deocamdată. Atât în apă, cât şi în pământ. Vom vedea ce găsim în păduri.

— Poate e o planetă prea nouă să-şi fi diversificat fauna?

— Poate. La fel de posibilă e şi o colonizare anterioară, care n-a dezvoltat fauna.

— Adică, am putea întâlni locuitori?

— Posibil. Poate ceva mai subţiri şi mai înalţi decât noi, datorită gravitaţiei mai reduse.

Zaris dădu ordin exploratorilor să se îmbarce în transportoarele blindate şi să se pregătească pentru un eventual atac. Îşi ocupă locul în primul transportor, lângă conducător şi-i arătă pădurea din faţă:

— Către ea! Pătrunzi pe sub arbori, cu aceeaşi viteză!

Primul lucru care îi atrase atenţia lui Zaris era faptul că pomii şi arborii creşteau împreună, în neorânduială. Aproape sigur, nu aveau în faţă o livadă întreţinută de mână de om, ci un rod spontan al naturii. Această părere i se întări, când conducătorul opri transportorul sub coroanele imense ale arborilor. Fructele din pomi erau mici, cum nu mai văzuse decât pe planete sălbăticite. Zaris îşi aminti de promisiunea făcută soţiei şi coborî din vehicul. Culese câteva merişoare nu mai mari decât o nucă şi le puse în buzunarul de la piept. După aceasta, îşi chemă botanistul din echipă şi-i arătă fructele:

— De ce sunt atât de mici?

Specialistul studie un fruct, apoi, pomul gros şi rămuros.

— E o specie sălbatică, explică el. Se

înmulţeşte prin seminţe răspândite de animale, păsări ori vânt. Nu e cultivat de fiinţe raţionale.

— Şi cum a ajuns aici?

— Posibil prin degenerarea şi sălbăticirea unui măr normal, cultivat de cineva.

— Bine. Mergem înainte.

Zaris sări din nou în transportor şi acesta îşi căută drumul prin pădurea deasă. Un animal cu blană, asemănător cu o capră, le fulgeră prin faţă. Biologul îl anunţă, din trapa deschisă prin care făcea observări:

— Insecte şi animale, domnule comandant. Circuitul natural e complet.

— E îmbucurător, replică Zaris. Continuă observarea!

După vreo jumătate de oră de mers prin pădurea mixtă, un soi de muşuroi înalt de aproape zece metri le apăru în cale. Conducătorul îl depăşi prin ocolire şi se pregătea să accelereze din nou.

— Un moment! îl opri Zaris. Mi s-a părut că văd ceva.

Coborâră şi înconjurară muşuroiul acoperit de muşchi şi liane.

— Aici! arătă Zaris cu degetul. O piatră cioplită sau nu?

Exploratorii îndepărtară vegetaţia cu lopeţile de mână şi piatra ieşi la lumină. Era prea netedă să fie un produs al naturii. În plus, o schiţă de corp uman şi câteva semne pledau pentru o

intervenţie raţională. Operatorii luau imagini, în timp ce exploratorii continuau să dezvelească zidul format din pietre tăiate la aceeaşi mărime, prinse cu un mortar cenuşiu.

— Am găsit intrarea în clădire, strigă unul dintre ei.

Întreaga echipă se adună în faţa orificiului de piatră ceva mai înalt de un stat de om. Pe ambele laturi ale uşii, erau gravate figuri umane cu ochi imenşi şi capete perfect rotunde.

— Planeta e locuită de humanoizi sălbatici, gândi Zaris cu voce tare. Asta nu ne deranjează cu nimic.

— Intrăm în această construcţie? întrebă unul din exploratori.

— Aprindeţi lanternele! răspunse Zaris. Armele pregătite!

Un şarpe subţire i se strecură printre picioare, însă acest lucru nu-l deranjă. Era un semn de viaţă normală. Lumina scoase la iveală o cameră de circa douăzeci de metri pătraţi, în care se aflau câteva obiecte. Recunoscură o statuie de humanoid cu înfăţişare identică cu a celor de pe laturile uşilor de intrare. Un tron de piatră, cu câte un vas înalt pe ambele laturi, străjuia fundul camerei. Într-o firidă, o cască dintr-un aliaj metalic înverzit de umezeală proba faptul că băştinaşii prelucrau deja metalele. Un perete întreg era acoperit cu semne de neînţeles. În fine, pe peretele din stânga, se

rezema o scară de piatră care ducea la nivelul superior.

— Nativii erau în epoca pietrei şi a bronzului, aprecie arheologul echipei.

— De ce erau şi nu mai sunt? îl întrebă Zaris.

— Deoarece clădirea e părăsită de mult timp.

— Poate au plecat în altă parte. Dacă ajunseseră în faza construcţiilor etajate, nu erau atât de sălbatici. Urcăm!

În camera de la etaj, găsiră câteva obiecte de lemn putrezite şi două vase de bronz coclite. O substanţă de culoare maroniu închis indica faptul că vasele conţinuseră ceva degradabil.

— Au fost boabe de grâu, anunţă botanistul, după o scurtă verificare. Aş putea spune că locuinţa a fost părăsită cam cu o mie de ani de-ai noştri în urmă.

— Şi pădurea a înghiţit-o, comentă Zaris. Să coborâm, să căutăm locuitorii! Poate că au evoluat în altă parte.

Exploratorii se întoarseră la transportor şi reluară marşul pe aceeaşi direcţie. Transportoarele celorlalte echipe înaintau paralel cu ei. Astfel, erau siguri că nu scăpau nimic din vedere. Pe drum, întâlniră mai multe animale cu aparenţă erbivoră şi câteva păsări. Noua lume li se părea mai primitoare, cu fiecare semn de viaţă întâlnit. După aproape o oră de mers, pădurea începu să se rărească şi cedă locul unei ierbi înalte. În faţa lor se întindea o

vale, prin mijlocul căreia trecea un râu. Cirezi de comute mari păşunau liniştite. Dincolo de râu, se zăreau câteva construcţii circulare, cu aspect de case. Zaris activă binoclul electronic de la bord şi apropie imaginea. Câteva fiinţe humanoide înalte şi subţiri, îmbrăcate sumar, circulau alene printre case. În mod vădit, nu-i observaseră.

— Iată şi băştinaşii, spuse el. Îi contactăm sau nu?

Întrebarea era pusă pentru şefii de echipaje din celelalte rase. Urmă un schimb de argumente pro şi contra contactării. Kaseii se oferiră să înainteze singuri, la contactul iniţial, pentru a nu-i speria pe băştinaşi. Erau mai potriviţi pentru contact, deoarece semănau oarecum cu nativii. Erau la fel de înalţi şi subţiri, aveau pielea la fel de vineţie şi părul aproape de aceeaşi culoare. Argumentele lor îl convinseră pe Zaris. Îi dădu ordin generalului Daran să înainteze lent şi să încerce iniţierea unor relaţii paşnice. El rămase pe loc, urmărind prin lentilele binoclului desfăşurarea evenimentelor.

Kaseii se apropiară fără probleme de râu. În timp ce ambalau motoarele pentru submersie, unul din băştinaşi îi zări. Ridică imediat braţele în sus şi deschise gura. Zaris nu-i auzi strigătul, însă îl bănui ca fiind foarte puternic. În câteva clipe, zeci de băştinaşi ieşiră din case şi se

adunară într-un grup. Transportorul kaseilor intră sub apă şi dispăru pentru câteva minute. Curând, însă, se arătă pe celălalt mal, la mai puţin de doi kilometri de sat. Băştinaşii reacţionară cuprinşi de panică. Alergară împreună către o clădire mai mare şi se afundară în ea. *Se ascund, bieţii de ei,* gândi Zaris. Curând, avu prilejul să constate că se înşelase.

Pe uşa largă a clădirii în care se retrăseseră băştinaşii, ţâşni primul cal cu călăreţ. După ei, năvăli restul grupului. Călăreţii se îndreptau către colina opusă, fugind din calea transportorului.

— Au cai îmblânziţi şi călăresc, comentă cineva din echipajul lui Zaris. Sunt încă într-o fază inferioară de dezvoltare.

— Posibil să fie simpli păstori ai unei civilizaţii mai evoluate, îl contrazise un alt explorator.

Kaseii se opriseră indecişi.

— Urmăriţi-i! ordonă Zaris prin staţie. Venim şi noi.

La comanda sa, toate transportoarele cu exploratori porniră la vale. Trecură râul şi luară viteză pe urmele kaseilor. Aceştia nu se mai vedeau din cauza colinei pe care o depăşiseră. Daran comunică însă prin staţie:

— Călăreţii gonesc către o aşezare mare, cu case mai civilizate.

— Vă ajungem din urmă, îl asigură Zaris.

Transportoarele prinseră viteză, în urmărirea fugarilor.

Zaris nu-şi dezlipea ochii din binoclu. Aşezarea în care fugarii ajunseseră deja fremăta de lume. Părea un orăşel destul de bine organizat, cu case trase la linie şi străzi largi. Către centru, se zăreau câteva clădiri cu două şi trei etaje. Deja, putea distinge şi feţele băştinaşilor. Erau foarte mobile. Nu puteai ghici dacă trăiau sentimente de frică ori de mare bucurie.

— Scoateţi-vă căştile, să nu-i speriem! ordonă Zaris către toate echipele. Vom iniţia un contact paşnic. Pregătiţi numai armele paralizante!

Băştinaşii se adunaseră într-un grup compact şi se retrăgeau cu spatele către centrul oraşului. Transportoarele exploratorilor îşi reduseră viteza, să nu calce peste trupurile celor care se retrăgeau. *Cam trei mii de humanoizi, în stradă,* calculă Zaris. *Putem acţiona.*

— Opriţi! comandă el. Coborâm şi mergem pe jos. Lingvişti, în faţă!

Masa de humanoizi se opri din retragere, cu ochii la transportoarele oprite. Exploratorii coborâră şi începură să înainteze în lanţ. Cei şase lingvişti depăşeau lanţul cu câţiva paşi. Fiecare îşi striga, rând pe rând, cuvintele de bază ale limbilor cunoscute. Prin băştinaşi trecu un murmur, apoi toţi căzură în genunchi. Şirul de exploratori se opri la câţiva paşi de ei, cu armele pregătite. Observaseră că erau priviţi cu

curiozitate pe ferestrele caselor. Geamurile erau dintr-un material transparent necunoscut, însă nu era timp de investigaţii pentru a stabili compoziţia acestuia. Trebuia realizat primul contact stabil şi paşnic.

Lingviştii îngenuncheară, să fie mai uşor de văzut şi de auzit de băştinaşi. Continuau să-şi spună cele mai obişnuite formule, însă masa umană tăcea. Alcorul Ben, translatorul lui Zaris, înaintă până lângă humanoizii străini şi-l atinse pe unul pe umăr. Acesta ridică faţa din pământ. Ben îi întinse mâna şi-l ajută să se ridice. După aceasta, îi arătă prin semne că şi ceilalţi trebuiau să se ridice. Băştinaşul strigă ceva şi lumea începu să se salte şovăielnic în picioare. Ben îşi scoase notesul electronic folosit în astfel de ocazii şi începu să marcheze cele auzite şi observate. După el, ceilalţi lingvişti se apucară de treabă. Fiecare îşi alese câte un humanoid-ţintă şi încercă să iniţieze contactele de înţelegere. Ceilalţi exploratori rămaseră în picioare, cu capetele descoperite.

Orele treceau şi lingviştii îşi continuau munca extenuantă. Soarele scăpăta deja către apus. Zaris comunică navigatorilor escadrei că vor rămâne pe planeta Var până a doua zi către seară. Se încăpăţâna să creadă că lingviştii vor face o breşă în ignoranţa băştinaşilor. Seara se apropia din ce în ce mai repede şi conversaţia refuza să se închege. Se întâmplă însă un alt

lucru pozitiv. Câteva băştinaşe se prezentară în faţa exploratorilor cu platouri din lemn, pe care erau dispuse diverse alimente. Laptele era servit în vase de ceramică lucrate cu migală. Carnea friptă le era oferită împreună cu un bol de grâu fiert. Dintre fructele oferite, exploratorii recunoscură merele şi bananele. Restul vegetalelor şi alimentelor le erau total necunoscute.

— Gustaţi câte puţin din ceea ce vă atrage! îi sfătui Zaris. Le vom câştiga încrederea.

Exploratorii se ospătară din picioare, direct din tăvile ţinute de băştinaşe. Mulţimea îi privea ceva mai îmblânzită. Rând pe rând, mai multe torţe se aprinseră, alungând întunericul nopţii. Zaris ordonă retragerea în transportoare şi şedinţă de consultare între lingvişti. Mulţimea rămase pe loc, cu privirile aţintite asupra vehiculelor. Deja, se puteau auzi comentarii, ceea ce însemna un punct câştigat. După consultarea lingviştilor, kaseul Ling se prezentă la şefii de echipe cu informaţiile adunate:

— Am stabilit mecanismele limbii şi un minim de cuvinte, raportă el. Băştinaşii îşi spun hari iar pe noi ne numesc galei. Cred că suntem fiinţe supranaturale, venite din cer. Au trimis ştafete către liderul lor dintr-un oraş mare, să anunţe sosirea noastră. Harii sunt crescători de vite, cultivatori de pământ şi meşteşugari. Nu am descoperit nicio profesie intelectuală printre ei.

Par paşnici, dar au arme pe care nu ni le-au arătat.

— Atât? întrebă Zaris.

— Până dimineaţă, vom completa dicţionarul limbii lor. Niciun har nu pare decis să plece la culcare.

— Bine, continuaţi! aprobă Zaris. Noi vom dormi cu schimbul, ca în stare de război.

Lingvişţii se întoarseră la mulţime. Un nou rând de alimente le fu oferit. Aceştia mâncară, conversând cu băştinaşii, în acelaşi timp. Stelele luceau umezi pe bolta curată iar lingvişţii continuau să discute cu băştinaşii. Abia către ziuă, se retraseră pentru o nouă rundă de consultări şi schimb de informaţii.

La răsăritul soarelui Sol, exploratorii ieşiră din transportoare. Ling îi anunţă pe comandanţi că putea să susţină orice conversaţie cu băştinaşii. Zaris îl luă în dreapta sa şi înaintă până în faţa masei de hari.

— Eu sunt Zaris şi am venit din cer, anunţă el prin intermediul lui Ling. Cine este stăpânul vostru?

— Zaris! Zaris! scandă mulţimea.

— Şi stăpânul de aici, din oraş?

Mulţimea vui câteva minute, schimbând replici rapide. În fine, humanoizii hari făcură o pârtie pe care înainta un bărbat îmbrăcat într-un fel de togă şi încălţat cu mocasini din piele prelucrată. Acesta ducea în mâna dreaptă un soi de sceptru

din metal, pe care erau gravate mai multe semne. Liderul local se opri la câţiva paşi de Zaris şi vorbi:

— Stăpâne galeu, eu sunt Kabis sclavul tău supus. Prin voinţa ta, eu conduc aceşti hari.

— Şi cine e mai mare peste tine?

— Regele narilor e puternicul Samel. Vă aşteaptă la fel de supus ca mine.

— E departe?

— E la jumătate de zi de călărie.

— Îl vom vizita. Nu avem gânduri rele. Vă vom face mult bine. Vă vom ajuta cu multe daruri.

— Nimeni care coboară din cer nu are gânduri rele. Strămoşi noştri de demult au mai primit oaspeţi din cer. Ne-au lăsat un dar pe care ţi-l va arăta Samel.

— Kabis, ne-ai putea da o călăuză, să ne conducă la Samel?

— Stăpâne Zaris, voi merge chiar eu.

— Nu ţi-e frică să mergi cu noi?

— Nu. Voi ne-aţi dat viaţă şi minte de oameni. Voi ne-aţi ridicat deasupra dobitoacelor necuvântătoare. Voi ne ascultaţi rugile, ne daţi ploaie la timp şi ne feriţi de molime. Voi sunteţi zeii cei buni din cer.

— Bine, Kabis. Pofteşte alături de noi, în acest transportor!

Harul nu înţelese ce însemna *transportor.* Însă îi urmă cu încredere. Zaris folosise dinadins cuvântul transportor, în limba alcoră, pentru a

nu lăsa harilor posibilitatea de a inventa un termen cu conotaţii mistice. Aşa îl sfătuise lingvistul său Ben: noile cuvinte trebuiau să pătrundă în vocabularul harilor direct în forma alcoră sau în limbile altor exploratori. Kabis îşi ocupă locul indicat, între Zaris şi conductor, îşi împreună mâinile cu degetele încleştate şi începu să murmure ceva. Lingvistul kaseu Ling, cel care pătrunsese cel mai bine limba harilor, luă loc în spatele lui Zaris, gata să traducă.

Comandantul expediţiei dădu ordinul de plecare. Autovehiculele se înşiruiră pe direcţia nord, în care se zărea un drum pietruit. Băştinaşii de pe marginea străzii ridicau şi coborau braţele, odată cu înclinarea corpului, în semn de salut. Ieşiră din oraş şi măriră viteza de deplasare. De ambele părţi ale drumului, se întindeau ogoare şi livezi lucrate bine. La trecerea coloanei de transportoare, băştinaşii izolaţi pe câmpuri, la muncă, cădeau în genunchi şi ridicau braţele către cer. Deja, ştirea despre coborârea zeilor din cer se răspândise în rândul lor.

Zaris profită de deplasare pentru a-l chestiona pe Kabis în amănunt despre modul de organizare şi funcţionare a societăţii lor. Pe această cale, află că harii erau organizaţi într-un imperiu întins pe întreaga zonă cultivabilă, de la ecuator spre polul nord. Casta nobiliară, în frunte cu regele, deţinea majoritatea bogăţiilor

ţării. Fiecare supus din castele inferioare poseda însă cel puţin o casă, un teren cultivabil, o turmă de vite sau un atelier meşteşugăresc. Viaţa fiecărei comunităţi decurgea fără fricţiuni deosebite, sub conducerea unui jude nobil, ajutat de un sfat al înţelepţilor. Harii posedau cunoştinţe ştiinţifice destul de modeste, care le permiteau să construiască clădiri, să prelucreze bronzul şi să confecţioneze mecanisme simple, pentru uzul meşteşugarilor. Toţi copiii învăţau să scrie şi să citească, chiar dacă proveneau din familii sărace, destinate muncilor brute. Regulile de cultivare a pământului, de creştere a vitelor şi de exercitare a unor meserii se învăţau pe de rost, încă din copilărie.

Lucru ciudat pentru o comunitate atât de inferioară: harii nu aveau religie închegată, nici multe mituri. Descoperiseră că anul de pe planeta lor avea 687 de zile şi era divizat în două anotimpuri, iarnă şi vară. În fiecare an, la mijlocul verii, sărbătoreau coborârea zeilor din cer. Singurul mit al harilor era despre aceşti zei atotputernici, care le vizitaseră străbunii şi promiseseră să se întoarcă. Singurele rugi, în caz de secetă, cutremure, molime sau alte necazuri, erau adresate acestor zei. Harii foloseau pluralul zei, scoţând, din când în când, în evidenţă unul, numit Molite. Rugile erau efectuate individual şi spontan, fără intervenţia unei clase sacerdotale. Mitul esenţial şi rugile

de invocare a zeilor se învăţau în familii şi se clarificau în şcoli. Credinţa oarbă în zeii lor şi lipsa oricărei frici de ei deosebeau pe hari de orice populaţie semisălbatică.

Când marele oraş al regelui Samel apăru în raza de vizibilitate, Zaris schimbă subiectul discuţiei. Pentru început, întrebă de ce oraşul nu era împrejmuit cu ziduri, împotriva agresorilor. Kabis rămase încurcat o bună bucată de timp în faţa cuvântului agresor. Ling îi explică pe îndelete ce înseamnă duşman, cum se duce o luptă între diverse grupări, cum se poate trăi din jaf. Kabis îl asculta atent, cu ochii săi indigo larg deschişi. Exploratorii aflară cu stupoare că harii nu cunoşteau lupta şi războiul. De când se ştiau, trăiseră după aceleaşi reguli. Aveau arme simple, de tipul suliţă, săgeată şi sabie, pentru apărarea de animalele sălbatice carnivore. Nu-şi imaginaseră că oamenii s-ar putea lupta între ei, pentru diverse motive.

— Harii sunt colonişti ai unei civilizaţii superioare, emise Zaris o ipoteză. Au fost aduşi din altă parte şi stabiliţi aici, cu reguli stricte de comportare paşnică. Dacă s-ar fi inspirat din natură, ar fi fost violenţi şi acaparatori, la fel ca fiarele.

— Dacă zeii îşi vor vizita din nou colonia, ce vom face noi? întrebă un explorator.

— Noi luăm planeta în stăpânire şi civilizăm populaţia, răspunse Zaris. Dacă o altă civilizaţie

va revendica harii şi planeta lor, vom negocia paşnic. Important e faptul că avem deja o planetă amenajată parţial pentru trai. Noi vom face-o să înflorească.

Şirul de transportoare se înscrise pe drumul de intrare în oraş. Mii de hari aşteptau în tăcere la marginea acestuia. În faţa lor, suita regală se remarca prin culorile vii ale togilor şi prin garda de călăreţi ce-o încadra. Vehiculele reduseră viteza, apoi opriră, la câţiva paşi de grupul de nobili. Zaris coborî încadrat de Ling şi Kabis. Ceilalţi comandanţi de echipaje i se alăturară şi făcură ultimii paşi care îi despărţeau de liderii hari pe jos.

Regele Samel se distingea de ceilalţi nobili prin tunica galbenă şi toga roşie. Pe cap, purta un coif metalic iar în mâna dreaptă ţinea un sceptru de bronz, cu măciulie de piatră roşie, probabil, preţioasă.

Zaris făcu încă un pas, ieşind din linia de lideri, cu Ling alături. Regele Samel îl imită. Cei doi ajunseră faţă în faţă şi se priviră în ochi. Zaris înţelese că Samel căuta pe figura lui trăsăturile specifice zeilor din sculpturi. Ca atare, îşi puse casca rotundă, cu vizoare mari, ca nişte ochi. Rămase aşa câteva secunde, apoi scoase casca, zâmbi regelui şi-i spuse:

— Eu sunt Zaris, stăpânul din cer. Te simpatizez şi te ocrotesc, rege Samel.

Regele se înclină adânc şi răspunse:

— Stăpâne Zaris, sol al lui Molite, viaţa noastră îţi aparţine. Porunceşte ce doreşti!

— Vreau să văd darul zeilor din vechime, ceru Zaris. El îmi va arăta cât de credincioşi i-aţi fost lui Molite.

Regele se întoarse şi făcu un semn. Mulţimea se desfăcu ordonată şi garda călare porni la pas, lărgind breşa.

Exploratorii începură să înainteze alături de Samel. Călcau pe un pavaj de piatră bine fasonată şi perfect curată. Clădiri din piatră gălbuie se înşiruiau pe ambele margini ale străzii centrale, largă cât un bulevard din lumile civilizate. Strada nu avea trotuare, probă că harii nu cunoşteau traficul auto sau cu vehicule cu tracţiune animală. Oameni cu copii de mână îi priveau de aproape, însă rumeni nu scotea o vorbă. Deşi semisălbatici, harii dovedeau disciplină şi bun simţ.

După câteva sute de metri, regele se opri în faţa unui stâlp şi ridică ambele braţe către cer. Zaris studie rapid situaţia, pentru a-şi adapta conduita funcţie de împrejurări. Stâlpul era gros cam cât un trup de om, înalt de circa zece metri şi confecţionat dintr-un metal lucios. În mod evident, era inoxidabil. În vârful lui, lumina un glob cu diametrul de circa jumătate de metru. Lampă cu lumină solară, raţionă Zaris rapid şi glăsui:

— Rege Samel, harii şi-au păstrat credinţa în

zeii cei buni, conduşi de Molite. Vă iau sub ocrotirea noastră pentru totdeauna.

Regele ridică sceptrul gravat cu însemne stranii şi i-l arătă cu mândrie:

— Harii n-au uitat niciodată semnele care vorbesc dăruite de zei.

Convingerea lui Zaris că avea de a face cu colonişti civilizaţi de alţi călători astrali se întări. Până şi alfabetul folosit de hari era un dar „divin”. Trebuie să se poarte ca un zeu autentic şi atotputernic. Îşi scormoni memoria după legende citite pe timpul şcolarizării în Alianţă, apoi rosti:

— Vă vom învăţa mult mai multe, rege Samel. O parte din zei vor rămâne cu voi pentru totdeauna. Nu va mai trebui să-i căutaţi în cer.

— Supusul tău îţi mulţumeşte, stăpâne Zaris!

Comandantul întoarse capul către liderii de echipaje care îi urmau. Îi măsură scurt şi se decise:

— Generale Daran, vă încumetaţi să rămâneţi cu kaseii pe această planetă? Condiţiile primare de viaţă sunt deja asigurate iar populaţia este ascultătoare.

Comandantul kaseu înaintă până lângă ei şi se prezentă direct regelui, în semn de acceptare a misiunii:

— Rege Samel, eu sunt zeul Daran, urmaş al lui Molite. Voi aduce mulţi zei din cer, cu trei păsări din metal. Vom rămâne alături de voi

pentru totdeauna, să vă facem daruri bogate şi să vă învăţăm multe lucruri.

— Sufletul meu se bucură să audă acestea, stăpâne Daran, replică regele. Vom munci cu sârg şi vă vom oferi roadele ţării noastre.

Pactul de stăpânire era încheiat. Zaris solicită regelui o ofrandă de fructe, cu gând s-o ducă pe astronavă. Samel dădu poruncă supuşilor şi aceştia plecară în grabă. Exploratorii rămaseră pe loc, în aşteptarea darurilor. Numai conductorii plecară înapoi, să-şi aducă transportoarele. Zaris şi Daran continuară discuţia cu regele. Kaseul îl instrui pe Samel cum trebuiau să se comporte supuşii săi la aterizarea astronavelor pe terenul de la sud de oraşul-capitală. Regele asculta vrăjit vorbele zeului Daran. Acesta le promitea noi soiuri de cereale, legume şi pomi, mult mai roditoare decât ale lor. Îi asigura că le va aduce ploaia exact când plantele vor avea nevoie de ea. Le povestea despre maşini minunate, care alergau mai rapid decât caii...

Ofrandele sosiră în cantităţi uriaşe. Exploratorii încărcară transportoarele până la refuz şi aşteptară sfârşitul discuţiei dintre lideri. Daran şi Zaris puseră câte o mână pe umărul regelui, asigurându-l că a doua zi, dimineaţa, zeii se vor întoarce cu păsările lor uriaşe. După aceasta, se urcară în transportor şi motoarele porniră. Mulţimea ridică lent braţele către cer,

apoi se înclină ca un lan de grâu sub bătaia vântului. Coloana de vehicule se formă din mers, pe direcţia din care veniseră. Zaris transmitea deja către navigatorii escadrei vestea că planeta Var era locuită de oameni deosebit de ospitalieri. O bucurie molcomă se cuibărise în sufletul său aspru. Aveau deja o planetă roditoare. Viitorul se arăta în culori optimiste.

Geneza vieţii geene (pământene)

Astronavele kasee salutară restul escadrei şi porniră către planeta Var. *Primii care şi-au găsit locul în lumea nouă,* gândi Zaris, privind în urma lor. Planeta Var, însoţită de cei doi sateliţi, strălucea în lumina soarelui Sol. Undeva, în faţă, nu prea departe, era însă planeta din visul său – Geea. Pentru prima dată în viaţa sa, Zaris crezuse în noroc şi botezase planeta cu acest cuvânt alcor. Acum, din centrala de comandă a *Şoimului,* comandantul aştepta să-şi vadă norocul cu ochii. Astrofizicienii îl anunţară că era o planetă caldă, cu activitate vulcanică intensă. *Dacă e caldă şi are destulă apă, vegetaţia va creşte luxuriantă,* luase Zaris partea pozitivă din informaţie. Un mic satelit fusese descoperit în preajma Geei şi acesta căpătă numele Selena. Escadra navigă direct către satelit, cu intenţia de a trimite sonde de explorare pe terenul

planetei.

A treia zi de la despărţirea de kasei, începură să curgă informaţiile despre Geea, din sondele trimise în explorare. Astrofizicianul Lasar se prezentă entuziasmat în faţa lui Zaris, să raporteze datele culese:

— Atmosfera e identică cu cea de pe Tamira, domnule comandant. Uscatul şi apa sunt în proporţii egale. Ambii poli sunt acoperiţi cu mici calote de gheaţă formată din apă dulce.

— Şi vegetaţia? întrebă Zaris.

— Asta voiam să vă spun: planeta e absolut virgină. N-a mai atins-o nimeni.

— Adică, nu are pic de floră şi faună?

— Exact! Vom acţiona ca demiurgii. Vom crea totul cum vrem noi.

— Nici măcar microorganisme? insistă Zaris.

— Nesemnificativ, raportă astrofizicianul. Geea e golaşă şi roşcată ca o portocală. Se roteşte în jurul axei sale într-o zi mai scurtă decât a noastră. În timp de 365,25 zile geene, planeta străbate o elipsă în jurul soarelui Sol, generând anotimpuri în ambele emisfere.

— Vreau să văd imaginile uscatului, ceru Zaris.

— Poftiţi! îi arătă Lasar imaginea holografică. Un continent mare, cu câte un continent mai mic în ambele părţi. Acestea par desprinse din el. Încă două continente mici, sub calotele polare.

— Deci, un continent mare s-a divizat în mai multe? vru Zaris să se asigure.

— Aproape sigur, răspunse Lasar. Probabil, din cauza plăcilor tectonice care apasă unele în altele, deasupra magmei încinse.

— Chiar atât de fierbinte e?

— Caldă şi plină de vulcani, domnule comandant. Ideală pentru organizarea de la zero.

— Mă aşteptam măcar la vegetaţie, murmură Zaris.

— Cine s-o fi dus pe Geea? Chiar dacă alţi exploratori au văzut planeta, s-au ferit s-o atingă, din cauza activităţii vulcanice.

— Da, vegetaţia nu putea apărea din senin, recunoscu Zaris. Vom avea mai mult de muncă decât kaseii de pe planeta Var.

— Avem însă condiţii mai bune, replică Lasar. Gravitaţia este aproape identică cu aceea din lumile varange.

Atmosfera ne permite să respirăm liber. Aceasta e lumea noastră, domnule comandant!

Zaris îi mulţumi astrofizicianului, apoi îşi scoase agenda electronică. Îşi aminti de opera vegherilor şi-şi spuse: *Dacă ci au putut transforma o planetă golaşă într-o grădină, putem şi noi*! *Suntem mai mulţi, mai bine motivaţi şi dispunem de material reproducător mai variat. Putem importa viaţă şi de pe planeta Var. Înainte, Zaris, înainte*!

Comandantul escadrei adună şefii de flotile în videoconferinţă şi le expuse problema franc:

— Nu avem nimic de explorat pe Geea. Atmosfera este perfect respirabilă, apele dulci sunt îndestulătoare, dar uscatul e complet gol. În apa oceanului planetar, trăiesc microorganisme şi alge unicelulare. Probabil, acestea au ajuns în ocean cu vreun meteorit. Nimeni n-a însămânţat floră şi faună pe această planetă. Noi trebuie să fim creatorii ei. Vă reamintesc exemplul vegherilor care şi-au creat flora şi fauna conform voinţei lor.

— Deci, aplicăm procedurile de geneză primară a florei şi faunei? întrebă regele Zigan.

— Întocmai, confirmă Zaris. Putem acţiona împreună, dintr-un singur loc. Putem să şi împărţim teritoriul uscatului între echipajele rasiale. Aveţi în faţă hologramа planetei Geea. Vă rog să vă exprimaţi opiniile!

— Dacă împărţim planeta, avem mai mari şanse s-o populăm rapid, argumentă Shang Di. Eu aş lua pentru echipajele mele zona de est a continentului central. Tragem la sorţi sau votăm?

— Eu revendic continentul din vest, anunţă Orejona. Îl mai doreşte cineva?

— Eu vă propun să oferim sirusanilor partea din sud a continentului principal, interveni Zaris. E bogat în zăcăminte de aur. Astfel, ne plătim obligaţiile de soldă pentru întreaga expediţie.

Cineva împotrivă?

— Nouă, kobizilor, ne-a rămas continentul fărâmiţat din est, observă Zigan. E la fel de bun ca şi celelalte. Îl luăm.

— Mikal, e rândul veganilor, îl atenţionă Zaris.

— Încă nu ştim dacă rămânem ori ne întoarcem, după ce ne facem provizii, răspunse comandantul flotilei vegane. Temporar, preferăm centrul marelui continent. Mă întreb însă ce v-a mai rămas vouă, varangilor.

— Ne-a rămas destul, îl asigură Zaris. Nordul şi vestul continentului central sunt la fel de atractive ca şi restul planetei. Cine ia jeranii rămaşi de la nasai?

— Eu nu! se apără Orejona. Deja, am câteva mii de mutanţi rovi. Am destule probleme cu ei.

— Mi-i poţi restitui, sugeră Zaris.

— Nu pot face asta. Unele orione sunt interesate de rovi. Vor să-i păstreze.

— Altcineva? întrebă comandantul.

Nimeni nu se arată interesat de cele câteva sute de uriaşi semisălbatici. Nu erau de încredere, gândeau ei. Încă erau fideli foştilor stăpâni nasai. Ca atare, Zaris se văzu nevoit să-i accepte în echipa sa de varangi. El nu se temea de ei. Dimpotrivă, observase că uriaşii jerani manifestau o frică superstiţioasă de el. Asta, probabil, pentru că le învinsese stăpânii nasai. Ei nu ştiau că aceştia fugiseră şi presupuneau că fuseseră lichidaţi.

Zaris reluă comunicarea cu şefii de flotile:

— Toţi savanţii noştri ştiu cum trebuie create flora şi fauna primară, încât să asigurăm lanţul trofic general. Nu ştim însă ce rezerve de materiale reproducătoare mai avem, după atacul nasailor. Vă propun să faceţi inventarul materialului reproducător vegetal şi animal, apoi să puneţi specialiştii să găsească soluţii de a popula rapid Geea. Estimez că rezervele de hrană de pe astronave se vor epuiza în circa zece ani geeni. Până la acea dată, trebuie să fim capabili să ne asigurăm necesarul de hrană şi alte materii prime din producţia de pe Geea.

— Construim oraşe după modelul nostru? întrebă generalul Omogo sirusanul.

— Fiecare echipaj rasial procedează cum crede de cuviinţă, îi răspunse Zaris. Noi, varangii, am hotărât să locuim în continuare pe astronave, până ce se vor stabiliza flora şi fauna. Vom muta pe pământ numai laboratoarele folosite de botanişti, biologi şi geneticieni. Ulterior, vom construi oraşe.

— Libertate deplină de acţiune, concluzionă Shang Di.

— Vă sugerez totuşi să vă alegeţi locurile de aterizare aproape de marile fluvii, încheie Zaris. Din această poziţie, puteţi porni ofensiva împotriva uscatului golaş.

Comandanţii de flotile dispărură aproape simultan din ecran. Zaris apelă comandanţii de

astronave varangi şi-i informă cu cele hotărâte. Toţi trecură la inventarierea materialului reproducător. În mai puţin de o zi geeană, urmau să atingă solul, să se simtă liberi în natura fără hotare vizibile. Călătoria în spaţiile strâmte de pe astronave le dezvoltase o teribilă sete de a trăi pe pământ, chiar şi în condiţii mai puţin civilizate.

*

Praful roşietic ridicat de aterizarea celor douăzeci şi şapte de astronave varange se risipea în vânt. Zaris admiră ordinea perfectă în care navele se aliniaseră de-a lungul râului ce curgea de la vest către est. Dacă faţă de ceilalţi expediţionari mai avea vreo rezervă, în varangi avea încredere deplină. Erau din rasa lui. Împărtăşeau aceleaşi credinţe şi obiceiuri. Mulţi mai participaseră la popularea unor planete deşertice.

După ce praful se aşează, oamenii năvăliră din astronave pe pământul roşcat. Deşi peisajul deşertic era dezolant, ei îl vedeau ca pe o izbăvire. Zaris îi lăsă să se bucure în tihnă. El îşi adună cei opt lideri varangi pentru sfat.

— Suntem în întrecere cu celelalte echipe rasiale, îşi începu el cuvântarea. Noi trebuie să reuşim primii, deoarece suntem cei mai numeroşi şi mai creatori.

— Ce facem cu jeranii? întrebă Roinar kaidul. Sunt o povară. Trebuie să-i hrănim, să-i păzim...

— Le dăm raţii de hrană pe doi ani şi-i exilăm mai la nord de jumătatea distanţei către pol. Le dăm şi material reproducător, să-şi creeze propriul habitat. Îi vor însoţi doi specialişti varangi, care îi vor învăţa cum să-şi formeze flora şi fauna necesare traiului. După doi ani, specialiştii se vor întoarce cu naveta, lăsându-i de capul lor. Bine?

— Despre ce ani vorbim? întrebă Gema megreza.

— Despre anul de aici, de pe Geea. Astăzi este ziua întâi a genezei primare. Ne vom număra anii funcţie de mişcarea Geei în jurul soarelui Sol. Puteţi însă păstra şi calendarele din planetele de origine, ca pe nişte amintiri frumoase.

— Şi ce facem în prima zi a genezei? se interesă Cucas din Dubhe.

— Ne împărţim teritoriul de pe cele două maluri ale fluviului, până la marea din răsărit. După aceea, ascultăm instrucţiunile specialiştilor şi trecem la creat flora şi fauna primară. Toată lumea munceşte ce este necesar, indiferent de specialitate sau funcţie. În primul rând, trebuie să ne facem grădini şi livezi, să ne asigurăm necesarul de hrană naturală. Aceasta este imaginea fluviului, până la mare. Am împărţit-o în opt părţi aproximativ egale. Vă rog să alegeţi!

Liderii varangi îşi împărţiră teritoriul în ordine.

După aceasta, Zaris preciză:

— În fiecare dimineaţă, întregul efectiv, cu excepţia gărzilor, pleacă cu navetele la muncă. Seara, toată lumea revine în tabără, la adăpostul astronavelor. Nu ştim dacă din spaţiu nu ne pândeşte niciun pericol.

Nu mai era nimic de discutat. Comandanţii de astronave varangi plecară la echipajele lor, să pună în practică cele hotărâte. Zaris ieşi pe punte şi ordonă unui luptător să-i aducă jeranii recuperaţi de la orioni. După aceasta, selectă cu grijă un botanist şi un biolog. Era suficient pentru nişte potenţiali duşmani. Alese şi o navetă mai veche, cu pilot kaid. Era gata să se debaraseze de musafirii nepoftiţi.

Uriaşii jerani se adunară grămadă pe punte, aruncând priviri înfricoşate. Printre ei, erau şi copii de diferite vârste, născuţi după capturare. Zaris îl chemă pe lingvistul Ben şi, prin intermediul lui, se adresă jeranilor:

— Aţi fost sclavi ai nasailor. Noi v-am tratat ca oameni liberi, însă prizonieri. Astăzi, vă eliberez şi vă ofer şansa de a duce o viaţă nouă. Vă dăm hrană pentru doi ani şi material reproducător, să vă cultivaţi pământul pe care vă trimitem. Doi specialişti de-ai noştri vor sta cu voi doi ani. Ei vă vor învăţa să cultivaţi vegetale comestibile şi să creşteţi păsări sau alte animale. Noi nu ne vom amesteca în treburile voastre.

— Ne trimiteţi la moarte, spuse unul din uriaşi

ce-şi asumase rolul de şef. N-am mai văzut niciodată un loc atât de pustiu.

— Vă trimitem în libertate deplină, îl contrazise Zaris. Nici noi nu avem condiţii mai bune de trai. Pământul va înverzi şi se va umple de animale numai prin munca noastră. Dacă munciţi, veţi trăi. Dacă nu vreţi să munciţi, veţi muri.

— Ne daţi înapoi armele luate la capturare?

— Nu! negă Zaris vehement. Nu aveţi nevoie de ele, deoarece niciun duşman nu vă pândeşte pe această planetă.

Jeranii se consultară între ei. După aceasta, începură să urce şovăielnic în naveta de mari dimensiuni. Se vedea clar că nu prea credeau în viitorul lor. Zaris rămase pe loc până ce naveta cu jerani dispăru în atmosferă. După aceasta, se întoarse către comandantul *Şoimului,* Belag, şi-l anunţă:

— Zaris alcorul e gata de instruire şi muncă.

— După dumneavoastră, domnule comandant! îl invită Belag.

În faţa astronavei *Şoimul,* erau adunaţi circa o mie de alcori şi mai mult de trei mii de rovi. Aceştia se înmulţiseră teribil pe timpul călătoriei. Nu lipsea nimeni, nici măcar copiii mai mari de opt ani. Aşa hotărâseră liderii varangi: toţi trebuiau să simtă efortul genezei.

Primul le vorbi astronomul. Acesta le explică faptul că, spre deosebire de planeta natală,

zona în care se stabiliseră avea patru anotimpuri şi nu două. Primăvara, vegetaţia înverzea şi se semănau majoritatea culturilor. În timpul verii, se coceau şi se recoltau mai multe legume şi fructe. Tot în acest anotimp, se mai puteau cultiva vegetale de toamnă. Majoritatea culturilor mari se maturau şi puteau fi culese toamna. În timpul iernii, ploua puternic sau chiar putea ninge, mai la nord, către locul în care fuseseră exilaţi jeranii. Le preciză faptul că, după calculele lor, Geea se găsea în ultima treime a primăverii. Din această cauză, zilele erau în creştere iar nopţile, în scădere. Specialistul le prezentă pe un ecran drumul anual al Geei în jurul soarelui Sol şi le marcă cele patru anotimpuri de câte nouăzeci şi una de zile. După aceasta, rosti solemn:

— E ziua întâi a primului an al genezei primare geene. În fiecare an, vom sărbători Ziua Genezei, în această zi. Ea va fi unică în calendar.

Cifrele indicate de astronom apărură pe ecranul pregătit din timp. Mulţimea aplaudă zgomotos. Astronomul ţinu să mai facă o precizare:

— Ziua de pe Geea e mai mică cu aproape două ore decât cea de pe planeta noastră natală, Tamira. În primele zile, veţi simţi un efort de adaptare a bioritmurilor vitale, însă acesta va dispărea în timp.

După astronom, urmă şeful echipei de botanişti. Acesta afişă pe ecran terenul repartizat alcorilor şi-l haşură într-o sută de dreptunghiuri numerotate, despărţite prin drumuri.

— Aceasta e zona din care vom începe crearea florei, explică el. Pe fiecare parcelă, va lucra câte o echipă formată din zece alcori şi treizeci de rovi. Ordinea lucrărilor e dictată de anotimp. Suntem cam în urmă, fapt pentru care, în primele zile, veţi amenaja grădinile de legume de vară şi de toamnă. Noi vă vom furniza seminţele şi îngrăşămintele organice adunate pe timpul călătoriei. Cei care veţi întâlni pietre veţi primi solvenţi pentru a le transforma în substanţe primare. Vom folosi pentru irigaţii apa din râu şi din lacurile interioare. Diseară, toţi trebuie să studiaţi modul de plantare a seminţelor ce vă vor fi repartizate. Nu ne putem permite să pierdem o singură sămânţă, deoarece stocul nostru a fost afectat de atacul piraţilor nasai.

— Şi după aceasta, ce urmează? întrebă Zaris.

— Veţi semăna iarbă şi alte plante perene de pe planeta noastră, pe spaţii întinse. Astfel, vom avea păşuni pentru erbivorele pe care biologii le şi cresc în incubatoare. Concomitent, veţi cultiva, pe suprafeţe mai restrânse, grâu, orz şi mei, toate de provenienţă alcoră. Abia după aceste lucrări, puteţi trece la semănarea

seminţelor de arbori, mai ales pe suprafeţele deluroase. Între timp, noi, botaniştii, vom produce în seră puieţi de pomi fructiferi, pe care îi veţi planta în partea a doua a toamnei. În următorul an, vom prinde ciclul vegetal de la capăt, astfel că vom putea cultiva toate soiurile de vegetale. Teoretic, fiecare echipă ar trebui să-şi termine de cultivat aria proprie în trei ani. Noi vă vom ajuta cu informaţii, în fiecare zi. Aveţi întrebări?

— Să trecem mai repede la treabă! propuse un alcor. Abia aştept să văd o frunză verde.

— Nu vă grăbiţi! interveni şeful echipei de biologi. Vă voi explica pe scurt ce facem noi. Am început incubarea materialului reproducător de păsări şi animale domestice, să ne asigurăm ouă, lapte, carne şi fire naturale. O echipă e pregătită să producă insectele polenizatoare pentru grădinile de legume. O alta va popula apele interioare şi marea cu material reproducător de peşti, moluşte, crustacei, batracieni şi reptile comestibile. Botaniştii ne-au pregătit deja alge şi microorganisme vegetale pentru hrana primilor produşi. În anii următori, după apariţia vegetaţiei, vom produce şi vom elibera în natură păsări şi animale sălbatice folositoare răspândirii seminţelor de plante perene, arbuşti şi arbori. Vom pune fauna la muncă, înţelegeţi? Fiecare echipă care are lacuri şi ape curgătoare pe parcela repartizată

poate apela la noi pentru material reproducător. Cu asta, am terminat pentru primul an.

Zaris înaintă până în faţa mulţimii şi vorbi în emiţătorul staţiei:

— Organizarea şi disciplina muncii ne va asigura un succes mai rapid. În câteva zeci de zile, vom obţine deja hrană vegetală naturală, de care organismele noastre au mare nevoie. Pentru aceasta, trebuie să vă împărţiţi în cele o sută de echipe, pe bază de rudenii şi simpatii. Fiecare echipă va primi maşini cultivatoare, îngrăşăminte, solvenţi şi pompe de irigaţii. Acestea vor rămâne la locul de muncă. În fiecare zi, vă veţi deplasa cu transportoarele la parcelele proprii iar seara veţi reveni la adăpostul sigur al astronavelor. Fiecare echipă îşi alege un şef care va ţine legătura cu mine şi comandantul Belag. Nu risipiţi timpul şi energia umană în zadar! Succes!

Mulţimea vui o clipă, se învălmăşi, apoi începu să se grupeze. Rovii erau chemaţi pe nume, după simpatii şi relaţii mai vechi. În mai puţin de jumătate de oră, echipele erau formate şi loturile atribuite. Singurii exceptaţi de la efortul de creere al florei şi faunei erau specialiştii din laboratoare, constructorii, gărzile înarmate şi cei doi comandanţi. Zaris simţea un soi de insatisfacţie pentru faptul că nu va putea atinge pământul, nu va planta cu mâna lui o sămânţă... Cineva trebuia să organizeze şi să conducă

aproape patru mii şi cinci sute de alcori şi rovi.

Tăcerea de miliarde de ani a Geei era sfâşiată de mii de zgomote. Exploratorii îşi scoteau motocultivatoarele şi transportoarele din pântecele astronavelor de transport. Botanişti îşi instalaseră un stand şi împărţeau seminţele în plicuri inscripţionate. Un teribil elan plutea în aer. Primele echipe porniră către parcele, pentru desfundarea solului. Zaris simţea că nu mai putea. Îl mânca mâna să intervină, să accelereze activitatea. Îl strigă pe Kasar, şeful echipei care avea prima parcelă de lângă râu. Acesta se prezentă, aşteptând ordine.

— Eu trag prima brazdă în pământul Geei, îi şopti Zaris, cuprins de un soi de febră.

Nu mai aşteptă încuviinţarea. Sări pe scaunul conducătorului de motocultivator şi-i încercă comenzile. Mai făcuse treaba asta, pe planeta Deira. Lăsă plugul şi discuitorul jos, răsuflă odată adânc, de plăcere şi porni. Solul roşcat şi nisipos din urma sa rămase într-o dâră lată şi netedă. Zaris calculă mental cam cât teren era necesar pentru grădina de legume şi duse prima brazdă până la capăt. Se întoarse tot aşa, într-o stare euforică vecină cu beţia. Alcorii şi rovii din echipa lui Kasar îl priveau de la capătul tarlalei. Zaris opri maşina şi sări jos, întrebând:

— Ce mai aşteptaţi? Alcorii, pe motocultivatoare! Rovii să ia sacii cu îngrăşăminte şi să le împrăştie, la pas! Mâine,

semănăm primele legume.

Echipa se apucă de lucru. Zaris şi Belag urcară într-un transportor şi plecară să-şi recunoască întreaga moşie. Estimaseră că, pentru geneza primară, ocupaseră cam o sută de mii de hectare. Un început modest, dar sigur. Zaris ştia, din explorările anterioare, că natura putea fi pusă în slujba oamenilor, prin procedee ingenioase. Important era să apară nucleul semincer din care să se răspândească viaţa vegetală.

Seara, când se întoarse în cabina sa, Zaris observă lângă uşă o salopetă albastră şi o pereche de cizmuliţe galbene, de teren. Deira citea preocupată instrucţiunile de semănat.

— Doamnă doctor, rosti el pe un ton glumeţ, ai ajuns la munca de jos?

Deira se întoarse cu faţa la el, strângând la piept un plic cu seminţe.

— Geneza vegetală mă fascinează, dragule. Am nimerit în echipa care va semăna roşii. Rovii vor întinde tubulatura de irigaţie iar eu voi mânui plantatorul mecanic. Mi-e teamă că nu voi trage rândurile drepte.

Comandantul alcor îşi admiră soţia. Deira îşi revenise perfect din boală. Ochii albaştri îi scânteiau vii şi întreaga figură exprima încântare. Îi prinse mâna dreaptă şi-i depuse un sărut pe palmă:

— Sărut mâna care oficiază minunea vieţii.

— Dacă ai şti, Zaris, cât jinduiesc după grădinile înflorite de pe planeta Hanab!

— Un pic de răbdare, iubita mea! în acest an, constructorii vor ridica adăposturi pentru păsări şi animale. Abia la anul, vor începe construcţia oraşului.

— Aici, lângă râu?

— Nu, iubita mea. Cam între dealuri şi munţi, la nord de zona cultivată de noi. Am găsit astăzi locul. Un râu cristalin de munte trece prin mijlocul lui, iar munţii îl străjuiesc la nord, ca o barieră împotriva vânturilor şi zăpezilor. Voi discuta cu proiectanţii şi arhitecţii planul viitorului oraş. Îi vom spune Tamira, în amintirea lumii din care am fost alungaţi.

— Nu te mai gândi la ea, Zaris! Aici ne vom creşte nepoţii şi strănepoţii. Aici e lumea noastră.

— Bine, înţeleapto! Mâncăm şi noi ceva mai deosebit, ca pentru prima zi în noua noastră patrie?

— O cină festivă, cu câte un pahar de amber, promise Deira şi plecă în sufragerie, să aşeze masa.

Zaris se lăsă pe un fotoliu şi închise ochii. Era fericit. Îşi găsise planeta din vise...

*

A doua zi dimineaţă, Zaris şi Belag verificară modul în care echipele se angrenau în rezolvară sarcinilor. După ce trecură în revistă principalii

artizani ai vieţii noi, luară o navetă şi plecară spre vest, să vadă cum se descurcau celelalte grupe rasiale. Zaris alesese anume orionii, deoarece Orejona îl anunţase că ocupaseră o zonă deosebit de caldă, în care puteau cultiva vegetale specifice zonei ecuatoriale de pe planetele lor. Era curios cum se descurca această comunitate formată în majoritate din femei.

La aterizare, cei doi lideri alcori descoperiră că Orejona alesese un platou brăzdat de un râu şi înconjurat de munţi către nord şi vest. Departe, către est, se zărea oceanul planetar, acoperit de o uşoară ceaţă. Întregul platou era invadat de oamenii care lucrau la desţelenirea pământului virgin. Numai câţiva constructori lucrau lângă astronave. Ridicau adăposturi pentru păsări şi animale, ca şi ei. Câteva zeci de copii se bălăceau în apa râului, scoţând ţipete zgomotoase.

Orejona îi întâmpină pe pământ, ca o stăpână:

— Bine ai venit în imperiul orionilor, Zaris! îl salută ea numai pe fostul comandant de escadră. Chiar ai avut fler când ai ales planeta asta.

— Am avut şi un pic de noroc, recunoscu Zaris. Cum merge treaba?

— Ca la noi în patrie. Începem cu plantarea legumelor şi a porumbului. Niciun orion care se respectă nu concepe să trăiască fără cartofi,

porumb, frunze de coca şi de tabac. Zona e foarte potrivită pentru portocali, mandarini, lămâi, bananieri, nuci de cocos... Sunt mulţumită că am ales bine.

Copiii ieşiseră din râu şi se adunaseră în jurul lor, numai în chiloţei. Priveau curioşi la noii veniţi, deoarece nu mai văzuseră alcori decât în filme. Ceva îi atrase atenţia lui Zaris şi-l făcut să privească pruncii mai îndeaproape. Figurile creolate, cu părul negru lucios şi ochi întunecaţi îi erau cunoscute. Era tipul rasial orion. Printre copii, însă, erau şi câţiva cu părul roşcat şi ochii deschişi, căprui către verde. O bănuială trecu prin mintea comandantului alcor.

— Aceştia nu sunt copii de orioni! exclamă el. Nu sunt nici de rovi.

Un zâmbet şăgalnic apăru pe faţa liderei orione:

— Ai ghicit, Zaris. Copiii de rovi se joacă separat, mai în amonte.

— Şi pruncii cu păr roşcat?

Orejona continuă să zâmbească:

— Ţi-am spus că femeile orione sunt pătimaşe şi lipsite de bărbaţi.

— Nu! negă Zaris dezvăluirea pe care femeia se pregătea s-o facă.

— Nu e nicio crimă, Zaris, îl linişti Orejona. Unele orione au făcut copii cu mutanţii rovi. Din această cauză, nu ţi i-am putut retroceda.

— Dar rovii sunt fiinţe inferioare! Au numai o

scânteie de raţiune.

— Sunt însă bine înzestraţi ca masculi, replică Orejona. Geneticienii mei spun că metişii vor căpăta însuşiri şi de la mame. Vor fi mai inteligenţi şi vor trăi mai mult. S-au smuls din starea de efemeri a taţilor.

— Dacă rovii n-ar avea raţiune dăruită de savanţii alcori, v-aş acuza de zoofilie.

— În ce calitate să ne acuzi, Zaris? Ai fost comandantul escadrei, pe timpul marşului. Acum, suntem simpli parteneri la popularea unei planete absolut virgine. Eu sunt singura în măsură să hotărăsc soarta orionilor şi a rovilor noştri.

— Eşti în stare să te declari împărătească...

— Chiar mă bate acest gând. Ar fi o răzbunare pentru faptul că pe planeta mea n-am avut niciun titlu nobiliar.

— Şi-ai născut şi tu un metis?

— Eu am soţ şi-mi păstrez rangul, Zaris. Le înţeleg însă pe orionele care şi-au luat bărbaţi rovi.

— Dar soţii lor sunt efemeri! Vor îmbătrâni şi vor muri în scurt timp.

— Şi? Văduvele îşi vor alege soţi tineri din rândul masculilor rovi sau dintre metişi. Creăm o nouă rasă, aici, în imperiul meu.

— Mai bine aţi perpetua orionii...

— Eu mi-am făcut datoria faţă de rasa mea. Am un băieţel. Acesta, îl trase ea de mână, din

grup.

Pruncul, nu mai mare de zece ani, era la fel de bronzat ca şi ceilalţi. Era bronzul lor natural, specific rasial. Purta brăţări de aur inscripţionate în limbajul orion, la ambele mâini. În rest, arăta la fel de sălbatic şi curios.

— Orejona, ascultă sfatul meu! o rugă Zaris. Instruieşte şi educă pruncii cu tot ce are mai modern civilizaţia voastră! Dacă îi slăbeşti din mână, se vor sălbătici.

— Nu ne purta de grijă, Zaris! Ştim noi ce trebuie să-i învăţăm pe copii. Acum se bucură şi ei, în mijlocul naturii. Nu au decât apă şi soare. Când vegetaţia va cuprinde acest platou, vor începe să ducă o viaţă normală.

— Procedezi cum vrei, Orejona. Mă bucur de progresele voastre.

— Aici, în dreapta, construim o ciupercărie. Pe voi nu vă tentează nişte miceliu? Am în cantităţi prea mari.

— Fie primit! acceptă alcorul. Cu ce v-am putea ajuta, în schimb?

— Ouă de ţestoase uriaşe aveţi?

— Suficiente.

— Am un lac potrivit pentru creşterea lor. Când vin să vă spionez şi eu, nu voi uita să-ţi cer.

— Vă dăm orice ne prisoseşte. Important este să înmulţim cât mai mult flora şi fauna.

— Şi oamenii, Zaris. Alcorii sunt obsedaţi de

muncă, încât nu se mai gândesc şi la plăcerile vieţii.

— Şi munca poate fi o plăcere, Orejona.

— Numai dacă faci ce-ţi place.

— Mai aveţi de învăţat verbul *trebuie,* o înţepă Zaris.

— Acest obsesiv *trebuie* nu-mi place la voi.

— Când vă va forţa nevoia, veţi căpăta şi voi această obsesie. Noi, alcorii, n-am avut condiţiile naturale deosebit de generoase, ca pe planetele orione. Am învăţat să ne facem de toate, mânaţi de imperativul *trebuie.*

— Fiecare rasă cu mentalităţile sale, rosti Orejona împăciuitoare. Mă duc să dau ordin să vă livreze miceliul. Dacă aţi şti ce delicatese de ciuperci vă dau!

Cei doi alcori rămaseră singuri cu copiii. Conversaţia se închega greu, deoarece numai câţiva cunoşteau limba Alianţei. *A şi început izolarea rasială,* gândi Zaris nemulţumit. *Metisarea visată de mine ar fi fost mult mai potrivită.*

Orejona se întoarse, la fel de zâmbitoare. Îi anunţă că oamenii ei au încărcat containerul cu miceliu pe navetă şi le mulţumi pentru vizită. Alcorii o invitară în tabăra lor, la orice dată aleasă de ea. Femeia îi asigură că nu vor scăpa de ea şi le atinse mâinile, de despărţire. Obiceiul de a atinge numai partea superioară a palmei, fără a strânge mâna, era strict orion.

Orejona începuse să se închidă deja în obiceiuri şi deprinderi rasiale. Asta gândi Zaris, însă nu spuse nimic. Urcară în navetă şi porniră înapoi, către teritoriul lor.

În urmă, Orejona, tot zâmbitoare, mângâie un copil pe părul creţ şi roşu ca arama. Minţise. Născuse şi ea un metis, dintr-o relaţie cu un mutant rov. O făcuse din pură curiozitate, dar descoperise că relaţia chiar îi producea plăceri neobişnuite. Aceasta o făcuse să-şi ia un concubin rov, pe lângă soţul orion.

*

— Au răsărit! auzi Zaris un strigăt puternic.

Se ridică şi ieşi din cortul transparent în care lucra. La mai puţin de o sută de paşi de el, oamenii din echipa lui Kasar se prinseseră de mâini şi ţopăiau ca nişte copii, strigând: Au răsărit! Au răsărit!

Comandantul alcor străbătu cu paşi mari distanţa până la tarla şi se aplecă să vadă. Şiruri lungi de mazăre se întindeau în faţa sa. Plăntuţele mai aveau încă ţărâna pe căpşoare.

— Şi salata! Şi ridichile de lună!

Zaris trecu de la parcelă la parcelă, fără a scoate un cuvânt. După aceasta, rămase încremenit în faţa minunii creaţiei. În imensul deşert roşcat, primele dâre de verdeaţă îşi făcuseră loc. Nu trecuseră decât vreo zece zile de la plantare. Îngrăşămintele, apa şi căldura solară îşi spuseseră cuvântul. Aproape fără să

realizeze ce făcea, Zaris scoase videotelefonul mobil şi-l apelă pe Roinar kaidul.

— Ziua bună, frate! îl întâmpină acesta.

— Au răsărit primele legume, şopti Zaris. Nici nu mai ştiu ce simt.

— Prin tabăra noastră se plimbă primii pui de găină, de raţă, de curcă şi de gâscă, îl informă Roinar.

— Asta nu se putea atât de rapid!

— Biologii noştri au pus o şarjă de ouă la incubator încă de la vederea sistemului solar. Au riscat şi-au câştigat întrecerea. În mai puţin de o sută de zile, vom avea carne naturală proaspătă.

— Felicitări, frate! Cu fiecare zi, îmi place tot mai mult aici.

— Mie-mi spui? Nu-mi mai pot opri oamenii din muncă. Visează deja grădini şi un oraş cum nu s-a mai pomenit.

— Şi-ai mei, Roinar. Vezi că spre est, aproape de mare, găsiţi marmură şi bazalt din belşug. Am explorat personal acea zonă.

— Mulţumesc, frate! Un oraş numai din marmură, cu bulevarde largi, din bazalt...

— Şi pe mine mă poartă gândul către un oraş, dar e încă prea devreme.

— Măcar arhitecţii şi proiectanţii să se apuce de lucru...

— Sigur, sigur. Ne mai întâlnim.

— La bună vedere, Zaris!

Alcorul închise telefonul şi privi din nou şirurile de plăntuţe. I să părea că creşteau sub ochii lui. Se întoarse agale la cortul lui de comandant şi începu să schiţeze un oraş pe calculator. Văzuse terenul şi gândise cum să-l organizeze mai bine.

*

La prima ploaie caldă, toţi rămaseră afară, s-o simtă. Rovii reveniseră la obiceiul lor de a purta numai un şort. Apa le curgea pe trupurile musculoase şi ei râdeau fericiţi. Nici alcorii nu mai păstraseră echipamentul de muncă standard, format din salopetă şi cizme din material impermeabil. Trecuseră la încălţăminte uşoară, pantaloni scurţi şi maieuri. Soarele puternic şi aerul curat îi înzdrăveneau cu fiecare zi. Munca simplă le producea o oboseală plăcută şi le asigura un somn adânc, odihnitor. Majoritatea se mutaseră în corturi, în jurul astronavei. Astfel, seara adormeau cu privirile aţintite către bolta înstelată. Departe, către nord de zenit, se zărea lumea din care plecaseră. Se legănau în amintiri şi adormeau cu gândul la ce aveau de făcut a doua zi.

Zaris înainta prin ploaia deasă într-unul din puţinele aeromobile luate în astronava de transport. Zbura la joasă înălţime, să poată vedea cât mai bine roadele muncii lor. Întinsele câmpuri cultivate cu grâu, orz, mei şi floarea soarelui, de un verde viu, îi încântau ochii. Tarlalele de legume se întindeau ordonate pe

fiecare parcelă. Deja, mâncaseră din primele legume şi zarzavaturi, cu o satisfacţie ieşită din comun. Cea mai mare parte din recoltă fusese oprită însă, pentru producerea de seminţe. Iarba semănată recent nu răsărise încă, dar mult nu mai era. Ploaia venise exact la timp, s-o ajute să umple dealurile şi văile. Oamenii munceau prin ploaie la plantat seminţe de arbuşti şi arbori. Căutau să profite de această umiditate naturală. Într-adevăr, par obsedaţi de muncă, gândi Zaris. Vom învinge deşertul şi vom ridica vegetaţia până pe culmi de munte.

Către nord, ploaia încetase şi se arătase soarele. Zaris făcu un ocol larg şi ateriză pe malul unui lac, unde observase mai mulţi alcori şi rovi strânşi grămadă. Sosirea lui îi făcu să se retragă în poziţii respectuoase.

— S-a întâmplat ceva? întrebă comandantul alcor.

— Peşti, îi răspunse un alcor. Primii peşti.

Zaris se apropie de malul lacului şi privi. Într-adevăr, câţiva peştişori cam cât degetul mic fulgerau de colo, colo, prin apa curată.

— Încă o victorie, comentă Zaris pozitiv evenimentul. În doi-trei ani, vom avea carne naturală din belşug. Ce semănaţi aici?

— Salcâmi, fagi, stejari, frasini, ulmi... Printre ei, seminţe de măceş şi zmeură.

— Acum e mai greu. La anul, vom produce puieţi şi-i vom planta eşalonat. În zece-

cincisprezece ani, pădurea se va ridica. Vom putea-o popula cu primele păsări şi animale sălbatice.

Nimeni nu-i comentă spusele, însă Zaris citi pe feţele lor determinarea. Erau hotărâţi să îndeplinească fiecare lucrare în termenul stabilit. Numai alcorii şi rovii lor erau în stare de o asemenea tenacitate.

Comandantul se întoarse la aeromobil şi plecă mai departe, către munţi. Voia să-şi vadă din nou locul de taină. Opri pe o colină semicirculară, orientată cu faţa către sud. Coborî şi începu să-şi facă planul. Vârful colinei, până către munţi, trebuia împădurit împotriva vânturilor de nord. Oraşul pentru alcori avea să fie în formă de amfiteatru, cum văzuse la vegheri. Rovii puteau să-şi facă adăposturi lângă primele culturi, de-a lungul râului. Zaris vedea oraşul său ridicându-se. Casele cu grădini mari, de o parte şi de alta a râului peste care treceau poduri arcuite. Bulevarde largi, cu mulţi pomi pe margini. Şcolile, universitatea, spitalul, palatul guvernamental... Către est, astrodromul, mai departe de oraş, să nu-l polueze. Spre nord, minele şi uzinele, exact la limita munţilor. În faţa oraşului, parcuri, livezi şi vii, cât vezi cu ochii.

Zaris nu se mai sătura să viseze, în faţa solului golaş. Tamira se va naşte din nou, pe această planetă, murmură el. Se desprinse cu

greu din loc şi urcă în aeromobil, pornind spre sud, către tabăra alcorilor. Era decis ca, în timpul iernii, să mobilizeze arhitecţii şi proiectanţii la împlinirea visului său.

*

Către miezul verii, Zaris fu invitat de generalul Omogo în tabăra sirusană. Înainte de aceasta, mai schimbaseră mesaje prin videotelefon, interesându-se de progresele fiecăruia. De data aceasta, însă, generalul sirusan insista să vină în persoană, pentru a-i arăta ceva grozav. Zaris acceptă şi-şi pregăti plecarea în grabă. Îl lăsă la conducere pe Belag şi-şi alese o navetă rapidă, de mici dimensiuni, cu echipaj redus. Numai pilotul, doi cercetători şi doi luptători îl însoţeau. În această formaţie, aterizară în tabăra sirusană. Primul lucru pe care îl observă Zaris era şocant: patru sirusani complet dezbrăcaţi, cu trupurile pline de răni, zăceau în soarele fierbinte, legaţi de nişte stâlpi metalici înfipţi în pământ. Toţi păreau epuizaţi, în pragul leşinului.

Generalul Omogo le ieşi în cale cu faţa strălucind de bucurie abia reţinută. Îi salută ceremonios, în stilul său de mercenar şi-i invită în astronavă, la răcoare. Zaris apucă să observe că vegetaţia din jur creştea în dezordine, mai mult datorită căldurii şi ploilor, decât muncii sistematice. Îl urmă pe Omogo în cabina sa, cu gând să-l sugestioneze să se apuce de treabă serioasă. Generalul negru nu-i dădu însă timp

de conversaţie. Îl conduse în faţa unei stive de vreun metru cub şi-l întrebă direct:

— Comandante Zaris, am făcut bine că nu te-am ascultat?

— Nu era cazul să mă asculţi. Am fost comandant până la atingerea Geei. Pe planetă, fiecare pe cont propriu...

— Şi ce zici de ce vezi?

Zaris luă un lingou din stivă şi-l cântări în palmă. Era greu şi strălucea misterios.

— Aţi găsit aur...

— Cel mai pur văzut de mine vreodată, comandante. Nici n-am făcut eforturi deosebite pentru a-l obţine. Numai zece la sută din efectiv a lucrat la mină şi la topitorie. Restul au dezvoltat vegetaţia, conform indicaţiilor tale.

— Şi nu e bună vegetaţia?

— Aurul e mai valoros. Aceşti munţi sunt plini de aur. Vom deveni cei mai bogaţi oameni din galaxie.

— Felicitări! Nu uita însă că, după ce veţi termina stocul de alimente concentrate, va trebui să mâncaţi ceva!

— Vom produce plantele şi animalele planificate, comandante. Suntem ajutaţi şi de climă. Aici e cald continuu şi plouă frecvent. Negoţul cu aur, însă, ne va asigura produse din toate celelalte tabere. S-a mai apucat cineva de minerit şi topitorie?

— Din câte ştiu, nu, răspunse Zaris. Într-

adevăr, sunteţi cel mai bogat om de pe planetă.

Figura sirusanului se destinse într-un zâmbet larg de satisfacţie.

— Comandante, vă propun o afacere.

— Să auzim!

— Cumpăr două mii de rovi, să lucreze în locul nostru la plantaţii. Plătesc în aur.

Zaris îl cântări câteva clipe din ochi. Nu glumea. Chiar voia să-i exploateze rovii, să muncească în locul lor.

— Măcar femeile voastre ar putea munci la creat vegetaţia şi animalele, răspunse Zaris.

— De ce să muncim, dacă am avut acest noroc? Tu ni l-ai dat, Zaris. Eu nu uit că tu ne-ai ales locul.

— Munca face bine oricui...

— Noi am prefera să ne limităm la extragerea aurului. Aici pot creşte cele mai pretenţioase vegetale, Zaris. Portocali, mandarini, bananieri, arbori de cafea, migdali, smochini, curmali...

— Îţi fac o contraofertă, general Omogo.

— Te ascult.

— Facem schimb de produse. Vă dăm vegetale care cresc numai la noi şi voi ne daţi din vegetalele specifice acestei zone.

— Şi rovii?

— Sunt produsul muncii savanţilor noştri. Nu-i dăm.

— Dar i-aţi dat Orejonei câţiva!

— Am fost forţaţi de împrejurările

transportului. Ai observat că i-am ceru înapoi?

— Păcat că nu te interesează aurul! oftă Omogo dezamăgit.

— Poate mai târziu, după ce ne construim oraşul. Acum, luptăm să ne asigurăm mediul natural de trai.

— Aşa te vreau, Zaris! Afacerea rămâne deschisă.

— Rămân deschise ambele afaceri. Produceţi legume şi fructe cât mai rapid! Noi venim cu produse la schimb. Ulterior, discutăm şi problema aurului.

Omogo aprobă din cap şi deschise uşa. Terminase ce avea de spus. Porniră împreună către navetă. Zaris continua să-l sugestioneze pe liderul negru să intensifice cultura plantelor şi producerea de animale în incubatoare. Aşa, discutând, ajunseră în dreptul celor patru răstigniţi.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii aceştia? întrebă comandantul alcor.

— Scursuri din rândul personalului auxiliar! rosti Omogo cu dispreţ. Avem cele mai frumoase femei de pe planetă şi ei întreţin relaţii sexuale între bărbaţi.

— Homosexuali?!

— Aşa le spune ştiinţific. I-am pedepsit cu biciuirea şi stâlpul infamiei, pentru trei zile.

— Numai atât?

— Ce-ai vrea să fac? Să-i omor?

— Aceasta este pedeapsa obişnuită în Alianţă, pentru homosexualitate.

— Sunt oameni de-ai mei...

— Nu sunt oameni, ci bestii lipsite de conştiinţă, voinţă şi sentimente umane! replică Zaris înrăit. Ucide-i!

— Nu pot. Sirusanii nu se ucid între ei niciodată.

Zaris strigă unul din luptătorii săi şi-i arătă pedepsiţii:

— Dezintegrează-i!

— Comandante, nu te grăbi! încercă Omogo să-l oprească. N-ai niciun drept asupra oamenilor mei.

— Trebuie, Omogo! şuieră Zaris enervat. Dacă nu-i ucidem, vor răspândi acest viciu îngrozitor. Asta vrei?

Generalul Omogo şovăia. Zaris repetă ordinul pentru luptătorul alcor. Acesta îşi reglă razerul pentru incendiere şi-l îndreptă, pe rând, către cei patru păcătoşi. Aceştia se aprinseră şi începură să ardă. Urletele de durere izbucniră din gurile lor. O mulţime de sirusani se îngrămădi să vadă ce se întâmpla. Zaris profită de zăpăceala generalului Omogo şi le vorbi:

— Aceasta este pedeapsa pentru animalele perverse cu chip de om. Ţineţi minte acest exemplu şi aplicaţi aceeaşi pedeapsă, ori de câte ori apar asemenea cazuri! Astfel, veţi respecta legile vieţii universale şi vă veţi feri de

un viciu cumplit de urât şi înjositor pentru fiinţa umană.

Sirusanii priveau înmărmuriţi la cele patru torţe urlătoare. Zaris ridică braţul drept întins, în obişnuitul salut sirusan, apoi se întoarse şi urcă în navetă. Aceasta ţâşni ca o rândunică spre cer. În urma lui, generalul Omogo profită de situaţie şi institui pedeapsa capitală pentru homosexualitate. Exploată exemplul dat de alcori pentru a-şi întări autoritatea în rândul mercenarilor săi.

În timp ce se îndrepta spre tabăra sa, lui Zaris îi veni ideea să facă o escală la vegani. Schimbase cu ei informaţii şi soluţii. Era convins că orgolioşii vegani îl simpatizau numai pentru că era căsătorit cu Deira şi avea un fiu de la ea. În ziua când se născuse Ragnar, echipajele vegane sărbătoriseră ca şi cum un prunc de-al lor ar fi văzut lumina zilei. Ca atare, Zaris îl apelă pe Mikal prin videotelefon. Figura veganului, aspră şi rasă perfect, apăru pe ecran, rostind:

— Voie bună, Zaris!

— Bine te-am găsit, Mikal! Voi trece pe deasupra voastră, către nord.

— Ai fost la sirusani, ghici veganul.

— Am fost. Mă opresc o clipă şi la voi?

— Mai încape vorbă? Tu eşti oricând bine venit.

— Atunci, cobor.

— Te aşteptăm.

Comandantul alcor dădu ordin pilotului să ia direcţia către tabăra vegană, apoi îl anunţă pe Belag că va reveni între alcori abia seara târziu.

*

Încă din aer, Zaris admiră ordinea strictă a veganilor. Parcelele lor înverzite se aliniau ca nişte pătrăţele matematice. Corturile de locuit erau într-o ordine fără cusur. Malul fluviului pe care locuiau era acoperit cu iarbă deasă ca peria. *Veganii au disciplina în sânge,* gândi Zaris. *Păcat numai că sunt atât de reci sentimental*!

Pilotul ateriză în locul marcat de gazde, ghidat de indicaţiile unui supraveghetor de la sol. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării în această tabără. Comandantul coborî însoţit de cei doi cercetători ştiinţifici. Mikal, împreună cu primul lui înlocuitor la comandă, Gyre, îi aşteptau nemişcaţi, lângă o mică livadă de citrici pe rod. *Iar ne-au luat-o alţii înainte,* gândi Zaris, în timp ce-i saluta pe cei doi vegani. Mikal îi surprinse privirea îndreptată către livadă şi-i explică:

— Am avut lămâi, mandarini şi portocali pe rod, în seră. Când i-am transplantat în pământul Geei, au luat un avânt nemaipomenit. Dacă vreţi, vă dăm şi vouă câte cinci exemplare din fiecare specie.

— Mulţumesc, frate! îi răspunse Zaris. Din păcate, citricii nu vor rezista pe timpul iernii din

zona noastră.

— Chiar atât de frig va fi?

— S-ar putea să şi ningă.

— N-ai ales cea mai bună zonă pentru varangi, Zaris.

— În calitate de comandant, trebuia să dau exemplu. Vom popula zona noastră, apoi vom circula pe întreaga planetă. Metisarea ne va transforma într-o singură rasă.

— Mă îndoiesc. Shangii, sirusanii şi orionii nu sunt deloc predispuşi la metisare.

— Toate la timpul lor, Mikal. Viaţa îşi va spune cuvântul. Vom forma o singură rasă, cu un singur guvern şi o singură capitală.

Veganul nu-i răspunse. Îi conduse sub un umbrar colorat şi le turnă câte un pahar de amber. Îi invită să ia loc, să bea un pahar de bucuria revederii.

Zaris îşi luă paharul şi-l ridică, în semn de salut. Gustă din el, apoi privi la câţiva copii adunaţi în faţa unui ţarc de păsări plin de pui de diferite specii.

— Aţi făcut minuni aici, aprecie el.

— Am lucrat conform planului, Zaris. Specialiştii mei n-au scăpat din vedere nici cel mai mic viermişor, cea mai mică insectă, cea mai rară plantă perenă din flora noastră.

— Înseamnă că vreţi să rămâneţi aici?

— Dorinţele sunt împărţite, Zaris. Unii vor să ne întoarcem în lumea vegană, de îndată ce ne

vom reface proviziile pentru drum. Alţii au prins drag de această planetă.

— Vă clarificaţi voi, cât lucraţi la organizarea cadrului natural necesar aprovizionării cu alimente. L-ai întâlnit pe Omogo?

— Nu. Ce face?

— Aur. Are deja vreo tonă. Vrea să cumpere produsele muncite de alţii.

— Al naibii mercenar, la ce s-a gândit! Exploratorii mei cutreieră munţii după galgor. Sunt îngrijorat că n-au găsit.

— Vor găsi, îl încurajă Zaris. Această planetă ascunde comori nebănuite.

— Voi căutaţi minereuri?

— Nu, Mikal. Noi ne-am limitat la cultivarea unei porţiuni cât mai mari din teritoriul nostru. Am instalat centrale eoliene, deoarece avem vânturi potrivite. Energia solară şi eoliană ne asigură tot necesarul, astfel că nu cheltuim galgor decât pentru deplasări.

— Cum vezi, la noi nu bat vânturi. Avem însă temperaturi mari şi zile lungi. Producem suficientă energie solară pentru lucratul pământului şi consumul nostru. Trebuie să irigăm continuu, mai ales noaptea, deoarece e foarte cald şi plouă foarte rar.

— În schimb, vegetaţia e luxuriantă. Îmi aminteşte de planeta Hanab.

— Veganii nu pot trăi fără vegetaţie. Până şi flori am pus, le arătă Mikal o grădină din spatele

adăpostului. Biologii mei incubează ouă de păsări specializate în răspândirea seminţelor.

— Puneţi natura la muncă şi ea vă va răsplăti...

O tânără vegană îmbrăcată numai în şort şi bluză se prezentă cu o tavă plină cu căpşuni.

— Gustaţi din producţia noastră! îi îndemnă Mikal. Nici în lumile vegane n-am întâlnit căpşuni atât de mari şi parfumate.

Oaspeţii se înfruptară cu poftă din hrana naturală. Într-adevăr, căpşunile erau delicioase. Mikal le povesti pe îndelete despre realizările lor. Nu erau deloc puţine. Veganii munceau ordonat, ca nişte roboţi bine programaţi. Foloseau roboţii numai pentru munci deosebit de grele, deoarece ei nu aveau rovi.

Către seară, Zaris îşi luă rămas bun de la gazde. Veganii încărcară în navetă un container cu citrice şi căpşuni, pentru simpatizanţii lor din tabăra alcoră. Un ultim salut şi săgeata ţâşni către cerul serii. Deasupra, stelele începuseră să licărească. Zaris nu le aruncă nicio privire. Nu mai avea timp de ele. Problemele pământene îl acaparaseră cu totul.

*

Zaris găsi tabăra sa adormită. El însă nu avea chef de somn. Drept urmare, intră în cortul în care îşi instalase biroul şi-şi porni calculatorul, cu gând să se mai joace de-a construcţia oraşului său. Găsi însă un mesaj de la Sidin,

biologul care îi însoţea pe jerani. Acesta îl informa că uriaşii munciseră foarte disciplinaţi, încât îşi terminaseră însămânţările planificate. Îşi amenajaseră şi adăposturi pentru iarnă, în grotele munţilor din apropiere. Sidin îi organizase pe clanuri şi numise un şef peste ei, Vale. Puteau răspunde la orice comandă...

Comandantul alcor rămase pe gânduri. *E uşor să-ţi faci duşmani,* cugetă el. *De ce n-aş face din jerani prieteni*? *În definitiv, semisălbatici cum sunt, au însuşiri humanoide. Trebuie să le arătăm că ne pasă de ei.* Zaris îşi porni agenda electronică şi începu să noteze materialele ce trebuiau trimise jeranilor chiar a doua zi, cu o navetă. Câteva valuri de pânză şi de stofă... Maşini de cusut... patru centrale eoliene şi zece celule solare... Câteva sute de păsări vii, să le înmulţească... Salopete matlasate pentru iarnă... Aici, se opri. Alcorii nu aveau îmbrăcăminte şi încălţăminte atât de mare. *Să şi le facă singuri*! îşi spuse Zaris şi continuă să noteze. Un val de piele sintetică şi altul de blană artificială... lanterne cu acumulatori... Medicamente pentru boli produse de frig... Icre fecundate şi pui de ţestoasă comestibilă...

Lista era foarte lungă. Alcorul o reciti, adăugă câteva produse şi notă promisiunea că, în primăvară, le vor livra miei, iezi şi viţei de prăsilă. Era mulţumit. Îi trimise lui Sidin mesajul, să aştepte naveta de transport. După aceasta,

merse pe deplin uşurat la culcare. Făcuse o faptă bună şi simţea efectele ei.

*

Din cauza însămânţărilor târzii, alcorii recoltară ovăzul, secara, grâul, meiul şi floarea soarelui abia către sfârşitul verii şi începutul toamnei. Era o recoltă nesperat de bogată, care le-ar fi permis să treacă toţi la hrană naturală. Zaris se arătă însă neînduplecat. Opri cea mai mare parte din produse pe post de seminceri, pentru mărirea suprafeţelor cultivate anul următor. Restul luă calea consumului uman şi aviar. Deja, în adăpostul pentru păsări, mişunau câteva mii de găini, bibilici, raţe, gâşte şi curci. Tot pentru reproducere şi acestea. Biologii le promiseseră că, la finele iernii, le vor scoate din incubatoare câteva sute de viţei, iezi şi miei de prăsilă. Atât putuseră produce, din ovule fecundate, în primul an. Era mai mult decât nimic. Animalele lăsate la păşune se puteau înmulţi pe cale naturală. În zece ani, alcorii puteau avea cirezi şi turme de sute de mii de capete. Rovii păstori nu se puteau plânge de lipsă de activitate.

Zaris gândea la toate acestea, visând cu ochii deschişi. Îşi îndeplinise planul, deşi nu acţionase deloc în direcţia mineritului şi tehnicii. Era un timp şi pentru acestea. Crearea naturii primare conta cel mai mult, în viziunea sa. Ochii i se întoarseră pe planul de plantat livezi dat spre

aprobare de botanişti şi pomicultori. Parcele din stânga grădinilor de legume se întindeau asemenea unui oraş, cu alei largi şi poteci mai strâmte între ele. Cireşi, vişini, caişi, piersici, migdali, meri, peri, pruni, gutui. Botanişti scoseseră din seră, în aer liber, aproape jumătate de milion de puieţi fragili, nu mai mari de o şchioapă. Sperau să se aclimatizeze la natura geeană, deoarece fuseseră produşi din seminţe furnizate de varangii din sistemul solar Megrez, care aveau o planetă cu anotimpuri similare celor de pe Geea.

Videotelefonul clipoci scurt şi Zaris apăsă clapa de acceptare a convorbirii. Figura antipatică a lui Shang Di apăru pe ecran.

— Ce faci, alcorule? întrebă acesta, fără vreun salut introductiv.

— Bine, răspunse Zaris scurt. Suntem în grafic cu lucrările.

— Dar galgor ai găsit?

— Nici n-am căutat. Ne-am concentrat eforturile pe crearea lanţurilor naturale.

— Eu am găsit. Sunt singurul care extrage deja minereu de galgor.

— Felicitări! Vă putem ajuta cu ceva?

— Nu, Zaris. Am nimerit o peninsulă mare cât un continent. Clima este cât se poate de favorabilă culturilor din zona caldă. Avem de toate. Vrei nişte orez de sămânţă?

— Şi ce vrei în schimb?

— Ovule fecundate de reptile comestibile.

— Broaşte ţestoase?

— Nu. Reptile erbivore mari, pentru carne. Am cu ce le hrăni.

— Nu-i încă timpul potrivit să punem la incubator astfel de ovule. Reptilelor mari le trebuie vegetale de junglă. Poate peste vreo treizeci de ani.

— Eu le pot creşte acum. Numai voi aveţi astfel de ovule. Dau cât vrei.

— Nu putem afecta vegetaţia abia crescută, Shang Di. Dacă vrei, vă dau ovule de babuline şi bovine. Bivolii şi vacile ar fi tocmai potrivite pentru zona voastră. Obţineţi lapte şi carne.

— Fie! acceptă negustorul. Îţi trimit o navetă cu orez, varză, ceapă, usturoi, gulii... Vreau câte o mie de ovule de fiecare specie.

— Pact încheiat! rosti Zaris hotărât să scape mai rapid de shang.

— Femeile voastre nu vor mătăsuri naturale? începu Shang Di o nouă rundă de negociere.

— Nu! răspunse Zaris sec. Ele umblă îmbrăcate la fel ca noi.

— Păcat! îţi făceam o ofertă bună. Dar nişte diamante veritabile, aduse din minele pegasiene?

— Nici. Bijuteriile nu fac o femeie nici mai frumoasă, nici mai inteligentă, nici mai sănătoasă.

— Eşti pornit împotriva mea...

— Nu, Shang Di. Pur şi simplu, sunt acaparat de sarcini. Clima din zona noastră este mai puţin blândă, aşa că trebuie să muncim mai mult.

— Noroc de noi, rânji shangul. Soarele şi ploile dese muncesc în locul nostru. Dacă ai şti ce recolte am făcut în delta fluviului!

— Bănuiesc. Rămâne cum ne-am înţeles?

— Mâine îţi trimit naveta. Să nu mă înşeli! Vreau material reproducător de cea mai bună calitate.

— Nici nu avem de alt fel, îi replică Zaris rece şi închise.

Shang Di îl călca pe nervi. Firea lui profitoare era atât de evidentă, încât era mai bine să se ţină departe de el. Spre deosebire de Shang Di, regele kobizilor, Zigan, manifesta o modestie şi un bun simţ care îi trezea respectul. Micuţii kobizi îl informau periodic cu realizările lor. Deşi nu dispuneau de mijloace tehnice la nivelul alcorilor, îşi terminaseră de cultivat prima porţiune din continentul lor subţire şi fragmentat. E drept că fuseseră ajutaţi şi de climă, deoarece se stabiliseră în zona ecuatorială.

Zaris îl alungă din minte pe Shang Di şi-şi reluă agenda de muncă. Ce *trebuie făcut în perioada următoare, încât să folosim la maxim ultimele zile de toamnă*? se întreba el. Îşi notă să trimită echipa de geologi în munţii din nord,

pentru prospecţiuni. Proiectanţii şi arhitecţii trebuiau duşi la locul viitoarei capitale. Astfel, în timpul iernii, puteau să-şi facă toate calculele şi schiţele noului oraş. Constructorii trebuiau să înceapă ridicarea adăposturilor pentru rovi. Şi mai rămânea plantatul pomilor din prima serie... Zaris lucra înainte, cu fruntea încruntată de griji. Voia să compenseze prin muncă lipsa unor condiţii climatice mai bune.

*

De câteva zile, ploua continuu. Ploaia rece, de sfârşit de toamnă, îi prinsese pe alcori la începutul plantatului de pomi. Niciunul nu dezertă de la datorie. Învăluiţi în pelerine, ca în sezonul ploios de pe planeta natală, bărbaţi, femei şi copii plantau manual pomii în dâra trasată de motocultivator. Frigul le trecea prin mănuşile de pânză groasă, îngheţându-le mâinile. Nimeni nu se plângea, însă. Toţi lucrau cu o încrâncenare vecină cu lupta. Chiar şi Zaris plantă câteva şiruri de meri în tarlaua lui Kasar, cel mai apropiat şef de echipă. Comandantul alcor mângâia fiecare plăntuţă şi-o ruga în gând să se prindă neapărat.

— Cam cât din deşertul nostru am învins până acum, domnule comandant? îl întrebă Kasar.

Zaris îşi frecă palmele de pământ şi făcu un calcul. Compară porţiunea smulsă deşertului cu întreaga suprafaţă repartizată alcorilor.

— Cam o parte dintr-o sută de mii, răspunse

el. Cea mai grea, însă. Geneza primară. În geneza secundară, vom fi ajutaţi şi de natura deja creată.

— E îngrozitor de mare deşertul, comentă Kasar. Ar trebui să ne limităm la necesităţile noastre de trai.

— Şi generaţiile viitoare? îl întrebă Zaris. Acum, suntem o mie două sute treizeci şi şapte de alcori. Vom ajunge o naţiune de câteva sute de milioane de persoane, în următoarele milenii. Noi trebuie să punem baza pentru viitorul fericit.

— Suntem o generaţie de sacrificiu...

— Nu simţi bucuria supraomenească a creaţiei primare? îl întrebă Zaris. Noi creăm şi dezvoltăm viaţa pe un pietroi golaş. Suntem demiurgii unei opere măreţe.

— Greutăţile ne înconvoaie...

— Numai în primii ani, Kasar. În următorii ani, vom avea case, grădini, livezi, uzine... Vom avea chiar mai mult decât am avut pe Tamira. Suntem puţini şi putem împărţi între noi toate bogăţiile acestui continent.

Kasar dădu încetişor din cap. Optimismul contagios al comandantului îl convinsese. Se întoarse la şirul său de pomi şi continuă să planteze.

*

Prima zăpadă i-a încântat pe alcori peste poate. Au ieşit cu toţii din astronavă, să prindă

fulgii leneşi şi pufoşi. Au gustat din neaua rece ca din cea mai selectă îngheţată de pe planeta natală. Nu se mai săturau de hârjonit prin zăpadă, ca nişte copii. Aşa au ţinut-o, într-o continuă desfătare, până către primăvară. Numai când astronomul le-a anunţat ziua solstiţiului de iarnă, s-au liniştit şi au devenit gravi. A doua zi, începea anul geean. Au primit ziua anului nou cu cântece şi mese festive, la fel ca şi varangii din celelalte tabere. Potrivit obiceiului alcor, fiecare şi-a spus cu glas tare o dorinţă pe care o visa îndeplinită în cursul anului ce începea. Numai Zaris s-a abţinut. Nu voia să influenţeze alcorii cu visele sale prea mari pentru puterile lor. El s-a mulţumit să noteze în agenda personală intrarea în cel de-al doilea an geean şi proiectele pe care le visa împlinite în acesta. Privea pe hubloul cabinei sale la mulţimea care cânta şi dansa pe zăpada bătătorită şi simţea că întinerea. Fiul său Ragnar îi prezentase pe alcora Aida, cu care voia să trăiască întreaga viaţă. *Voi fi bunic, dar mă simt ca un puştan,* gândea Zaris, cu ochii la mulţimea veselă. *Am toate motivele să mă bucur. Geneza primară a vieţii geene a reuşit pe deplin. De acum încolo, mai trebuie să extindem sâmburele de viaţă creat aici. Voi anunţa şi alcorii din patrie despre succesul nostru...*

Zile fericite

Trecuseră douăzeci de ani de viaţă geeană. Zaris stătea pe terasa casei sale, în plină grădină. Zgomotele după care tânjise atâţia ani îi umpleau sufletul de fericire. Bâzâitul albinelor şi altor insecte, ciripitul păsărelelor gureşe, lătratul câinelui din curte, murmurul vag al oraşului... Se simţea pe deplin împlinit. Avea din nou o casă, un oraş, o ţară. Toate meritaseră eforturile supraomeneşti la care se supuseseră alcorii.

Oraşul construit pe terase, cu faţa spre sud, ocupa colina din poale şi până aproape de vârf. O pădurice tânără îl străjuia dinspre nord. În faţă se întindeau livezile, viile pe rod, grădinile de legume şi, hăt departe, păşunile pentru vite. Satul rovilor, situat la circa cincizeci de kilometri, nici nu se zărea. Ei însă erau prezenţi, la păstorit şi la lucrat grădinile. Astroportul era exact cum şi-l visase, către stânga oraşului, cu care era legat printr-o şosea din bazalt. În dreapta, fabrici de prelucrare a laptelui, legumelor, fructelor, cărnii şi firelor de lână. Departe, în nord, minele şi uzina de aeromobile. Atât reuşise deocamdată să facă. Împreună cu ceilalţi varangi, organizaseră însă o fabrică de navete uşoare, pe teritoriul kaizilor, mai bogat în minereuri de fier şi de aluminiu.

Viaţa exilaţilor revenea la normal, cu fiecare zi

de muncă. Astronomii împărţiseră anul geean în cincizeci şi două de unităţi de câte şapte zile, conform indicaţiilor medicilor şi psihologilor. A şaptea zi din săptămână fusese decretată zi liberă, la întâlnirea astronomilor varangi de anul trecut. Oamenii aveau nevoie şi de odihnă, de relaxare, de culturalizare după pofta inimi. Patru săptămâni formau o lună, astfel că anul conţinea treisprezece luni şi o zi de mare sărbătoare – Ziua Genezei.

Într-o astfel de zi liberă se afla Zaris. Deira se juca în casă cu nepotul Gudur, dăruit de Ragnar şi Aida. Jocul o întinerea, o întorcea cu aproape o mie de ani în urmă. El, Zaris, era prea stângaci şi prea serios să se poată bucura de un joc cu nepotul. Gândurile îl duceau mereu înainte, tot mai departe, în viitorul încă netrăit, dar visat în cea mai splendidă lumină. Ierburile, plantele perene şi arboretul se întinseseră în nord, până la ţara jeranilor. Nu reuşise să cuprindă însă întreaga zonă deşertică din nord, nord-est şi nord-vest. Din această cauză, la fiecare ploaie, alcorii plecau cu aeromobilele încărcate cu seminţe către teritoriile încă neatinse. Împrăştiau seminţele din zbor, peste terenul arid şi umed, cu speranţa ca măcar o parte să devină iarbă, plante perene, arbori şi arbuşti. Ajutau natura să ocupe întreaga planetă cu vegetaţie. Nici animalele nu erau uitate. Deja, biologii acţionaseră asupra mării de est.

Dezvoltaseră algele, planctonul şi diverse soiuri de peşti. Reuşiseră chiar să scoată din incubatoare câţiva pui de delfin şi să-i elibereze în apa sărată, ca mesageri ai cetaceelor. Primele păsări şi animale sălbatice fuseseră produse în laboratoare şi răspândite în păduri. Lanţul trofic natural se închega încet, dar sigur.

Zaris îşi plimbă ochii peste grădina sa. Florile, arbuştii şi pomii plini de rod îi inoculau un sentiment de siguranţă şi pace. Se bucura în tihnă de bunăstarea sa. Nu avea un palat, ca pe planeta Tamira, ci o simplă casă cu patru camere şi anexe, la fel ca majoritatea alcorilor din oraş. Constructorii ridicaseră şi un palat guvernamental, dar numai pentru întrunirile liderilor comunităţii alcore, ce număra deja mai mult de o mie şi cinci sute de suflete. Rovii lor se înmulţiseră exploziv, depăşind cinci mii. Ca şi pe Tamira, rovii primeau un minim de instruire şcolară, pentru a putea să-şi îndeplinească bine sarcinile de agricultori, legumicultori, pomicultori, horticultori, crescători de animale şi muncitori în fabrici. Copiii alcori aveau însă două şcoli şi o universitate. Ei trebuiau să devină specialişti de înaltă calificare, în cele mai sensibile domenii: ştiinţele naturii, medicină, fizică, astronomie, mecanică, electronică, agronomie, construcţii...

Acum, că vremea pionieratului trecuse, comunitatea alcoră se organizase pe baze mai

puţin militarizate. Îl aleseseră pe Zaris guvernator şi-i dăduse drept sprijin un consiliu format din cincisprezece oameni, bărbaţi şi femei. Toate treburile obştei se discutau şi se hotărau în comun, astfel că asperităţile erau evitate. La fel procedaseră ceilalţi varangi, veganii şi sirusanii. Orionii, shangii şi kobizii optaseră pentru monarhii, aşa cum fuseseră învăţaţi pe planetele de origine. Kaseii rămaşi pe planeta Var îşi organizaseră societatea pe caste, din care ultima, cea cu mai puţine drepturi, era formată din băştinaşii hari. Coloniştii Geei schimbau ocazional mesaje cu kaseii, însă nicio astronavă nu se mai întorsese pe planeta Var. Aveau prea mult de muncă pe Geea, încât nu-şi permiteau călătorii de plăcere.

Zaris se ridică şi se apropie de gardul viu al proprietăţii sale. Dincolo de el, un bulevard străjuit de pomi roditori se întindea de la est către vest. Un singur aeromobil luneca pe cerul senin, de sfârşit de primăvară. Doar câţiva copii se jucau în parcul de lângă universitate. Maturii se odihneau la umbră ori se distrau la club, cu diverse jocuri de societate. *E prea frumos aici,* gândi Zaris. *Oare, ce vise îi mână pe veganii care pleacă mâine înapoi*? *Eu nu m-aş mai întoarce niciodată. Tihna de aici nu poate fi întâlnită în niciuna din lumile Alianţei. Până şi hainele astea simple, din fibre vegetale, sunt mai plăcute decât veşmintele opulente din*

vechea lume...

Deira îl strigă la masă. Guvernatorul alcor păşi agale pe dalele de bazalt, cu picioarele încălţate în sandale simple, inventate de un meşter local. Erau foarte comode, comparativ cu cizmele de explorator. Trecu prin baie şi se spălă pe mâini cu apă caldă, furnizată de minicentrala solară de pe acoperiş. *Cât de plăcută poate fi viaţa simplă*! gândi el, privind masa aranjată de soţie pentru trei persoane. Îşi ocupă locul obişnuit, din capul mesei şi-l întrebă pe Gudur:

— Ce mănâncă oamenii inteligenţi, să fie mereu sănătoşi?

— Lapte, peşte, legume şi fructe, răspunse copilul iute. Mai puţină carne grasă.

— Să vedem dacă bunica ţine la sănătatea noastră!

Deira le servi mai multe feluri de mâncare, în boluri mici. Majoritatea conţineau brânzeturi, peşte, legume şi salate din belşug. Toate proveneau de la fabricile de hrană naturală din oraş. Unele erau uşor încălzite pe plita electrică. Consiliul, în frunte cu Zaris, impusese regula ca fiecare familie să primească raţii săptămânale de hrană, îndestulătoare şi sănătoase. Amberul era produs şi furnizat în cantităţi mici, să nu creeze dependenţă de alcool. Repartizarea gratuită a alimentelor, apei, energiei electrice, hainelor, medicamentelor şi altor bunuri necesare eliminase din start banii şi comerţul.

La fel procedaseră toţi varangii, veganii şi kobizii, după consultări cu alcorii. Numai shangii, sirusanii şi orionii bătuseră monedă şi practicau comerţul.

Ajunseră la desertul format din fructe de sezon şi conservate. Era momentul în care cei doi soţi aveau obiceiul să discute îndelung.

— Deci, mâine pleci către Noul Hanab? întrebă Deira.

— Trebuie. Am de transmis un mesaj către cetăţenii Alianţei. L-am şi înregistrat.

— Mă tem că numai două astronave nu vor reuşi să refacă drumul parcurs de noi.

— Gyre se încăpăţânează să plece şi în aceste condiţii. E dreptul lui să-şi hotărască soarta. Îl urmează o sută de vegani.

— Deci, majoritatea rămân aici.

— Da, majoritatea au rămas alături de Mikal. E mult mai înţelept decât Gyre.

— Şi ce vrei să transmiţi Alianţei?

— O propunere normală: să reluăm legăturile audio şi video între noi. Aşa ar fi normal.

— Ne-au condamnat la uitare, Zaris.

— Poate că le-a trecut supărarea. Imaginile de pe Geea, duse de Gyre, ar trebui să-i convingă că am învins ignoranţa şi necunoscutul.

— Tata... nu ştiu dacă mai trăieşte.

— Legea vieţii, Deira. Eu l-am iertat pentru ura cu care a acţionat împotriva mea.

— Şi eu. Nu regret o clipă că te-am urmat.

Zaris îi mângâie afectuos palma întinsă pe masă. Gudur ceru imperios:

— Bunicule, povesteşte-mi despre lumile din care aţi venit!

— Ţi-am mai povestit, Gudur.

— Mai vreau să aud. Spune!

Zaris strânse uşor pleoapele de parcă ar fi privit departe şi începu să povestească despre lumile Alianţei. Copilul asculta transpus. Îi plăcea grozav ceea ce auzea.

*

Delegaţi din toate grupele rasiale veniseră la Noul Hanab, capitala veganilor, pentru ceremoniile de plecare a unei expediţii înapoi, în lumile Alianţei. Mulţi aveau mesaje şi daruri pentru cei rămaşi departe. Comandantul Gyre era asaltat de ei şi de câţiva jurnalişti de la posturile rasiale de televiziune. Acesta se grăbea să răspundă scurt şi clar, pentru a scăpa de o corvoadă care nu-i făcea plăcere. Guvernatorul Mikal, cel care făcuse invitaţia, stătea mai deoparte şi discuta cu liderii celorlalte comunităţi. Nu prea era în apele sale. Îşi vedea mica expediţie sfâşiată de plecarea celor două echipaje. Parcă ar fi plecat şi el...

Cei opt lideri varangi se adunaseră în grup şi-şi discutau problemele proprii. Îi încredinţaseră lui Gyre mesaje pentru lumile varange, sub formă de videoholograme cu imagini despre munca şi succesele lor. Mai multe nu aveau de

spus. Priveau în jur cu admiraţie. Veganii îşi construiseră o capitală strălucitoare, numai din calcar alb şi marmură. Reproduseseră în miniatură fosta lor capitală Hanab. Grădini şi parcuri pline de flori multicolore se întâlneau la tot pasul. Păuni dansau pe pajiştile verzi. Jungla tânără venea până lângă latura de vest a oraşului. Către sud, se întindeau livezi şi vii. Aeromobile lunecau silenţios pe cerul senin. Un imens steag vegan flutura pe turnul semeţ al clădirii guvernatorului. În toate se vedea mâna de gospodar foarte bine organizat.

Un sunet de sirenă vesti începutul ceremoniei de plecare. Gyre şi Mikal urcară pe tribuna ridicată în preajma astroportului. Mulţimea se orândui în jurul lor, cu oaspeţii în faţă. Mikal se apropie de microfonul staţiei de transmisie şi începu să vorbească:

— Fraţi şi surori, trăiesc o zi tristă. Inima mea se rupe în două. O parte tânjeşte după lumea natală, din Vega. Cealaltă îmi spune că viaţa mea e legată pentru eternitate de această planetă, Geea. Ascult de glasul raţiunii şi rămân alături de majoritatea poporului meu. Le urez celor care pleacă mult noroc şi multă înţelepciune, să poată atinge lumile Alianţei. Adio, dragi exploratori vegani!

Băştinaşii aplaudară câteva secunde. Gyre se apropie de microfon, salută mulţimea cu braţele ridicate şi-şi începu discursul:

— Lumea nouă, pe care am ridicat-o de la zero, e foarte acaparatoare. Fiecare colţişor din ea ne roagă şi pledează să rămânem aici. Raţiunea îmi aminteşte însă că noi, veganii, am venit ca simpli exploratori. Nicio clipă nu s-a pus problema să devenim colonişti ai unei noi lumi. Ne-am îndeplinit misiunea şi trebuie să ne întoarcem în civilizaţia noastră. Îi înţeleg însă pe cei care vor să rămână. O nouă civilizaţie humanoidă înfloreşte la mare distanţă de lumea Alianţei. E o provocare pentru geniul creator al tuturor raselor venite în expediţie. Mă despart de voi cu greu, dar mă cheamă patria natală. Adio, dragi geeni! Plecăm!

Sirenele de pe cele două astronave începură să geamă prelung. Gyre ridică braţele cu palmele încleştate, apoi începu să păşească spre astronava sa. Cei care plecau se desprinseră din dreapta tribunei şi-l urmară, în vuietul înăbuşit al mulţimii. După câteva minute, motoarele începură să toarcă încetişor şi astronavele se ridicară în viteză. Curând, erau numai două puncte abia vizibile pe cerul senin. Mesagerii lumii noi plecau către Alianţa Civilizaţiilor Humanoide. Rămânea de văzut dacă vor ajunge la destinaţie şi vor fi bine primiţi. Mulţimea se împrăştie treptat. Oaspeţii străini fură invitaţi la palatul guvernatorului Mikal, pentru masa festivă. Geenii aveau şi de discutat multe probleme.

După ce oaspeţii luară loc la mese, Mikal se ridică cu un pahar de amber în mână, închinând în cinstea lor:

— Fraţi şi surori, vă mulţumesc că aţi venit în ospeţie în lumea veganilor! Efortul genezei ne-a ţinut despărţiţi mulţi ani, cu toate că planeta pe care trăim e destul de mică. E timpul să începem strângerea relaţiilor. Trebuie să ne unim forţele către scopul nostru iniţial: expansiunea speciei humanoide în această zonă de Univers. Vă propun ca, în paralel cu munca din teritoriile noastre, să organizăm împreună şi o expediţie de câteva astronave care să cerceteze sistemele solare vecine. Vă aştept părerile...

Orejona, lidera delegaţiei orione, reacţionă prima:

— E prea devreme să ne gândim la explorări astrale, Mikal. Avem încă multe probleme de rezolvat pe Geea. De pildă noi, orionii, a trebuit să importăm transportoare, aeromobile şi maşini agricole de la varangi. Trăim pe un continent înconjurat de două oceane, dar nu avem o singură navă, un singur submarin... Pescarii noştri folosesc nişte bărci primitive cu vele, riscându-şi viaţa. Eu vă propun să ne unim eforturile pentru a reproduce aici, pe Geea, tehnologia din civilizaţiile de origine. Dacă nu vom face-o noi, generaţiile viitoare vor uita-o.

— Orejona are dreptate, interveni Zaris. Nu

avem un singur institut de cercetări interdisciplinare. Copiii noştri sunt în pericol de a recepţiona informaţii limitate despre lumea în care trăiesc, despre fiinţa umană, despre tehnologiile de vârf. Noi, varangii, ne angajăm să organizăm un mare institut de cercetări, în care să lucreze oameni de toate rasele.

— Nu avem suficientă forţă de muncă, argumentă Shang Di.

— Măriţi populaţia, pe cale naturală! îi replică Zaris. Nicio lege nu ne mai limitează la maxim doi copii de fiecare familie. Putem şi trebuie să facem şi câte zece-douăzeci de copii. Rasele noastre superioare trebuie să se dezvolte exploziv, aşa cum cresc numeric rovii.

— Dar rovii sunt efemeri, îi aminti generalul Omogo.

— Cu atât mai mult, trebuie să mărim populaţia superioară! pledă Zaris. Până acum, n-am avut condiţii să creştem şi să educăm copiii. Această motivaţie a dispărut. Avem incubatoare, creşe, şcoli şi universităţi. Noi, varangii, vom acţiona pentru accelerarea sporului demografic.

— Dacă mărim populaţia, va trebui s-o şi hrănim, s-o îmbrăcăm şi s-o cultivăm, argumentă Shang Di. Prosperitatea noastră se va diminua.

— Nu se va diminua deloc, îl contrazise Mikal. Noii născuţi, ajunşi tineri, vor coloniza noi

teritorii, vor ridica noi oraşe şi vor lucra să se întreţină. Vom avea mai multă forţă umană, astfel că ne vom permite să facem şi explorări în alte sisteme solare.

Zaris consideră că era cazul să intervină din nou:

— Frate Mikal, sunt la fel de interesat ca şi tine de explorarea unor noi sisteme solare din această galaxie. Astronavele care zac se învechesc şi cedează pe ici sau pe colo. Echipajele îşi pierd deprinderile de navigaţie, explorare şi luptă. E prematur să planificăm explorări, însă trebuie să balansăm astronavele cel puţin odată pe lună. În timp ce majoritatea lucrează, câte o astronavă cu studenţi practicanţi ar putea zbura prin acest sistem solar şi până la colonişti de pe planeta Var. Astfel, echipajele şi-ar menţine antrenamentul pentru zboruri mai lungi. Trebuie însă să ne concentrăm eforturile pentru a reproduce aici, pe Geea, toate tehnologiile din civilizaţiile noastre. Am putea înfiinţa în comun o fabrică de navete de explorare, transport şi luptă.

— Şi una de armament! propuse generalul Omogo. Nu se ştie când va trebui să ne apărăm. Noi, sirusanii, ne luăm sarcina cercetării şi dezvoltării industriei de armament. Relaţiile dintre coloniile noastre sunt încă greoaie, datorită lipsei unei monede unice. Vă propun să batem o monedă geeană din aur, cu ajutorul

căreia să facem toate schimburile. Votăm?

Propunerea sa fu dezbătută câteva zeci de minute. În final, hotărârâră să bată geeni din aurul produs ori obţinut de fiecare prin schimburi comerciale. Stabiliră puritatea aurului, greutatea monedei şi diviziunile ei. Curentul comercial se impusese la nivel planetar. După aceasta, luară în dezbatere propunerea lui Mikal de a înfiinţa o universitate comună pe teritoriul veganilor. Şi aceasta fu aprobată, cu toată împotrivirea shangilor. Roinar kaidul avu ultimul cuvânt de spus în favoarea universităţii multiculturale:

— Dragii mei, observ un curent izolaţionist foarte prost în rândul nostru. Pe această planetă, trăim mai puţin de patruzeci de mii de humani divizaţi în şase rase. Abia atingem populaţia unui mic orăşel agro-industrial de pe planetele Alianţei şi ne ferim unii de alţii, de parcă ne-am putea contamina. Nu e bine deloc. Metisarea va asigura formarea unei populaţii unice, cu un singur guvern mondial...

— Ca să vă impuneţi voi, varangii, interesele, deoarece sunteţi mai mulţi şi aveţi mai multe voturi? îl întrerupse Shang Di.

— Voturile să fie proporţionale cu populaţia din fiecare rasă, propuse Roinar calm. Creşteţi natalitatea şi veţi trimite mai mulţi reprezentanţi în sfatul lumii noi!

— Da, îl susţinu Mikal veganul. Propun ca

sfatul guvernatorilor naţionali să se întrunească o dată pe lună, pentru a dezbate problemele comune.

Această propunere fu acceptată mai uşor, deoarece toţi aveau interese de promovat în sfatul guvernatorilor. Masa festivă se transformă într-o adevărată şedinţă de discuţii. După dezbateri aprinse, guvernatorii aprobară construirea unei fabrici comune de navete, pe teritoriul varangilor aliothi, deoarece aveau ceva mai bune condiţii tehnice. Orejona avansă propunerea de a stabili o staţie comună de observare pe Selena, ca o santinelă înaintată a civilizaţiei lor. Aceasta urma să fie deservită de doisprezece exploratori şi luptători, câte doi de fiecare rasă, în ture lunare. Şi această propunere întruni unanimitatea, deoarece geenii simţeau nevoia unor informaţii sigure din spaţiul extraterestru. Sfatul se întinse până seara târziu, deoarece subiectele arzătoare erau multe. Un post planetar de televiziune, care să transmită zilnic informaţii din toate coloniile... Institutul mondial de cercetări interdisciplinare... Extracţia de galgor pentru motoarele astronavelor şi navetelor. Schimburile de material reproducător... Explorarea mărilor interioare şi a oceanului planetar... Construirea unor hidrocentrale pe râurile de munte... Producerea de submarine şi nave de suprafaţă...

Zaris ascultă dezbaterile cu plăcere. Izolarea din ultimii ani fusese spartă. Colonişti începeau să strângă relaţiile, devenind o comunitate planetară unită, aşa cum visa el. Încă mai trăia sentimentul comandantului de escadră. Încă simţea că lumea nouă era a lui, în primul rând. El o găsise, după lungi peripeţii. Trebuia s-o transforme treptat în modelul ideal de planetă din imaginaţia sa. Pentru aceasta, trebuia să-i domine şi să-i influenţeze pe nesimţite pe ceilalţi guvernatori.

Noaptea târziu, la lumina stelelor, navetele cu echipajele rasiale îşi luară zborul către colonii. Instinctiv, Zaris ridică ochii spre cer şi întâlni luminoasa Vega. *Am învins, pizmaşilor*! se adresă el unor inamici nevăzuţi. *Voi ridica o lume splendidă, în faţa căreia să pălească oricare dintre civilizaţiile voastre...*

*

Anii treceau în goană, dar nu în zadar. Vegetaţia perenă se întinsese până către zonele polare. Minele şi fabricile lucrau din plin, cu forţă umană şi roboţi. Navele brăzdau apele mărilor şi oceanelor. Zaris participase la lansarea primului submarin şi admirase primii pui de balenă scoşi din incubator de savanţii vegani. Populaţia creştea exploziv, aşa cum hotărâse sfatul guvernatorilor. Alte două oraşe alcore fuseseră ridicate către est şi vest de Tamira. Până şi jeranii se ridicaseră la un nivel

de civilizaţie acceptabilă. Locuiau în case, foloseau energie electrică şi maşini de cultivat pământul. Sporul lor demografic nu-l îngrijora defel pe Zaris. Ajutoarele periodice date jeranilor îi transformaseră în cei mai fideli aliaţi. În şcolile lor, se învăţa o singură limbă străină – alcora.

Deşi trecuseră o sută şi treizeci şi cinci de ani de la colonizare, Zaris nu se simţea deloc bătrân. Împreună cu Deira, mai făcuseră patru copii, pentru creşterea populaţiei. Dăduse un exemplu urmat imediat de ceilalţi alcori şi chiar de ceilalţi varangi. Populaţia alcoră se apropia de jumătate de milion de persoane iar rovii depăşiseră milionul. Avea cine munci în laboratoare, pe ogoare şi în fabrici. Alcoria, adică ţara alcorilor, trăia zile fericite.

Nici ceilalţi colonişti nu se puteau plânge de viaţa de pe Geea. Orejona se încoronase împărătească în capitala ei, Tenoch. Secretul producerii de metişi dintre orione şi rovi era deja cunoscut în toată lumea geeană. Metişii se dovediseră superiori taţilor. Trăiau aproape două sute de ani, asimilau cunoştinţe complexe şi vădeau înclinaţii către cultura superioară. O nouă rasă se născuse pe continentul orionilor. Dacă făceai abstracţie de cutremurele frecvente şi de erupţiile vulcanice din zona de est, puteai spune că orionii trăiau ca în vise. Îşi căţăraseră oraşele pe culmile muntoase, departe de zona

seismică şi reproduseseră o mare parte din tehnologia din patria lor de origine. Printre altele, creaseră aparate individuale de zburat şi navete discoidale, de maxim zece persoane. Aceasta le atrăsese supranumele de orenzi, din partea rovilor care le admirau evoluţiile spectaculoase. În limbajul sărac al rovilor, orenda însemna putere de a zbura asemenea condorilor.

Spiritul speculativ al shangilor nu se lăsase mai prejos. Ei reuşiseră să înfrângă acceleraţia gravitaţională, cu aparate individuale de zburat comandate mental. Ţineau însă cu străşnicie de secretul lor. Refuzau să înstrăineze un singur aparat de acest fel către alte colonii, motivând că numai creierul shangilor era capabil să le pună în mişcare. Prin lungi parlamentări cu Zaris, obţinuseră ovule fecundate de reptile mari, cu carne comestibilă şi-şi umpluse jungla de pradă pentru vânători. De la vegani, cumpăraseră ovule de elefanţi, cu acelaşi scop: să-şi procure carne în cantităţi mari. Erau mai carnivori decât leii, tigrii, panterele şi alte fiare scoase din incubatoarele sirusanilor. În zadar le spuneau medicii varangi şi vegani că îmbătrâneau prematur, datorită consumului exagerat de carne. Ei îşi vedeau de afacerile lor, profitând că deţineau monopolul producerii de galgor. Fiecare shang vădea o aprigă dorinţă de îmbogăţire şi de trai pe picior mare. Casele lor

erau adevărate palate, supraîncărcate cu ornamente şi colorate foarte viu. Zaris se străduia să-i înţeleagă, prin lungi discuţii cu liderii lor, Shang Di şi Sen Kai. Nu reuşea aproape niciodată să le pătrundă modul întortocheat de gândire. Shangii continuau să rămână o rasă izolată, conform tradiţiilor din patria lor primară.

Nici kobizii nu puteau participa la metisarea visată de Zaris. Statura lor pitică şi trupurile fragile nu le permiteau relaţii decât în interiorul comunităţii lor. Erau însă veseli, sociabili şi harnici. Se confruntau cu dese cutremure şi erupţii vulcanice, însă nu se plângeau. Îşi ridicaseră casele şi fabricile pe terenuri sigure şi munceau cu râvnă. Erau mari meşteri în lucrări migăloase. Majoritatea obiectelor electrocasnice din fiecare casă de varang sau vegan purta amprenta lor. Produceau cele mai delicioase conserve de peşte, moluşte şi broaşte ţestoase. Reuşiseră să populeze zona de sud a continentului lor cu animale de pe planetele lor, dintre care cei mai interesanţi şi spectaculoşi erau cangurii. Şi populaţia lor crescuse exploziv în ultima sută de ani, astfel că ocupaseră cele mai fertile insule din preajma continentului.

Singurii care participau la metisare erau varangii, veganii, orionii şi sirusanii, însă nu în aceleaşi proporţii. Cele mai frecvente căsătorii mixte erau între varangi şi vegani, poate şi

pentru faptul că Zaris îşi luase soţie vegană. Orionele se măritau destul de rar cu varangi sau vegani, însă niciodată cu sirusani. Îi considerau urâţi, brutali şi leneşi. Foarte puţini sirusani şi sirusane încheiaseră căsătorii cu oameni din rasele varangă şi vegană. Şi sirusanii aveau tradiţii ciudate, ce ţineau de puritatea rasială.

Generalul Omogo instaurase un imperiu sirusan împărţit în provincii. Aşa cum promisese, sirusanii săi îşi concentraseră eforturile către proiectarea şi producerea de armament. Asta, pe lângă extracţia de aur, în care erau primii. Zaris îl vizitase de câteva ori şi, cu toată firea lui liberală, nu receptase foarte încântat toate invenţiile specialiştilor sirusani. Bomba pe bază de uranit ucidea în masă şi otrăvea spaţiul pentru mult timp. Substanţele chimice de luptă afectau nu numai oamenii, ci şi vegetaţia. Cel mai mult îl deranjaseră însă armele biologice. Acestea puteau produce catastrofe de nivel planetar, pe nevăzute. Bolile pe care le puteau inocula oamenilor, animalelor şi plantelor erau cumplite. Zaris argumentase îndelung cu Omogo, însă nu reuşise să-l convingă să renunţe la producerea lor. Generalul negru argumenta că le va folosi numai împotriva unor agresori de pe alte planete. Până la urmă, Zaris se mulţumi să se asigure că armele biologice erau păstrate în cea mai deplină siguranţă.

Veganii îşi reluaseră obiceiurile de pe planeta natală. Munceau mai puţin şi se relaxau mai mult, lăsând roboţii să le rezolve treburile. Muzica, pictura, sculptura şi literatura reveniseră în actualitate. Aproape că nu era casă de vegan în grădina căreia să nu existe statui. Muzica se transmitea zilnic, prin postul rasial de televiziune. Vilele şi palatele aveau pereţii acoperiţi cu picturi executate în cele mai diverse stiluri. Biblioteca din capitala Noul Hanab cuprindea cele mai importante opere literare şi ştiinţifice din patria de origine. Cluburile veganilor erau locuri în care se purtau discuţii domoale, se bea cafea ori amber, se practicau jocuri de societate. În mod vădit, veganii considerau că atinseseră nivelul de civilizaţie din constelaţia lor şi se mulţumeau cu atât. Din când în când, Mikal aducea în discuţie organizarea unor expediţii de explorare a sistemelor solare din galaxie. Operaţiunea se amâna mereu, prin votul guvernatorilor din sfat. Colonişti aveau încă multe treburi de făcut pe Geea.

Varangii rămăseseră la fel de obsedaţi de cercetare, creaţie şi muncă. Naturaliştii lor ajunseseră până pe calota polară din nord, colonizând vietăţi adaptate la frig, din cele aduse de pe planetele de origine. Cele mai bune navete spaţiale, transportoare, aeromobile şi maşini agricole erau opera lor. Ei erau

producătorii necontestaţi ai întregului echipament de teleholoviziune Megrezii deţineau monopolul proiectării şi construcţiei de submarine. Sistemele lor de irigaţii funcţionau perfect iar vegetalele şi animalele lor erau din cele mai bune rase. Cei mai buni cercetători, profesori şi medici erau varangi. Până şi cei mai buni sportivi tot din rasa lor erau recrutaţi.

Varangii, deşi sentimentali şi sensibili, păstraseră obiceiurile din lumile lor. Femeile nu purtau niciun fel de podoabă şi erau egale în drepturi cu bărbaţii, în orice problemă. Întreaga comunitate era stăpână peste terenuri, ferme, fabrici... Numai casele erau în proprietate privată. Fiecare familie de varangi primea gratuit tot ce-i era necesar, începând de la aeromobil şi până la alimente. Acest obicei făcea ca banii să nu circule între varangi. Ei erau folosiţi numai de guvernatori şi consilii, pentru achiziţionarea unor bunuri produse în alte colonii.

Majoritatea varangilor îşi trăiau evenimentele fericite în comun. Nu se sfiau să-şi petreacă sărbătorile în parcuri ori în plină stradă. În cluburile lor se putea bea vin, un produs obţinut de chimişti prin fermentarea mustului din boabe de struguri. Ei vădeau o cuvenită cumpătare în consumul acestei băuturi mai puternic alcoolizată decât amberul. Foarte puţini fumau tabac şi alte plante aromate importate de la

orioni. Muzica specific rasială nu lipsea iar literatura varangă era plină de pasiunea vieţii. Manifestau însă un interes mai scăzut pentru pictură şi sculptură, deoarece preferau peisajele naturale, din grădini şi parcuri. Când îi vedeai cât de veseli, deschişi şi sociabili erau, n-ai fi crezut că trăiau cu pasiunea muncii în suflet. Totuşi, acesta era adevărul. Fiecare varang lucra acolo unde îl repartizau talentul şi pregătirea profesională, fără niciun fel de ezitare. La ei, nu existau clase sociale sau caste, ca la alţi colonişti. Toţi cetăţenii, indiferent de sex, studii, profesie sau funcţie erau egali şi prieteni. Shangii, kobizii, sirusanii şi orionii nu puteau înţelege defel modul în care funcţiona civilizaţia varangă. Nu se purtau însă dispute pe această temă.

Cea mai mare realizare a colonişţilor geeni era teleholoviziunea mondială. În fiecare dimineaţă, la ora şapte fix, Zaris era în faţa holovizorului. Timp de două ore, urmărea nemişcat ştirile şi imaginile din toate coloniile. Aceasta îl făcea să simtă lumea geeană, care atinsese aproape cincisprezece milioane de oameni, mult mai unită. Abia după ce se informa, lua micul dejun şi pleca pe jos către palatul guvernamental. Deira ducea copiii mici la creşă iar cei mari plecau la şcoală. Toată viaţa lor se desfăşura în siguranţă şi calm, exact ca pe planeta de origine.

Iernile erau prilejuri de mari bucurii pentru alcori. După ce se delectau cu toate plăcerile oferite de zăpadă, plecau în lungi excursii către sudul însorit, mai ales în ţara veganilor. Abia în acest sezon, munca mai scădea în intensitate. Cum în lumile lor de origine nu prea avuseseră sărbători, alcorii născociseră mai multe, legate de evenimente din comunitatea lor. Naşterea unui copil, căsătoria unor tineri, un succes obţinut de cercetători deveneau prilejuri de petreceri în comun. Până şi decesul unor persoane mai în vârstă sau accidentate era privit ca un eveniment normal, deloc trist. În concepţia alcoră, viaţa şi moartea formau un singur întreg de nedespărţit. E drept că decesele erau destul de rare, deoarece colonişţii, produs al unei selecţii de miliarde de ani, continuau să trăiască până aproape de cinci mii de ani. Numai rovii, metişii lor şi jeranii aveau parte de o moarte timpurie.

*

Dimineaţa era deosebit de caldă. Sfatul guvernatorilor se întrunise, conform tradiţiei, în Noul Hanab din ţara vegană. Trecuseră două sute şi trei ani de la începutul colonizării. Deja, geenii se simţeau stăpâni absoluţi pe planetă şi visau să pornească din nou în expansiune. Aceasta era şi tema principală a dezbaterilor din ziua respectivă: plecarea unei flotile de astronave către constelaţia Centauri. Fiecare

guvernator avea propriile viziuni şi planuri legate de această expediţie.

Mikal veganul deschise lucrările sfatului, în calitate de gazdă:

— Doamnelor şi domnilor, îmi face plăcere să vă revăd. Aţi fost informaţi din timp cu temele de discutat. Cea mai importantă priveşte expediţia către sistemul solar Centauri. Eu vă propun ca fiecare colonie rasială să trimită câte o singură astronavă de explorare. Nu e cazul să mărim exagerat efectivul trimis în expediţie.

— Şi dacă exploratorii vor descoperi bogăţii exploatabile imediat, cu ce le vor transporta? întrebă veşnicul ahtiat de îmbogăţire Shang Di. Trebuie să dublăm flotila cu astronave de transport. Cine este pentru?

Discuţiile se încinseră. Zaris se vedea nevoit să-i dea dreptate shangului, deşi tare n-ar fi vrut. Ca explorator, era însă conştient de evenimentele care puteau întâmpina o flotilă. Era mai bine ca expediţionarii să aibă provizii pentru o lungă perioadă, pe astronavele de transport. Desigur, nici eventualele bogăţii nu erau de neglijat. Interesa în primul rând galgorul, deoarece rezervele găsite pe Geea trebuiau conservate pentru generaţiile viitoare. Nu se grăbi însă să ia cuvântul. Îi lăsă pe ceilalţi guvernatori să-şi prezinte opiniile. Avea suficient timp să intervină şi el.

Propunerea shangului câştiga din ce în ce mai

mulţi adepţi. Până la urmă, se ajunse la o formulă inedită: şase astronave de explorare, şase de transport şi una de luptă. Fiecare colonie rasială trebuia să-şi echipeze astronavele în trei luni, încât flotila să poată pleca exact în ziua solstiţiului de vară. Varangii se consultară din priviri, apoi votară pentru ultima variantă. Ei nu făceau un efort deosebit cu echiparea a două astronave. Le puteau pregăti şi într-o săptămână.

Mikal înregistră rezultatul votului şi trecu la următorul punct:

— În colonia de pe planeta Var, s-a întâmplat un eveniment ieşit din comun. Un grup de hari s-a răsculat, a ucis trei kasei şi s-a retras în junglă. Rebelii sunt înarmaţi cu razere furate de la foştii lor stăpâni. Kaseii ne cer ajutorul, deoarece n-au reuşit să-i captureze de mai mult timp şi aceştia jefuiesc fermele locale. Trimitem sau nu o astronavă cu luptători, în sprijinul kaseilor?

— Pentru câţiva sălbatici? mârâi generalul Omogo. Kaseii ar trebui să-şi rezolve singuri problema.

— Ei nu cresc niciun fel de câini, explică Mikal. Nu pot lua urmele fugarilor cu mijloace tehnice. Jungla este foarte deasă şi foarte întinsă. Pericolul de răzvrătire şi a altor hari creşte de la o zi la alta.

— Atunci, să le trimitem câini de urmărire!

Zaris ridică liniştit mâna:

— Eu mă ofer să plec cu o astronavă alcoră de luptă pentru a restabili ordinea pe planeta Var. E bine?

Toţi votară imediat, deoarece nu-şi asumau nicio răspundere. După aceasta, luară în discuţie proiectul de construcţie a unor astronave de mari dimensiuni, prin efort comun. Dezbaterile evoluau către harţă, deoarece mai multe părţi doreau ca marea uzină să fie construită pe teritoriul lor. Shangii, sirusanii, varangii şi orionii îşi disputau întâietatea. Niciuna din părţi nu întruni însă numărul necesar de voturi. Ca atare, Mikal apelă la trasul la sorţi, o metodă mai mult decât democratică.

— Să vedem ce va hotărî hazardul, spuse el, amestecând bilele.

Guvernatorii extraseră bilele din urnă, una câte una. Fiecare îşi desfăcu bila şi-şi citi norocul. În liniştea sălii, se auzi vocea triumfătoare a lui Andras din Dubhe:

— Câştigători, varangii din vest. Norocul şi-a spus cuvântul.

Câteva murmure se auziră în sală, însă nimeni nu protestă. Legile hazardului nu puteau fi influenţate de voinţa umană, nici de o altă voinţă, supranaturală şi nevăzută, cum credeau semisălbaticii jerani. Lucrările continuară cu probleme mai mărunte, care îl plictiseau pe Zaris. El calcula deja cum trebuia să rezolve

problema pe planeta Var. Neîndoielnic, orânduirea impusă de kasei era de vină pentru răzvrătirea băştinaşilor. Dacă relaţiile dintre kasei şi hari s-ar fi bazat pe simpatie, încredere şi ajutor reciproc, toţi ar fi fost fericiţi. Societăţile organizate pe clase sau caste duc automat la divergenţe între stăpâni şi supuşi, gândea el. În niciun caz, nu trebuie să folosesc violenţa extremă împotriva harilor.

*

Astronava alcoră de luptă era gata de plecare. Nimeni nu se grăbise către astroport, deoarece plecau într-o misiune secretă de scurtă durată. Nimeni în afară de echipaj nu cunoştea destinaţia astronavei botezată *Fulgerul.* Zaris o anunţase pe Deira doar că va lipsi câteva zile, cât să dea o raită prin sistemul solar, pentru un antrenament obişnuit. Se despărţise de familie fără niciun fel de spaimă sau griji. Era sigur că, în maxim două săptămâni, va rezolva problema de pe planeta Var şi va reveni sănătos între cei dragi.

— Toată lumea e la posturi, îi raportă navigatorul şef Hogan.

— Porniţi! comandă Zaris şi-şi ocupă locul de comandant.

Astronava ţâşni către înalturi şi se pierdu în albastrul cerului. Zaris se convinse că luase cursul corect, apoi convocă întregul echipaj, pentru instruire:

— Un grup mare de băştinaşi hari, de pe planeta Var, s-au răsculat împotriva stăpânilor kasei. Au ucis câţiva kasei, au furat armament de-al nostru şi s-au ascuns în junglă. Noi trebuie să restabilim ordinea. Ce părere aveţi?

— Băştinaşii hari sunt humanoizi în evoluţie primară, răspunse cineva. Kaseii ar fi trebuit să-i trateze cu multă grijă, deoarece sunt oameni ca şi ei.

— Dar rovii noştri? îl încercă Zaris pe interlocutor.

— Rovii nu sunt perfect humanoizi şi nici nu vor fi vreodată, răspunse tânărul curajos. Ei nu evoluează, ci doar se reproduc, la fel ca animalele. În plus, noi tratăm rovii cât putem de bine.

— Ai înţeles corect situaţia, tinere...

— Ceras, se prezentă luptătorul.

— Bine. Aţi intuit cum vom acţiona? Nu vom măcelării harii răsculaţi, ci îi vom paraliza şi-i vom reeduca.

— Va fi cam greu, se auzi o voce şovăielnică.

— Reeducarea este treaba psihologilor, replică Zaris. Ei vor folosi medicamente şi hipnoza pentru a-i transforma pe hari în fiinţe supuse. Desigur, eu îl voi lămuri pe generalul Daran să îndulcească sistemul de exploatare a băştinaşilor. Aveţi întrebări?

— Dacă băştinaşii răsculaţi folosesc arme ucigătoare, îi putem omorî? întrebă un alt

luptător.

— Viaţa noastră e mai importantă decât viaţa harilor, răspunse Zaris. Dacă ajungeţi în pericol sigur, trageţi fără reţinere! Nu vreau să înregistrăm nicio victimă.

Alcorii continuară să analizeze misiunea, în timp ce astronava fulgera către planeta Var. Într-un târziu, Zaris se retrase în cabina sa, pentru odihnă. Adormi şi visă fiinţe înalte şi subţiri, cu feţe vinete, ca ale harilor. Acestea îl priveau rugător, cu ochi mari, de culoare violet. Creierul său începuse să proceseze informaţiile deţinute despre lumea către care zbura. I le prelucra până şi în vis.

*

Fulgerul ateriză în locul indicat de kasei, în imediata apropiere a capitalei lor, Kaph. Generalul Daran, însoţit de câţiva kasei şi de regele Sabal, îi întâmpină la ieşirea din astroport. Câinii de urmărire începură să latre şi să se smulgă din lese, de îndată ce simţiră prezenţă străină. Ei erau învăţaţi numai cu mirosul specific alcorilor. Noile mirosuri, ale kaseilor şi ale harului Sabal, îi incitau şi-i enervau.

— Bun venit în lumea mea, Zaris! îl salută liderul kaseu pe un ton de stăpân.

— Bun găsit, generale Daran! S-ar fi cuvenit să vă vizităm mai devreme, însă am fost prinşi cu treburile noastre.

— Ştiu, ştiu. Nici în lumea mea n-a fost deloc uşor. Am muncit din răsputeri să ne organizăm o viaţă normală. Şi acum, această revoltă...

— Vă propun s-o discutăm între patru ochi, domnule general.

Kaseul îl privi în ochi, ezită o clipă, apoi acceptă. Întregul echipaj de luptători alcori luă loc în aeromobile şi-şi urmară şeful, către capitala kasee. Din mers, putură observa evoluţia vieţii pe planeta Var. Într-adevăr, kaseii făcuseră minuni cu vegetaţia, aşa cum le era talentul nativ. Aceasta creştea luxuriantă, în mai multe culori foarte atractive: verde, galben, roşu, orange... Nu se zărea măcar un petec de pământ. Totul era cultivat exemplar. Clădirile capitalei nu-i impresionară deloc, însă. Kaseii adoptaseră stilul lor de construcţie. Casele erau înalte, din piatră cenuşie, cu ferestre puţine. Un aer rece şi rigid emana din întregul oraş.

Aeromobilele aterizară în faţa palatului imperial. Şi acesta era urât, după gusturile alcorilor. Avea prea multe turnuri inutile şi se întindea ca o magazie sau hangar. În faţa lui, o gardă de kasei înarmaţi le dădu onorul. Nici un singur băştinaş nu se zărea. Ce *s-o fi întâmplat cu ospitalierii hari*? se întrebă Zaris, intrând în palat, după gazdă.

Generalul Daran dădu ordin unui subaltern să se ocupe de echipajul alcor, apoi îl invită pe Zaris în biroul său. Opulenţa ţipa în mobilierul

placat cu aur şi în pereţii încrustaţi cu pietre preţioase. Un început de antipatie la adresa „imperatorului” Daran îl încerca pe Zaris. Şi-o reprimă însă şi întrebă scurt:

— Care au fost cauzele răscoalei?

— Am interzis cultul lui Molite, recunoscu Daran franc.

— Şi ţi-ai impus propriul cult, ghici Zaris. Ai afectat profunzimile sufleteşti ale unei populaţii naive şi profund credincioase în zeii buni.

— Şi eu nu sunt un zeu bun? Am determinat vegetaţia lor să crească şi să rodească cum nici nu visau. Le-am construit oraşe dotate cu apă curentă, canalizare şi energie electrică. Le-am ordonat vieţile şi le-am dat cunoştinţe ştiinţifice pe care nu le-ar fi descoperit în mii de ani. Saltul harilor în cunoaştere e enorm.

— Dar sufletele lor au rămas mistice...

— Şi ce-ai fi vrut să fac?

— Să nu te declari zeu, Daran. Sunt convins că răzvrătiţii sunt dintre cei mai inteligenţi şi mai culţi hari.

— Da, sunt din casta nobiliară. Lor le-am dat cele mai multe informaţii. I-am făcut intermediarii mei cu clasa inferioară. Le-am dat privilegii şi bogăţii...

— Dar le-ai luat dreptul de a visa şi de a se bucura, Daran. De ce nu ne-au mai întâmpinat mulţimi de hari, la sosire?

— Pentru că fiecare băştinaş e la treburile

sale, Zaris. Toţi sunt supravegheaţi cum muncesc, de kasei de-ai mei. Ordinea riguroasă ne-a asigurat acest progres, pe care îl vezi.

— E o exploatare nemiloasă a altor fiinţe umane, Daran. Te ajut să restabileşti ordinea, numai dacă îmi promiţi solemn că vei renunţa la acest sistem inuman. Dacă nu accepţi propunerea mea, plecăm imediat. Ştii ce va urma. Tot mai mulţi hari se vor răzvrăti şi vor lua calea junglei. Ei sunt câteva milioane şi voi, numai câteva zeci de mii. Vă vor lichida treptat, până la ultimul.

Daran se ridică şi începu să păşească furios prin birou. Brusc, se opri şi spuse:

— Accept. Ce trebuie să fac?

— Stai jos şi ascultă atent! îl îndemnă Zaris. Am multe să-ţi spun.

Daran se supuse ca un automat comandat. Deja, hipnoza alcoră funcţiona. Zaris începu să-i explice planul său, cu voce scăzută şi persuasivă. Daran asculta transpus. Era total în puterea minţii comandantului alcor. După vreo oră, Zaris încheie cu promisiunea de a-i lăsa doi psihologi pentru consilieri ulterioare. Daran se muiase şi-şi pierduse aerul trufaş de la începutul întâlnirii. Redevenise exploratorul kaseu care îl urmase pe Zaris în aventura sa hazardantă.

*

Zaris şi echipa sa de luptători rătăciră cinci zile prin junglă, în căutarea fugarilor. Câinii îi

mirosiră şi ei îi paralizară înainte de a fi atacaţi. După aceasta, chemară o navetă în ajutor, pentru transportul celor aproape o sută de prizonieri. Ajuns în oraşul Kaph, Zaris se răzbună în felul său pe orgoliosul Daran. Îi ceru acestuia să cazeze prizonierii în palatul său şi să-i lase numai cu psihologii săi. Kaseul îl asculta fără crâcnire. Învăţase lecţia de omenie pe care i-o ţinuse Zaris.

În timp ce psihologii acţionau asupra creierelor răzvrătiţilor, Zaris îl însoţi pe Daran într-o vizită prin imperiu. Voia să se convingă că băştinaşii erau din nou trataţi ca oameni în plină evoluţie. Ori de câte ori constata că măsurile promise nu fuseseră aplicate, Zaris îi amintea generalului Daran că o societate e cu adevărat fericită când toţi cetăţenii ei sunt fericiţi.

— Nimeni nu are dreptul să-şi construiască fericirea proprie pe nefericirea semenilor, Daran, îi spuse Zaris, la terminarea vizitei. Îţi las psihologii, aşa cum ţi-am promis. Ei mă vor informa zilnic despre evoluţia vieţii pe planeta Var. Dacă nu aplici toate măsurile promise, mă întorc şi eliberez harii. Clar?

— Clar, rosti Daran cu jumătate de gură.

— Atunci, să ne revedem într-o situaţie mai fericită!

Zaris îşi luă echipajul şi se îmbarcă. Suita imperială, în frunte cu Daran, îi priveau cu feţe posomorâte. Nu prea le convenea cum se

rezolvase problema lor. Înainte de a călca pe scara de urcare în astronavă, Zaris îi aminti generalului Daran:

— Dacă îţi încâlci promisiunea, mă întorc. Voi elibera harii şi vă voi face pe voi robii lor, să simţiţi durerea şi amărăciunea vieţii de sclav.

— Zaris!

— Fără alte cuvinte! ripostă alcorul. Nu risca nimic, dacă nu vrei să ajungi sclav!

Urcă în astronavă, fără a privi în urmă. *Fulgerul* se ridică rapid către înalturi şi luăm drumul către Geea. În urmă, generalul Daran mustăcea nemulţumit. Începuse să se teamă cumplit de cutezătorul alcor. Era un început bun pentru reformarea societăţii de pe planeta Var.

Invazia gasterilor

Flotila de explorare se adunase pe astroportul de lângă Abiba, capitala imperiului sirusan. Omogo susţinuse cu succes, în consiliul guvernatorilor, propunerea ca la comanda acesteia să fie numit căpitanul Lumun, unul dintre cei mai buni mercenari sirusani. Echipajele făceau ultimele pregătiri şi verificări, pentru o expediţie care promitea să dureze cel puţin două sute de ani lumină. Între timp, guvernatorii veniţi să asiste la plecare se adunaseră în palatul imperatorului Omogo. Gazda îi invitase la un prânz amical, să-şi

demonstreze ospitalitatea şi bunele intenţii. De fapt, Omogo spera ca, în timpul prânzului, să mai smulgă câte o contribuţie bănească de la fiecare colonie rasială, drept plată pentru astronava de luptă pe care o pusese în fruntea flotilei.

Masa rotundă, de proporţii uriaşe, permitea fiecărui participant să-i vadă şi să-i asculte pe ceilalţi. Câteva negrese şi mulatre cărau de zor platourile cu diverse preparate culinare tradiţionale. Omogo ridică primul pahar de amber şi toastă:

— Dragi oaspeţi, astăzi e o zi mare. După mai mult de două secole de muncă încordată, legaţi de Geea, ne reluăm programul de expansiune a raselor humanoide în Univers. Efortul comun a apropiat şi mai mult coloniile noastre. Să bem pentru reuşita acestei expediţii!

Oaspeţii gustară alcoolul din cupe, apoi începură să mănânce. Ocazional, mai schimbau câte o vorbă între ei. Varangii se aşezaseră unii lângă alţii, cu decanul de vârstă, Roles aliothul, pe locul de onoare, în dreapta imperatorului Omogo. Erau nerăbdători să-şi vadă cele două astronave ţâşnind către cer. Ei oferiseră astronave cu echipaje mixte, recrutate din toate coloniile varange. Merakul Kifer şi kaidul Gonzo primiseră misiunea de onoare de a le comanda pe timpul explorării.

— Dacă flotila va descoperi un nou sistem

solar locuibil, va trebui să exportăm oameni pentru colonizarea lui, începu Orejona discuţiile de la finele prânzului.

— Avem suficienţi tineri dornici de aventură şi muncă, o asigură mizarul Tamuz. Să avem noi norocul de a descoperi încă un sistem solar ospitalier...

Servitoarele aduseră cafele şi narghilele cu plante aromate, pentru oaspeţii care obişnuiau să se delecteze cu aceste bunuri. Deşi acest obicei era destul de răspândit în Alianţă, numai sirusanii şi orionii îl practicau frecvent. Coloniile varangilor, veganilor, shangilor şi kobizilor nu produceau şi nu prea consumau cafea şi tabac. Varangii şi veganii se învăţaseră cu vinul de struguri iar shangii produceau un alcool din orez.

— Dragii mei, acum, cu mai puţin de o oră înaintea decolării flotilei, ar mai trebui să stabilim un lucru, îşi începu Omogo prelucrarea psihologică.

— Mai vrei nişte bani? îl întrebă shangul Sen Kai direct.

— Cred că ar trebui să împărţim în mod egal cheltuielile astronavei de luptă, oferită de noi în plus faţă de restul coloniilor.

— Cât trebuie să plătim? întrebă Zaris sec, pentru a evita lungi discuţii pe o temă atât de banală.

— După calculele mele, cam câte zece

milioane de geeni din aur, răspunse Omogo.

— Plătim! îl asigură Roles varangul aliothan. Dispunem de suficienţi bani. Să nu ne certăm pentru ei, ci să ne concentrăm atenţia către problemele vitale ale comunităţii noastre! Cercetătorii noştri ar trebui să-şi conjuge eforturile pentru a redescoperi formula stimulenţilor care accelerează creşterea vegetaţiei. Ştiţi şi voi că animalele erbivore mari, în special reptilele şi mamuţii, au nevoie de cantităţi sporite de vegetale. Mai avem de rezolvat problema ploilor artificiale pentru zonele neirigate...

— Ne-am adunat să sărbătorim, interveni Omogo mulţumit că smulsese acordul de principiu pentru subvenţionarea astronavei de luptă. Putem discuta aceste probleme în consiliul guvernatorilor. Acum, să ne bucurăm!

Oaspeţii ridicară din nou cupele pline. După aceasta, îşi părăsiră locurile şi se adunară în grupuri, pentru discuţii particulare. Toţi erau liniştiţi şi senini. Nemulţumirea nu atinsese mica comunitate geeană. Trăiau relaxaţi şi în prosperitate. Nici măcar un norişor de furtună nu se arăta pe cerul lor.

*

Flotila era gata de plecare. Garda de mercenari sirusani străjuia intrarea în astroport. Guvernatorii trecură prin mulţimea adunată pentru eveniment şi se opriră în faţa

comandanţilor de echipaje. Omogo înaintă şi-i înmână căpitanului Lumun drapelul comunităţilor humanoide de pe planetele Geea şi Var, din mătase albastră, brodată cu şapte stele aurii.

— Duceţi mesajul nostru de pace către sistemul Centauri! glăsui el. Gândurile noastre bune vă vor însoţi pe toată durata misiunii. Drum bun!

Lumun luă drapelul cu ambele mâini, îl atinse cu fruntea, apoi îl dădu aghiotantului său. Făcu un pas înaintea formaţiei sale şi salută şirul de guvernatori cu braţul drept ridicat:

— Ne vom îndeplini misiunea, cu orice sacrificiu. Ne vom întoarce victorioşi. Vă las cu bine, oameni din neamul nostru.

Se întoarse şi făcu un semn cu mâna ridicată. Sirenele de pe astronave îşi uniră glasurile pătrunzătoare. Toţi comandanţii de echipaje plecară cu paşi largi şi repezi către navele lor. Acestea decolară una după alta, începând cu astronava comandantului. *Am deschis o nouă eră din viaţa noastră, gândi Zaris. Sper să fie de bun augur. Sper ca în infinitul universal să fie mai mult loc primitor pentru specia humanoidă.*

Guvernatorii se întoarseră la navetele lor. După obişnuitele formule de despărţire, fiecare plecă spre colonia sa. Televiziunea planetară transmitea imagini de la decolarea flotilei de explorare însoţite de comentarii foarte

optimiste. Prea optimiste, după părerea lui Zaris. Premoniţia îl sâcâia cu un vag sentiment de nesiguranţă faţă de soarta expediţiei. *Poate că ne-am cam grăbit cu trimiterea flotilei,* cugeta el. *Încă nu ne-am organizat perfect aici, pe Geea. Ne despart încă multe lucruri. Dacă ar fi să întâmpinăm un pericol colectiv, nu ştiu cum ne-am coordona acţiunile.*

*

În ciuda presimţirilor negre ale guvernatorului alcor, evenimentele evoluau cât se putea de pozitiv. Anii treceau paşnici, bogaţi şi senini. Flotila plecată în misiune raporta periodic că toate acţiunile decurgeau conform planului. Savanţii reuşiseră să descopere stimulentul pentru creşterea vegetaţiei, astfel că pădurile şi junglele se dezvoltau exploziv. Nu foloseau încă stimulentul şi în pomicultură sau legumicultură, deoarece nu erau siguri de efectele lui asupra organismului uman. Făceau încă cercetări în această direcţie. Copiii creşteau, deveneau adolescenţi şi tineri. Viaţa mergea înainte cât se putea de lin.

Către sfârşitul celei de-a noua veri de la plecarea expediţiei, Zaris îşi luă soţia şi copiii mai mici într-o călătorie prin Alcoria. Voia ca pruncii să vadă tot ce făcuseră ei cu mâinile lor, să devină mult mai interesaţi de creaţie. În acest scop, folosi o mininavetă de transport cumpărată de la orioni. Era tocmai potrivită

pentru călătorie şi trai pe distanţe mai lungi. Deira, ajutată de cele două fete, Moira şi Lena, se ocupară de echiparea navetei cu alimente şi cele necesare dormitului în interior. Zaris şi cei doi băieţi, Oanes şi Mirad, se concentrară asupra echipamentului tehnic necesar pentru aproape două săptămâni de călătorie. Luară şi câteva arme, deoarece multe fiare sălbatice carnivore mişunau prin pădurile din toată ţara. Cu fiecare zi de pregătire, copiii deveneau tot mai nerăbdători să plece, să vadă cu ochii lor, pe viu, ceea ce văzuseră în imagini holografice.

Zaris îi încredinţă treburile conducerii lui Farak, primul său consilier şi porniră. Prima ţintă era un orăşel agroalimentar din delta fluviului, aproape de marea interioară. Locuitorii îi primiră cu braţele deschise şi le arătară cu mândrie cum se gospodăriseră ei. Aveau de toate şi duceau un trai foarte echilibrat. De pildă, ei cultivau numai struguri de masă şi nu făceau niciodată vin, cu toate că ştiau reţeta de producţie. Pescuiau în fluviu şi mare, alimentând cu peşte o zonă întinsă din Alcoria şi o fabrică de conserve. Bogăţia faunei din deltă îl impresionă teribil pe Zaris. El crezuse că-şi cunoştea foarte bine ţara, însă biologii i-o luaseră înainte. Sute de soiuri de păsări de apă se înmulţeau în crângurile de sălcii şi în stufăriş. Animale cu blană preţioasă îşi făceau veacul prin păduri şi prin malurile braţelor de apă.

Cirezi de vite sau turme de capre şi oi, mânate de rovi, se mişcau alene pe păşunile înverzite. Comunitatea de alcori ducea un trai paşnic şi prosper. Zaris părăsi micul oraş cu sentimentul datoriei împlinite. Aşa cum promisese, asigurase conaţionalilor săi un nivel de viaţă similar celui din planeta de origine.

Sentimentul împlinirii i se dezvoltă continuu, pe toată durata excursiei. Pretutindeni, întâlnea alcori mulţumiţi şi fericiţi de viaţa lor. Sistemul democratic şi uman, impus încă din prima fază a colonizării, îşi arăta roadele. Naţiunea lui nu cunoştea contradicţii şi frământări interne. Erau încă puţini din punct de vedere numeric, însă sporul demografic evolua mulţumitor. Starea de spirit alcoră, caracterizată prin bună dispoziţie, curiozitate ştiinţifică şi pasiune creatoare, înflorise din nou pe această planetă din Calea Lactee.

Într-o seară, familia lui Zaris poposi pe malul unui lac splendid, la limita pădurii dese din nordul teritoriului. Natura din jur era prea încântătoare, să rămână într-un oraş peste noapte. Zaris le făcu copiilor un foc de tabără, în jurul căruia cinară ca strămunii sălbatici, spunând poveşti şi cântând.

— Şi dincolo de acest codru, ce este tată? întrebă mezina Moira.

Blondă, cu ochi albaştri şi cu guriţa roşie ca o floare, Moira era copia fidelă a Deirei din

copilărie, aşa cum o văzuse Zaris prima dată. O prinse în braţe şi o aşează pe genunchii lui, cu faţa către foc.

— Acolo e Jerania, ţara uriaşilor, prinţesa tatii.

— Uriaşii există numai în poveşti, tată.

— Şi tărâmul de dincolo de codru e o poveste, fetiţa mea.

— Vreau să mergem în tărâmul de legendă, tată. Vreau să văd uriaşii.

— Nu ştiu dacă vor să ne primească.

— Pe mine o să mă primească sigur. Şi eu sunt o zână dintr-o poveste.

— Dacă eşti zână, te rog să ne cânţi şi să ne descânţi! Fetiţa îşi încreţi năsucul de prea mare concentrare, apoi începu să cânte cu o voce subţirică şi curată:

Eu sunt zâna cu ochii de-azur,
M-am născut din legende nezise,
Strângeţi cercul de jur-împrejur,
Să descânt cu speranţe şi vise!

Eu sunt umbra stejarului vechi,
Fermecat în pădurea-adormită.
Sub coroană-mi vin tineri perechi,
Să se-mbete din dulce ispită...

Aşa arată fericirea deplină, gândi Zaris, cu ochii la foc.

*

Dimineaţă, Zaris cedă rugăminţilor Moirei şi îndreptă naveta către Jerania. Deasupra marelui codru, des ca o perie, îl contactă pe Kiras, noul lider al jeranilor şi-i ceru politicos voie să aterizeze pe teritoriul său, împreună cu familia.

Jeranul păru surprins de rugăminte, însă îi indică locul de aterizare din capitala lor, Venda. Zaris reduse viteza de zbor, de îndată ce ajunse deasupra teritoriului jeranilor. Se bucură să vadă că ogoarele şi livezile erau bine lucrate, aproape ca în Alcoria. Cele câteva fabrici întâlnite în cale le vorbeau despre progresul tehnic al celor care fuseseră semisălbatici folosiţi doar în lupte. Oraşul nu era atât de elegant ca Tamira, însă strălucea de curăţenie, cu case solide şi aranjate în ordine. Nici n-ai fi zis că străbunii foarte apropiaţi ai jeranilor locuiseră în grote, echipaţi sumar, în blănuri.

Un grup de vreo zece lideri îi aştepta la locul aterizării. Când coborâră din navetă, fără niciun fast, ca simpli oameni, jeranii se mişcară, cu o suită numeroasă. Zaris se adresă liderului, prin translatorul din dreapta acestuia:

— Vă mulţumesc că ne-aţi primit să facem o vizită în ţara voastră! A fost dorinţa mezinei mele, o indică el pe Moira. Era sigură că voi, uriaşii, aşteptaţi cu nerăbdare o zână mică, blondă, cu ochii de azur.

Jeranii ascultară lămurirea, zâmbiră, apoi izbucniră într-un râs sănătos. Kiras înaintă, luă

fetiţa în mâini şi o ridică în faţa ochilor. O studie câteva clipe apoi spuse:

— Da, tu eşti zâna din poveşti, pe care uriaşii o aşteaptă de multă vreme.

O aşează apoi din nou jos şi-i întinse un singur deget, să se prindă de el, pentru a o însoţi. Răceala se spărsese. Jeranii zâmbeau şi comentau veseli. Întreaga familie de alcori fu înconjurată şi condusă pe jos, către oraş. Câteva zeci de copii jerani le ieşiră înainte cu flori în mâini.

— Observ că suntem simpatizaţi aici, se adresă Deira lui Kiras.

— Simpatizaţi e puţin spus. Admiraţi şi iubiţi e mai aproape de adevăr. Marele comandant Zaris e viteaz, bun şi înţelept. Părinţii şi bunicii ne-au spus cât bine le-a făcut marele alcor. Şi acum, a venit fără gardă, cu familia, dovedind că are deplină încredere în noi. Nu ştim ce să vă dăruim, să vă bucurăm sufletele.

— Ne-aţi putea da nişte apă curată, de munte, căci suntem însetaţi.

— Ne cereţi tare puţin...

Jeranii îi conduseră pe terasa din casa sfatului lor. Câteva fete cu pletele lungi până mai jos de brâu, îmbrăcate în rochiţe viu colorate şi încălţate cu mocasini, îi primiră în faţa meselor uriaşe. Cât ai bate din palme, mesele se umplură cu bucate şi sucuri din fructe. Jeranii făceau şi o băutură slab alcoolizată, din hamei,

însă numai pentru uzul lor. Zaris şi familia sa gustară din mâncărurile jeranilor în picioare, deoarece mesele le ajungeau mai sus de bărbii. Mâncau şi discutau cu gazdele lor încântate de vizită. Moira fusese ridicată pe un scaun şi i se pusese pe cap o coroniţă de flori. Într-adevăr, era micuţa zână a uriaşilor din poveşti.

După gustare, jeranii le arătară cu mândrie şcolile şi institutele lor de cercetări. Receptaseră cu aviditate şi puseseră în practică toate informaţiile de la alcorii care îi însoţiseră în exil. În timp ce vizitau o fabrică de ţesături, Zaris primi un apel telefonic de la Farak. Brusc, presimţirea unui dezastru îl cuprinse. Apăsă clapa de iniţiere a convorbirii şi figura îngrijorată a primului consilier apăru pe ecranul videotelefonului:

— Domnule guvernator, regret că vă întrerup excursia...

— Flotila?! ghici Zaris, datorită contactului telepatic inconştient cu Farak.

— A fost distrusă de inamici, domnule guvernator. Numai astronavele lui Gonzo kaidul şi Lumun sirusanul au scăpat din încleştare. Au intrat, în urmă cu câteva minute, în sistemul nostru solar. Şi astronavele lor sunt avariate.

— Mâine dimineaţă, voi fi la post, anunţă Zaris scurt. Până atunci, informează corect populaţia, prin postul nostru de televiziune! Fă un apel la calm, dar şi la vigilenţă! Să nu intre nimeni în

panică, dar echipajele astronavelor să se pregătească de o confruntare în apropierea sistemului nostru solar!

— Credeţi că inamicii au urmărit astronavele supravieţuitoare?

— În locul lor, aşa aş fi făcut. În orice caz, precauţia nu strică.

— Am înţeles, domnule guvernator.

Zaris închise şi ceru scuze gazdelor jerane pentru întreruperea vizitei. Le spuse direct cauza acestei grabe, deoarece nu avea nimic de ascuns. În curând, postul mondial de televiziune, pe care îl recepţionau şi jeranii, va veni cu detalii, preciză el.

Uriaşii îi conduseră până la naveta lor, unde se despărţiră în termeni călduroşi. Guvernatorul alcor decolă cu capul vuind de gânduri neplăcute. O umbră de îngrijorare urâtă şi grea se întinsese deasupra vieţii lor tihnite. Zaris intuia însă un pericol mult mai mare. Premoniţia nu-l înşelase niciodată. S-ar fi putut face un excelent cititor al viitorului.

În timpul zborului către casă, au ţinut holovizorul pornit. Veştile despre dezastrul flotilei se succedau din oră în oră. Cele două astronave avariate dar încă folosibile se apropiau de Geea. Declaraţiile comandanţilor nu lăsau loc de echivoc: fuseseră atacaţi de o escadră numeroasă şi bine înarmată. Inamicii nu-şi arătaseră feţele şi nu încercaseră să

negocieze cu ei. Atacaseră să distrugă. Numai viteza sporită a astronavelor sirusane şi kaide scăpaseră viaţa echipajelor lui Lumun şi Gonzo. Deja, guvernatorii începuseră să declare doliu general în comunităţile din care plecaseră cei dispăruţi pentru totdeauna.

Abia când apelul lui Farak la vigilenţă sporită fu transmis, Zaris răsuflă uşurat. Era convins că gestul său va fi urmat curând de toţi guvernatorii din colonii. Mări viteza, să ajungă mai curând acasă. Cam la o oră după miezul nopţii, atinse Tamira şi ateriză direct în faţa palatului guvernamental. Înăuntru, se vedea lumină. Cel puţin câţiva consilieri vegheau.

— Du-te, Zaris! îl îndemnă Deira. Noi ajungem acasă pe jos.

Guvernatorul alcor făcu un gest spontan deosebit de afectuos faţă de comportarea obişnuită: îşi îmbrăţişă şi-şi sărută soţia şi copiii, la despărţire. Acest gest declanşă în mintea Deirei un început de teamă. Însemna că necazurile nu se opreau la pierderea flotilei de explorare...

În palat, guvernatorul îşi găsi trei consilieri, în frunte cu Farak, la post.

— Daţi alarmă de luptă în toată Alcoria! ordonă el scurt. Trebuie să verificăm cum reacţionează populaţia în caz de atac.

Zaris deschise biroul pentru situaţii de urgenţă şi-şi ocupă locul de comandant. Porni

aparatura de conducere şi teleholovizorul. Postul planetar transmitea deja primele imagini cu supravieţuitorii măcelului din spaţiu. Pe postul naţional se discutau ipoteze privind originea şi intenţiile agresorilor. Semnalul alarmă de luptă întrerupse emisiunea. Acesta se repetă timp de două minute, cu pauze de trei secunde între fiecare semnal. După aceasta, consilierul Farak intră în direct şi începu să dicteze măsurile de luat în mare grabă:

— Echipajele astronavelor, navetelor şi submarinelor de luptă să se prezinte la post şi să verifice tehnica de luptă! Gărzile înarmate să ocupe poziţii strategice în clădirile din jurul oraşelor! Restul populaţiei să-şi ia rezerve de alimente şi să se retragă în subsoluri, cu armele pregătite!

Farak repetă instrucţiunile de cinci ori, la un interval de un minut, cu voce calmă şi sigură. Era convins că era un simplu exerciţiu. Zaris stătea cu ochii pe ceas, aşteptând rapoartele liderilor de comunităţi teritoriale. Harta Alcoriei, aflată în dreapta sa, licărea din loc în loc, în dreptul marilor oraşe.

Abia după vreo oră, începură să curgă rapoartele liderilor locali. Se cunoştea că oamenii nu făcuseră antrenament pentru astfel de situaţii de mai mult de două sute de ani. Armamentul fusese distribuit cu greutate. Echipajele navetelor, submarinelor şi

astronavelor se mişcaseră foarte încet. Gărzile locale îi raportau că mulţi alcori nu coborâseră în subsoluri, ci priveau pe geamuri sau la holovizoare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Viaţa paşnică şi prosperă înmuiase vigilenţa alcorilor şi asta nu era deloc bine.

Zaris dădu ordin la postul naţional de televiziune să anunţe, din cinci în cinci minute, că, peste o jumătate de oră, guvernatorul se va adresa întregii populaţii alcore, cu informaţii de maximă importanţă. După aceasta, începu să gândească ce ar fi trebuit să facă pentru apărarea populaţiei şi nu făcuse. Poate că nu era încă târziu să remedieze lipsurile... Postul planetar de televiziune transmitea deja imagini cu alarma de luptă din Alcoria. La vederea lor, Zaris se cutremură. Poporul său reacţionase foarte slab, chiar dezastruos. Se cunoştea că nu fusese pregătit prin exerciţii practice. Simplele lecţii de apărare, predate în şcoli şi prin televiziunea naţională, nu fuseseră recepţionate corect. El învăţa însă repede din greşeli. Puse mâna pe videotelefon şi-şi apelă omologii din celelalte lumi varange. Îi avertiză că populaţia nu era pregătită pentru un eventual atac şi-i statui să înceapă exerciţiile de pregătire practică.

La ora trei şi douăzeci de minute, Zaris începu să vorbească naţiunii sale:

— Dragi alcori, alarma de luptă n-a fost o

glumă. Inamici necunoscuţi au distrus flotila noastră de explorare. E posibil să fi urmărit cele două astronave scăpate din luptă şi să se fi îndreptat către Geea. Putem fi atacaţi oricând din spaţiu. Suntem o pradă uşoară, deoarece n-am mai făcut exerciţii de luptă de la atingerea acestui pământ. Vă ordon următoarele: Echipajele rămân pe astronavele, navetele şi submarinele de luptă, făcând exerciţii în ture de câte opt ore! O tură se antrenează pentru luptă, una stă de veghe şi alta se odihneşte. Gărzile civile din oraşe acţionează după acelaşi program de ture. Depozitele să furnizeze fiecărei familii alimente pentru o lună! În subsolul fiecărei case, trebuie construită câte o cazemată izolată împotriva radiaţiilor. Toţi sunteţi obligaţi să ajutaţi constructorii la zidirea acestor cazemate, cât mai curând posibil. Locuitorii oraşelor submontane sunt obligaţi să-şi construiască adăposturi cât mai adânci în munte, în grote naturale sau săpate imediat. În aceste grote, veţi duce proviziile de apă şi alimente pentru o lună. Medicii vă vor livra substanţe pentru decontaminarea apei şi medicamente pentru caz de atac chimic sau nuclear...

Zaris vorbea înainte, calm dar înnegurat, aruncând din când în când câte o privire pe agendă. Deira îl asculta cu pumnii strânşi la gură, gata să izbucnească în plâns. În patria ei

nu cunoscuse războiul. Luptele din spaţiu, pe timpul călătoriei către Geea, fuseseră prea scurte s-o mai impresioneze. Acum, vedea pregătiri pentru un război de durată. Se temea pentru copiii strânşi pe lângă ea, ca puii în jurul unei cloşte. Zaris continua enumerarea măsurilor:

— Şcolile şi facultăţile îşi întrerup cursurile pentru o lună. Copiii vor munci alături de părinţi, pentru pregătirea apărării. Fabrica de armament şi şantierul naval vor lucra în foc continuu, în ture, pentru a livra cât mai multe arme şi submarine. Navetele vor fi echipate de război. Fiecare cetăţean alcor trebuie să-şi pregătească aeromobilele de luptă. Personalul care participă la strânsul recoltelor trebuie să poarte arme. Chiar şi rovii care păzesc turmele trebuie să fie înarmaţi...

— Tată din ceruri, oare ce ne aşteaptă? întrebă Deira cu ochii pe direcţia stelei Vega.

— Cine e acolo, în cer? întrebă Mirad.

— Bunicul vostru Incer, tatăl meu, răspunse Deira. El ar fi ştiut cum să rezolve această problemă.

— Ne vom lupta ca în filme! se bucură inconştient Oanes. Eu mă voi strecura cu submarinul meu pe sub oceane, vânând mutanţii agresori.

— Nu ştim cine sunt agresorii, puiule, îi aminti Deira. Să sperăm că nu vor apărea.

— Şi atunci tata a vorbit degeaba?

— Tatăl tău e un om precaut. Pregăteşte populaţia pentru cea mai rea variantă posibilă.

Copiii n-o mai ascultau. Plecaseră prin casă, jucându-se de-a războiul ca în filmele văzute. Deira l-ar fi sunat pe Zaris, dar nu îndrăznea. Îşi adună minţile şi începu să cugete la ce avea de făcut ca medic şi mamă.

Zaris sosi acasă abia către prânz, să-şi ia haine de schimb şi ustensile de toaletă. Găsi numai copiii, deoarece Deira participa la distribuirea medicamentelor de urgenţă. Îi informă scurt că el va locui câteva zile în palatul guvernatorului, îi mângâie pe fiecare în parte, apoi plecă grăbit. Avea multă treabă. Trebuia să coordoneze activităţile a jumătate de milion de alcori şi a circa opt sute de mii de rovi. Împărţise sarcinile cu consilierii, însă el controla principalele activităţi de pregătire şi luptă.

*

În seara aceleaşi zile, consiliul guvernatorilor din colonii se întruni în grabă, în palatul din ţara veganilor. Toţi erau îngrijoraţi de cele întâmplate. Trebuiau să decidă asupra viitorului celor mai mult de cincisprezece milioane de humani de pe planeta Geea. Veganul Mikal deschise şedinţa de lucru fără formalităţi:

— Dragi humanoizi, ştiţi care e situaţia. S-ar putea să fim atacaţi de inamici necunoscuţi, humanoizi sau non-humani. Agresorii nu par

interesaţi de tratative. Atacă şi distrug, fără a scoate un singur cuvânt. Vă propun să ne pregătim de apărare. În acest scop, fiecare colonie rasială să-şi echipeze de urgenţă toate astronavele şi să le ridice în spaţiu, gata de luptă. E de preferat să întâmpinăm inamicul în spaţiu, pentru a nu pune în pericol viaţa populaţiei necombatante, construcţiile şi natura. Vă ascult părerile.

— Propun să împărţim escadra de astronave în trei, pentru a nu fi surprinşi, glăsui imperatorul Omogo. O treime să patruleze la trei zile distanţă de Geea, către zenit, o alta, către nadir şi ultima să aştepte pe Selena. Astfel, vom ţine inamicul departe de casa noastră.

— Propunere acceptată, anunţă Mikal după numărarea voturilor. Alte măsuri?

— Să instalăm baterii de rachete nucleare pe toţi munţii, propuse Orejona. Ele vor putea vâna eventualele navete inamice scăpate de filtrul escadrei. Noi, orionii, putem livra imediat câte cinci baterii şi câte o sută de rachete nucleare fiecărei colonii. Le-am construit în timp, aşa, pentru siguranţă.

— Propunere acceptată! anunţă Mikal fără a mai apela la vot.

Liderul vegan era sigur că toţi guvernatorii vor accepta orice măsură de siguranţă a teritoriului şi populaţiei. Munciseră prea mult pentru acest

pământ, să-l lase pradă distrugerilor provocate de un război terestru. Zaris simţi că era timpul să intervină.

— Trebuie să ne pregătim şi pentru cea mai proastă variantă, spuse el. Dacă vom fi atacaţi la sol, cu arme atomice, o mare parte din oameni, animale şi vegetale vor muri. Vă sugerez să construim în mare grabă refugii în munţi, în care să depozităm material reproducător selectat de savanţii noştri. De asemenea, să organizăm mai multe depozite de combustibili, alimente şi medicamente, în munţi şi sub mări. Acestea să fie folosite de oamenii noştri, în caz de război terestru de lungă durată. Istoricii să facă o scurtă sinteză a evoluţiei noastre din Alianţă şi până în prezent, s-o multiplice în scris şi în hologame, apoi s-o împartă în mai multe locuri de pe Geea.

— Ne şi vezi morţi?! se răsti Sen Kai shangul.

— Am trimis deja vestea dezastrului flotilei către lumea alcoră din Alianţă, răspunse Zaris interpelării. În caz că vom fi înfrânţi, sper ca măcar expediţia Alianţei să ne găsească urmaşii ascunşi în diferite locuri de pe Geea.

— Nu va veni nimeni după noi, spuse Zigan. Suntem proscrişi în lumile Alianţei.

— Veganii care au plecat către lumea veche le vor povesti despre bogăţiile de aici, replică Zaris. E imposibil să nu se găsească cineva din lumile Alianţei interesat să ajungă la noi.

Aceasta este o speranţă pentru cazul că vom fi înfrânţi.

— Taci, cobe! strigă din nou Sen Kai.

Zaris se prefăcu că nu-l auzise. Continuă la fel de calm:

— Fiecare cetăţean matur să fie instruit urgent cu metodele de luptă în localităţi şi în natură, folosind armele noastre. Savanţii naturalişti să întocmească urgent un ghid al supravieţuirii în natură, pentru uzul fiecărui cetăţean. Acesta să fie explicat în detaliu la posturile de televiziune. Noi, orăşenii, am cam pierdut obişnuinţa de a trăi în natură şi trebuie să ne-o recăpătăm. Jeranii şi rovii sunt mai avantajaţi decât noi.

— Să nu ne alarmăm prematur! interveni Sen Kai. Astronavele noastre sunt un scut impenetrabil pentru o escadră de cincizeci de astronave. Cine dispune de asemenea forţă? Nimeni, fraţi şi surori!

Zaris rămase în picioare. Din nou, se prefăcu că nu auzise cele spuse de shang şi vorbi:

— Vă rog să votaţi propunerile mele! Vă rog să-l anunţaţi imediat pe generalul Daran să pregătească planeta Var de război! Noi, alcorii, vom pregăti şi jeranii pentru luptă. Am terminat.

Tonul său aspru făcu linişte în sala de consiliu. Propunerile sale fură votate una câte una, cu mici obiecţii. Guvernatorii pricepuseră mesajul său de lungă durată. Chiar dacă n-ar fi fost

atacaţi la sol, măsurile sale nu puteau strica nimănui. Ele se puteau dovedi utile într-un viitor mai îndepărtat.

Imperatorul Omogo se ridică maiestuos. Îşi păstrase ceva din ţinuta militărească de mercenar. Îşi roti lent privirea asupra colegilor şi-şi începu discursul:

— S-ar putea ca unii să mă antipatizaţi pentru armele pe care le-am dezvoltat în fabricile mele. Acum, ele se vor dovedi valoroase. Nicio fiinţă humanoidă ori non-humană nu rezistă atacurilor chimice şi bacteriologice. Propun să înzestrăm astronavele cu proiectile încărcate cu substanţe chimice otrăvitoare şi microbi letali. Chiar dacă inamicii nu vor muri imediat, ei se vor îmbolnăvi grav şi vor renunţa la agresiune.

Ciudat, dar nimănui nu i se păru odioasă această propunere. Situaţia excepţională impunea măsuri excepţionale. Toţi votară la unison pentru înarmarea astronavelor cu armament chimic şi biologic.

— Dispun de un stoc impresionant, de lăudă Omogo. Aşa cum m-a învăţat Zaris alcorul, l-am ascuns adânc, în inima unui munte din sudul ţării. Numai câteva persoane autorizate de mine au acces la el. Asta, pentru a preveni răspândirea viruşilor letali în atmosfera geeană. Mâine dimineaţă, încep să livrez cantităţile necesare fiecărei astronave. Fabricile mele vor continua să lucreze intens, pentru refacerea

stocului. Nu se ştie niciodată când va fi nevoie şi de jucăriile mele ucigaşe.

Veganul Mikal îi anunţă că fabricile lor de alimente concentrate îşi reluaseră producţia, cu scop de a face raţii individuale de supravieţuire pentru cinci ani. Fiecare cetăţean al planetei urma să primească o raţie, pe care s-o folosească, în caz de contaminare a alimentelor din depozite şi a roadelor naturale. În final, le propuse să-şi unească eforturile pentru a finaliza şantierul de fabricat astronave de explorare şi luptă.

Trebuiau să ia în considerare, argumentă el, pierderile de astronave în luptă, în accidente sau ca urmare a învechirii. De data aceasta, nimeni nu mai protestă împotriva sumelor uriaşe pe care trebuiau să le plătească. Era în joc viitorul lor şi al copiilor. Fără astronave, n-ar mai fi putut părăsi sistemul solar niciodată. Navetele de mare putere aveau posibilitatea să ajungă numai până la Selena şi Var. Adică, numai în lumea lor. Niciodată, dincolo de sistemul solar Sol.

Guvernatorii plecară grăbiţi către coloniile lor, imediat după terminarea şedinţei. Aveau de aplicat un plan de măsuri foarte încărcat.

*

Luna stabilită prin ordinul de alarmă de luptă trecu fără niciun fel de incident. Alcorii îşi reluară viaţa normală, la şcoli şi institute, în

fabrici şi ferme... Astronavele vegheau zenitul şi nadirul planetei zi şi noapte. Sentimentul de siguranţă revenise în inimile lor. Până şi precauzul Zaris se întoarse în sânul familiei, lăsând în palatul guvernamental numai o tură de serviciu nocturn. Viaţa revenise în tiparele paşnice şi în celelalte colonii. Televiziunea planetară transmitea imagini despre strânsul recoltelor, jocurile sportive, dezbaterile ştiinţifice, realizările din institutele de cercetări şi fabrici... Optimismul cuprinsese chiar şi cele mai pesimiste firi. Niciun pericol nu-i ameninţa din spaţiu. Probabil, flotila distrusă pătrunsese pe teritoriul unor fiinţe războinice. Ghinion şi nimic altceva.

Zaris dormea adânc, în patul larg şi călduţ. Se visa din nou copil, pe planeta natală, furat de jocurile lor obişnuite.

Deodată, între el şi soarele alcor, se interpuse o figură imensă. Părea humanoid şi nu părea. Faţa de culoare cenuşie, puternic ridată, era dominată de doi ochi mari şi galbeni. Nasul coroiat îi dădea aspectul unui uliu sau al altei păsări de pradă. Gura cu dinţi lungi, vizibili printre buzele subţiri, era larg deschisă, gata să-l înghită. Încerca să fugă şi nu reuşea. În aceeaşi clipă, sunetul strident al alarmei de luptă îl aruncă în picioare. Se echipă în grabă, în ţinuta de luptă formată din combinezon, cizme şi razer. Deira, trezită şi ea, pornise holovizorul.

Sader, şeful turei operative din palatul guvernamental, anunţa populaţia alcoră că astronavele din nadir fuseseră atacate.

Zaris îşi îmbrăţişă grăbit soţia şi-i şopti:

— Ai grijă de copii! Ei sunt viitorul nostru.

— Contează pe mine, dragule!

Guvernatorul alcor ieşi din casă şi o luă la fugă către palatul guvernamental, situat la câteva sute de metri depărtare. Urcă treptele sărindu-le câte două şi merse direct în biroul pentru situaţii de urgenţă. Sader îşi repeta mesajul către naţiunea alcoră. Ochii lui Zaris întâlniră aparatul construit în taină de savanţii alcori, pentru legătura cu expediţia. Îl porni şi începu să apeleze:

— Kores, mă auzi? Kores, sunt Zaris...

Nimeni nu-i răspunse. În aparat se auzea numai fâşâitul universal. Ce *copilărie din partea mea*! se critică Zaris, închizând aparatul. *Alcorii din Alianţă nu mă pot ajuta cu nimic. Trebuie să-mi conduc oamenii la victorie*! Luă loc în fotoliul său şi începu să primească rapoartele liderilor zonali. De această dată, populaţia alcoră reacţionase mulţumitor. Toţi se mişcaseră conform planului pentru alarmă de luptă. În fine, Zaris porni holovizorul, să vadă ce transmitea postul planetar. Imaginile holografice tremurau vizibil, însă vocea crainicei se auzea destul de clar. Toate astronavele geene zburau către nadir, pentru a se opune

agresorilor. Bine, gândi el şi porni staţia de legătură cu astronavele alcore. Le apelă pe rând, însă nu primi niciun răspuns. Aceasta îi trezi un început de îngrijorare în suflet. Chiar niciunul?... Într-un târziu, staţia prinse glas. Belag, comandantul *Şoimului,* îl apela la rândul său:

— Zaris, mă auzi? Sunt Belag...

— Te aud, Belag, se repezi guvernatorul să confirme. Ce se întâmplă acolo?

— Inamicii au o escadră impresionantă, domnule guvernator. Au atacat prin surprindere, ieşind din umbra planetei Var.

— Folosiţi tot armamentul! ordonă Zaris. Nuclear, chimic şi biologic. Inamicii nu trebuie să ajungă pe Geea.

— Au astronave de mărime medie, foarte iuţi. Manevrează cu uşurinţă în toate direcţiile. O, vine un nou roi...

Legătura se întrerupse. Zaris trecu peste orice resentiment şi-l apelă pe generalul Daran. Nu reuşi să-i prindă imaginea, semn că un potop de radiaţii invadase spaţiul dintre planetele Geea şi Var. Îi auzi însă glasul:

— Ne bombardează cu rachete puternice, Zaris. Un crater cât un oraş se cască în imediata vecinătate a capitalei noastre.

— Dar astronavele kasee unde sunt?

— Nu ştiu. Eu văd numai nave agresoare. Vin în stoluri regulate, ca la asalt.

— Succes, Daran! strigă Zaris în microfon.

Televiziunea planetară începuse să transmită imagini de la locul încleştării din cer. În lumina palidă de zori, Zaris recunoscu escadra lor. Se dispusese în semicerc, cu faţa la astronavele inamice. Lumina rachetelor şi proiectilelor putea fi observată cu uşurinţă. Mai multe navete de luptă se desprinseseră de pe astronavele agresoare şi încercau să atace escadra geeană prin învăluire. Guvernatorul alcor observă cu satisfacţie că erau doborâte una după alta. Luptătorii geeni manevrau cu mult curaj, în întâmpinarea agresorilor. Aceştia înaintau grupaţi, în formaţii de câte cinci astronave, cu una vârf de atac. Prima formaţie se izbi de zidul geean şi două astronave inamice începură să cadă, explodând în toate direcţiile. Celelalte coborâră în picaj, apoi reveniră în spatele escadrei geene. Pumnii lui Zaris se încleştaseră pe pupitrul centralei de comandă. Două astronave geene se desprinseră însă din formaţie şi manevrară în întâmpinarea inamicilor din spate. Bătălia din cer se simţea de la distanţa imensă care o despărţea de Geea. Era grozavă.

Şi eu ar fi trebuit să fiu acolo, îl fulgeră pe Zaris un gând. Raţiunea îi aminti însă că funcţia nu-i permitea asemenea riscuri. Trebuia să stea alături de poporul său, să-l conducă în lupta finală, dacă se ajungea şi la aceasta.

Guvernatorul alcor urmări cu durere în suflet primele două astronave geene care căzură avariate, în nori de fum. După aceasta, imaginile de la locul bătăliei veneau disparate, semn că nu mai exista un coordonator central al operatorilor. Era greu să intuieşti cum evolua lupta per ansamblu, din fragmentele de imagini recepţionate. La un moment dat, operatorul de front prinse imaginea unei nave inamice care venea la atac frontal, ca pentru o lovitură de berbec. Imaginea crescu rapid, încât se puteau observa toate detaliile de pe astronava inamică. Avea trei baterii lansatoare de rachete în prova şi câte patru baterii de tunuri cu laser în borduri. Sub puntea centrală, se ghiceau alte baterii de rachete şi tunuri. Nu încăpea îndoială că fusese construită anume pentru luptă. O explozie imensă reteză prova astronavei inamice şi imaginea se stinse. Numai vocea operatorului se mai auzea în holovizor.

Zaris încercă din nou să-l prindă pe Belag. Reuşi să intre într-un contact de câteva secunde, care nu-l lămuri cum decurgea bătălia. Belag exclamase doar:

— Zaris, sunt mai mult de o sută... Ce prăpăd...

Guvernatorul alcor privi la holovizorul orb şi surd. Trebuia să ghicească sau să se informeze. Îşi apelă pe rând fraţii de sânge, guvernatorii varangi. Nici ei nu ştiau mai multe. Zaris nu se

lăsă însă. O apelă pe Orejona. Aceasta îi spuse că, din informaţiile ei, lupta se dădea la mai puţin de trei zile de Geea. Shang Di îl informă că, înainte de a pierde legătura cu escadra, i se raportase că geenii luptau în încercuire. Omogo se arăta însă mai optimist. Era sigur că escadra oprise înaintarea inamicilor la limita hotărâtă. Faptul că nu mai aveau informaţii se datora perturbaţiilor suferite de aparatura de transmisiuni şi teleholoviziune de pe astronave. Zigan, regele kobizilor îl informă că ei se pregăteau deja de lupta la sol.

Zaris se simţea neputincios. Nu avea informaţii şi trebuia să ia decizii de comandă. Chibzui câteva clipe, apoi contactă comandamentul bateriilor de rachete nucleare din munţi. Le ordonă rachetiştilor să supravegheze cu multă atenţie cerul şi să deschidă foc asupra oricărei astronave necunoscute. După aceasta, se ridică şi începu să păşească nervos prin birou. Aruncă o privire pe fereastră, din treacăt şi simţi cum se umplea de ură împotriva duşmanilor. Ridicase o lume atât de minunată şi de paşnică pe un pietroi golaş şi ei... De ce? Asta nu putea înţelege Zaris: din ce cauză erau atacaţi. Nu făcuseră niciun gest ostil. Trimiseseră doar o flotilă de explorare, cu mesaj de pace. Îşi aminti de spusele vegherilor şi înţelese. Îşi construise cuibul său paşnic într-un teatru de război. Erau

victime ale împrejurărilor nefericite din această parte de Univers.

După vreo două ore, televiziunea planetară reîncepu să transmită. Imaginile erau confuze. Nicio formaţie de luptă organizată nu se mai zărea pe cer. Astronave geene şi inamice se vânau una pe alta, într-o mare învălmăşeală. O imagine de ansamblu arăta că numărul astronavelor din ambele tabere se redusese simţitor. *Poate că vor rezista ai noştri,* îşi făcu Zaris curaj. *Chiar dacă vor lupta până la unu, civilizaţia geeană va fi salvată...*

Până la apusul soarelui, postul planetar de televiziune îşi întrerupse emisia de mai multe ori. Informaţiile deveneau din ce în ce mai confuze şi mai contradictorii. În anumite momente, se părea că astronavele geene câştigau bătălia, ca imediat să apară ştirea că inamicul îi presa puternic. Ultima ştire pozitivă sosi odată cu căderea întunericului. Belag exclamă doar:

— Fug, Zaris! îi urmărim...

Întunericul nopţii acoperise întreaga planetă. Nicio lumină, cât de mică, nu se zărea din spaţiu sau de pe pământ. Populaţia acţiona conform instrucţiunilor, să nu ofere inamicilor nicio ţintă vizibilă. Zaris rămase la postul său, epuizat de efortul trăit. Îşi încălcă principiile şi acceptă să bea o ceşcuţă de cafea orionă, să rămână treaz. În noaptea clară, nu se auzeau decât zgomotele

scoase de păsări nocturne şi animale. Toţi oamenii tăceau, cu sufletele la gură. Nu mai aveau nicio informaţie despre mersul bătăliei din cer.

Guvernatorul alcor aţipi câteva minute cu capul pe braţe. Se scutură însă rapid şi aruncă o privire în jur. Toţi ofiţerii din tură erau epuizaţi, dar se străduiau să reziste. Îi împărţi în trei grupe şi trimise două la somn. După aceasta, transmise ordinul de odihnă în ture către toţi luptătorii din ţară. Oamenii trebuiau să-şi păstreze energia şi sănătatea, indiferent de rezultatul confruntării din spaţiu. Erau încă multe de făcut pe Geea.

*

După miezul nopţii, Zigan kobizul, din cel mai estic continent, apăru pentru câteva momente pe postul planetar de televiziune. În mod vădit, era tulburat puternic, deoarece vorbea prost în limba Alianţei, folosind şi cuvinte din limba maternă:

— Vin dinspre est, cu soarele în spate. Astronavele lor sunt grupate câte cinci şi se deplasează în unghi cu vârful înainte. Ai noştri nu se văd.

Imaginea tremură o clipă, apoi Zigan vorbi din nou:

— Aruncă bombe imense. Au rupt istmul de legătură cu cealaltă parte a continentului. Rachetele noastre au doborât două astronave.

Mai multe navete s-au desprins de astronave şi coboară către oraş... O, navetele bombardează clădirile... Ce forţă de distrugere! Le pulverizează pur şi simplu. Mă retrag în adăpost...

Ecranul rămase gol. Zigan nu fusese inspirat să îndrepte o cameră către navetele inamice, să poată fi recunoscute ulterior. Zaris, aproape doborât de oboseală, raţiona: *Dacă inamicii vin dinspre est, înseamnă că sunt o altă grupare. Ne-au atras astronavele în luptă către nadir şi ei vin cu forţele de invazie dinspre est. Sunt mulţi şi bine înarmaţi...*

După vreo oră şi jumătate, însuşi Shang Di apăru în ecranul holovizorului. Se cunoştea că făcea eforturi să-şi stăpânească emoţia şi teama.

— Inamicii vin dinspre est, odată cu lumina zilei, anunţă el şi lăsă loc imaginilor culese direct de operatori.

Flotila de asalt duşmană era imensă şi bine organizată. Stoluri negre, de câte cinci astronave, acopereau cerul. Se deplasau lent, odată cu lumina zorilor, fără a întâmpina nicio rezistenţă. În jurul fiecărei astronave, se zăreau navetele de asalt la sol. În mod vădit, agresorii intenţionau să ocupe uscatul ori să lichideze populaţia. Shang Di apăru din nou în ecran:

— Inamicii atacă numai oraşele. Distrug clădirile cu proiectilele lor, apoi vânează

populaţia, om cu om. Noi am organizat rezistenţa în ruinele oraşelor, deoarece agresorii sunt foarte slabi combatanţi la sol. Am capturat câţiva şi încercăm să le descoperim limbajul...

Din nou, ecranul fu invadat de imagini. De data aceasta, erau ale prizonierilor capturaţi. Zaris tresări. Humanoidul gri din visul său apărea în mai multe exemplare. Toţi, la fel de respingători la înfăţişare şi holbându-se cu ochii lor galbeni în camere. Câţiva erau murdari de sânge roşu, probă că erau totuşi humanoizi. În continuare, operatorul prezentă o scenă de luptă la sol. O navetă de talie mică ateriză între ruinele fumegânde. Şase inamici săriră din ea, cu armele în mâini. Pe spate, duceau un soi de raniţe care îi făceau să pară cocoşaţi. Străinii se dispuseseră în linie, înaintând la pas. Ofereau o ţintă sigură pentru trăgătorii de elită. În mai puţin de un minut, întregul grup de asalt fu lichidat de forţele shange ascunse printre ruine.

Zaris simţi că speranţa înflorea din nou în sufletul lui. Agresorii cenuşii puteau fi terminaţi pe timpul confruntărilor la sol. Erau de talie mică, fragili şi prost instruiţi pentru lupta în ruine. *Dar dacă sunt clone*? îl întrebă raţiunea sa rece, de comandant. *Chiar dacă sunt clone, nu pot depăşi numărul nostru,* se autosugestionă el. *Îi lichidăm pe toţi. Va fi un masacru.* Aruncă o privire la ceas. Arăta trei şi un sfert. *Cam într-o oră şi jumătate, tăvălugul*

inamic va ajunge la noi, calculă el. Nu ezită o clipă. Apăsă butonul pentru declanşarea alarmei de luptă. După aceasta, contactă postul alcor de televiziune şi ceru operatorilor să-i pregătească imaginile cu agresorii, culese din televiziunea planetară.

Aşteptă câteva minute, cât să aibă timp cetăţenii să se echipeze. După aceasta, intră în direct pe postul local de televiziune şi anunţă calm:

— Peste circa o oră şi jumătate, vom fi atacaţi la sol de inamici necunoscuţi. Avantajul este de partea noastră. Deşi agresorii vor distruge clădirile din oraşe, cu proiectile lansate din astronave şi navete, noi îi vom învinge. Ca luptători tereştri, sunt foarte slabi. Nu dispun de condiţie fizică bună şi nu ştiu să lupte în ruinele clădirilor. Vă ordon ca în timpul atacului aerian să vă retrageţi în adăposturi! De îndată ce inamicii coboară pe pământ, ieşiţi la atac şi lichidaţi-i! Capturaţi şi prizonieri, pentru a le smulge informaţii! Bateriile de rachete să atace numai astronavele! Nu irosiţi muniţia în mod inutil! Vă urez succes! Victoria va fi a noastră! Noi suntem stăpânii acestui pământ! Acum, urmăriţi modul în care shangii lichidează inamicii, să vă puteţi face planuri de luptă!

Scena luptei dintre shangi şi agresori rulă de câteva ori, să poată fi studiată de toată populaţia combatantă. Zaris profită de

momentul de acalmie şi-şi contactă soţia prin videotelefon. Deira se străduia să fie calmă şi rece, ca orice vegană. Îl informă că, împreună cu vecinii, puseseră copiii mici la adăpost, în cazematele subterane. Ei se pregăteau să lupte. Chiar şi copiii mai mari luaseră arme.

— Ai grijă de Oanes, să nu se aventureze dincolo de adăpost! o rugă el. Vom respinge agresiunea şi vom relua viaţa normală.

— Sper, dragul meu, şopti ea. Fii tare şi condu cu înţelepciune!

— Lupta se va duce casă cu casă, draga mea. Rezultatul nu mai depinde de conducători, ci de fiecare cetăţean. Te rog să nu rişti prea mult!

Închise videotelefonul şi se întinse pe fotoliu, să se odihnească câteva minute. Aţipi din nou şi iar văzu monştrii cenuşii. Îl trezi sunetul telefonului. Deschise aparatul imediat, cu ochii încă lipiţi de somn. Glasul lui Omogo suna triumfător:

— Îi gazez ca pe şobolani, comandante Zaris! Nu rezistă creaturile. Folosiţi şi voi gaze de luptă!

— Au ajuns deja la tine?

— Au debarcat pe coasta de est a imperiului. Mercenarii mei i-au întâmpinat cu câteva navete de luptă şi mai multe aeromobile armate. N-a scăpat niciunul! strigă Omogo excitat şi închise.

Zaris se ridică de pe fotoliu şi scormoni în trusa personală. Îşi alese câteva energizante şi

le înghiţi. Nu-i era foame, însă gura i se uscase. Bău câteva înghiţituri de suc, apoi intră în direct, pe postul local de televiziune:

— Inamicii se apropie de litoralul de est al mării. Submarinele să iasă din imersiune şi să riposteze cu rachete! Folosiţi încărcături nucleare şi cu gaze de luptă! Cei de la sol adăpostiţi-vă pe timpul bombardamentului! Ieşiţi din adăposturi numai după ce-i vedeţi debarcând! Luptaţi cu mult curaj, deoarece inamicul e inferior! Folosiţi gaze de luptă!

Guvernatorul alcor închise emiţătorul de televiziune şi începu să verifice mental ce probleme mai trebuiau rezolvate înainte de începerea încleştării. Se convinse că bateriile de rachete nucleare erau gata de foc. Fu informat că rovii înarmaţi din plantaţii şi ferme fuseseră aduşi la periferiile oraşelor, pentru a participa la apărare. Îl anunţă pe Kiras jeranul că, în maxim o oră, vor fi atacaţi. Uriaşul îl asigură că erau informaţi şi gata să respingă atacul inamic, deoarece urmăreau televiziunea alcoră. În fine, Zaris trecu în revistă garda palatului guvernamental şi împărţi sarcini fiecărui luptător. Îşi chemă lingvistul Ben şi-i ordonă să se pregătească pentru interogarea unor prizonieri inamici. Ceilalţi lideri varangi, cu teritorii mai către vest, îi transmiteau mesaje de încurajare. Sperau că forţa loviturii inamice va fi slăbită serios de rezistenţa alcorilor.

Zaris se întoarse în fotoliu său de conducător al luptei şi se relaxă. Nu avea niciun rost să se frământe prematur. Trebuia să-şi conserve energia pentru luptă. Adormi pe nesimţite, răpus de oboseală.

— Vin! auzi el prin somn şi tresări.

Daner, liderul oraşului de la mare, vorbea direct în holovizor. În dreapta sa, imaginea flotilei de atac inamic creştea în mărime. Puzderia de astronave se detaşa clar pe cerul azuriu al dimineţii. Primele explozii se auziră clar, prin holovizor. Agresorii atacau oraşul. Daner dispăru din imagine. Zaris intră imediat în locul lui şi anunţă calm:

— În circa cincisprezece minute, inamicul va ajunge la noi. Acţionaţi conform instructajului! Curaj, fraţi alcori! Mult curaj!

Întrerupse legătura cu postul local şi-şi verifică echipamentul de luptă. Un razer şi un dezintegrator uşor, în tocurile de la şolduri. Un lansator de rachete cu loviturile aferente. O mască împotriva gazelor de luptă. Suficient, pentru primele ore de confruntare.

— E timpul să coborâţi în adăpost, anunţă el. Eu şi operatorul de holoviziune rămânem ultimii, pe terasa din faţă. Ne vom retrage abia când vor începe bombardamentul.

Ochii lui Zaris se opriră asupra aparatului care-i asigura legătură cu alcorii din Alianţă. Era prea voluminos şi greu să poată fi cărat în

adăpost. Îi închise carcasa de protecţie şi oftă. Spera ca bombardamentul să nu afecteze tocmai colţul acela din cameră. Mai aruncă o privire prin centrala de comandă, apoi ieşi pe terasă, lângă operatorul de holoviziune. Un gând răzleţ îi trecu prin minte: *De unde ştiu inamicii unde să atace, încât vin exact la ţanc*? *Cunoşteau planeta dinainte ori ne-au studiat în ultima lună*? Nu apucă să analizeze nicio ipoteză. Deja, primele puncte ale flotilei inamice apăruseră la orizont. Zaris luă poziţie cu faţa către ele şi cu operatorul în lateral. Aşteptă ca astronavele inamice să se apropie suficient, încât să poată fi observate, apoi începu să transmită către postul planetar de televiziune.

Un şuierat pătrunzător umpluse spaţiu, zgâriindu-i creierul.

— Probabil, inamicii folosesc o armă psihotronică, pentru a ne slăbi rezistenţa la atac, comunică el către ceilalţi colonişti. Bombardamentul a început înainte ca flotila inamică să ajungă deasupra Tamirei. Din câte observ, folosesc proiectile inteligente, programate pentru obiective precise. Covorul de bombe inamice a pulverizat periferia oraşului şi înaintează către noi. Se văd deja navetele de asalt. Sunt mai mult de o sută. Proiectilele ghidate doboară deja clădiri din imediata apropiere. Ne mutăm în altă poziţie.

Zaris şi operatorul de televiziune se opriră în

uşa adăpostului. Guvernatorul îndreptă lansatorul către o navetă care cobora chiar în piaţa din faţa palatului iar operatorul filma şi comenta în acelaşi timp. Era încă în direct cu posturile local şi planetar de holoviziune. Racheta plecă din lansatorul lui Zaris şi lovi naveta inamică exact sub cabina de comandă. Explozia reteză botul navetei. Aceasta începu să cadă direct, ca un bolovan. Atinse pământul şi se dezmembră în bucăţi. Nicio fiinţă vie nu-şi făcu apariţia de sub mormanul de metal contorsionat. Guvernatorul îşi mută privirea către următoarea ţintă. Câţiva luptători i se alăturară, în dreapta şi stânga. Deasupra lor, o explozie zgudui clădirea. Mormane de piatră spartă şi moloz se prăbuşiră peste intrarea în adăpost. Zaris se aruncă pe burtă, şi răsucindu-se pe-o parte, trimise următoarea rachetă într-o navetă inamică. După aceasta, se ridică şi studie teatrul de luptă.

O astronavă inamică se prăbuşea cu flăcări şi fum gros. Probabil, fusese lovită de rachetele nucleare din munţi. Alte două astronave duşmane, vizibil avariate, se târau înapoi, către est. Majoritatea navetelor agresoare se apropiaseră de pământ. Puteau fi studiate în cele mai mici detalii.

Proiectilele distrugătoare continuau să şuiere către vestul oraşului. Nicio clădire din raza sa de vizibilitate nu rămăsese în picioare. Mormanele

de ruine îi creau o senzaţie de sfârşit de lume. Îşi aminti însă de obligaţiile sale şi-şi alungă sentimentul de slăbiciune din creier. *Noi trebuie să învingem în lupta la sol*! *îşi spuse el şi ochi o nouă navetă duşmană.*

Primii inamici îşi făcuseră apariţia, din navetele deja aterizate. Probabil, învăţaseră ceva din eşecurile anterioare. Se strecurau în fugă, din ruină în ruină, căutând adăpost. Pretutindeni, însă, erau întâmpinaţi cu foc. Zaris îşi scoase dezintegratorul şi începu vânătoarea. Se bucura de faptul că nu era un singur loc din care alcorii să nu riposteze. Conaţionalii săi se ascunseseră printre ruine şi trăgeau în carne vie. Noi valuri de invadatori luau însă locul celor căzuţi.

Un inamic se strecurase pe sub zidul de est al palatului guvernamental şi ajunsese în preajma adăpostului lor. Zaris riscă un gest de curaj. Sări afară din ruine, cu razerul pe poziţia paralizantă. Îl lovi pe agresor de la mai puţin de zece metri, apoi porni în salturi către el. Casca duşmanului căzuse, lăsând vederii capul rotund, acoperit cu păr rar şi roşcat. Guvernatorul alcor îl prinse de gulerul bluzei, în dreptul cefei şi începu să-l târască. Garda sa îl proteja cu foc continuu asupra duşmanilor. Guvernatorul ajunse cu prinsul în gura adăpostului şi strigă:

— Ben, vino şi ia-ţi prizonierul! Nu are nici cincizeci de kilograme. Fă-l să vorbească!

Lăsă inamicul în mâinile translatorului şi se întoarse la luptă. Observă că gestul său semănase curaj în alcori. Deja, îi putea zări printre mine. Se apropiau pe tăcute şi loveau prin surprindere. Câţiva îndrăzneţi zăceau însă în plină stradă. Fuseseră răpuşi de armele cu laser ale inamicilor.

Lupta din oraş dură aproape toată ziua, cu pierderi de ambele părţi. Mai multe, din partea invadatorilor. Printre mine, zăceau sute de cadavre cenuşii, calcinate ori sfâşiate. Zaris şi garda sa nu mai aveau nicio imagine de ansamblu, deoarece centrul de comandă fusese distrus de bombele inteligente iar posturile de holoviziune încetaseră să transmită. Mai mult ca sigur, fuseseră lovite şi ele. În ciuda lipsei de informaţii, cei aproape cincizeci de alcori din jurul lui Zaris se încăpăţânau să-şi păstreze adăpostul şi să ucidă cât mai mulţi inamici. Din când în când, făceau incursiuni prin resturile clădirilor vecine, lichidând duşmani şi însufleţind alcorii.

Către seară, inamicii supravieţuitori începură să se retragă către navetele lor. Nu voiau să lupte noaptea. Alcorii profitară de ocazie şi înaintară până în preajma navetelor, din adăpost în adăpost.

— Trageţi cu încărcături biologice! comandă Zaris. Nu-i vor ucide, dar vor duce bolile în echipajele lor. Şi gaze de luptă, să-i îngrozim!

Alcorii porniră cu mult curaj în ultima bătălie. Deja, către vest, se zăreau astronavele duşmane. Se întorceau să-şi recupereze navetele de luptă. O confruntare crâncenă se încinse în preajma navetelor duşmane. Inamicii abandonaseră lupta şi încercau să scape. Alcorii trăgeau în plin.

— Loviţi navetele cu rachete! strigă Zaris, să acopere zgomotul luptei. Să nu scape prea mulţi, căci vor reveni!

Navetele începură să fie incendiate una câte una. Duşmanii alergau dezorientaţi, ca nişte şobolani. Cădeau sub focul încrucişat al mai multor grupe de alcori. Teama îi zăpăcise. Nu opuneau nicio rezistenţă. Voiau să fugă cât mai departe de acest loc. Mulţimea de cadavre gri semăna şi mai mult curaj în alcori. Ieşeau la luptă deschisă, cu armele în secerare. Numai lăsarea întunericului mai scăpă câteva zeci de inamici în viaţă. Şi aceştia erau însă atinşi de un duşman invizibil, deosebit de perfid: viruşi letali. Zaris numără numai paisprezece navete inamice ridicându-se către astronavele lor. Putea spune că învinsese primul val de invadatori. *Dacă muniţia biologică va funcţiona cum a promis Omogo, nu ne vor mai putea ataca din nou,* raţiona Zaris. Ca un bun comandant, dădu ordin să se facă numărătoarea morţilor din ambele tabere şi să fie trataţi răniţii alcori. Pentru inamici nu

manifestă nicio milă. Aveau câţiva prizonieri. Restul trebuiau lichidaţi, să nu fie povară pentru alcori.

În prima parte a nopţii, toţi alcorii valizi munciră la adunarea şi transportarea cadavrelor către marginea de sud a oraşului. Acolo, câteva escavatoare scăpate din bombardament săpaseră gropi adânci, pentru morţii din ambele tabere. Inamicii pierduseră aproape două mii de combatanţi. Dintre alcori, pieriseră mai puţin de trei sute, însă Zaris simţea aceasta ca pe o enormă pierdere. La ceremonia de înmormântare a alcorilor, guvernatorul îşi întâlni soţia şi fiica cea mică, Moira. Cei trei copii mai mari erau printre ruine, gata să respingă un nou atac.

— S-a terminat invazia? întrebă Deira.

— Asta vom afla-o mâine, draga mea. Sau, poate, în zilele următoare.

Alcorii se grăbeau să acopere groapa cu cadavrele inamicilor, de teamă că gloanţele biologice care îi loviseră i-ar fi putut infesta. Zaris se întoarse până la fostul palat guvernamental, ţinându-şi fiica de mână şi discutând cu soţia. O încuraja cum putea mai bine. Chiar dacă oraşele erau în ruine, puteau rezista în adăposturi, până la reconstruirea lor. Măcar natura dătătoare de viaţă nu fusese atinsă. Puteau supravieţui şi renaşte din ruine. Se despărţiră în faţa adăpostului lui Zaris, cu o

simplă îmbrăţişare.

— Dormi câteva ore, Zaris! îl rugă Deira. Trebuie să-ţi păstrezi luciditatea şi energia.

— Voi dormi tot restul nopţii, o asigură el şi intră în adăpost.

Luă loc pe un scaun de pânză şi se întinse, să doarmă. Ben se apropie de el şi-i raportă:

— Domnule guvernator, agresorii provin de pe planeta Gaster. Gasterii cuprind două rase distincte. Noi am capturat un soldat din rasa inferioară. Rasa superioară nu participă niciodată la atacuri terestre.

— Şi de ce ne-au atacat?

— Ei se consideră stăpâni absoluţi peste patru sisteme solare, printre care şi acesta. Sălbaticii de pe planeta Var nu-i deranjau. Intenţionau chiar să-i supună unor colonişti de-ai lor. Am venit însă noi...

— Ne urmăresc de multă vreme, ghici Zaris.

— De mai mult de o sută de ani, confirmă Ben. Au pregătit expediţia împotriva noastră în timp îndelungat. Între timp, noi am trimis flotila de explorare. Aceasta a grăbit reacţia agresivă a gasterilor.

— Sunt humanoizi...

— Da. Au organizare imperială şi sunt conduşi de Holen. Atât am putut afla.

— În regulă. Odihneşte-te câteva ore, apoi reia anchetarea prizonierului!

— Am înţeles!

Ben plecă şi Zaris se întinse din nou. Căzu aproape imediat într-un somn profund, fără vise.

Dezastrul

În zorii zilei, Zaris se trezi cuprins de un soi de febră a creaţiei. Mâncă în grabă o raţie de supravieţuire, apoi ieşi afară, să estimeze proporţiile distrugerilor. Spre surprinderea lui, mulţi alcori erau deja afară. Priveau mormanele de piatră şi moloz, cu mâinile căzute pe lângă trupuri şi cu descurajarea întipărită pe feţe. Asta nu era deloc bine. Pesimismul putea cuprinde masele, transformându-se în disperare şi delăsare. Guvernatorul alcor îşi trimise gărzile să cheme supravieţuitorii la la o discuţie cu el, în piaţa din faţa fostului palat guvernamental, la ora nouă. După aceasta, apelă, rând pe rând, guvernatorii varangi. Tăvălugul invadatorilor trecuse şi peste ei, cam cu aceleaşi efecte. Erau însă hotărâţi să ia viaţa de la capăt. Orejona îl anunţă că supuşii ei suferiseră mai puţine pierderi, deoarece erau împrăştiaţi în multe oraşe muntoase, pe care inamicii nici nu le atinseseră. Omogo îi dădu prima veste bună: o astronavă de-a sa scăpase din bătălia din nadir şi revenise pe astroportul din patrie. Era de aşteptat ca şi alte astronave să revină. Kobizii şi shangii suferiseră cele mai grele pierderi,

deoarece atacul gasterilor începuse cu ei. Veganii începuseră deja munca de reconstrucţie, prin repararea postului planetar de televiziune. Era o măsură foarte bună, menită să ridice moralul populaţiei.

La ora fixată, guvernatorul constată că piaţa se umpluse de lume. Cei care nu încăpuseră în piaţă se căţăraseră pe ruinele din străzile adiacente. Tehnicienii scoseseră un aparat de emisie din refugiu şi-l instalaseră pe platforma rămasă din primul nivel al clădirii. Zaris înaintă pe tribuna improvizată şi începu să vorbească:

— Dragii mei alcori, ştiu că vă doare şi sunteţi disperaţi. Şi pe mine m-au încercat astfel de trăiri, însă le-am depăşit. Nu trebuie să vă lăsaţi pradă deznădejdii! în urmă eu vreo două sute de ani, aici, pe Geea, era un imens deşert. Noi l-am transformat în grădini, livezi, ogoare, păşuni şi lunci. Noi am ridicat fiecare oraş, pe loc complet gol şi l-am făcut să arate înfloritor. Distrugerile sunt mari, dar nu dezastruoase. Atacul nu ne-a afectat pădurile, livezile, fermele, viile, cirezile şi turmele de animale. Avem ce mânca şi ce îmbrăca cel puţin cinci ani de acum încolo, datorită stocurilor făcute din timp. Apa râurilor nu a fost infectată, astfel că nu ne paşte nicio molimă. Avem la dispoziţie toate mijloacele tehnice şi suficient timp să refacem Alcoria modernă.

— Ce s-a întâmplat cu flotila noastră? întrebă

o voce din mulţime.

— Majoritatea astronavelor au căzut în luptă, apărând cerul Geei. Supravieţuitorii se vor întoarce azi sau mâine. Vă recomand ca astăzi să vă odihniţi după cumplitul efort al luptei. Între timp, specialiştii vor repune în folosinţă staţia locală de televiziune. Cea planetară funcţionează deja, graţie inginerilor vegani. Avem un sistem centralizat de comunicare, aşa că ne vom putea înţelege rapid. Mâine, vom începe reconstrucţia ţării. Ne vor ajuta şi specialişti orioni, deoarece ţara lor a fost mai puţin afectată de atac. Sus inimile, alcorilor! Viaţa merge înainte.

Oamenii nu se împrăştiară imediat. Rămaseră în grupuri mai mari sau mai mici, să comenteze luptele, distrugerile şi îndemnul guvernatorului. Zaris consideră că era momentul să dea un exemplu personal pozitiv. Merse acasă şi se apucă să-şi cureţe grădina de piatră şi moloz. Soţia şi copiii îndepărtau dărâmăturile de pe temelia casei, pentru a face loc liber constructorilor. Guvernatorul observă că mai mulţi alcori îi urmau exemplul şi continuă munca. Îşi curăţă mininaveta orionă şi-i făcu proba pe deasupra oraşului. Imaginea capitalei era dezolantă, însă împrejurimile neatinse de atac erau încântătoare. Recoltele în pârg, păşunile cu cirezi şi turme, livezile şi viile într-o ordine perfectă... Toate astea îi mai ridicară

moralul. Către oraş, observă că mai mulţi alcori îşi scoseseră aeromobilele şi porniseră prin împrejurimi, să se relaxeze.

La întoarcere, îşi găsi soţia şi copiii urmărind comentariile postului rasial de televiziune care tocmai intrase în emisie.

— Lăsaţi asta pentru mâine! îi îndemnă el. Acum, mergem să vă umpleţi sufletele de viaţă şi speranţă.

— Dar eu vreau să văd! protestă Lena.

— Ai holovizor şi în navetă. Luaţi-vă echipamentul, în caz că totuşi vor ataca!

Deira şi copiii se lăsară convinşi. Firea precaută a lui Zaris îşi spuse din nou cuvântul. Fiecare trebui să demonstreze că-şi luase hrana concentrată, arma şi muniţia. Încă nu erau siguri de pace. Zaris porni pe direcţia nord, unde se aflau cele mai multe oraşe, fabrici şi şantiere. Voia să-şi facă o părere cât mai exactă despre distrugeri şi să semene speranţă în sufletele conaţionalilor. De sus, se zăreau locuinţele neatinse ale rovilor păstori şi agricultori. Aterizară lângă o livadă de meri, în care mai mulţi rovi culegeau fructe. Schimbară câteva vorbe cu ei, apoi porniră mai departe. În primul oraş către nord, populaţia se mişca deja. Şenilate grele transportau molozul într-o vale. Zaris ateriză şi-i felicită pentru iniţiativă. Le spuse vorbe de încurajare pornite din inimă şi-i îndemnă să se încadreze în planul de refacere

ce va fi transmis prin televiziunea locală.

Se întoarse mult mai însufleţit în navetă şi porni pe firul unui râu ce curgea din munţi. Imaginile splendide ale naturii neatinse îi încântau privirile. Se lăsă furat de speranţe şi vise... În doi-trei ani, toate vor fi cum au fost. Oraşele vor creşte din nou, fabricile vor lucra, oamenii vor avea timp de relaxare...

— Tată, vino şi vezi! îl strigă Lena din faţa holovizorului.

Zaris trecu aparatul pe pilot automat şi-i făcu pe plac. Era gata să glumească pe tema pasiunii sale pentru filme, însă zâmbetul îi încremeni pe buze. Televiziunea planetară prezenta imagini de coşmar. Ciupercile nucleare se ridicau pe teritoriul shangilor şi nori imenşi de praf întunecau pământul. Desigur, nicio navetă duşmană nu coborâse la sol, să nu cadă pradă propriilor arme de distrugere în masă. Guvernatorul înlemnise.

— Au descoperit că au fost contaminaţi cu arme biologice şi se răzbună, rosti el. Abia acum vine dezastrul.

— Ce înseamnă dezastru, tată? întrebă micuţa Moira.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, murmură Zaris şi-şi scoase videotelefonul.

Contactă grupa operativă de sub fostul palat guvernamental. Îl găsi ca şef pe Galer, unul dintre consilieri săi.

— Galer, trimite oamenii în adăposturi! ordonă el cu un glas aspru şi răguşit. Să închidă bine uşile şi să nu privească exploziile ce vor urma! Nimeni nu iese din adăposturi în următoarea săptămână! Rovii să se ascundă, cu turmele şi cirezile, în pădurile apropiate! Ai înţeles?

— Înţeles!

— Strigă mesajul la staţia de pe platformă, să-l aud şi eu!

Zaris rămase cu videotelefonul deschis până ce se convinse că mesajul său fusese transmis corect către toată populaţia alcoră. Abia atunci realiză că el şi familia erau lipsiţi de orice protecţie împotriva exploziilor nucleare de mare putere. *Unda de şoc ne va izbi de pământ şi radiaţia penetrantă ne va ucide,* descoperi el situaţia critică în care se aflau. Cuprinse dintr-o privire harta Alcoriei şi luă imediat decizia:

— Nu avem timp să ne întoarcem în Tamira. Ne refugiem într-un adăpost al rachetiştilor din munţi!

Schimbă cursul navetei şi acceleră la maxim. Din zbor, făcea apeluri de identificare către rachetişti. Norocul lor că aceştia îi recunoscură glasul şi-l ghidară către platforma stâncoasă a bateriei. Zaris sări din navetă şi începu să dea ordine din mers:

— Retrageţi-vă în adăpost şi închideţi bine porţile blindate! Urmează un atac nuclear foarte puternic.

— Şi navetele? întrebă şeful staţiei, Vilad.

— Aveţi unde le adăposti?

— Da.

— Şi ele, tot înăuntru! Deschideţi holovizorul pe postul planetar!

Rachetiştii le oferiră cele mai bune locuri din adăpost şi le serviră un prânz cald. Un singur observator rămăsese lângă uşa de intrare, urmărind printr-un fel de telescop ce se întâmpla afară. Din când în când, raporta prin staţia din interior cele observate. Când anunţă apariţia flotilei duşmane, Zaris îşi lăsă familia şi se apropie de uşă. Înlocui observatorul de la post şi-şi lipi ochiul de lentila aparatului. Gasterii veneau ca nişte păsări de pradă, în stoluri de câte cinci astronave. Întotdeauna, ultima astronavă din formaţie lepăda cumplita bombă. După aceasta, îşi relua locul în fruntea formaţiei şi o altă astronavă se pregătea să arunce mortala încărcătură.

Zaris observă prima ciupercă nucleară, departe, către est şi inima i se răci. *Nici măcar natura nu va scăpa de cataclism,* îi şoptea gândul rău din creier. *Animalele şi vegetaţia vor fi iradiate. Nu vom putea recolta nimic. Câţiva ani, vom trăi numai din raţii stocate... Dacă nu vor fi iradiate şi acelea...* Pământul se zgudui brusc, ca o fiinţă vie. Un agresor aruncase o bombă asupra orăşelului învecinat. Ciuperca atomică se ridică spre înălţimi, apoi valuri de

praf întunecară vederea. Zaris îşi trase ochiul din lentila aparatului şi rămase câteva clipe gânditor. Gasterii atacau fără milă, să distrugă orice urmă de viaţă. *Nici ei nu vor mai putea coborî pe Geea,* descoperi Zaris. *Dacă am rezista câţiva ani în adăposturi, fără a fi contaminaţi... ar mai fi o speranţă.*

Se întoarse la locul său şi căzu pe gânduri. Alungase orice disperare din suflet. Analiza situaţia geenilor ca o persoană din afară. Nu era totul pierdut. O parte din populaţie va supravieţui şi va lua viaţa de la capăt. Va fi greu de reconstruit civilizaţia modernă cu care veniseră. Nu era însă imposibil. Un efort de câteva zeci de ani... în această stare de spirit, îl găsi telefonului lui Omogo. Imperatorul negru era, după glas, puternic şocat:

— Zaris, ne prăbuşim fără scăpare...

— Nu dispera. Omogo! Şi noi am suferit un atac nuclear. Ne vom reface, omule.

— Poate, voi. Supuşii mei mor pe capete. Inamicii ne-au lovit depozitul de arme biologice.

— Ce grozăvie! scăpă Zaris o expresie pe care n-ar fi folosit-o în mod normal.

— Grozăvie e puţin spus. Întregul meu neam va muri, Zaris.

— Mobilizează-ţi farmaciştii şi doctorii, să creeze antidoturi! îi porunci alcorul. Injectează toată populaţia şi ţine-o izolată în adăposturi! Jungla vă va salva.

— Aş vrea eu... Mulţumesc pentru încurajare!

Legătura se întrerupse şi Zaris se trezi murmurând:

— Şi oamenii vor cunoaşte boli cumplite...

— Ce fel de boli? tresări Deira.

— Cumplite. Arsenalul biologic al lui Omogo a fost distrus. Microbii se răspândesc deja în atmosferă.

— Poate rămân pe plan local.

— Rotaţia Geei îi va împrăştia pretutindeni. Vânturile, curenţii de aer... toate grăbesc dispersarea lor.

— Vor ajunge şi la noi?

— Da. Acum ştiu ce înseamnă dezastru. Vă rog să mă lăsaţi să gândesc!

Guvernatorul alcor se retrase către capătul refugiului, în întuneric. Rămase acolo până seara târziu, numai cu sine însuşi. Când reveni între rachetişti şi membrii familiei, arăta obosit dar calm. Îi anunţă cu glas blând:

— Nu e pierdut totul. Putem supravieţui dezastrului. Apoi, ne putem ridica din nou la nivelul de civilizaţie deja atins. Curaj!

Noaptea, dormi pe o simplă saltea, cu Moira în braţe, s-o încălzească. Loviturile nucleare distruseseră centralele electrice iar generatorul rachetiştilor furniza un curent slab, numai cât să lumineze şi să încălzească superficial grota. Dimineaţa, se trezi mohorât şi merse direct la indicatorul de radiaţii. Îl privi nemulţumit, de

parcă aparatul ar fi fost vinovat că arăta un nivel de radiaţii ucigător. În timpul zilei, Zaris schimbă câteva mesaje cu ceilalţi lideri varangi. Toţi se aflau în situaţii similare. Aşteptau în adăposturi să scadă nivelul de radiaţii. Nu aveau informaţii de afară, de la rovii rămaşi în păduri şi prin grote naturale. Kiras, şeful jeranilor, îi prezentă un tablou îngrozitor. Populaţia şi vitele muriseră pe capete. Pomii păliseră iar recoltele luaseră foc. Până şi iarba era pârjolită. El se întreba cât va mai trăi, deoarece fusese surprins înafara adăpostului...

Zaris nu reuşi să mănânce nimic în timpul zilei. Stătea pe gânduri şi cugeta la soarta coloniei geene. Fuseseră ghinionişti când îşi stabiliseră patria lor în preajma răzbunătorilor gasteri. E drept că erau disperaţi şi Geea li se prezentase ca o izbăvire, dar... Vegherii îi avertizaseră că galaxia era dominată de civilizaţii războinice. Abia acum le înţelegea fuga din această lume, către un tărâm cât mai îndepărtat.

În timpul nopţii, Geea începu să se cutremure puternic. Zaris sări în picioare, cu mintea limpede. Încerca să înţeleagă ce se întâmpla. Erau din nou atacaţi? Inamicii foloseau o nouă armă? Cutremurul se opri după câteva minute. Curând, însă, o nouă replică le mişcă pământul de sub picioare. Muntele se mişca ca o frunză-n vânt.

— Cutremur, rosti Zaris cu voce răguşită. Bombardamentele nucleare au mişcat plăcile tectonice şi au declanşat vulcanii.

— Şi ce urmează? întrebă Oanes, curiosul familiei.

— S-ar putea să urmeze ceva teribil, băiete.

— Adică?

— S-ar putea schimba relaţiile dintre uscat şi apă. O parte din scoarţa Geei se va scufunda în apele oceanului planetar. În locul de ciocnire a plăcilor tectonice, se vor ridica noi porţiuni de uscat. Poate chiar munţi.

— Şi la noi? întrebă Lena tremurând.

— Poate că şi la noi. Geea e o planetă tânără, cu multă magmă fierbinte în interiorul nucleului.

— Ne vom prăpădi?

— În niciun caz! negă Zaris, să le menţină moralul ridicat. Avem naveta. Putem zbura cu ea până întâlnim uscat stabil. Nu vă faceţi griji!

Încurajările sale fură contrazise de un nou cutremur şi mai puternic. Aşchii de stâncă săreau din pereţii grotei. Vuietul prelung şi înfundat al planetei ţinu minute în şir. Cutremurele se repetară toată noaptea, la intervale aproape regulate. Ceva neobişnuit se întâmpla în măruntaiele Geei. Refugiaţii reuşiră să aţipească abia în zori, când planeta se linişti.

*

Zilele treceau şi nivelul de radiaţie nu scădea. Acelaşi lucru se întâmpla şi în refugiile celorlalţi

varangi, şi ale veganilor. Shangii, sirusanii şi orionii avuseseră parte de ploi torenţiale, în urma cărora norul radioactiv mai scăzuse în intensitate. Kobizii nu răspundeau deloc la apel. Zaris se temea că îi înghiţise oceanul, pe continentul lor subţire şi jos, înconjurat de apă. Niciun post de televiziune nu funcţiona. Doar shangii, sirusanii şi orionii, favorizaţi de o climă caldă, se puteau pregăti de activităţi de refacere. Varangii şi puţinii jerani supravieţuitori trebuiau să treacă de o iarnă grea, în adăposturi prost încălzite, cu generatoare minuscule. Veganii anunţaseră pierderi masive de populaţie, fapt pentru care erau decişi să rămână în adăposturi câteva luni. Ei, cei mai rasaţi humanoizi din Alianţă, se dovediseră cel mai puţin rezistenţi la agresiunea radioactivă. Despre rovi nu se cunoştea nimic.

Zilele treceau, se prefăceau în săptămâni şi ploile nu mai veneau. Zaris măsura peştera cu paşi largi, cât era ziua de lungă. Nu mai avea stare. Voia să vadă cu ochii săi ce se alesese din planeta sa. Voia informaţii pe care să poată ţese un nou vis. Radiaţia se încăpăţâna să rămână ridicată. Mult prea ridicată pentru a risca o incursiune în exterior. Era în joc nu numai viaţa lui. Vieţile celor dragi şi ale rachetiştilor puteau fi secerate de o greşeală de-a sa. Guvernatorul alcor îşi înăbuşea sentimentul de neputinţă şi nerăbdare, făcând planuri. Toate erau însă

numai simple ipoteze. Nu ştia nimic sigur despre situaţia de afară.

În fine, în a doua jumătate a toamnei, ploile începură să curgă. Ploua de câteva zile, des şi rece, ca în prag de iarnă. Zaris urmărea indicatorul de radiaţie cu inima bătând de emoţie. Radiaţia scădea. Particulele radioactive erau antrenate de picăturile de ploaie. Unele pătrundeau în pământ, odată cu apa. Majoritatea însă se scurgeau în pâraie şi râuri, călătorind către mare şi ocean. Acolo, în imensa cantitate de apă, se diluau şi-şi scădeau puterea distructivă. *Vom trece şi de această încercare,* se autosugestiona Zaris.

Când ploile încetară, guvernatorul alcor îşi începu pregătirile de incursiune. Nu îndrăzni să-şi ia cu el familia. Se echipă într-un costum de protecţie din stocul rachetiştilor şi-şi scoase naveta afară din hangar. Soarele strălucea palid şi rece. Zaris decolă şi porni la joasă înălţime către sud-est. Intenţiona să ajungă în fosta capitală Tamira, să afle informaţii de la oamenii de încredere. Pe drum, începu să realizeze proporţiile dezastrului. Întâlni mii de stârvuri de animale în descompunere ori numai oase. Fiarele de pradă se hrăniseră, dar se şi contaminaseră. Probabil, agonizau prin păduri. Cadavrele rovilor, adunate în grămezi, aşa cum îi prinseseră loviturile nucleare, se descompuneau. Păşunile erau gălbui, căci iarba

fusese pârjolită. Frunzele şi fructele căzuseră de pe pomii de toamnă, într-un covor gros, prin livezi. Prin viile golaşe de frunze, atârnau ciorchini de struguri stafidiţi. Doar câteva păsări mai săgetau prin văzduhul curăţat de apă. O linişte de mormânt se întinsese peste zona rurală a Alcoriei.

Nu zări nici un singur om viu printre ruinele survolate. Destule cadavre se descompuneau însă, la vedere, în cele mai neobişnuite locuri. *Toţi erau alcori şi au murit,* gândi Zaris cu inima strânsă. *Câţi or mai fi rămas în viaţă*? Mormanul de ruine care fusese cândva o mândră capitală îl întâmpină tăcut ca un mormânt. Guvernatorul alcor ateriză în fosta piaţă din faţa ruinelor palatului său. Riscă o scurtă cercetare a ruinelor. Nimeni nu era în adăpostul din care ei porniseră la luptă. Toţi plecaseră la familiile lor, în adăposturi. Câteva cadavre descărnate îi apărură în cale. Recunoscu trupul firav al prizonierului gaster şi răsuflă uşurat. Nu era imun la radiaţie. Aceasta însemna că inamicii nu vor reveni prea curând pe Geea.

Zaris ieşi în stradă şi rămase nehotărât. Tăcerea de mormânt îl împresura din toate părţile. Nu avea de la cine obţine informaţii. Toţi se îngropaseră în adăposturi pentru multă vreme. Nu avea rost să-i caute pe sub ruine, să-i deranjeze din viaţa lor. Ei aveau măcar speranţa că, mai târziu, vor putea să-şi reia viaţa

normală. Se întoarse la navetă, îşi şterse cu grijă picioarele cu o lavetă înmuiată într-un decontaminant şi urcă la bord. Decolă şi porni direct către nord-vest, spre refugiul din munţi. Trebuia să-şi adune toată răbdarea de care era în stare, pentru a trece de iarnă. Primăvara putea fi o speranţă. Urma de văzut cum se va comporta vegetaţia şi ce animale mai rezistaseră... Nu mai aruncă nicio privire către sol. Era sătul de câtă moarte văzuse. Voia să mai poată crede, să mai poată spera...

Ajuns pe platoul din faţa refugiului, îşi lăsă naveta afară, din precauţie. Nu voia să ducă în interior niciun fir de material radioactiv. Când intră în grotă, câteva zeci de priviri întrebătoare îl întâmpinară.

— Ne aşteaptă o iarnă grea, îi vesti el, căci nu voia să vorbească despre cele văzute. Trebuie să ne pregătim pentru geruri straşnice. Putem face focul cu lemne de afară, din pădure.

— Dar ce-ai văzut în oraş? îl întrebă copila cea mică, Moira.

— Oameni ca şi noi, minţi el. Stau în adăposturi şi aşteaptă să vină primăvara.

Niciun adult nu-l întrebă nimic. Înţeleseseră că văzuse lucruri oribile, despre care nu voia să vorbească.

*

Prima zăpadă îi prinse pe refugiaţi ceva mai pregătiţi să înfrunte frigul. Scobiseră o vatră de

foc cu horn şi adunaseră mai multe lemne pe platoul din faţă. Erau pregătiţi să le introducă în cantităţi mici, cât să ardă o zi, pentru a nu ridica nivelul de radiaţie din interior. Aveau căldură, hrană şi apă. Puteau rezista până în primăvară. Seara, se adunau în jurul focului şi discutau pe îndelete, să-şi omoare timpul. Depănau amintiri din vremurile bune şi făceau planuri timide pentru viitor. Cel mai adesea, Zaris tăcea, cu privirile pierdute în flăcările vioaie. Nu îndrăznea să mai spere prea mult, pentru a nu suferi dezamăgiri. Învăţase să lase evenimentele vieţii să curgă de la sine. Nu era încă un înfrânt, dar nimic din rebelul de altă dată nu mai putea fi ghicit în persoana sa.

În unele nopţi, auzeau lupii urlând chiar la uşa adăpostului. Aceasta îi bucura teribil. Dacă fiarele supravieţuiseră, oamenii de ce ar fi fost mai prejos? Într-o zi friguroasă, un jeran aproape îngheţat căzu la poarta lor. Avea faţa acoperită de răni purulente şi trupul acoperit cu un soi de veşmânt din piei de animale. Îi privea rugător, cu ochi aproape umani. Nu putea fi periculos, aşa că îl duseră în adăpost. Deira şi Lena se ocupară de tratarea rănilor sale iar Zaris încercă să-i afle aventura. Jeranul nu cunoştea însă limba alcoră iar nimeni dintre ei nu putea conversa în dialectul jeran. Se cunoştea că bietul om pribegise mult, prin codri, în luptă dreaptă cu fiarele. Singurele lui arme

erau o secure şi un cuţit. După aproape două luni de şedere, jeranul scoase primele cuvinte în limba alcoră. Erau cuvinte simple, din cele folosite zilnic de alcorii din refugiu. Încerca să explice nenorocirea care se abătuse asupra lui şi nu reuşea. Rănile de pe faţă i se cicatrizaseră şi-i dădeau o înfăţişare fioroasă. Zaris se bucura însă că medicamentele create din timp de pace se dovediseră eficiente pentru tratarea plăgilor radioactive.

Primăvara înainta greu, cu încălziri şi răciri succesive. Printre zăpezile de pe culmea muntoasă, apărură primele petece de iarbă şi plante perene. Zaris le studie cu aviditate şi descoperi că nu păreau cu nimic afectate de radioactivitate. *Dacă vegetaţia învie, vom învia şi noi,* îşi spuse el. *Avem o bază de plecare şi suficienţi oameni pentru a reconstrui Alcoria.* Nu era însă deloc sigur de cuvântul suficienţi. Nu-şi putea face o părere despre numărul supravieţuitorilor. Tocmai din această cauză, se grăbea să părăsească refugiul pentru a se întoarce în Tamira. Numai grija pentru sănătatea copiilor îl mai ţinea pe loc.

Când primăvara puse stăpânire pe plaiul muntos, Zaris îşi adună familia în navetă şi-şi luă rămas bun de la rachetişti. Le promise că va trimite cât de curând o navetă după ei, apoi decolă. Porni în jos, pe firul apei, la mică înălţime, să poată observa totul. Vegetaţia îşi

revenea splendid. Prin livezi, se zăreau pomi uscaţi, însă destui gemeau de floare. Nimeni nu se ocupa de ei şi acesta era un semn prost. Însemna că rovii fuseseră afectaţi în totalitate sau, în cel mai bun caz, în proporţie de masă. Cârduri neregulate de animale domestice rătăceau pe pajişti. Fapt îmbucurător, multe aveau pui. Când însă Zaris observă un miel cu două capete şi un viţel cu cinci picioare, înţelese că şi animalele supravieţuitoare erau iradiate mai mult sau mai puţin. Important însă era că supravieţuiseră în sălbăticie şi se înmulţiseră. Savanţii le puteau vindeca.

Când survolă ruinele fostelor oraşe, observă oameni izolaţi rătăcind fără rost. Se cunoştea că nimeni nu-i organiza şi nu le dădea vreun scop în viaţă. Nu opri însă. Renaşterea alcoră trebuia să înceapă din Tamira.

La vederea oraşului drag, Zaris simţi că întinerea şi o nouă energie îl cuprindea. Se simţea din nou în stare să ridice totul din mine. Ateriză în piaţa din faţa fostului palat guvernamental şi salută cei câţiva oameni aflaţi în preajmă. Aceştia tresăriră şi se adunară iute în jurul său. Mulţi aveau plăgi de radiaţie vizibile sau bandajate. Toţi erau palizi şi slăbiţi, semn că radiaţiile pătrunseseră până în adăposturi.

Zaris trecu cu vederea aceste inconveniente. Le ţinu o scurtă cuvântare, asigurându-i că vor reveni la viaţă normală, în câţiva ani. Pentru

început, le promise că va ridica urgent un spital, în care să fie îngrijiţi cei bolnavi şi prea slăbiţi să muncească. Încheie rugându-i să anunţe din om în om că revenise la post şi-i convoca pe toţi alcorii valizi la palat, a doua zi, la ora zece. Nu-i chemase imediat, deoarece voia să-şi facă o părere cât mai exactă despre situaţia populaţiei, a stocurilor de alimente şi a surselor de energie electrică. Deja, avea un plan în cap şi începuse să-l completeze cu informaţiile culese la faţa locului.

Întreaga familie munci toată după amiaza pentru amenajarea subsolului casei ca locuinţă. Făcură curăţenie şi decontaminară fiecare obiect din adăpost. După aceasta, aleseră resturi de mobilier încă folosibile şi-şi amenajară locuri de dormit. Puteau rezista şi în această formulă o vreme. Grădina îi uimise, de cum o văzuseră. Iarba, florile şi pomii nu păreau deloc atinşi de pârjol. În serile de vară, puteau dormi şi afară. Entuziasmul lor nu era însă deloc contagios. Câţiva alcori trecură să-i vadă, schimbară saluturi şi cam atât. Nimeni nu se grăbea să părăsească adăposturile.

*

Senzaţia de dezastru iremediabil se accentuă în inima lui Zaris când văzu starea alcorilor care se prezentaseră la sfat. Mai puţin de o mie de persoane slăbite ca nişte umbre şi multe cu plăgi vizibile îl ascultau cu feţe posomorâte. Se

vedea clar că nu mai credeau în nimic bun şi nu mai aşteptau nicio revenire la viaţă. Moartea îşi pusese amprenta până şi pe chipurile copiilor. Zaris îşi înfrânse amarul şi vorbi din inimă:

— Dragi alcori, un inamic deosebit de crud ne-a lovit fără milă. Am reuşit să-l învingem, cu mari pierderi. El s-a răzbunat, lovindu-ne cu arma atomică. Mai mult de atât nu ne mai poate face. Foarte probabil, agresorii gasteri nu vor mai reveni la Geea, sute de ani în viitor.

— Şi ce folos? îl interpelă cineva din mulţime. Noi vom fi morţi cu toţii.

— Veţi trăi. Avem medicamente, avem medici...

— Bolile noastre sunt incurabile, hârâi aceeaşi voce. Vom muri.

— Ba veţi trăi! îl contrazise Zaris ferm.

— Îţi dă mâna să vorbeşti. Tu ai fugit departe de cataclism şi nu te-a atins radiaţia.

Zaris rămase stupefiat. Boala produsese mutaţii cumplite în firile oamenilor. O insultă de tipul celei auzite nu mai înghiţise niciodată. Îşi păstră calmul şi continuă:

— Eu am fost surprins cu familia în câmp deschis. Ne-am refugiat în munţi, la rachetişti. Suntem sănătoşi pentru că am respectat întocmai regulile de apărare împotriva radiaţiei.

— Şi pentru că n-aţi fost în preajma focarului de explozie, rosti aceeaşi voce cârcotaşă.

— Asta nu are importanţă. Important e ce vom

face pentru însănătoşirea populaţiei şi refacerea vieţii civilizate. Am nevoie de specialişti să repunem în funcţiune uzina electrică. Am nevoie de constructori, să ridicăm un spital pentru cei bolnavi. Cine se oferă voluntar, să lucreze alături de mine şi de familia mea?

— Toţi suntem muribunzi, omule, nu înţelegi? îi replică alt alcor.

— Cine se simte în stare să mai pună umărul la treabă să rămână pe loc! Ceilalţi, vă rog să părăsiţi piaţa şi să aşteptaţi vizitele medicilor! Toţi vă veţi însănătoşi.

În piaţă rămaseră mai puţin de o sută de persoane. Zaris îi chestionă rapid asupra specialităţii, apoi îi împărţi în trei echipe. Cei cu pregătire medicală fură trimişi la Deira, pentru instruire şi tratament medical. Ei urmau să participe la învierea celor prea slăbiţi şi grav bolnavi. O echipă de electronişti şi energeticieni plecă spre ruinele uzinei electrice, s-o repună în funcţiune. În fine, câţiva arhitecţi şi constructori trebuiau să ridice un spital, cât de rudimentar, pentru cei foarte grav bolnavi. Zaris rămase cu ei, deoarece se simţea nevoia de forţă de muncă brută şi el era cel mai în putere.

Încă din prima zi de muncă, Zaris înţelese că toţi locuitorii oraşului erau mai mult sau mai puţin bolnavi. Vlaga îi părăsise, oboseau repede şi se mişcau fără chef. Nici exemplul său personal nu produse vreun efect. Bolnavii

deveniseră irascibili şi egoişti. Trebuiau trataţi serios, cât mai urgent posibil. Ca tare, îşi concentră eforturile pentru dezgroparea de sub ruine a depozitului de medicamente. Le scoase şi le cără cu spatele, împreună cu câţiva voluntari, la bunkerul de sub fostul palat, unde se instalase spitalul provizoriu. Deira şi câţiva medici valizi plecară din casă în casă, să le împartă. În lipsa ei, soţul amenajă vreo douăzeci de locuri de zăcut, pentru cei foarte grav bolnavi. Seara, căzu frânt, fără să mănânce.

Dimineaţa, guvernatorul alcor se trezi nemulţumit. I se părea că nu făcuse nimic. Se prezentă la locul proiectatului spital şi începu să aleagă piatra folosită în acest scop. Constructorii căutau praful de mortar în ruinele fostului lor depozit de materiale de construcţie. Zaris îi împinse din spate să zidească primele pietre pe temelia neatinsă a unei vile mai mari. Voia ca supravieţuitorii să observe că promisiunile se realizau şi să se mobilizeze pentru a se vindeca şi a munci. Credea din nou cu tărie că Alcoria avea un viitor. Când aterizaseră pe Geea, ei fuseseră mai puţin de o mie şi trei sute de bărbaţi, femei şi copii. După dezastru, rămăseseră în viaţă cel puţin zece mii de suflete, în toată Alcoria. Viaţa putea transforma această scânteie în flacără. Îi trebuia doar un impuls iniţial puternic. El se străduia să-l dea.

În mai puţin de o lună, spitalul era gata. Nu strălucea de lux, dar putea găzdui circa o sută de bolnavi grav. Construcţia era mai grosolană decât fostele adăposturi pentru animale, deoarece fusese ridicată din materiale de adunătură. Era însă un pas înainte. Inginerii reuşiseră să repare generatorul din uzina electrică, astfel că energia ajungea la majoritatea adăposturilor, prin cabluri de suprafaţă. Ar fi fost timpul ca tot mai mulţi alcori să se alăture efortului de ieşire din criză. Zaris trăi o profundă dezamăgire când, la chemarea sa, se prezentară şi mai puţine persoane decât prima dată. Alcorii prezenţi erau la fel de murdari, cu hainele rupte şi cu feţele împietrite de deznădejde, ca şi la primul contact. Guvernatorul se străduí să trezească o fărâmă de speranţă în ei, însă nu reuşi. Singura replică cât de cât edificatoare pentru moralul supravieţuitorilor a fost dată de un biofizician:

— Zaris, ştim că suntem condamnaţi la moarte. Lasă-ne să murim liniştiţi! Numai o expediţie a Alianţei ne-ar mai putea salva. Cerul însă este pustiu şi gol...

— Veţi trăi! repetă guvernatorul cu încăpăţânare. De azi încolo, sunteţi obligaţi să vă treziţi la ora şapte. Imediat ce v-aţi trezit, vă spălaţi, vă dezinfectaţi rănile şi luaţi medicamentate! Fiecare îşi înghite raţia de alimente şi iese afară, la o plimba e în natură!

Cei care se simt în stare de muncă se prezintă la mine, să primească sarcini! În câteva zile, veţi primi haine decontaminate, din depozitul central. Să nu vă mai văd în zdrenţele astea! Sunteţi oameni moderni, nu nişte creaturi sălbatice.

Nimeni nu-i răspunse la ordin. Erau prea slăbiţi sau prea nepăsători de soarta lor s-o mai facă. A doua zi, guvernatorul, împreună cu o grupă de voluntari, trecură din adăpost în adăpost, să culeagă bolnavii deplasabili. Întâlniră situaţii şocante, care îi făcură pe cei mai slabi de înger să se îndoiască de rostul muncii lor. La multe adăposturi, morţii în descompunere zăceau chiar la intrare, abia târâţi afară. O femeie îşi ţinea fetiţa moartă lângă ea, pe podeaua murdară. Umbre scheletice ţipau la vederea luminii solare. Răni îngrozitoare supurau netratate, deşi bolnavii primiseră medicamente. Mulţi delirau despre salvarea din ceruri...

Zaris şi voluntarii munciră câteva zile să transporte bolnavii la spital, să îngroape morţii şi să facă ordine în adăposturi. Într-un refugiu de la marginea oraşului, Zaris îşi descoperi fiul, nora şi nepotul morţi. Ragnar cu Aida şi Gudur fuseseră surprinşi de explozie la ferma lor din câmpie. Instinctul îi mânase să se refugieze în oraş, unde îşi găsiseră sfârşitul. Guvernatorul alcor rămase tăcut lângă cadavrele lor, câteva

minute. După aceea, le puse cu mâna lui în camion, pentru îngropare în afara oraşului. Ceva se rupsese în el, însă. Seara îi spuse Deirei:

— Simt că am pierdut lupta cu destinul.

— Acum, când treburile încep să meargă? se miră Deira. Eşti numai obosit şi dezamăgit, dragule.

— Da, sunt obosit. Teribil de obosit.

Se culcă, fără a-i spune soţiei de pierderea fiului cel mare şi-a familiei sale. Nu avea rost s-o întunece şi pe ea.

În dimineaţa zilei următoare, Zaris îşi încărcă naveta cu medicamente, hrană concentrată şi haine pentru rovi. Încredinţă conducerea treburilor unuia din voluntari, îi luă cu el pe Oanes şi Lena şi plecă spre adăpostul rovilor de pe malul fluviului. Schimbarea de mediu îl mai învioră puţin. Natura revenise rapid la viaţă, încât era greu să ghiceşti rănile de anul trecut. Livezile şi păşunile erau înverzite. O cireadă de vite mânată de un rov îl mişcă profund pe Zaris. *Iată că fiinţele astea inferioare reacţionează mai bine decât alcorii civilizaţi,* gândi el. Pe măsură *ce* se apropia de satul rovilor, observă ogoare cultivate şi grădini de legume. Speranţa începu să prindă aripi.

Ateriză în mijlocul satului şi coborî din navetă. Câteva zeci de rovi se grăbiră să-l înconjoare. Erau cam palizi şi zdrenţuiţi, dar foarte puţini prezentau plăgi de radiaţie.

— V-am adus medicamente, haine şi alimente, anunţă el.

— Mare prăpăd a fost, stăpâne, glăsui unul dintre rovi. Au murit mai mult de jumătate din colonia noastră.

— Alcorii au avut pierderi şi mai mari, îi informă Zaris. Au fost mai aproape de centrul exploziei. Vreo mie mai trăiesc, dar mulţi sunt bolnavi.

— Noi ne-am continuat treaba, continuă rovul. Eu sunt Meg şi am fost ales şef al comunităţii. Am curăţat câmpurile de stârvuri şi am cultivat ogoarele. Ne-am îngropat morţii...

— Bine, Meg. Hai să descărcăm medicamentele! Lena se va ocupa de bolnavii voştri. Noi vom împărţi raţii de alimente concentrate şi haine noi fiecărui rov.

— Dar noi avem alimente din recoltă, stăpâne.

— Nu sunt sigur că sunt sănătoase, Meg. În orice caz, laptele şi legumele nu vă pot face mai mult rău decât bombardamentul nuclear.

Toţi se apucară de treabă. Meg rămase lângă Zaris, informându-i despre evoluţia comunităţii de rovi. Supravieţuiseră mai mult de o mie, din care vreo şapte sute nu prezentau semne de boală. Stătuseră ascunşi în subsoluri, apoi făcuseră baie zilnic, în fluviu. Se decontaminaseră natural ori aveau o rezistenţă mai mare la radiaţia penetrantă. În timpul iernii, mai zăcuseră. Odată cu primăvara, se

organizaseră şi trecuseră la treabă.

Seara, Zaris şi copiii plecară aproape entuziasmaţi de activitatea rovilor. Duceau cu ei lapte şi legume proaspete, pentru bolnavii din Tamira. Oamenii aveau nevoie de probe concrete ale revenirii la viaţă, pentru a crede în viitor. Zaris îşi făcea calcule, pe baza celor văzute. *Dacă şi rovii din preajma celorlalte oraşe rezistaseră la fel de bine, putea folosi o forţă de circa treizeci de mii de sclavi. Încă vreo zece-douăsprezece mii de alcori...* Cam la atâta se redusese populaţia ţării sale. Nu erau chiar puţini. Puteau conta şi pe un spor demografic, după însănătoşirea completă a populaţiei. *În vreo zece ani, vom începe să trăim oarecum normal, raţiona Zaris. Cam în cincizeci de ani, am putea reface fermele, fabricile, uzinele, institutele... Poate chiar într-o sută, dar merită efortul.* Începuse să viseze din nou, în ciuda rănilor care îi sângerau sufletul.

A doua zi, câţiva voluntari începură să împartă lapte şi legume printre bolnavii din Tamira. Zaris trimise alţi cinci voluntari, cu aeromobile, să recupereze rachetiştii din munţi. Erau aproape treizeci de femei şi bărbaţi valizi, capabili de muncă şi de procreere. Cam în astfel de termeni gândea guvernatorul alcor. Viaţa raţională trebuia salvată şi dezvoltată pe planetă. Se consultă telefonic şi cu ceilalţi guvernatori varangi. Aceştia îi prezentară

situaţii la fel de dezastruoase ca şi în Alcoria. Unii îşi pierduseră familiile sau erau bolnavi. Pretutindeni, varangii dovediseră o rezistenţă mai slabă decât a rovilor. Toţi încercau să-şi organizeze viaţa, cu mari eforturi şi cu rezultate foarte modeste. Erau într-un punct critic. Aşteptau o salvare din altă parte: de la o altă colonie, din Alianţă... Nu mai aveau destulă încredere în forţele proprii şi în posibilitatea revenirii la o viaţă normală.

Zaris înţelese ce avea de făcut ca guvernator. În următoarele trei săptămâni, vizită toate comunităţile de alcori şi rovi din Alcoria. În fiecare loc, organiza lupta împotriva bolii de radiaţie, încuraja oamenii şi-i punea la muncă, să se ridice din nou la nivelul de fiinţe civilizate. Stabili un sistem de legături telefonice cu fiecare lider de comunitate, încât să se poată sprijini reciproc. Îi ajută pe cei mai loviţi să-şi refacă navetele de transport, aeromobilele şi generatoarele electrice. Oriunde apărea, semăna speranţă şi încredere. Viaţa începuse să mişte în Alcoria. Nu însă destul de rapid, faţă de visele lui Zaris. El redevenise obsedat de creaţie şi muncă. Mai mult şi mai mult, şi mai mult...

Către sfârşitul verii, Mikal veganul le propuse guvernatorilor valizi să se întâlnească ca de obicei, în Noul Hanab. Era o propunere menită să spargă izolarea dintre colonii şi să unească eforturile tuturor pentru refacerea vieţii distruse

de agresiunea gasteră. Încă din timpul survolării teritoriului vegan, Zaris fu impresionat plăcut de activitatea confraţilor lor. Fermele de pe traseu erau refăcute iar în oraşe apăruseră primele case. Chiar şi câteva fabrici funcţionau. *Deci, cu bună organizare şi multă ambiţie, se poate,* concluzionă el.

Ateriză în faţa palatului guvernatorilor din Noul Hanab. Acesta fusese refăcut în condiţii mai modeste, dar era funcţional. Putea fi folosit şi ca spital ori ca sală de întruniri, de populaţia vegană. Zaris pătrunse în palat, salutând cu bucurie în suflet fiecare persoană cunoscută.

Îşi ocupă locul său la masa de consiliu şi începu să schimbe informaţii cu Roles aliothul. Bătrânul era bolnav şi nu numai din cauza radiaţiei. Viruşii lui Omogo, eliberaţi în atmosferă, începuseră să producă victime în rândul tuturor coloniştilor. Roles lupta din greu cu boala, dar nu se lăsa învins.

Ca de obicei, Mikal veganul deschise lucrările consiliului guvernatorilor din colonii:

— Fraţi şi surori, ne întâlnim în condiţii vitrege. Nu are rost să trecem în revistă suferinţele pe care le trăiesc populaţiile noastre, deoarece le cunoaşteţi cu toţii. Kobizii lipsesc de la adunare, deoarece au decăzut cumplit. După agresiunea nucleară, au fost loviţi de cutremure şi de valuri uriaşe, care le-au înghiţit aproape jumătate de continent. Shangii au făcut câteva

incursiuni pe teritoriul lor, însă nu au avut cu cine discuta. Regele Zigan e mort iar populaţia s-a împrăştiat în natură. Trăiesc ca sălbaticii, culegând fructe din pomi şi vânând animale. Au locuinţe improvizate din lut, crengi şi frunze. Sunt ca şi pierduţi pentru civilizaţia noastră.

— Ar trebui să trimitem o misiune permanentă între ei, propuse Orejona. Stabilim un plan de recivilizare, pe care să-l aplice misiunea?

— Întâi să ne salvăm propriile populaţii! o întrerupse Shang Di grosolan. Neamul meu moare de radiaţie şi alte boli. Nu mai avem nicio astronavă, să fugim din faţa dezastrului. Suntem legaţi de Geea şi trebuie să ne revenim. Kobizii, pentru mai târziu.

Mikal trecu sub tăcere propunerea Orejonei şi continuă:

— Specialiştii noştri au pus la punct un medicament complex, împotriva bolii de radiaţie şi a viruşilor din atmosferă. Acesta dezvoltă imunitatea, dar reduce alte caracteristici specifice nouă, nemuritorilor. În primul rând, ne reduce durata de viaţă şi capacitatea intelectuală. În compensaţie, ne dezvoltă forţa fizică şi rezistenţa la boli. Vă putem furniza cantităţi nelimitate din acest medicament.

— Adică, vom redeveni sălbatici? se interesă Sen Kai.

— Nu chiar sălbatici, răspunse Mikal. Mai puţin longevivi şi mai puţin inteligenţi. E un sacrificiu

pe care noi, veganii, îl facem pentru supravieţuire.

— Nu e mai uşor să vă metisaţi cu rovii? întrebă Orejona. Noi am practicat această metisare încă din timpul zborului către Geea. Am obţinut metişi rezistenţi la boli şi efort fizic, însă cu capacităţi intelectuale superioare rovilor.

— Ce oroare! exclamă Gema megreza. Nemuritori combinaţi cu animale...

— Eu vreau cel puţin o mie de rovi, pentru experienţă, ceru Shang Di. Dacă viaţa noastră poate continua prin metişi, de ce să nu folosim această oportunitate?

— Şi eu vreau o mie de rovi, ceru Omogo. Voi metisa clasa inferioară, să fie mai rezistentă la eforturi şi boli. Noi ne putem permite să zacem, însă ei au multe treburi de făcut.

Discuţia pe tema metisării rovilor luă avânt. Zaris îi puse capăt rapid, însă:

— Vă pot da maxim zece mii de rovi. Câte o mie, pentru fiecare colonie. Am nevoie de restul, pentru muncile noastre. Alcorii abia îşi revin din lovitură.

Oferta sa fu acceptată de toţi, cu excepţia megrezilor. Zaris pretinse însă ca fiecare să vină cu navetele, să-şi ia rovii. Aceasta ridică o nouă problemă: lipsa de navete. Nu se mai puteau construi astronave, datorită lipsei personalului calificat, dar navetele erau de necesitate

stringentă. Orejona se oferi să crească producţia de navete aer-apă şi să le livreze la preţuri moderate. Veganii prezentară şi ei un model de navetă de mari dimensiuni, pentru călătorii lungi şi transporturi grele. Varangii se angajară să reia producţia de aeromobile, pentru uzul tuturor cetăţenilor Geei. Shangii nu aveau niciun mijloc tehnic de oferit, deoarece lovitura principală îi pusese la pământ. Sen Kai promise însă că vor relua mineritul, furnizând galgor pentru toate navetele şi aeromobilele. Geenii făcuseră front comun în faţa dezastrului. Asperităţile dispăruseră. Se înţelegeau rapid şi săreau să se ajute unul pe altul. Toţi înţeleseseră că puteau reuşi numai împreună.

*

Zaris ajunse în Tamira după miezul nopţii. Îşi lăsă naveta încărcată cu medicamentele vegane în faţa fostului palat, în grija voluntarului de serviciu pe comandamentul de urgenţă. Porni spre casă cu paşi moi, mai obosit decât de obicei. O găsi pe Deira în grădină, aşteptându-l. Luă loc lângă ea pe banca de piatră şi o informă cu cele decise de consiliul guvernatorilor.

— Copiii mei nu se vor metisa cu rovii! exclamă ea indignată. Suntem produsul a miliarde de ani de evoluţie şi selecţie dirijată. Nu, mai bine morţi!

— Şi eu gândesc la fel, o asigură Zaris. Voi permite însă alcorilor să se metiseze. Fiecare să

decidă după conştiinţa proprie.

— Nici medicamente nu le dau copiilor, îl anunţă Deira. Ce folos că vor trăi, dacă vor ajunge efemeri? Nu ne putem permite să stingem rasele noastre, Zaris!

— În acest caz, nu vom lua nici noi medicamente, dragă. Vom înfrunta pericolul împreună, toată familia.

— Aşa e bine, declară mândră vegana. Dă-le rovi celor care au cerut! Împarte medicamentele alcorilor care doresc să trăiască în orice condiţii! Nu-i minţi însă, Zaris! Spune-le exact ce efecte produc medicamentele!

— Nu intenţionam să mint, iubito. Viaţa merită salvată numai dacă rămânem civilizaţi. Kobizii au decăzut în sânul naturii, în numai câteva luni.

— Ei nici nu atinseseră nivelul nostru de civilizaţie, Zaris. Erau simpli sclavi ai draconilor. Un soi de rovi ceva mai evoluaţi.

— Ne-am înţeles, draga mea. Ştim exact ce avem de făcut. Nici toţi corasialii tăi vegani nu acceptă metisarea şi folosirea medicamentelor. Vom păstra o rasă pură împreună cu ei.

— Aşa e bine. Să mergem şi noi la culcare, căci mâine te aşteaptă noi eforturi!

*

În următoarea săptămână, Zaris livră rovii către coloniile care îşi trimiseră navetele şi împărţi medicamentele în rândul alcorilor. Mai

mult de jumătate din populaţia Alcoriei refuză însă să se trateze cu medicamentul vegan. Ţineau prea mult la capacităţile lor intelectuale şi la viaţa lungă, câştigată prin selecţie de miliarde de ani. Niciun alcor nu acceptă metisarea cu rovii. Mândria de rasă superioară era deasupra dorinţei de a supravieţui în urmaşi. Ei se născuseră alcori şi doreau să aibă urmaşi din aceeaşi rasă.

Viaţa din Alcoria se mai înviorase după ultimele măsuri şi veşti. Ideea că nu erau singurii suferinzi coaliză mulţi alcori în lupta pentru viaţă. Numărul voluntarilor care munceau pentru comunitate creştea în fiecare zi. Specialiştii lucrau la organizarea postului local de televiziune. Auziseră că al veganilor funcţiona deja şi nu voiau să rămână cu nimic mai prejos. Fiecare zi aducea câte un eveniment sau o veste îmbucurătoare. Zaris nu le putea recepţiona, însă. De la o zi la alta, se simţea tot mai slăbit. Îşi ascundea starea faţă de soţie, să nu-i interzică activitatea. El voia să participe activ la ridicarea alcorilor din dezastru, către o nouă eră de civilizaţie. Era gata să plătească cu viaţa pentru acest vis.

Agonie, speranţă, agonie...

La începutul toamnei, Zaris căzu grav bolnav. Cu ultimele puteri, îl numi în locul său pe

tânărul Alges şi anunţă vestea în toate comunităţile alcore. După aceasta, se prezentă la spital şi intră într-un lung coşmar fierbinte şi roşu. Atât simţea şi vedea el. Medicii luptau din răsputeri să-i salveze viaţa, însă întâlneau un inamic foarte perfid, ce nu se lăsa cunoscut. Nu era boala de radiaţie. Erau viruşii de luptă pe care Zaris îi luase de la Roles aliothul, în scurta lor întâlnire. Câteva zile după el, întreaga sa familie se prezentă sfârşită la spital. Deira şi copiii aveau aceleaşi simptome. Doctorii împărţiră clădirea spitalului în două, deoarece bănuiau că boala familiei Zaris era contagioasă. Într-adevăr, destul de curând şi alţi alcori fură internaţi cu aceeaşi boală. Pielea li se înroşea şi crăpa, lăsând un lichid urât mirositor, de culoare verzuie, să curgă din răni. Temperatura se ridica spre febră continuă, astfel că bolnavii erau inconştienţi o mare parte din timp.

Abia către miezul iernii, biochimiştii găsiră antidotul pentru virusul ucigaş. Îl aplicară cu succes şi treziră la viaţă sute de bolnavi din întreaga Alcorie. Pentru mulţi, descoperirea venea prea târziu. Printre cei decedaţi înainte de descoperire, se numărau Deira şi Mirad. Această cumplită veste îl lovi pe Zaris din prima zi de convalescenţă. Viteazul alcor rămase mut pentru mult timp. Când îşi reveni din şoc, şopti numai pentru el:

— Agonizăm dar nu trăim. Viaţa noastră a

devenit o agonie...

Pentru început, ceru să-şi vadă copiii. Lena, Oanes şi Moira zăceau plini de răni, dar respirau. Medicii îl asigurară că vor trăi. Zaris privea trupurile chinuite de boală cu ochii goi. Viaţa i se părea din ce în ce mai mult o agonie. Se informă de la Alges despre ce se întâmplase în timpul bolii sale. Veştile nu erau deloc bune. Câteva mii de alcori muriseră de bolile produse de viruşi. Niciunul dintre cei vaccinaţi cu medicamentul vegan nu căzuse, însă. La fel, rovii păreau imuni la viruşi. *Dacă ne stingem şi noi, ultimii varangi-alcori, continentul nostru va fi locuit de sălbatici,* gândi Zaris cu mânie împotriva sorţii potrivnice. *Cât de mult se poate sălbătici un alcor tratat cu medicamentul vegan, oare*? *Alcorii mei să ajungă simpli lucrători în fabrici şi agricultori*? *Blestemat destin*! *Cumplită soartă*!

Aproape de anul nou, Zaris ieşi din spital împreună cu fiica cea mică, Moira. Ceilalţi doi copii, Lena şi Oanes, mai necesitau tratamente de câteva săptămâni. Cei doi se întoarseră în adăpostul lor dezinfectat de voluntari şi se apucară de făcut ordine. Moira voia să ştie ce se întâmplase cu mama şi frăţiorul ei mai mare. Nici Zaris nu ştia ce să creadă, aş că îi spuse la întâmplare:

— Ei au plecat într-o lume mai bună şi mai sigură decât asta, micuţo.

— La bunicul Incer, în Vega?

— Da, ei au plecat în cer, la bunicul vostru.

— Mi-e dor de mama. Vreau să plecăm şi noi în cer.

— Încă nu se poate, iubita mea. Mai târziu, peste câţiva ani...

Fetiţa nu mai comentă nimic. Boala o maturizase devreme. *Cresc copiii, gândi* Zaris. *Cresc şi nu ştiu ce viitor vor avea. Lena ar trebui să se mărite... E timpul ca Oanes să meargă la o facultate, dar de unde*? *Moira nu mai are şcoală...* Grijile pentru copii îl măcinau pe nesimţite. Se simţea deja bătrân şi neîmplinit. Un început de regret după lumile Alianţei se strecurase în sufletul său.

De anul nou, Zaris ieşi cu Moira în stradă, să simtă pulsul alcorilor. Aproape toţi supravieţuitorii îşi părăsiseră adăposturile, să nu se simtă singuri. Câteva bidoane de vin din producţia anilor trecuţi treceau din mâna în mână. Alcorii încercau să se înveselească. Zadarnic, însă. Zaris citea în minţile lor ca într-o carte deschisă. Era o petrecere tristă, însoţită de teama zilei de mâine. Alcorii începuseră să simtă ca muritorii obişnuiţi. Aproape ca rovii.

În primăvară, Zaris descoperi că o musculiţă atinsese proporţii gigantice faţă de specia ei. O urmări un timp, apoi căută un loc însorit, în care obişnuiau să se adune şopârlele verzi aduse din lumea vegană. Constată că şi acestea îşi

măriseră talia de câteva ori. O neagră presimţire îl străfulgeră. Formă numărul lui Shang Di şi aşteptă ca imperatorul să-i răspundă. În locul lui, apăru figura lui Sen Kai.

— Shang Di a murit, Zaris, îl anunţă acesta. Te pot ajuta cu ceva?

— Observ mutaţii genetice în lumea animală. Voi?

— Şi noi. Reptilele au crescut de câteva ori în volum. Se pare că le prieşte radiaţia. Elefanţii şi-au dublat trupurile... E bine că avem mai multă carne.

— Sen Kai, nu te bucura! Un proces necontrolabil s-a declanşat în natură. Poate deveni periculos.

Shangul ridică nepăsător din umeri şi închise. Zaris îşi continuă cercetările, însă. Apelă şi la biologi calificaţi.

Aceştia îl informară că numai o parte din vegetale şi animale îşi modificaseră programul genetic sub influenţa radiaţiei. Era un proces încă în studiu, deoarece nu descoperiseră regulile după care se produceau mutaţiile. Zaris le mulţumi, apoi căzu pe gânduri. Raţiunea începu să-l critice. Se ocupa de problemele altora, în loc să le rezolve pe ale sale. Luă hotărârea să-i înveţe pe Moira şi Oanes tot ce cunoştea el, în câţiva ani şi trecu la treabă. Lena avea deja calificarea de medic, aşa că o lăsă pe drumul ei. În fiecare seară, Zaris le vorbea celor

doi copii mai mici despre tot ce-şi amintea din studiile sale. Le răspundea pe îndelete la întrebări, să fie sigur că înţelegeau corect lumea în care trăiau. În restul timpului, munceau la repararea casei lor. Sperau s-o termine până în iarnă, să nu mai fie obligaţi să trăiască înghesuiţi în adăpostul strâmt.

Către mijlocul verii, Lena îi anunţă că se va muta la soţul ei.

— E mutant? întrebă Zaris instinctiv.

— E un alcor care a luat medicamentul vegan, tată, îl contrazise Lena. Măcar e sănătos şi munceşte bine.

— Îl cunosc?

— Posibil. Biologul Gove îţi spune ceva?

— E un bărbat de nădejde, fata mea. Să fiţi fericiţi!

— Fericirea e un lucru relativ în această lume nesigură, tată. Vom trăi frumos, vom face copii aproape alcori...

— Alcoro-vegani, o corectă Zaris în mod automat. Mama ta a fost vegană. Zestrea ei genetică e foarte puternică.

— Dacă tu vrei să le spui aşa...

După mutarea Lenei la casa soţului ei, Zaris îşi făcu obiceiul să plece în excursie, cu cei doi copii mai mici, în fiecare zi liberă. Vizită rând pe rând comunităţile alcore cunoscute anterior. Oamenii îl primeau cu bunăvoinţă, deoarece încă îl considerau guvernator. Alges nu prea

avea mână de conducător gospodar. În multe locuri, culturile se sălbăticeau din lipsă de maşini agricole şi de rovi calificaţi. O singură fabrică de alimente conservate intrase în funcţiune. Prea puţin faţă de necesarul de alimente al populaţiei, după terminarea raţiilor de supravieţuire. Alcorii începeau să depindă prea mult de darurile naturii şi asta nu era bine. Nu se mai produceau ploi artificiale iar irigaţiile acopereau suprafeţe mai mici. Oamenii se învăţaseră să muncească mai puţin şi asta îl deranja teribil pe Zaris.

După o astfel de vizită, Zaris se prezentă la palatul refăcut al guvernatorului. Îi spuse lui Alges tot ce-l durea, fără niciun fel de menajamente. Tânărul îl ascultă politicos, apoi îi răspunse la fel de deschis:

— Oamenii trebuie să se odihnească şi să se refacă după suferinţele îndurate, Zaris. Avem noroc că Geea e bogată. Producem mai multe alimente decât putem consuma.

— Dar tineretul nu mai cunoaşte tehnologiile aduse de noi din lumile Alianţei. Nu mai învaţă ce ar trebui... Sunt în pericol de sălbăticire...

— Tineretul trăieşte liber, bătrâne Zaris. Învaţă şi munceşte numai cât este necesar.

— Fabricile de maşini agricole şi aeromobile sunt în paragină...

— Le vom pune în funcţiune anul viitor. Nu e nicio grabă. Bine că am scăpat de molimă şi

populaţia creşte din nou.

Zaris plecă din palatul guvernatorului cu un gust amar în gură. Unde era splendida obsesie pentru cunoaştere şi creaţie, specifică alcorilor? Unde era sentimentul răspunderii pentru viaţa generaţiilor viitoare? Alcorii se lăsau duşi de lene şi nepăsare, ca şi cum ar fi fost hipnotizaţi de un duh nevăzut. Nici jeranii nu-şi mai păstraseră obiceiurile impuse de alcori. Pe timpul vizitării lor, Zaris fusese uimit de sălbăticia în care ajunseseră să trăiască. Îşi construiseră case din piatră şi bârne, fără ferestre şi fără încălzire electrică. Vetrele de foc fumegau chiar în interiorul caselor. O singură fabrică de pânzeturi din in, cânepă şi lână mai funcţiona. În rest, jeranii depindeau de roadele fiecărui an. Reveniseră la obiceiurile străbunilor semisălbatici.

Zaris era hotărât să nu cedeze în faţa valului de delăsare şi decădere. Apelă telefonic toţi guvernatorii varangi cunoscuţi. Majoritatea nu-i răspunseră. Muriseră ori se retrăseseră din funcţii. Noua generaţie privea mai uşuratic viaţa şi acţiona mai lent pentru refacerea obiectivelor industriale distruse de agresori. Se mulţumeau să-şi asigure strictul necesar unei vieţi liniştite, pe spatele rovilor din plantaţii şi ferme. Nici Mikal veganul nu mai era guvernator. Suferea de o boală necunoscută, ţintuit la pat. Noul guvernator, Rafan, îi spuse clar că viaţa evolua

în ritmurile normale. Nu putea extenua oamenii la munci inutile. Avea un program de redresare lăsat de Mikal şi-l aplica punct cu punct. Mai mult nu putea face. Shangii erau şi mai demoralizaţi decât alcorii. Sirusanii profitau de clima blândă şi natura darnică de pe continentul lor, pentru a munci mai puţin. Numai Orejona se ţinuse de cuvânt: producea şi livra navete submersibile şi arme uşoare. Îşi ţinea bine în mână supuşii, în ciuda vârstei înaintate.

Zaris se dădu bătut. Îşi spuse că poate era el prea grăbit să revadă civilizaţia pe care o fondase pe Geea. Făcu un efort şi-şi termină casa. Nu era mare lucru, dar lui i se părea mai grozavă decât un palat. Avea geamuri recuperate din clădirile distruse şi sistem de încălzire electric. Fiecare copil dispunea de propria cameră. Aveau şi o sufragerie dotată cu holovizor, să poată urmări ştirile din Alcoria. Zaris îşi transformă sufrageria în sală de curs. Le predă celor doi copii, în continuare, cunoştinţe din amintiri şi din puţinele înregistrări videoholografice scăpate din cataclism. Oanes vădea înclinaţii către tehnică iar Moira, către ştiinţele naturii. Seară după seară, Zaris şi copiii discutau până noaptea târziu. Alcorul se încăpăţâna să menţină copiii la cel mai înalt nivel de cunoaştere atins de civilizaţia lor.

Toamna, toţi alcorii din oraşe trebuiră să

participe la culesul roadelor de pe câmp, deoarece rovii erau depăşiţi de sarcini. O bună parte din recoltă fu strânsă manual, deoarece nu mai dispuneau de maşini adecvate. Oamenii nu păreau însă să acorde vreo importanţă acestui fapt. Culesul le producea plăcere şi prilej de distracţii. În fiecare seară, taberele de culegători răsunau de cântece şi strigăte. Viaţa se refăcea din resturi, însă nu în direcţia visată de Zaris. Ceva sălbatic şi străin se strecurase în firile alcorilor. Era chemarea ancestrală a omului sălbatic, copil al naturii. Nicio ştiinţă alcoră nu lămurise problema originii străbunilor sălbatici, din urmă cu câteva miliarde de ani. Zaris îşi bătea capul să dezlege această enigmă. În sinea lui, se temea că alcorii vor involua din nou la nivelul sălbatic, de copii ai naturii. O poziţie foarte periculoasă pentru viitor, gândea Zaris.

*

La căderea iernii, Zaris decise să facă o lungă călătorie de instruire a copiilor, prin ţările calde. Îşi pregăti pe îndelete naveta şi o încărcă cu suficientă hrană concentrată. Alese cu grijă medicamentele de care ar fi putut avea nevoie. În final, scoase din refugiu o cutie mărişoară cu geeni de aur şi-i numără. Moira îl observă şi se interesă imediat:

— Ce sunt aceştia?

— Bani.

— Şi ce faci cu ei?

— Cumpărăm ce ne trebuie, în locurile în care se practică comerţul.

— Cum cumpărăm? insistă fetiţa nevinovată.

— Negociem cu cei care au lucrurile pe care le dorim noi. Ei vor cere mai multe monede iar noi vom oferi mai puţine. În final, vom ajunge la o înţelegere. Noi le dăm banii şi ei ne dau ceea ce dorim.

— De ce atâta tevatură, când am putea lua ce dorim?

— Pentru că, în alte ţări, bunurile nu sunt ale noastre. Fiecare vinde ce produce şi cumpără ce nu are.

— E o prostie!

Zaris o luă lângă el şi-i explică pe îndelete sistemul economic din ţările monarhiste. Moira asculta foarte atentă, să prindă fiecare detaliu. În final, spuse:

— E foarte complicat de trăit în imperii.

— Dar clima şi natura sunt încântătoare, îi spuse Zaris. Te vei simţi foarte bine.

Oanes, mai evoluat, studia harta cu traseul excursiei. Tatăl îi promisese că-l va lăsa să piloteze naveta pe timpul călătoriei şi-l invitase să studieze toate civilizaţiile de pe traseu. Înainte de a pleca, Zaris îi făcu o vizită guvernatorului Alges. Îl informă despre intenţia de a hoinări trei-patru luni prin lume şi-l întrebă dacă-i putea face vreun serviciu. Tânărul guvernator îl asigură că stăpânea bine situaţia

de nivel mondial, astfel că nu avea nevoie de niciun fel de ajutor. Zaris citi o umbră de orgoliu prost direcţionat în spusele succesorului său, însă nu comentă nimic. Era tânăr şi avea timp să înveţe din greşeli şi suferinţe, aşa cum învăţase şi el.

Cei trei porniră pe un viscol puternic, în direcţia sud, către ţara veganilor. Naveta luneca ca o nălucă prin cerul plin de fulgi iar ei discutau despre îndepărtata lume vegană din Alianţă, de unde veniseră primii colonişti ai ţării. Ninsoarea îi părăsi după aproape două ore şi cerul senin se arătă privirilor. Traversară o mare interioară şi zăriră primele coline înverzite. Intrau în ţara veganilor...

În mod vizibil, veganii păstraseră destul din ordinea lor tradiţională. Oraşele survolate erau reconstruite în mare parte. Canale de irigaţii brăzdau terenurile lucrate bine. Livezile se înşiruiau de parcă ar fi fost trasate la linie, din aer. Până şi vitele de pe păşuni păşteau în cirezi şi turme regulate. Cele câteva fabrici întâlnite în cale arătau că veganii nu renunţaseră la refacerea tehnologiei superioare cu care veniseră pe Geea.

Zaris ateriză într-un loc anume destinat din Noul Hanab şi porni cu copiii prin oraş. Nici veganii nu reuşiseră să atingă perfecţiunea primelor construcţii, dar clădirile lor erau mult mai îngrijite decât ale alcorilor. Foarte puţini

oameni se plimbau pe stradă. Abia spre seară, zăriră copii jucându-se în parcuri. Senzaţia de ordine militară, asemănătoare cu a vegherilor, nu-l slăbea pe Zaris. Din punctul său de vedere, asemenea ordine era de preferat dezordinii care pusese stăpânire pe alcori. *Veganii sunt ajutaţi şi de climă,* găsi el o scuză corasialilor lui.

Seara, îl vizitară pe Mikal în spital. Bătrânul vegan, numai piele şi os, era încă lucid. Răspunse salutului lui Zaris, apoi întinse mâna să atingă obrazul Moirei:

— Vegană pură...

— Puritatea raselor noastre se pierde, Mikal, îi aminti Zaris.

— Daa... Biologii noştri au inseminat femele de rov cu spermă de vegan. Copiii sunt blonzi cu ochi albaştri... Ce spui, Zaris?

— E rezolvarea unei grele dileme, pentru mine şi pentru tine, nu?

— Da, da... Au creat o nouă rasă, între vegani şi rovi.

— Poate că e mai bine, Mikal.

— Sigur că e mai bine. Vom avea forţă de muncă, să refacem tehnologia spaţială. Vom relua programul de expansiune humanoidă în Univers.

Oamenii se sălbăticesc şi se stâng iar bătrânul visează expansiune universală, gândi Zaris. *Precis, nu mai ştie ce se întâmplă în lumea Geei.* Îl părăsi pe Mikal cu sentimentul că se

despărţea de un vis nebunesc. Expansiunea era scoasă din discuţie pentru viitorul apropiat. Problema fundamentală era supravieţuirea şi conservarea informaţiilor ştiinţifice aduse din lumile Alianţei.

Zaris şi copiii hoinăriră patru zile prin ţara veganilor, s-o cunoască. Din loc în loc, se observau urmele războiului şi semnele delăsării. Nici măcar veganii nu erau capabili să stăpânească fenomenele de după războiul nuclear. În a cincea zi, trecură culmile muntoase către imperiul lui Omogo. Generalul negru mai juca încă rol de imperator, însă treburile ţării erau conduse de succesorul său, Lumun. Subcontinentul ocupat de sirusani se prezenta într-o dezordine fermecătoare. Jungla acoperea mari suprafeţe. Din loc în loc, apăreau orăşele modeste, înconjurate de livezi, păşuni şi câmpuri agricole. Drumurile abia se zăreau prin desişul verde. Doar unul, drumul aurului, ce lega capitala Abiba de mine şi topitorii, era pietruit.

Cei trei călători aterizară în capitala Abiba, într-o seară de sărbătoare. Numai câteva clădiri fuseseră reparate, însă populaţia nu părea să se sinchisească de aceasta. Câteva sute de sirusani cântau şi dansau în stradă. Zaris se opri şi studie cu interes trupurile aproape goale, strălucind de transpiraţie, prinse în vârtejul dansului condus de o muzică ritmică. *Desculţi,*

cu busturile goale şi drogaţi cu plante halucinogene, constată el critic. *Sirusanii au pornit pe calea junglei mai rapid decât era de aşteptat. Locuiesc deja în colibe abia încropite din câţiva pari şi câteva frunze. Dacă Lumun nu-i instruieşte, s-ar putea să se înveţe cu acest fel de trai. Lenea se învaţă mai uşor decât munca.*

Doi mercenari sirusani îmbrăcaţi în uniforme se opriră în faţa lui. Unul dintre ei i se adresă în limba Alianţei:

— Comandante Zaris, regentul Lumun vă invită la palat.

— Sunt cu copiii mei...

— Merg şi ei.

Mercenarii nu aşteptară vreo acceptare. Se întoarseră, încadrară familia lui Zaris şi porniră către palatul din apropiere.

— Ne-au arestat ca-n filme, tată? întrebă Moira.

— O, nu! Regentul acestei ţări ne invită la el în palat.

— Şi el e negru?

— Toţi sirusanii sunt negri, fetiţo.

Garda palatului prezentă onorul. Încă mai păstra ceva din ordinea şi disciplina teribililor mercenari sirusani din Alianţă. Lumun îi întâmpină într-un hol cu pilaştri de marmură şi-i invită pe fotolii din lemn maron închis, cu încrustaţii de aur.

— Ce face imperatorul? se interesă Zaris

politicos.

— Suferă cu inima. Medicii îi pregătesc un transplant.

— Va fi greu să găsească un donator, într-o populaţie atât de mică.

— Îl găsim, îl lichidăm şi-i dăm împăratului o inimă nouă, răspunse Lumun scurt. Cu ce ocazie prin imperiul nostru?

— Călătorie de plăcere. Arăt copiilor lumea geeană.

— Da, nu mai ai răspunderi. Eu sunt îngrijorat, însă, comandante Zaris.

— De ce?

— După atacul nuclear, oamenii şi-au schimbat firile. Sunt mai interesaţi de distracţii şi lenevie, decât de antrenament şi muncă. O fi de vină radiaţia?

— Cred că e un efect psihologic normal. Supravieţuitorii vor să se bucure de viaţă, cât mai pot. V-am dat rovi să muncească în locul lor...

— Rovii? Numai masculii muncesc. Femelele fac copii în fiecare an. Geneticienii noştri sunt profund surprinşi.

— De ce?

— Copiii obţinuţi dintre sirusani şi femele de rovi par din trei rase deosebite. Toţi sunt negri ca noi, însă unii rămân pitici, alţii arată mai deschişi la culoare şi ultimii seamănă perfect cu rovii.

— Important e că obţineţi forţă de muncă.

— Asta, peste vreo douăzeci de ani. Acum, ne confruntăm cu un fel de lene cronică. Nici copiii nu mai învaţă cum învăţam noi.

— Probabil, sunt afectaţi de radiaţii şi viruşi.

— Posibil. Cât rămâneţi la noi?

— Am dori să vizităm ţara, în câteva zile. Se poate?

— Se poate. Vă dau un ghid, deoarece populaţia tânără nu înţelege decât limba sirusană. E bine?

— Perfect! Mulţumesc, Lumun!

— Îţi eram dator, comandante Zaris. Am învăţat multe de la tine. Păcat că nu mai conduci Alcoria!

— Am lăsat tineretul să se afirme.

— Şi crezi că ai făcut bine?

Zaris nu avea răspuns la întrebare. Şi-o pusese şi el, de mai multe ori. Argumentase pro şi contra. Întotdeauna, raţiunea îi demonstrase că greşise când abandonase funcţia de guvernator. Continuă discuţia cu Lumun pe tema mineritului şi a producţiei de armament. Voia să se asigure că sirusanii salvau o parte din tehnologia de vârf. Agricultura şi zootehnia nu mai erau o problemă pe Geea înverzită. Târziu, către miezul nopţii, Zaris şi copiii se întoarseră la naveta lor. Duceau cu ei un dar mai puţin obişnuit: o statuetă din aur pur, reprezentându-i pe imperatorul Omogo.

În următoarele zile, cei trei alcori, însoţiţi de ghidul sirusan, hoinăriră de-a lungul şi de-a latul subcontinentului din sud. Cu această ocazie, Zaris constată că Omogo nu se prea omorâse cu firea. Întreaga parte de est a imperiului său nu fusese atinsă de mână de om. Pământul roşcat aştepta sămânţa de iarbă şi arbori. Natura acţiona pentru cucerirea ei, însă foarte lent. Multe din oraşele din junglă erau abandonate şi cotropite de vegetaţie. Ici, colo, întâlneau câte un sat format din câteva cabane simple, din bambus şi stuf. Unii supravieţuitori sirusani se întorseseră cu miliarde de ani în timp, aproape de epoca de piatră. Zaris privea tot acest regres cu un zâmbet îngheţat. Avusese şi el un vis de om normal, să creeze viaţa pe o planetă nouă. Ce se alesese din visul său? Pierduse şi oamenii pe care îi dusese cu el prin infinitul universal, pierduse şi speranţa unui viitor civilizat. Nici nu mai ştia încotro să-şi îndrepte imaginaţia şi visele.

*

Sen Kai îi primi cam suspicios apelul de survol. Îl acceptă totuşi, când Zaris preciză că era însoţit doar de doi copii. Îi invită chiar în Mandal, capitala imperiului shang. Alcorul conduse direct către locul fixat de Sen Kai, pentru a evita orice încurcătură. Shangii aveau firi sucite şi înainte de atacul nuclear. Nu putea risca niciun conflict. Trebuia să se pună sub ocrotirea

autorităţii supreme.

Sen Kai îl primi fără formalităţi, într-o casă mare, însă construită din lemn. Răspunse imediat mirării lui Zaris:

— Cutremurele nu ne permit construcţii de piatră, alcorule. Suntem pe o bucată din scoarţa Geei care se ridică, cutremurându-se mereu. La nord, se încreţesc munţi noi. Această câmpie va deveni un podiş înalt, în câteva milioane de ani. Munţii din est se vor scufunda însă în ocean. Urmaşii vor căuta galgor cu submarinele.

— Te-ai documentat bine, îl felicită Zaris.

— E o problemă de viaţă şi de moarte. Geologii kobizi nu au studiat bine terenul şi s-au trezit cu oceanul peste ei. Ai noştri au lucrat temeinic, prefigurând mişcările viitoare ale scoarţei. Ştim în ce direcţie să ne întindem imperiul. La nord, prin junglă, până la munţii cei noi.

— Şi reptilele uriaşe nu vă creează probleme în junglă?

Shangul zâmbi satisfăcut:

— Le-am creat duşmani naturali, Zaris.

— Nu!

— Ba da. Veganii ne-au vândut câteva sute de ouă de reptile carnivore, din mai multe specii. Le-am incubat şi le-am dat drumul în natură. Bestiile se vor sfâşia între ele.

— Dar vor ataca şi oamenii, şi animalele domestice... Mikal n-ar fi permis aşa ceva.

— Mikal e terminat, alcorule. Guvernatorul Rafan ştie să facă afaceri bune, căci e lipsit de prejudecăţi.

— Ştiu eu dacă aţi procedat înţelept...

— Şi ce-ţi pasă? Reptilele uriaşe nu vor ajunge niciodată pe continentul vostru. Ele sunt problema noastră. Mai bine spune ce vrei!

— Nimic important. Călătoresc cu copiii, să le arăt Geea. Se poate vedea şi ţara voastră?

— Numai cât vă arătăm noi, puse shangul condiţia. Vă dau un însoţitor, să vă arate ce poate fi văzut.

— Plătesc şi un ghid pentru ţara kobizilor.

Ochii piezişi ai lui Sen Kai străluciră scurt. Ezită, apoi spuse:

— Ţie nu-ţi iau plată, Zaris. Ai fost un comandant drept şi un guvernator bun cu noi.

— Mulţumesc, Sen Kai! Aţi reuşit metisarea cu rovii mei?

— Reuşit. Urmaşii vor fi mai mari şi mai păroşi decât noi. E bine însă că sunt buni la munci grele şi se înmulţesc rapid.

— Să-i trataţi cu blândeţe! îl sfătui Zaris.

— Îi tratăm exact ca şi pe shangii din clasa inferioară. Mai vrei ceva?

— Nu. Îţi mulţumesc pentru amabilitate!

— N-ai pentru ce. Voi apela la tine, în caz de nevoie. Serviciu contra serviciu.

Zaris înclină capul în semn de salut şi ieşi afară, unde îl aşteptau Oanes şi Moira. Nu-şi

putea da seama ce aveau shangii de ascuns, de nu-i permiteau să viziteze toată ţara. În zilele următoare, avea să afle, dintr-o scăpare a ghidului, secretul ascuns de shangi: cultivau un drog foarte puternic, interzis în lumile Alianţei. Îl aduseseră cu ei din lumea lor şi continuau să-l consume. Drogul se obţinea din seminţele unei plante anuale, cu flori roşii. Zaris nu era însă interesat de acest secret. El urmări ordinea cu care shangii îşi construiseră oraşele şi-şi lucrau câmpurile. Erau mult mai harnici decât alcorii, deşi suferiseră la fel de pe urma atacului nuclear. Întregul lor imperiu era înverzit şi toate luncile de fluvii erau cultivate. Fabricile de produse alimentare funcţionau şi minerii lucrau în ture, pentru extragerea galgorului. Zaris nu putea să-şi dea seama dacă shangii evoluau normal sau involuau, deoarece nu primise acces la toate informaţiile lor.

După trei zile, ghidul pentru kobizi se îmbarcă în naveta lor şi luară direcţia către sud-est, peste ocean. Abia după trei ore de navigaţie cu mare viteză, apăru uscatul. Ghidul urmărea harta sa, căutând locul în care se stabiliseră cei mai mulţi supravieţuitori kobizi. Îi duse drept la ţintă şi-i avertiză să nu ia armele cu ei la întâlnirea cu băştinaşii. Aceştia locuiau chiar la marginea junglei, în colibe din bambus acoperite cu frunze. Către dreapta lor, se zăreau livezi de bananieri, cocotieri şi alţi pomi,

destul de bine organizate. În faţa colibelor, zăcea o navetă de mici dimensiuni, destul de nouă, în aparenţă. Kobizii din sat ieşiră să-i întâmpine. Majoritatea purtau încă resturi din uniforma lor tradiţională, formată din bluză, pantaloni şi pantofi. Mulţi erau goi până la brâu şi destui erau desculţi.

Ghidul îi conduse în faţa unui bătrân cu faţa uscăţivă şi păr alb.

— El este Wula, şeful comunităţii. Încă mai ştie să manevreze o navetă.

Zaris îl salută politicos şi începu cu el o discuţie prin interpret. Se interesă de progresele făcute până la dezastru şi de soarta supravieţuitorilor. Bătrânul răspundea destul de corect şi concis, semn că nu-şi pierduse complet educaţia. Astfel, Zaris află că ei, kobizii, cultivaseră întreaga zonă repartizată şi populaseră cu animale o bună parte din ea. Biologii lor iniţiaseră geneza faunei marine, astfel că aveau carne din belşug. Ridicaseră şi un oraş, însă acesta fusese distrus pe timpul atacului. După război, fuseseră încercaţi de cutremure dese şi de inundaţii. Supravieţuitorii se adunaseră în mai multe comunităţi conduse de şefi diferiţi, deoarece regele Zigan murise. Dacă nu i-ar fi ajutat clima şi vegetaţia, ar fi murit şi ei.

Încet, încet, Zaris îi câştigă încrederea lui Wula. Acesta se oferi să-i servească drept ghid

al lumii sale, pe care o survolase cu naveta, în repetate rânduri. Alcorul acceptă şi porniră împreună în expediţie. Timp de trei zile, survolară ceea ce mai rămăsese din continentul fărâmiţat de bombardament şi cutremure. Până şi Zaris recunoscu că băştinaşii nu puteau face mai mult. Se despărţi de ei în cei mai buni termeni şi zbură către Shangia, să returneze ghidul dat de Sen Kai.

*

După trei săptămâni de la plecarea din Alcoria, Zaris atinse limitele continentului Orejonei. Clima caldă şi ploioasă favorizase dezvoltarea unei vegetaţii luxuriante. Din loc în loc, jungla făcea loc unor orăşele înconjurate de ferme, livezi şi păşuni. Zaris naviga la joasă altitudine, să poată observa activitatea orionilor. În jurul minelor, mogâldeţe cât nişte şoricei se mişcau vioaie. Fabricile întâlnite funcţionau, un semn bun pentru viitorul civilizat al băştinaşilor. Pe lângă altele, orionii deţineau monopolul producerii de cauciuc natural. Erau singurii care aduseseră arbori de cauciuc, din patria lor primară. În ferme, nu se zăreau comute mari, ci numai diverse soiuri de caprine şi ovine, pur orione. Lanurile de porumb şi tarlalele de cartofi se întindeau pe terase străjuite de garduri din piatră. Viaţa în imperiul Orejonei fusese cel mai puţin afectată de bombardamentul nuclear, deoarece continentul din vest fusese atacat

ultimul, după ce gasterii îşi cam epuizaseră muniţia.

Zaris simţea că ceva învia în sufletul său, cu fiecare imagine paşnică, prosperă şi civilizată văzută. Ateriză în Tenoh, capitala imperiului orion, cuprins de o bucurie calmă şi sigură. La o adică, varangii aveau de unde importa civilizaţie. Se îndreptă cu copiii direct către palatul imperial, fără a-şi face vreo problemă despre protocol. O ştia pe Orejona de prea mult timp, să se mai formalizeze. Doi gardieni echipaţi foarte elegant îi întâmpinară la intrare şi-i conduseră până în sala tronului. Autoimpusa împărătească îi aştepta pe un fotoliu de marmură acoperit cu o blană de jaguar. Purta o rochie verde deschis, colier şi brăţări de aur. De aproape însă, puteai observa că fermecătoarea orionă îmbătrânea.

De parcă i-ar fi citit gândul, Orejona se ridică şi-l sărută pe Zaris pe obraz, spunând:

— Îmbătrânim, comandante. Vremea ne bate la poartă şi ne întreabă ce am făcut cu vieţile noastre.

— Nu le-am irosit chiar în zadar, încercă alcorul să fie optimist.

Orejona îi sărută la fel de natural pe Oanes şi Moira, apoi constată:

— Ai copii foarte reuşiţi, Zaris. Rasă superioară, vegano-alcoră.

— Mai am o fiică în patrie. Deira şi cei doi

băieţi mai mari s-au prăpădit.

— Am auzit şi-mi pare rău pentru tine, alcorule. Nu e târziu să mai faci copii. Ţi-aş putea da o orionă sau o metisă...

— Nu, mulţumesc, Orejona! Mi-am închinat viaţa acestor ultimi copii.

— Ce exemplu dai tu, Zaris, alcorilor tăi? insistă oriona. Poţi spori populaţia şi te abţii?!

— Noi avem o morală mai severă, se apără Zaris.

— Ştiu, râse Orejona. Ştiu încă din Alianţă. Ne consideraţi pe noi, orionele, nişte dezmăţate, obsedate sexual.

— Să zicem, mai pătimaşe! propuse Zaris împăciuitor.

— Înseamnă că primeşti o femeie de la mine? Ţi-ar încălzi zilele...

— Nu e timpul potrivit, Orejona. Poate mai târziu.

— Cum vrei. Anii trec însă şi nu iartă pe nimeni. Asta îmi spune acest craniu, arătă ea către o măsuţă din dreapta tronului.

Alcorul privi curios obiectul indicat de Orejona. Un craniu uman lucrat perfect, cu laserul, îl privea cu orbitele goale. O stranie forţă se degaja din el ori aşa i se părea lui.

— Aveţi timp şi de artă, constată el.

— Avem, confirmă Orejona. Imperiul orion are mai multă populaţie decât tot continentul varangilor. Asta demonstrează că am fost

înţeleaptă când am aprobat metisarea cu rovii.

— Aşa se pare...

— Nu se pare, ci este, Zaris! Avem rovi pentru cele mai brute munci, Avem metişi pentru munca în fabrici şi şantiere. Clasa nobiliară orionă nu trebuie să facă aproape niciun efort. Noi ne ocupăm de organizare şi conducere.

— Felicitări pentru succese! Mi-a plăcut ce am văzut în imperiul tău. Cine îţi va lua locul, însă?

— Încă nu-i timpul să mă gândesc la succesiune. Mai am de trăit cel puţin o mie de ani.

— Daa...

— Mai avem multe de făcut împreună, comandante. Ar trebui să-ţi reiei funcţia de guvernator, deoarece Alges e un trântor. Eu n-aş ţine un astfel de bărbat în casa mea.

— Dacă alcorii mă vor alege din nou...

— Fără dacă, Zaris! Puterea se ia în primul rând cu forţa, de cele mai înzestrate şi mai hotărâte persoane.

— Mă voi gândi la asta, Orejona. Acum aş vrea să hoinăresc cu copiii mei prin imperiul tău. Le arăt lumea geeană.

— Mergem împreună, cu o navetă mai mare şi mai elegantă, se oferi împărăteasa. Eu îmi vizitez supuşii, voi vă scăldaţi privirile...

— De acord, acceptă Zaris fără ezitare. Când plecăm?

— Mâine e bine?

— Mâine.

— În regulă. Acum, vă ocupaţi camerele repartizate aici, în palat! Vă spălaţi şi voi, vă relaxaţi, vizitaţi capitala... Sunteţi oaspeţii mei de vază. Toţi supuşii au aflat asta, la televizor.

Zaris se lăsă în mâinile ambiţioasei orione. Îşi primi camera, făcu o baie fierbinte şi-şi schimbă hainele. Ieşi apoi afară, îşi adună copiii şi plecă prin oraş, să vadă şi să înţeleagă societatea orionă. Cu toată împărţirea în caste, oamenii arătau mulţumiţi. Cele mai neaşteptate produse se vindeau în bazaruri şi pieţe. Cei trei alcori se întoarseră la naveta lor, după bani. Moira voia să cumpere diverse fleacuri, doar de plăcerea gestului. Zaris o sorbea din ochi cum se târguia şi se topea de plăcere. O mică femeiuşcă cochetă şi tenace se ridica în fetiţa sa de numai doisprezece ani. Moira îşi cumpără brăţări şi coliere din bronz şi aramă, să arate ca împărăteasa. Oanes puse ochii pe un glob din cristal de stâncă, cu gravuri ciudate, de animale şi păsări. Moira nu se lăsă mai prejos. Îşi luă o rochiţă de mătase maron şi o pereche de papucei din piele galbenă, după modelul elegantelor orione întâlnite pe stradă. Oanes optă pentru un condor din bronz, cu ochi de piatră colorată... Copiii se întreceau în cumpărături, sub ochii încântaţi ai tatălui. Descoperiseră o lume zgomotoasă şi veselă, care îi fermeca.

*

Naveta împărătesei era de mari dimensiuni şi deosebit de elegantă. Suita şi garda imperială ocupară nivelul inferior, alături de echipaj. Orejona împreună cu musafirii săi urcară la etaj, într-un salon imens, prevăzut cu dom. Aparatul se ridică silenţios de la sol şi porni spre nord. Holovizorul din salon transmitea deja imagini de la plecare, într-un limbaj deosebit de respectuos. Orejona reuşise să-şi impună cultul său personal, în ceva mai mult de două sute de ani de domnie.

Populaţia fiecărei comunităţi vizitate ieşea în faţa alaiului imperial cu flori şi fructe tradiţionale. Toţi cântau şi aclamau din toată inima. Un asemenea comportament era greu de înţeles de către alcorul democrat. Vizitară, rând pe rând, uzina de navete spaţiale, câteva fabrici de produse alimentare, un şantier naval, câteva şcoli şi o universitate. Peste tot, orionii munceau cu râvnă contra unor plăţi în bani. Calitatea locuinţelor indica gradul de bogăţie al proprietarilor. Motivaţia îmbogăţirii, pe care Orejona o adusese din sistemul ei solar, producea efecte asupra majorităţii. Zaris se întreba însă până unde se putea îmbogăţi un om şi ce putea face cu averea în exces.

La sfârşitul vizitei, Orejona îl anunţă pe Zaris că-i făcea cadou o navetă aer-apă mai mare şi mai elegantă, ca pentru un guvernator.

— O pot plăti, argumentă Zaris.

— E un dar imperial, alcorule, îi replică Orejona. Nu-l poţi refuza, căci m-ai jigni. Primeşte-l şi nu uita că puterea se ia mai ales cu forţa!

— Nu am nimic altceva să-ţi dau în schimb.

— Mi-ai dat prietenia ta sinceră, Zaris. E mai mult decât crezi.

Alcorul acceptă darul şi, ajutat de copii, îşi mută lucrurile din vechea navetă. În dimineaţa stabilită de comun acord cu Orejona, îşi luă rămas bun de la orioni şi plecă spre est, către Alcoria. Văzuse multe lucruri bune şi-şi schimbase starea de spirit. Mergea hotărât să activeze toţi alcorii, cu orice metodă la îndemână.

*

Odată întors în patrie, Zaris se prezentă la postul local de teleholoviziune şi chemă alcorii la o adunare de alegeri a unui nou guvernator. Enumeră şi exemplifică erorile şi lipsurile din activitatea lui Alges care îi justificau gestul. A doua zi, îl învinse pe Alges într-un duel verbal, în strigătele de mulţumire a aproape o mie de alcori prezenţi. Imediat după adunare, Zaris îşi luă agenda şi se mută în palatul guvernamental. Înainte de plecare, îşi instrui copiii să-şi înveţe lecţiile lăsate pe disculeţe de holovizor şi să-l viziteze zilnic. Nu voia să sacrifice viitorul Moirei şi al lui Oanes pentru binele public. Îşi dorea să

rămână un tată perfect şi să redevină un guvernator activ.

Pentru început, îşi formă un consiliu şi o gardă din cei mai destoinici voluntari. Repartiză fiecăruia un sector de activitate pentru coordonare şi impuse un serviciu permanent, în ture de zi şi de noapte, în centrul de comandă. Puse în funcţiune fabrica de mortar şi acceleră construcţiile de locuinţe, profitând de primăvara timpurie. Refăcu o creşă, două şcoli şi universitatea, să asigure viitorul copiilor şi tinerilor. Impuse reluarea activităţii în şantierul de construcţii de submarine, ca principală ramură tehnică cu producţie de export şi apărare. Organiză activitatea liderilor de oraşe, mai întâi, telefonic şi mai apoi, prin vizite de lucru.

Astfel, muncind zi şi noapte, Zaris reuşi să imprime un ritm de activitate organizată tuturor alcorilor, până către finele verii. Toamna, scoase toată populaţia validă din oraşe, la recoltat şi pregătirea terenului pentru noi plantări de pomi. Cu această ocazie, înnoi întregul parc de maşini agricole, printr-un schimb economic cu varangii megrezi. Când primii fulgi de nea îşi făcură apariţia, Zaris dădu ordin ca întreaga populaţie să fie încartiruită în casele deja terminate, pentru a trăi civilizat. Nu încetă construcţiile de interior nici în timpul iernii. Îi instrui pe proiectanţi şi constructori să zidească bunkere

solide, antiatomice, în fiecare subsol de clădire. Ţinu cu dinţii de această măsură, în pofida faptului că majoritatea alcorilor credeau că nu vor mai fi atacaţi niciodată.

Iarna, Zaris îşi luă câţiva luptători şi plecă la jerani, să reînnoade relaţiile de bună vecinătate. Le duse în dar alimente concentrate, pânzeturi din producţia proprie şi maşini agricole. Alcorii îi găsiră pe jerani relaxaţi în semicivilizaţia lor. Se încălzeau la sobe alimentate cu lemne şi beau cantităţi exagerate de bere făcută din hamei. Foloseau vase grosolane, făcute din aramă, lut ars, lemn şi coame de vite. În locuinţele lor fără ferestre, în care lumina solară nu pătrundea niciodată, ardeau opaiţe cu seu de oaie, ce răspândeau un miros îngrozitor. Nu aveau apă curentă, fapt pentru care se spălau rar. Bărbile şi pletele de sălbatici îi făceau să arate fioroşi. În mod vădit, apucaseră pe panta involuţiei. Începuseră chiar să adore nişte zei inventaţi, despre care le vorbiseră străbunii lor.

Zaris se sfătui îndelung cu bătrânul Kiras, şeful comunităţii jerane. Îl instrui cât putu mai bine în probleme de organizare a muncii maturilor şi a educării copiilor. Între timp, specialiştii alcori puseră în funcţiune centrala electrică pe galgor şi repartizară energie în fiecare locuinţă. Guvernatorul alcor scoase toate holovizoarele din navetă şi le instală în casele liderilor din sfatul obştii pe care se baza

Kiras. Înainte de a pleca înapoi în Alcoria, Zaris îl puse pe Kiras să noteze un plan de muncă pe timp de un an, să fie sigur că jeranii vor fi mobilizaţi cum trebuia. Nu mai ruga, nu mai convingea. Poruncea, aşa cum văzuse la Orejona. Înţelesese că, în anumite cazuri, binele se putea face şi cu forţa.

În primăvară, o rază de lumină se aprinse în sufletul încrâncenatului guvernator alcor. Fiica mai mare, Lena, aduse pe lume un băiat, pe care îl numi Jalac, după străbunicul patern. Zaris reaminti alcorilor tradiţia iniţială referitoare la naşteri. Timp de trei zile, mulţi membri din comunitatea capitalei trecură să vadă pruncul şi să se veselească cu câte un pahar de vin. În continuare, naşterile se înmulţiră, astfel că un vânt de voie bună trecea prin capitala Tamira. Viaţa triumfa asupra moroi... Zaris nu se hotăra însă să ordone inseminarea femeilor de rovi cu spermă de alcori, deşi veganii făcuseră acest pas mare pe calea modificărilor genetice. Îl oprea o oroare instinctivă, nejustificată raţional. Avea nevoie de mai multă forţă de muncă şi de mai mulţi oameni rezistenţi, însă...

A doua zi după sărbătoarea solstiţiului de vară, consiliul guvernatorilor din colonii se întruni, după o lungă pauză, în Vegania. Zaris plecă la sfat cu un set de măsuri foarte precise în cap. Era hotărât să-şi impună punctul de vedere faţă de toţi ceilalţi. Începuse să se simtă

din nou comandantul unei escadre lovite şi în pericol. Guvernatorul Rafan îl întâmpină cu o veste proastă: prietenul său, bătrânul Mikal, murise cu visul neîmplinit. Până în ultima clipă a vieţii, susţinuse că geenii trebuiau să reia expansiunea universală. Zaris trecu peste acest moment şi-i salută pe ceilalţi cunoscuţi. Sen Kai dovedise un oarecare altruism, aducându-l la întâlnire şi pe liderul principal al kobizilor, Wula. Orejona era la fel de lunecoasă şi zâmbitoare ca de obicei. Îl felicită pentru reluarea funcţiei şi-i reaminti de obligaţia de a-şi lua o nouă nevastă, pentru a face copii alcori. Lumun sirusanul era întunecat, deoarece o nouă molimă de origine necunoscută îi secera supuşii.

Zaris se opri între varangii săi, să schimbe impresii şi să cunoască noii apăruţi. Roinar kaidul, cam de aceeaşi vârstă cu el, se ţine bine. Megreza Gema arăta încă tânără pentru vârsta ei. Roles aliothul murise, lăsând în locul său fiul cel mare, Balder. Tamuz din Mizar, Bander din Phecda, Cucas din Merak şi Andras din Dubhe îşi păstraseră funcţiile pe toată durata dezastrului. Varangii se sfătuiră separat, pentru dezvoltarea producţiei industriale şi a schimburilor între ei. Trebuiau să revină în topul producătorilor civilizaţi, detronând orionii.

Rafan începu şedinţa cu un moment de reculegere în memoria celor dispăruţi. În continuare, prezentă o scurtă dare de seamă

privind situaţia naţiunii geene, la zi. Pe întreaga planetă, mai trăiau aproape un milion de fiinţe umane şi rovi. O populaţie neglijabilă, faţă de spaţiul imens pe care îl ocupa. În final, guvernatorul vegan le propuse să refacă prin eforturi comune centrul mondial de cercetări interdisciplinare, spre a conserva şi dezvolta informaţiile aduse din Alianţă. Propunerea îi fu acceptată fără murmur, deoarece toţi simţeau lipsa informaţiilor moderne şi a specialiştilor de valoare. Institutul urma să funcţioneze în Noul Hanab, deoarece veganii puneau la dispoziţie localul şi aparatura necesară.

Rând pe rând, guvernatorii din colonii îşi prezentară propunerile de lichidare a urmărilor atacului, de creştere a populaţiei şi de instruire modernă a generaţiilor tinere. Toţi înţeleseră că erau în pericol de involuţie şi se străduiau să rămână măcar la nivelul atins înainte de cataclism. În fine, veni rândul lui Zaris. Acesta se ridică, îşi roti privirile asupra fiecărui guvernator, apoi începu să vorbească:

— Nu sunt obsedat, dar mă încearcă o presimţire că n-am depăşit pericolul unei invazii sau al unui atac. Vă sugerez insistent să ne pregătim din timp şi pentru o astfel de situaţie neplăcută. Nu mai avem decât o astronavă, în dotarea sirusanilor, aşa că nu ne mai putem opune în spaţiu. Trebuie să ne pregătim de apărare, rezistenţă şi conservarea vieţii la sol.

În acest scop, trebuie să refacem staţia de observare de pe Selena şi să ţinem singura astronavă în spaţiu, cu misiune de patrulare şi cercetare. Fiecare colonie trebuie să-şi construiască adăposturi sigure, în inima munţilor ori sub apă, în care să se poată retrage întreaga populaţie sau măcar nuclee de recivilizare. Savanţii noştri să conserve în refugii cantităţi îndestulătoare de material reproducător vegetal şi animal, pentru cazul în care natura va fi distrusă. Producţia de navete spaţiale şi armament să fie intensificată. Fiecare cetăţean matur să înveţe să lupte la sol şi să se apere de radiaţii. Împreună, trebuie să construim o fabrică de medicamente necesare în caz de atac nuclear, chimic şi bacteriologic...

Zaris îşi expunea planul înainte, cu toate că observase grimase de neplăcere chiar şi în rândul varangilor. Îşi încheie expunerea scurt:

— Noi, alcorii, ne vom pregăti în acest stil. Dacă nu-mi aprobaţi măsurile, veţi fi răspunzători faţă de populaţiile conduse.

Urmară dezbateri pătimaşe pentru fiecare punct din planul lui Zaris. Numai o parte din măsuri primiră votul de acceptare, dintr-un singur motiv: lipsa de putere economică şi de forţă de muncă calificată. Zaris rămase rece, ca şi cum n-ar fi fost atins deloc în orgoliul său. În realitate, plecă de la consiliul guvernatorilor cu senzaţia unei pierderi. Se hotărî însă să reia

propunerile, una câte una, pe măsură ce geenii se întăreau economic şi demografic. Astfel, cu conştiinţa împăcată, se apucă să aplice măsurile imaginate de el în Alcoria. Muncea ca un disperat şi avea pretenţia ca şi ceilalţi alcori să facă la fel. Până în iarnă, termină primele refugii din munţi şi creeă o bază submarină la mare adâncime. O flotă de douăzeci de submarine, comandate de prietenul său devotat Valas, vizita din când în când baza submarină şi o dota cu materialele aduse de pe uscat. Zaris o vizită o singură dată şi se declară satisfăcut. Le preciză marinarilor că, în caz de atac nuclear, se va retrage cu cei mai fideli colaboratori în ea.

*

Trecuseră şapte ani de la atacul nuclear şi niciun nou pericol nu se arătase din spaţiu. Zaris stătea pe terasa palatului guvernamental şi urmărea zborul unor albine, între florile de cais şi piersic. Viaţa îşi lecuia rănile din ce în ce mai rapid. În urmă cu vreo trei ani, îşi călcase pe inimă şi aprobase inseminarea unor femele de rovi cu spermă de alcori. Metişii rezultaţi arătau destul de reuşiţi şi-i mai liniştiseră conştiinţa.

Terminase refugiile din munţi şi din mare, dotându-le cu tot ce era necesar supravieţuirii de lungă durată. Reconstruise toate oraşele din Alcoria, pentru uzul populaţiei reduse de război. Rasa alcoră creştea constant şi avea unde se

educa şi instrui. Varangii se adunaseră din cenuşă şi ţineau din nou locul prim între coloniile geene.

Nici de familie nu se putea plânge. Oanes urma o facultate de construcţii de nave din Alcoria iar Moira, ajunsă domnişoară, locuia într-un internat din Vegania şi se pregătea pentru meseria de biolog. Lena era fericită în căsătorie şi-i mai dăruise o nepoată, pe care o numise Deira, în amintirea mamei sale. Se putea considera un tată şi un bunic fericit. Amintirea Deirei stătea între el şi oricare altă femeie întâlnită. Raţiunea îi dicta să se căsătorească din nou, să mai facă prunci din rasa superioară. Inima îl oprea însă. Figura Deirei îl vizita des, mai ales în somn. Îi pătrunsese în toate fibrele fiinţei şi n-o putea scoate din ele. Nici nu voia s-o scoată. Uneori, în nopţile singuratice, discuta cu ea ca şi cum ar fi fost vie.

Suntem legaţi de Geea până ce vom construi din nou o flotilă de astronave, gândea Zaris cu ochii la albinele harnice. *Peste vreo cinci ani, ne-am putea apuca de reconstruit şantierul de astronave. În vreo douăzeci de ani, am putea avea o mică flotilă... Apoi, în următoarele decenii, am putea-o mări...* Ofiţerul de serviciu pe comandamentul din palat îi aduse situaţia cerută anterior. Zaris îi mulţumi şi se adânci în studiul cifrelor. Producţia industrială creştea şi se anunţau recolte bune. Aveau nevoie de noi

maşini agricole, de mecanizatori calificaţi din rândul rovilor... Zaris aţipi la soare, pe terasă, cu gândul la creaţie. Se trezi după vreo oră, cu gâtul înţepenit. *Da, trebuie să dorm mai mult acasă,* gândi el. *Mă văd oamenii şi-şi fac altă impresie...*

Seara, guvernatorul alcor întârzie mult în grădina casei sale. Mireasma florilor îi amintea de Tamira natală şi de primele întâlniri cu Deira. Tinereţea se scursese pe furiş şi el nu observase. Doar amintirile îl mai ţineau legat de ea. Într-un târziu, se ridică şi intră în casă. Porni holovizorul şi puse un disculeţ cu holograme din tinereţe. Deira îi apăru din nou strălucitoare şi pură ca o floare de crin. O asculta vorbind şi râzând, cu un aer pierdut. Se visa şi el trăind din nou în lumile ultracivilizate ale Alianţei. Mult după miezul nopţii, merse la culcare. Se întinse în patul răcoros, închise ochii şi se autosugestionă că toate îi mergeau splendid. Adormi pe nesimţite.

Un cumplit coşmar îl cuprinse către ziuă. Figurile unor humanoizi ceva mai puţin cenuşii dar la fel de ridaţi ca şi gasterii văzuţi pe timpul atacului îl priveau cu ochii mari şi răi. Din gurile lor ieşeau nişte sunete neinteligibile. Zaris se trezi transpirat şi cu un început de panică în suflet. Făcu un duş, se îmbrăcă în costumul aproape militar şi ieşi pe terasă. Se întinse pe un fotoliu, cu palmele lipite şi căzu într-o lungă

meditaţie.

La răsăritul soarelui, Zaris era deja la palatul guvernamental. Îl apelă pe guvernatorul vegan prin videotelefon. Acesta îi răspunse cu voce somnoroasă:

— Nu poţi dormi, Zaris?

— Rafan, ai cei mai buni specialişti în precogniţie şi teledetecţie. Adună-i imediat şi pune-i să se concentreze pe zenit! Foarte probabil, vor stabili că o flotă duşmană se îndreaptă către sistemul nostru solar.

— Delirezi? Te-ai trezit şi prezicător?

— Fă ce ţi-am spus, dacă ţii la viaţa ta şi a celor conduşi! Executarea!

Tonul agresiv îl sperie puţin pe Rafan. Se întreba dacă Zaris mai era în toate minţile. Anunţă totuşi garda de la palat să convoace specialiştii indicaţi de guvernatorul alcor. Nu avea nimic de pierdut dacă-i punea să exerseze puţin.

Zaris îl luase deja la rând pe Lumun:

— Împărate, dă ordin astronavei tale să cerceteze zenitul! Se pare că o flotilă inamică vine încoace.

— De unde ştii?

— Premoniţie şi precogniţie.

— Fără glume!

— Nu glumesc. Verifică şi ce spun specialiştii vegani! Îl lăsă pe Lumun nedumerit şi începu să apeleze guvernatorii varangi. Nici măcar unul

nu-i dădu crezare. Alcorul nu se lăsă însă bătut. Îl contactă pe Sen Kai şi-i dădu alarma în aceiaşi termeni seci. Nu acceptă nicio replică. Formă numărul Orejonei şi aşteptă să-i răspundă.

— Zaris, să nu-mi spui că te-ai hotărât pentru o orionă! gânguri aceasta.

— Fetiţo, situaţia e proastă, o informă el rece. Agresorii vin din nou.

— Nu!

— Te-am informat. Faci ce vrei. Te îmbrăţişez ca pe o soră. Sper să ne mai vedem în această lume.

Închise telefonul şi rămase pe gânduri. Furtuna îi bântuia prin creier şi el încerca s-o stăpânească. Îşi adunase toată forţa sa de alcor.

Către ora zece, Rafan îl anunţă cu glas gâtuit de emoţie sau de frică:

— Zaris, vin. Aşa spun specialiştii.

— Fiecare pe cont propriu, îi replică Zaris. Vă urez succes, veganilor!

Formă imediat numărul lui Oanes şi-i porunci scurt:

— Ia naveta şi fugi în Vegania! Adu-o pe Moira acasă! Ai termen până diseară la ora douăzeci şi două.

— De ce, tată? întrebă flăcăul nedumerit.

— Vin duşmanii. Ne retragem în adăposturi, fiule.

— Bine, tată. Plec imediat.

Zaris închise telefonul şi rămase nemişcat. Mai

avea nevoie de încă o confirmare pentru a porni mecanismul retragerii, pregătit din timp. Aceasta sosi către seară, din gura lui Lumun. Imperatorul negru îi comunică faptul că observatorii de pe astronava sa identificaseră inamicii la două zile de marş.

— E bine, îl încurajă Zaris. Avem timp să ne pregătim.

Se despărţi de Lumun şi rămase câteva minute în cugetare. Îşi formula apelul către alcori, jerani şi rovi, în cât mai puţine cuvinte. Când acesta îi deveni clar, intră direct pe postul naţional de televiziune şi începu să vorbească:

— Dragi alcori şi jerani, vă rog să nu intraţi în panică! O flotilă gasteră se află la două zile de marş de Geea. Vă rog să vă luaţi armamentul, muniţia, alimentele concentrate, medicamentele şi echipamentul de supravieţuire de lungă durată! Plecaţi în ordine către refugiile stabilite, cu aeromobilele şi navetele! Vom ţine legătura prin holovizoarele din adăposturile sigure. Vă urez noroc! Sper să ne reîntâlnim după atac. Acest apel se va repeta din sfert în sfert de oră, până ce toţi veţi fi în adăposturile de supravieţuire.

Închise emisia aparatului şi formă numărul şefului postului alcor de televiziune. Se convinse că operatorii erau repartizaţi conform schemei stabilite, în cele mai importante refugii din Alcoria. După aceasta, anunţă liderii de

comunităţi să-şi trimită rovii în refugiile pregătite pentru ei. Zaris comanda cu voce fermă şi convingătoare. El, însă, parcă trăia într-un vis rău. Se dedublase. O parte conducea conform planului. O alta striga disperată că viaţa geeană va fi schilodită din nou. Îşi termină treaba şi ieşi pe terasă, să vadă cum i se executau ordinele.

Deja pe cer fulgerau navete şi aeromobile. Primii alcori se refugiau în adăposturile din munţi. Numai o elită restrânsă, stabilită de Zaris, era destinată refugiului de sub mare. Aceştia trebuiau să plece în timpul nopţii, cu guvernatorul, după ce se asigurau că oraşele se goliseră.

Aproape de căderea nopţii, lui Zaris îi veni o idee. Îl contactă pe Lumun şi-i sugeră să nu sacrifice inutil astronava de patrulare. Era mai bine s-o coboare la sol şi s-o ascundă în junglă. În caz de dezastru masiv, supravieţuitorii o puteau copia, să construiască din nou o flotilă. Sirusanul îi mulţumi pentru sfat şi-i ură mult noroc. Norocul depinde în cea mai mare parte de acţiunile noastre, îi replică Zaris în gând.

*

Trecuse de miezul nopţii. Nici o singură lumină nu strălucea în Tamira. În piaţa palatului guvernamental, câteva navete de mari dimensiuni aşteptau ultimii refugiaţi alcori: liderii şi membrii lor de familie. Zaris mai

verifică odată întregul echipament şi stinse lumina din biroul pentru situaţii excepţionale. La ieşirea din palat, puse un luptător să coboare drapelul alcor şi să-l ia cu el. După aceasta, urcă în navetă şi dădu ordinul de plecare spre mare. Flota de submarine a comandantului Valas era deja alertată.

Ajunseră la ţărmul mării. Submarinele aşteptau la cheiuri, cu câte o gardă la scările de urcare. Zaris îl trimise pe Oanes să scufunde naveta într-un golf adânc, încât să poată fi recuperată ulterior. El şi Valas rămaseră pe cheu, repartizând refugiaţii pe submarine. Acestea plecau, pe măsură ce se umpleau. Înainte de a urca pe puntea submarinului său, Zaris mai aruncă o privire la uscat. Arăta atât de fermecător şi paşnic în lumina zorilor! *Ne vom întoarce sau nu*? se întrebă guvernatorul în gând, coborând scările către cabina sa.

Navigară către nord-est, până în locul în care munţii coborau adânc în apă. Submarinul pătrunse în baza ascunsă şi poarta de metal se închise în urma lui. După câteva minute, opriră la un cheu luminat artificial. Refugiaţii coborâră şi fură conduşi către apartamentele repartizate din timp. Valas rămase în turnul de comandă, să scruteze orizontul prin periscop. Prima zi se scurse însă fără niciun fel de evenimente. Către miezul nopţii următoare, începură cutremurele. Acestea se succedau la intervale neregulate şi

zguduiau întregul munte sub care era ascunsă baza. Spre ziuă, un vulcan începu să erupă la câţiva kilometri către dreapta lor. Planeta se zguduia din toate măruntaiele.

Acum, agonizează şi planeta, gândea Zaris plin de ură la adresa agresorilor. *I-au distrus echilibrul tectonic nenorociţii. Dacă o lovesc intens, în locuri sensibile, ar putea-o sfărâma. În acest caz, nimic nu va mai avea importanţă.* Valas îl trezi din gânduri:

— Vino, Zaris! Se văd.

Guvernatorul alcor se prezentă în turnul de control şi puse ochiul în lentilele periscopului. Escadra duşmană îi apăru foarte aproape. Venea în lanţ, cu soarele în spate. Din loc în loc, în urma lor, se ridicau ciupercile exploziilor nucleare. Gasterii bombardau în duşmănie. Unele proiectile produceau o ceaţă verzuie. *Au învăţat să producă armament chimic şi biologic,* gândi Zaris şi simţi că îi scădea curajul. Bombele cădeau tot mai aproape. Pământul se frământa ca o fiinţă vie în dureri. Flăcările radiaţiei luminoase incendiau totul în cale. Undele de şoc rupeau arborii de pe litoral ca pe nişte aşchii. Norul de fum şi praf acoperi lumina soarelui. Zaris îşi desprinse ochii din periscop şi rosti simplu:

— E grav. Nu vor să ne ocupe. Vor să ne distrugă complet.

Valul de bombe trecu mai departe, către vest.

Planeta continua să agonizeze sub ei. Tremura, se zguduia, se zbătea. Era şi ea pe muchie de cuţit, între viaţă şi moarte. Zaris stătea încremenit în cabina sa. Asculta gemetele de agonie ale Geei. O ruga în gând, ca pe o fiinţă vie, să nu se lase înfrântă, să nu moară. Acest gând, să nu se sfărâme planeta, i se înfipse adânc în creier şi-l urmări zile în şir, cât dură agonia Geei.

După vreo zece zile, cutremurele îşi reduseră intensitatea. Atmosfera rămase însă la fel de plină de praf, încât nu se zărea soarele. Inamicii folosiseră cantităţi sporite de bombe. Vegetaţia şi animalele erau în pericol. Nici oamenii nu se puteau socoti în siguranţă. Mai multe refugii nu răspundeau la apelul televizat al guvernatorului. Fuseseră distruse de bombardament. Altele erau avariate şi oamenii luptau cu agresorii invizibili, radiaţia şi viruşii de luptă. Mai puţin de un sfert din refugiile din munţi scăpaseră neatinse. Nu se cunoştea nimic despre jerani şi rovi.

Zaris contactă pe rând liderii varangi şi guvernatorii celorlalte colonii. Toţi suferiseră pierderi grele. Nimeni nu vedea încă lumina soarelui. În multe locuri, izbucniseră boli necunoscute. Planeta continua să tremure uşor. Sute de vulcani noi fuseseră observaţi. O parte din continentul shangilor se prăbuşise în ocean, în timp ce o porţiune de uscat se ridicase brusc

din apă. *Agonie, speranţă şi iar agonie,* cugeta Zaris în camera sa din refugiu. *Oare, ce ne mai aşteaptă*?

Cumplita întoarcere

Soarele rămase acoperit aproape un an. Lumina lui galbenă şi rece abia se zărea prin norul de praf radioactiv. În raza periscopului, nu apărea niciun arbore, niciun pom. Pământul gri-verzui se zărea în depărtare. Nivelul de radiaţie era atât de ridicat, încât ar fi ucis chiar şi un om îmbrăcat în echipament de protecţie. Posturile de televiziune din adăposturile montane căzuseră rând pe rând, după fiecare cutremur. Zaris se încăpăţâna să transmită în continuare, prin postul din refugiul subteran, deşi nu mai era sigur că măcar câţiva alcori îl recepţionau. Izolarea căzuse peste sinistraţii alcori. Deplină izolare, generatoare de cele mai negre gânduri. Mai puţin de patru sute de alcori de toate vârstele vegetau în refugiul ascuns în rădăcina muntelui submarin. Gândeau mult şi vorbeau puţin. Doar educatorii şi copiii conversau mai mult, obligaţi de programele şcolare. Ceilalţi nu aveau nimic de făcut. Doar să aştepte condiţii favorabile pentru a se întoarce pe uscat.

Zaris răbda cu stoicism izolarea şi lipsa de activitate. Număra zilele şi-şi umplea agenda cu planuri de viitor. Nu concepea ca geenii să n-o

ia din nou de la capăt. Erau obligaţi s-o facă, deoarece, fără astronave, nu mai puteau părăsi planeta. În cel mai bun caz, puteau relua producţia de astronave peste vreo cincizeci de ani. Între timp, însă, trebuiau să mănânce şi să se îmbrace, să-şi rezolve necesităţi de strictă supravieţuire. Stocurile de alimente conservate după primul atac nu-i puteau susţine mai mult de douăzeci de ani.

Important era să supravieţuiască cât mai mulţi oameni sănătoşi şi pregătiţi pentru muncă de înaltă calificare.

De Ziua Genezei, refugiaţii organizară o mică petrecere, să-şi amintească de începuturi. Guvernatorul alcor le ţinu o scurtă cuvântare de îmbărbătare, căci îi simţea dezamăgiţi şi tensionaţi. În continuare, rămase pe marginea salonului central, privindu-şi corasialii. Nu-i anima nicio speranţă, nu manifestau niciun strop de veselie. Purtau în ei o disperare crâncenă şi tăcută. Nesiguranţa se citea pe feţele tuturor, Asta îl împinse pe Zaris să ia o hotărâre riscantă. Plecă cu un submarin până la golful în care Oanes lăsase naveta şi se transferă pe ea singur. Dacă era de murit, se pierdea un singur om. Conta pe faptul că orionii care construiseră naveta o înzestraseră cu o solidă izolaţie împotriva radiaţiilor nucleare.

Guvernatorul ieşi cu naveta din apă, într-o ploaie de stropi. Întâlni lumina soarelui şi

închise ochii surprins. Îi deschise după câteva secunde şi redresă naveta. Uscatul de sub el era pătat ca blana unui leopard. Pâlcuri de verdeaţă se zăreau prin cenuşiul brun al pământului. Câţiva pomi şi arbori chirciţi de foc dăduseră flori pe ramuri tinere. Pe locul oraşului se întindeau mormane de ruine tăcute. Zaris se orientă în spaţiu şi luă direcţia Tamirei. Peisajul dezolant îl descurajase dar nu complet. Ei începuseră geneza primară pe un pământ complet gol. O puteau relua în noile condiţii. De-a lungul fluviului, zări mai multe vite rătăcite, fără păstor. Mai către nord, unde fuseseră fermele, mormane de stârvuri de animale în descompunere zăceau împrăştiate pe păşunile de culoare verde gălbui. Locuinţele rovilor de pe malul fluviului erau la pământ. Până şi pădurea dintre fluviu şi Tamira era pătată intens de uscăturile brune, rezultat al incendiului.

Deasupra Tamirei, Zaris văzu primele păsări. Erau corbi. Căutau vitele muribunde retrase la umbra ruinelor. Nicio clădire din capitala sa nu rezistase şocului şi cutremurelor. Guvernatorul porni către munţi, cu intenţia de a vedea ce se întâmplase cu alcorii ascunşi acolo, de tăceau de mai multe luni. În cale, întâlni un lac necunoscut, apărut între două văi. Un râuleţ nou apărut, curgând din munţi, îl alimenta. Coamele muntoase se profilau în zare, însă îşi schimbaseră configuraţia ştiută. Un pisc după

care el se orienta de obicei dispăruse. Zaris reduse altitudinea şi survolă terenurile în care fuseseră refugiile. Pornise anume sirena, să fie auzit. Nicio fiinţă omenească nu se arătă însă. Alcoria părea depopulată total. Zaris se întoarse la submarin cu inima strânsă. Dacă nici oameni pentru reconstrucţie nu mai avea...

În următoarele luni, guvernatorul fu tratat pentru plăgi produse de radiaţie. Aceasta pătrunsese prin scutul navei şi-i atacase organismul. Zăcea pe spate, cu ochii în tavanul camerei şi cu gândurile rătăcite. Nu mai avea putere să viseze. În locul său, comandantul Valas ordonă ca nimeni să nu mai părăsească baza ascunsă înainte ca radiaţia să scadă la o limită suportabilă.

Lunile treceau şi se făceau ani. Radiaţia scădea cumplit de încet. Singurul eveniment din viaţa lui Zaris fu căsătoria Moirei. Nici măcar nu protestă la aflarea veştii că fiica lui de numai douăzeci şi unu de ani urma să devină mamă. Simţea ceva îngrozitor. Simţea că alcorii săi porniseră pe cumplitul drum al întoarcerii către rădăcina străbună sălbatică. Deveneau tot mai efemeri în impulsuri şi în comportament. În durerea sa, Zaris încerca să se consoleze, să găsească o cât de mică latură pozitivă a situaţiei. *Bine că nu s-a sfărâmat planeta*! îşi repeta el cu încăpăţânare. *Avem pe ce trăi şi vom renaşte. Vom renaşte cu siguranţă...*

Veştile aduse de patrula plecată să studieze uscatul, la patru ani de la bombardament, nu-i confirmă nici măcar parţial afirmaţiile. Exploratorii văzuseră mai multe animale sălbatice, câţiva rovi în zdrenţe şi bolnavi, însă niciun alcor. Videotelefonul nu mai funcţiona de mai bine de doi ani, semn că satelitul de comunicaţii se prăbuşise. Din această cauză, Zaris nu putea schimba informaţii măcar cu ceilalţi varangi, dacă nu şi cu guvernatorii celorlalte colonii.

În al nouălea an de la bombardament, Zaris decise să plece cu patrula de explorare a uscatului. Era vară şi spera să vadă mai multe lucruri îmbucurătoare. Într-adevăr, zăriră primele cete de metişi şi rovi culegând legume din fostele ferme. Erau însă murdari, zdrenţuiţi şi înfricoşaţi. La vederea navetei, fugiră şi se ascunseră în pădure. Gestul lor era inexplicabil. Nu coborâră la sol, în urmărirea lor. Observară numai că legumele se sălbăticiseră, crescând spontan, în diverse locuri mai umede. Nu le cultiva şi nu le întreţinea nimeni. Pomii încă vii duceau povară de roade, dar livezile se răriseră simţitor. Abia la baza munţilor, un alcor îmbrăcat în costum de protecţie, ca un scafandru, apăru printre stânci. Dispăru însă la fel de repede, la vederea navetei. În sfârşit, Zaris înţelese ce se întâmpla cu oamenii: fuseseră atacaţi şi la sol, din navete duşmane.

Fugeau şi se ascundeau ca fiarele. Întregul echipaj se întoarse dezamăgit de starea în care ajunseseră fiinţele umane din Alcoria.

*

După paisprezece ani de la bombardament, specialiştii anunţară că radiaţia la sol coborâse sub limita de pericol. Puteau coborî pe uscat. Zaris chemă toţi maturii la sfat, să decidă asupra viitorului lor. Studie încă o dată informaţiile adunate de patrulele de cercetare a Alcoriei şi se prezentă în faţa supravieţuitorilor calm şi sigur. Era hotărât să ia de la capăt lupta cu un destin potrivnic. Numără atent alcorii prezenţi, cu tot cu membrii echipajelor de submarine. Erau şase sute optzeci şi trei de oameni, de cele mai diverse profesii. Majoritatea, specialişti de elită în diferite ştiinţe. Prea puţini apţi şi pregătiţi pentru o muncă brută, de crescători de animale şi agricultori.

— Nu suntem într-o situaţie disperată, îşi începu el discursul. Avem o bază submarină modernă, confortabilă şi sigură. Rezervele de galgor ne asigură independenţa energetică pentru mai mult de o mie de ani. Le şi putem mări, făcând o incursiune până la depozitele shangilor. Zece submarine ne permit să cutreierăm marea până în ţinuturile veganilor şi sirusanilor. Putem ieşi chiar în oceanul planetar, să căutăm orionii, shangii şi kobizii.

— Dar avem numai o navetă, puse unul din

participanţi degetul pe rană.

— Da, confirmă Zaris, o singură navetă aptă să transporte cincizeci de persoane sau o încărcătură echivalentă. Nu dispunem de tehnologie pentru a construi noi navete sau aeromobile. Trebuie să avem grijă de naveta noastră ca de ochii din cap. Suntem forţaţi de nevoia de alimente şi apă potabilă să ieşim pe uscat.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îl întrerupse o voce.

— Nu vă pripiţi! replică Zaris. Pe uscat, nu avem locuinţe şi energie electrică, nici nu le putem procura prea curând. Maşinile agricole rămase după atacul nuclear sunt într-o stare jalnică iar sistemul de irigaţii a fost distrus. Cum să producem hrana naturală, de origine vegetală şi animală, cu mâinile goale? Totuşi, trebuie s-o producem, deoarece rezervele din baza submarină se vor epuiza în maxim şase ani. Afară e o toamnă ploioasă, care ne împiedică să lucrăm şi va urma o iarnă grea. Nu ne putem aventura pe uscat, aici.

— Dar unde?

— Numai o zi de navigaţie cu submarinele ne desparte de ţărmurile calde şi umede a subcontinentului din sud.

— Dar e al veganilor şi sirusanilor, argumentă un participant.

— Cred că acum nu mai e al nimănui, ca şi

Alcoria, ripostă Zaris mohorât. Am putea emigra către sud, să ne stabilim colonia între vegani şi sirusani. Clima blândă şi natura bogată ne vor asigura supravieţuirea.

— Nu putem părăsi Alcoria! protestă biologul Jivan. În refugiile din munţi mai sunt alcori de-ai noştri. Trebuie să-i regăsim, să ne refacem comunitatea. Chiar şi rovii trebuie adunaţi şi instruiţi din nou.

— Eu v-am prezentat o cale uşoară de ieşire din criză, spuse Zaris. Dacă rămânem în Alcoria, nu ne putem întoarce în Tamira, deoarece nu avem locuinţe şi electricitate. Putem însă rămâne în zona deltei, să refacem civilizaţia noastră din ruine. Şi mai bine ar fi dacă ne-am stabili pe ambele ţărmuri de mare, cu câte o colonie. În acest caz, vom ţine legătura cu submarinul sau naveta şi ne vom ajuta reciproc.

— Alcoria! Alcoria! scandară mai multe glasuri.

— Vă înţeleg sentimentele, rosti guvernatorul încălzit de reacţia pozitivă. Şi eu iubesc Alcoria din tot sufletul. Ca lider, însă, trebuie să vă prezint situaţia aşa cum este. Aici, în Alcoria, va trebui să locuim în continuare pe submarine şi să muncim din greu la refacerea primului oraş. Înainte de toate, trebuie să construim uzina electrică, o fabrică de maşini agricole şi una de prelucrare a produselor agricole. Astfel, vom evita criza de alimente şi vom pune baza

dezvoltării ulterioare. Ne aşteaptă muncă brută, începând de la extragerea minereurilor şi până la cultivarea pământului. Trebuie să uităm că suntem elita alcorilor şi să muncim orice este nevoie. Chiar şi copiii vor munci din primăvară şi până în toamnă. Numai iarna vor urma cursuri în baza submarină şi, mai târziu, în oraş. Bine?

— Nu! răspunse naturalistul Leodor franc. Prima soluţie e mai bună. Să ne împărţim în două grupe, să ne creştem şansele de succes! Eu vreau să plec în colonia din sud. Cine mai vine?

Mai multe voci i se alăturară. Zaris li se adresă acestora:

— Cei care plecaţi în colonia din ţara caldă veţi primi un sprijin de pornire. Vă vom da un generator cu galgor recuperat din ruinele oraşelor, maşini agricole şi material reproducător din rezerva stocată în bază. Asta, pentru cazul că nu veţi găsi nimic din culturile veganilor şi sirusanilor. Trei submarine vă vor duce pe ţărmul de sud al mării şi vor rămâne la dispoziţia voastră. Vă rog să vă alegeţi un lider şi să faceţi un plan de acţiune fundamentat ştiinţific! Puteţi părăsi adunarea noastră, să vă sfătuiţi în sala mică.

Câteva zeci de familii se desprinseră din mulţime şi se îndreptară spre locul indicat de Zaris. Guvernatorul continuă:

— Până la căderea iernii, vom recupera toate

maşinile agricole rămase prin ruinele fermelor, vom pune în funcţiune uzina electrică şi vom construi un adăpost provizoriu pentru animalele capturate, spre domesticire. Mai mult, nu putem. În timpul iernii, ne vom pregăti pentru campania din primăvară. Mulţumiţi?

O adiere de încredere atinsese alcorii prezenţi. Zaris îi împărţi în echipe, funcţie de specialitate. Inginerul Dapix şi câţiva energeticieni urmau să repare uzina electrică. Medicul veterinar Vanda adună o grupă de specialişti pentru capturarea animalelor sălbăticite. Zaris îşi alese câţiva voluntari cu care să cutreiere Alcoria, cu scop de a recupera generatoare electrice, maşini agricole şi orice alt bun folosibil. Spera ca pe timpul acestor incursiuni să întâlnească şi alţi supravieţuitori alcori sau barem metişi şi rovi. La sfârşitul adunării, alcorii băură câte un pahar de vin, să simtă din plin reînceperea unei vieţi noi.

*

Ploaia contenise şi soarele palid, de toamnă târzie, se arătase printre nori. Zaris ateriză şi-şi invită echipajul să coboare, pentru scotocirea obişnuită. În navetă, aveau deja un generator electric, câteva maşini agricole şi ceva mobilier recuperat din ruine. Lucrau zilnic, din zori şi până la căderea nopţii, de aproape trei săptămâni. Recuperaseră destule bunuri, însă niciun om. Grupele de rovi şi metişi întâlnite se

refugiaseră în păduri, înainte de a le putea spune un cuvânt.

Echipajul se desfăşură în linie şi începu să caute printre ruinele orăşelului montan. Sperau să găsească maşini pentru prelucrarea pietrei şi lemnului, folosibile la construcţiile ulterioare. După câţiva paşi, se auzi o mică pocnitură şi unul din alcori se prăbuşi strigând. Toţi se aruncară printre stânci şi moloz, la adăpost. E lovitură de razer, gândi Zaris şi strigă tare, în limba alcoră:

— Sunt guvernatorul Zaris. Nu mai trage, alcorule!

După câteva secunde, trei umbre ieşiră la iveală dintre ruine. Erau îmbrăcate în costume de protecţie împotriva radiaţiilor şi purtau măşti. Zaris se ridică în picioare şi exclamă:

— Fraţilor, i-am găsit! Am găsit supravieţuitori.

Cei trei se apropiară cu razerele în mâini şi-l priviră de aproape. În fine, îşi scoaseră măştile şi unul spuse:

— Domnule guvernator, nu-mi vine să cred. Eram siguri că am rămas singurii oameni raţionali din Alcoria.

— Ştiţi ce-i în Alcoria?

— Ştim. Am explorat-o cu o navetă şi opt aeromobile. E prăpăd.

— Înseamnă că sunteţi mai mulţi în acest refugiu...

— Şaizeci şi şapte de supravieţuitori alcori. Către nord, mai e un refugiu cu treizeci şi opt de oameni valizi. Altceva nu am găsit.

— E bine. Noi suntem aproape o mie, exageră Zaris, pentru a-i ridica moralul. După această iarnă, vă vom lua într-un oraş pe care îl construim în deltă. Cine e lider aici?

— Hersig, răspunse alcorul. Inginer metalurg.

— Perfect! Spune-i că, la primăvară, vom veni după voi.

— Şi dacă nu veniţi?

— Vă urcaţi în navetă şi navigaţi către sud-est. Ne veţi găsi la gurile fluviului. Până atunci, recuperaţi din ruine tot ce poate fi folosit!

— Noi căutăm reptile în hibernare. Sunt foarte gustoase.

— Încă nu e bine să mâncaţi hrană naturală.

— N-avem încotro. Am terminat rezervele de hrană concentrată. Vânăm ce pică, culegem fructe şi legume crescute pe câmpuri... Trăim.

— Cheamă-l pe Hersig! Vă dăm noi raţii să treceţi iarna.

— Mai bine mergem noi la el. Nu prea e sănătos.

Cei trei porniră către muntele din stânga. Zaris nu mai recunoscuse adăpostul, deoarece multe stânci se prăbuşiseră în faţa lui. Le escaladară şi ajunseră la poartă. Aceasta se deschise după ce unul dintre însoţitori strigă o parolă. În refugiul lung şi îngust, ardea lumina

electrică, însă era cam umezeală şi frig. Supravieţuitorii se bulucіră să-i atingă şi să le vorbească. Erau fericiţi să vadă alcori după atâta timp de izolare. Bătrânul Hersig stătea pe un şezlong şi-i privea nemişcat. Se ridică cu greutate, să-l salute pe guvernator. Zaris îl informă pe scurt care era situaţia lor şi-i ceru să trimită naveta, să le dea raţii de hrană pentru ei şi vecinii lor.

Atmosfera se destinsese, însă guvernatorul observă, cu ochi critici, că alcorii din refugiu erau murdari, slabi şi purtau haine zdrenţuite. Nu rezistaseră bine la cataclism. Se mângâie cu ideea că, din primăvară, îi putea reciviliza, la baza din deltă. Hersig numi echipajul navetei de transport a ajutoarelor şi-i însoţi până la poarta blindată. Încă nu-i venea să creadă că în Alcoria mai trăiau oameni civilizaţi.

*

În timpul iernii, Zaris rămase aproape două luni în colonia lui Leodor de pe ţărmul subcontinentului sudic. Îi ajută pe cei şaptezeci şi trei de colonişti să-şi construiască un adăpost din lemn şi să cultive seminţele primite din bază. Din când în când, făcea incursiuni către centrul subcontinentului, către ţările veganilor şi sirusanilor. Pretutindeni întâlnea ruine şi culturi părăsite. Băştinaşii nu se vedeau. Era greu de crezut că muriseră toţi. Mai probabil, îi înghiţise jungla. Împreună cu câţiva colonişti, recuperă

multe maşini şi bunuri folosibile din ruinele fostei capitale vegane, Noul Hanab. La plecare, lăsă în urmă o mică colonie activă, hotărâtă să-şi organizeze o nouă viaţă la limita junglei.

Viaţa din baza submarină căpătase alte ritmuri. Toţi învăţau să lucreze pământul şi să îngrijească animale, sub îndrumarea puţinilor specialişti rămaşi. Se pregăteau pentru fătările din primăvară a primelor oi şi capre capturate, precum şi pentru cultura legumelor. Pomi erau destui, însă trebuiau îngrijiţi, să-şi revină complet. Mecanicii reparau maşinile agricole pe submarinele de lângă coastă. Uzina electrică era aproape gata de a intra în funcţiune. Se părea că treburile intrau pe un făgaş normal.

Către finele iernii, Leodor îl informă pe Zaris, printr-un curier adus cu submarinul, că hoarde de mulatri şi rovi le devastau grădinile de zarzavaturi. Cerea aprobarea să-i lichideze, deoarece păreau tulburaţi psihic; nu vorbeau şi refuzau orice contact direct cu coloniştii alcori. Guvernatorul îi interzise să ucidă o singură fiinţă humanoidă şi-i sugeră să paralizeze sălbaticii, pentru a-i prelucra ulterior. În sinea lui, mai spera că supravieţuitorii vegani şi sirusani vor ieşi din refugii şi-şi vor lua în primire supuşii.

De îndată de primăvara atinse coastele mării, guvernatorul împărţi efectivul de alcori rămaşi în mai multe echipe de muncă. Puţinii constructori, ajutaţi de forţă de muncă brută,

trebuiau să reconstruiască clădirea uzinei electrice şi să se apuce de primele locuinţe pe uscat. În lipsă de mortar fabricat industrial, urmau să folosească lutul argilos, ca liant al pietrelor recuperate din ruine. O altă echipă trebuia să ridice un saivan rudimentar, la marginea pădurii, pentru adăpostirea animalelor recuperate. Zootehnicienii învăţară să mulgă manual caprele şi oile, deoarece nu recuperaseră niciun dispozitiv electric de muls. Nu se punea problema mulsului vacilor, deoarece nu reuşiseră să captureze şi să îmblânzească niciuna. Bovinele se sălbăticiseră complet, încât umblau în cirezi pe pajiştile din marginea pădurilor. Acolo erau vânate de micile hoarde de rovi şi metişi ascunşi în codru.

Cea mai grea sarcină revenea agricultorilor. În baza submarină, mai aveau doar seminţe de grâu şi secară. Pe fostele câmpuri de cultură, orzul, meiul, floarea soarelui şi sfecla creşteau în stare sălbatică, din seminţele căzute, an de an, pe pământ. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu legumele. Cele rămase pe tarlale se sălbăticiseră, încât dădeau rod scăzut. În bază, mai dispuneau de o cantitate mică de seminţe de leguminoase şi câteva mii de răsaduri, în seră. Fiecare sămânţă era deosebit de valoroasă. Sinistraţii nu mai aveau însă seminţe sau butaş de pomi şi arbuşti fructiferi. Trebuiau să-i îngrijească, să-i altoiască şi să-i înmulţească

pe cei scăpaţi de cataclism. Aşa se face că mai mult de jumătate din alcorii refugiaţi în bază se angrenară în munca brută, la pământ. Foloseau puţinele maşini agricole recuperate şi unelte improvizate de mecanicii de pe submarine. Erau conştienţi că luptau pentru o sursă de supravieţuire. În loc de sistemele de irigaţii distruse, începură să folosească ţevi recuperate din ruine şi canale săpate manual.

Munca în aer liber, sub razele solare, îi întărea fizic pe alcori. Zaris se întreba însă cu câte milenii îi dăduse înapoi, în natură. Privea la oamenii săi, echipaţi numai în şorturi şi cu picioarele goale, murdari de pământ sau de bălegar, muncind mai crâncen decât rovii, deoarece nu aveau experienţă. Suprarasaţii alcori coborâseră în natură şi se luptau cu ea, pentru a-i smulge roade necesare supravieţuirii. *Numai de nu ne-ar înghiţi natura,* îşi spunea Zaris îngrijorat. Coloniştii lui Leodor din ţara caldă paralizaseră şi capturaseră câţiva rovi şi metişi sălbăticiţi. Aceştia se integraseră atât de puternic în natura sălbatică, încât procesul de recivilizare a lor decurgea deosebit de greoi. Alcorii nu-şi puteau explica de ce aceştia uitaseră o bună parte din limbaj, într-un timp atât de scurt şi de ce deveniseră atât de violenţi. Copiii născuţi după cataclism erau aproape sălbatici. Zaris insistase însă ca singurul psiholog din grupa lui Leodor să facă

toate eforturile posibile pentru a-i civiliza.

La începutul verii, Leodor îl chemă urgent pe Zaris în colonia sa, deoarece aveau probleme grave. Guvernatorul lăsă conducerea reconstrucţiei oraşului Lagar şi a strânsului recoltei în sarcina consilierului Masen şi plecă cu submarinul către colonia alcoră. Găsi o mare parte din efectiv bolnavă grav şi câţiva morţi. Simptomele bolii îi erau cunoscute. Suferise şi el de aceeaşi boală. Nu era boala de radiaţie, ci produsă de viruşi mortali. O singură sursă de infectare îi veni în minte: rovii şi metişii capturaţi. Ei deveniseră imuni la boli, deoarece îi ajuta natura sălbatică. Alcorii, însă, erau deosebit de sensibili, ca orice ultracivilizaţi mai puţin adaptaţi la natură.

Zaris rămase pe loc, convins că devenise imun la boală. Trimise un submarin către Lagar, cu sarcina de a aduce medici şi medicamente pentru bolnavii din colonia lui Leodor. Numită de băştinaşi Darika. După o matură chibzuinţă, dispuse eliberarea tuturor rovilor şi metişilor în natură. Nu putea risca vieţile tuturor colonişţilor din Darika pentru o acţiune de caritate. *Să lăsăm viaţa universală să-şi spună cuvântul în privinţa sălbăticiţilor*! le spusese el alcorilor din colonia Darika. În continuare, guvernatorul luptă alături de medici pentru salvarea celor atinşi de viruşi. La plecarea din Darika, Zaris făcea bilanţul demografic: şapte morţi şi unsprezece

nouă născuţi. Viaţa se ridica din moarte.

În Lagar, avu parte de o surpriză plăcută. Lângă cele cinci locuinţe cam grosolane ridicate deja, staţionau trei navete orione. Zaris recunoscu imediat naveta imperială a Orejonei şi coborî din submarin cuprins de o mare bucurie. Nu mai erau singuri pe o planetă sălbatică. Aveau aliaţi în lupta pentru conservarea civilizaţiei adusă din Alianţa Civilizaţiilor Humanoide. Apariţia Orejonei îi mai reduse avântul născut din gânduri pozitive. Aceasta era slabă, cu pielea galbenă şi zbârcită. În mod vădit, suferea de o boală cumplită.

— Inima sus, fetiţo, că mai avem destule speranţe! o salută el...

— Fetiţa a ajuns o babă muribundă, Zaris, îi răspunse împărăteasa cu tristeţe în glas. Iar speranţa e şi ea bolnavă. Până la voi, n-am întâlnit o singură colonie în refacere.

— Poate că mai stau ascunşi în refugii. Nu se poate să fi murit toţi varangii.

— Dar sirusanii şi veganii, Zaris? Am survolat ţările lor şi n-am întâlnit o singură colonie activă. Numai hoarde de mutanţi şi vite răzleţite.

— Sunt ascunşi pe undeva! îşi apără Zaris dreptul la speranţă. Dacă am reuşi să ridicăm un satelit de telecomunicaţii în atmosferă, i-am putea găsi cu videotelefoanele.

— Eu nu mai am specialişti în stare să

construiască un satelit de telecomunicaţii, alcorule. Tu?

— Nici eu.

— Deci, ne predăm în faţa imposibilului.

— Nu! negă Zaris vehement. La iarnă, electroniştii mei vor studia materiale despre sateliţi de comunicaţii. Până în primăvară, vom construi unul.

— Pe ce să studieze, Zaris? Ai un singur holovizor în funcţiune?

— Deocamdată, nu. Am însă energie electrică şi destule ruine în care să caut piesele necesare satelitului.

— E un punct câştigat, recunoscu oriona. De data asta, însă, noi suntem la pământ. Mi-au mai rămas vreo două mii de orioni, rovi şi metişi din toată populaţia imperiului. Nu mai pot fabrica măcar o lingură, căci nu mai am specialişti în prelucrarea metalelor.

— Te poţi baza pe flotila de navete deja construite...

— Cât, Zaris? O mie de ani? Hai să spunem două mii de ani! Vom reuşi noi să reproducem civilizaţia Alianţei în două mii de ani?

Zaris privi mohorât la locuinţele grosolane, mai proaste decât adăposturile pentru animale şi răspunse mohorât:

— Nu ştiu, Orejona. Te invit în baza noastră subacvatică, să discutăm în condiţii mai civilizate. Poate doar aşa să mai căpătăm un pic

de curaj.

*

După plecarea Orejonei, Zaris rămase mult timp pe gânduri. Situaţia coloniştilor era deosebit de proastă. Orionii nu mai erau capabili să producă tehnologie avansată. Ca şi ei, deveniseră agricultori, în luptă dură pentru asigurarea hranei. Alcorii nu dispuneau de maşinile necesare pentru recoltarea şi prelucrarea cerealelor. Trebuiau să le culeagă manual şi să le consume în stare brută. Aceasta impunea construirea unor depozite pentru păstrarea mai îndelungată a hranei. Numai simplul gând că vor fi nevoiţi să depindă de hrana produsă de la an la an îi întuneca mintea guvernatorului. *Nu avem dreptul să ne lăsăm sclavi ai pământului*! se revoltă el. Nu vedea însă nicio altă posibilitate de supravieţuire. Poate migraţia către sud, în teritorii mai calde şi cu minereuri destule. Cu cine însă să prelucreze minereurile? Şi rezerva de galgor care scădea continuu...

Zaris decise să facă un zbor de explorare către ţinutul shangilor, pentru a mai scăpa de gânduri negre şi nesiguranţă. Voia să se asigure că măcar galgorul le va ajunge pentru câteva mii de ani.

Primii shangi întâlniţi arătau deplorabil şi nu vorbeau limba Alianţei. Pescuiau într-un lac, cu suliţe şi plase improvizate din resturi de maşini

şi ţesături. Erau aproape goi, însă prietenoşi. Îi invitară prin semne la prânzul lor, încropit pe un foc aprins între câteva colibe din crengi. Zaris şi cei patru exploratori care îl însoţeau acceptară invitaţia, cu scop de a strânge informaţii despre involuţia shangilor. Un singur cuvânt părea cunoscut de băştinaşi – Sen Kai. La rostirea lui, arătară către cer, apoi către est. Guvernatorul alcor deduse că Sen Kai mai dispunea de o navetă cu care îşi vizita supuşii şi locuia undeva către est.

Pe măsură ce înaintau către est, exploratorii alcori întâlneau tot mai des grupe de shangi ceva mai organizate. Locuiau tot în colibe, însă lucrau pământul cu maşini agricole şi unelte confecţionate din metal. Într-una din aceste mici colonii, întâlniră un bătrân care le înţelegea limba. Acesta le povesti pe îndelete grozăvia bombardamentului şi suferinţele îndurate în refugiile lor. Ieşiseră la muncă numai de doi ani, la porunca imperatorului Sen Kai. Acesta locuia într-un oraş nou, Lasal, către poalele munţilor din răsărit. Venea pe la ei, din când în când, pentru a inspecta munca şi a le da ordine. *Încă e bine,* gândi Zaris. *Dacă shangii se vor ridica, ne vom ridica şi noi.*

După multe hoinăreli pe deasupra imperiului, reuşiră să identifice oraşul Lasal. Era o adunătură de case lipite unele de altele, ca un fort. Deasupra uneia, flutura drapelul shang,

galben cu o stea roşie. În piaţa din faţa clădirilor, zăcea o navetă de producţie orionă. Un pârâiaş de munte trecea printre case. Imperiul shang era condus dintr-un sătuc cu mai puţin de două sute de locuitori. Ei, care avuseseră cea mai mare populaţie...

Zaris coborî din navetă frământat de gânduri negre. Se părea că pământul sclavizase toţi coloniştii, fără scăpare. Shangii ieşiseră din case, încântaţi de vizita unor străini. Sen Kai, echipat corect, într-o uniformă kaki, de explorator, le ieşi în cale. Până şi el, veşnicul cârcotaş, era bucuros să vadă oameni.

— Zaris, fratele meu, mă bucur că aţi scăpat din urgie!

— Nu mai puţin mă bucur eu, la vederea voastră, îl asigură alcorul. Încă staţi bine, faţă de noi. Am numărat, pe drum, mai mult de două mii de shangi. Niciun rov sau metis, însă. Ce s-a întâmplat cu ei?

— Sunt mai la nord, în junglă, răspunse Sen Kai, făcând o grimasă de neplăcere. Nu mai vor să asculte de ordinele mele. Se organizează în bande şi ne fură din recolte.

— Nici rovii şi metişii din celelalte colonii, cu excepţia celei orione, nu mai lucrează, îl informă Zaris. S-au învăţat cu viaţa de culegători şi vânători.

— Asta e cât se poate de prost, murmură Sen Kai. Nu mai avem forţă de muncă pentru minerit

şi prelucrarea materiilor prime.

— Şi noi tot asupra producţiei de hrană ne-am concentrat, spuse Zaris. E prima măsură de supravieţuire, nu?

— Poate că da, însă specialiştii în tehnologii moderne se descalifică sau mor. Cu cine vom mai ridica o nouă lume, comandante?

Alcorul îi arătă cerul:

— O escadră a Alianţei ar putea veni să vadă cum am evoluat. Ei ne-ar putea ajuta.

— Noi nu mai credem în ajutor extern, Zaris. Încercăm să repunem în funcţiune minele şi uzinele.

— Felicitări! Noi n-am ajuns încă atât de departe.

— Nici noi n-am făcut mare lucru. Vreo sută de mineri şi metalurgişti lucrează la acest proiect. Sunt încă slăbiţi de radiaţii şi de şocul psihic prin care au trecut.

— Mă bucur că măcar tu ai rămas ferm pe poziţii, Sen Kai.

Shangul îl privi în ochi, apoi îşi descheie bluza. Pieptul îi era acoperit de plăgi prost bandajate.

— Am riscat şi m-am fript, Zaris. Am părăsit refugiul prea devreme. Din această cauză, sunt măcinat de boală. Nu ştiu dacă voi supravieţui. Ne înghite acest pământ, alcorule.

— V-am adus câteva daruri, încercă Zaris să-l încurajeze. Un holovizor în funcţiune, seminţe de legume şi cereale, câteva videotelefoane, să

ne putem auzi...

— Ai un satelit pe orbită?! tresări Sen Kai.

— Încă nu. Până la primăvară, sper să-l ridicăm. Şi orionii îl aşteaptă.

— Toţi aşteptăm un eveniment pozitiv major, Zaris. Probabil, vrei să ştii dacă mai avem depozitul de galgor purificat.

— Normal, nu?

— Îţi dau o veste proastă, comandante. Depozitul a fost lovit de o bombă nucleară. A explodat şi a ars. Un pustiu de sticlă topită, de câteva sute de hectare, se întinde pe locul în care a fost.

— Veţi relua extracţia, îl asigură Zaris.

— Şi tehnologia de purificare? îi puse Sen Kai întrebarea care îl frământa de mult timp. Nu mai suntem în stare să purificăm galgorul, prietene. Poate, peste sute de ani...

— Şi atunci va fi bine, spuse Zaris, pentru a-i ridica moralul. Important e să nu ne pierdem cu firea şi să nu lăsăm sălbăticia să pătrundă în noi.

— A şi pătruns, Zaris, dar tu nu eşti conştient de ea. A pătruns ca un duh invizibil şi ne-a modificat firile. Nu mai arăţi deloc ca pe timpul expediţiei.

— Îmbătrânim, găsi Zaris o scuză.

— Şi ne abrutizăm de muncă grea, pentru care nu am fost pregătiţi.

— Trebuie să ne păstrăm însuşirile de rasă

superioară!

— Nu putem, Zaris, argumentă shangul. Trebuie să lucrăm din greu, ca sclavii, pentru a ne asigura hrana şi îmbrăcămintea. Măcar atât să păstrăm din civilizaţia noastră: o hrană sănătoasă şi îmbrăcăminte decentă.

— Putem şi vom face mai mult! ripostă Zaris. Ne vom ridica din nou măcar la nivelul avut la aterizarea pe Geea.

— Dacă vă ridicaţi voi, noi vă vom urma, îl asigură Sen Kai. Singuri, nu ne simţim în stare.

Zaris se despărţi de shangi cu o determinare rece în creier. El era considerat comandantul răspunzător pentru situaţie. De la el se aşteptau primele progrese. Trebuia să dea exemplu de succes. Trebuia să ridice civilizaţia geeană din nou, înainte de a se epuiza rezervele de galgor. Adică, în mai puţin de o mie de ani.

*

Recolta din acel an nu se dovedi pe măsura aşteptărilor lor. Seceta şi lipsa de irigaţii erau de vină. Alcorii munciră însă ca disperaţii să culeagă şi să pună la adăpost şi ultimul bob. Alte seminţe nu aveau şi rezerva de hrană concentrată din bază scădea văzând cu ochii. Iarna îi prinse pe alcori în baza subacvatică. Locuiau cam înghesuiţi, deoarece efectivul lor crescuse cu aproape o sută de persoane venite din refugiul din munţi. Specialiştii în diverse domenii tehnice şi agricole începură cursurile de

pregătire pentru anul următor. Copiii reluară studiul organizat. Tehnicienii lucrau la proiectul unui satelit mai modest, dar rezistent. Încă era bine... Zaris stătea în faţa agendei sale şi plănuia de zor ridicarea unei noi civilizaţii. Nu se lăsase înfrânt de grozăviile trăite şi văzute.

Înainte de anul nou, Leodor îl informă pe Zaris că intrase în contact cu primii supravieţuitori vegani şi sirusani care îşi părăsiseră adăposturile. Rafan murise în bombardament, astfel că sinistraţii vegani erau conduşi de Herod, un fost navigator de astronavă. Aveau o navetă şi mai multe aeromobile în funcţiune, cu care prospectau întregul teritoriu, în căutarea supravieţuitorilor şi a materialelor folosibile. Colonia sirusană era condusă de Sebek, deoarece nimeni nu mai ştia nimic de Lumun. Şi ei dispuneau de două navete şi câteva aeromobile. Mai mult, astronava sirusană ascunsă în junglă scăpase întreagă. Aveau un model pentru copiere ulterioară. Informaţiile îl înviorară pe Zaris. Lumea geeană ieşea din ascunzişuri la o nouă viaţă. Încă mai erau speranţe de revenire la civilizaţia avută.

Către sfârşitul iernii, un şir de cutremure deosebit de violente afectară serios baza subacvatică. Alcorii se văzură nevoiţi să-şi mute toate proviziile şi materialele pe submarine şi pe uscat, în oraşul Lagar. Oraş era un fel de a zice. Număra numai unsprezece case grosolane,

o uzină electrică şi un depozit de alimente. Aveau însă lumină electrică şi apă încălzită în boilere improvizate. Ţineau încă cu dinţii de civilizaţie. Evenimentele împiedicară însă construcţia satelitului de comunicaţii. Coloniile geenilor rămâneau în continuare izolate între ele. Zaris trecu bine şi de această încercare. Continua să-şi planifice în amănunt activităţile de viitor, pe un an, pe un deceniu, pe un secol. Îşi vedea lumea ridicându-se şi crescând mai ales în visele din somn. Credea cu putere că va învinge toate chemările sălbăticiei.

O dată cu sosirea primăverii, Zaris începu explorările către vest. Căuta supravieţuitori din celelalte seminţii varange. Se convinsese că nu puteau obţine un progres real fără câteva sute de mii de oameni bine organizaţi. Găsi mai multe grupe izolate de varangi către litoralul mării, pe locul fostelor ferme de vegetale şi animale. Supravieţuitorii se retrăseseră spre sud, în căutarea hranei. Locuiau în fostele hambare şi depozite, fără lumină electrică şi fără apă. Alcorul organiză fiecare comunitate de varangi întâlnită, stabilind sarcini precise pentru perioada următoare. În primul rând, îi obligă pe varangi să exploreze zona de nord a continentului, în căutarea celor de trebuinţă unei vieţi civilizate: generatoare electrice, mijloace de transport, maşini agricole, mobilier... Zaris nu mai ruga şi nu mai pierdea

timp cu convingerea. Comanda ca un imperator. Observase că sinistraţii reacţionau mai bine la o astfel de atitudine. Voiau să fie conduşi de o voinţă superioară. Zaris era tocmai omul potrivit pentru aceasta. La întoarcerea din expediţie, guvernatorul alcor aduse în Lagar câteva cuşti cu păsări domestice primite de la ceilalţi varangi. Nu-şi imaginase că va ajunge vreodată să se bucure de câteva păsări, cu care alcorii puteau relua ciclul de creştere.

*

Anii treceau şi evoluţia comunităţilor geene era mult prea lentă pentru speranţele lui Zaris. Nu reuşiseră să construiască satelitul de comunicaţii, aşa că schimbau informaţii prin curieri cu navete, în mod periodic. Guvernatorul alcor era îngrijorat mai ales de faptul că toţi geenii începuseră să moară prematur. Mureau chiar şi indivizi născuţi pe Geea, după prima colonizare. Majoritatea coloniştilor veniţi odată cu el dispăruseră. Noile generaţii creşteau şi se căsătoreau rapid, ca şi cum s-ar fi temut că nu vor mai apuca să trăiască. Nu făceau însă destui copii, pentru a produce un spor demografic substanţial. Radiaţiile le afectaseră sistemul general de reproducere şi capacitatea intelectuală. Tinerii nu mai posedau tenacitatea străbunilor, nici dorinţa lor teribilă de cunoaştere şi creaţie. Munceau conştiincioşi în locurile ordonate, însă nu dovedeau niciun fel

de iniţiativă. În mod vizibil, suferiseră mutaţii genetice.

După vreo treizeci de ani de la ultimul bombardament gaster, în comunitatea alcoră din Lagar se născu un prunc păros, cu mandibula ieşită în relief şi cu ochii înfundaţi în orbite. Medicii şi biologii discutară mult asupra acestui caz. Ulterior, însă, se născură şi alţi copii cu însuşiri similare, astfel că nimeni nu le mai dădu importanţă. Atavismele cu care se năşteau aceşti prunci nu le afecta capacitatea de învăţare. Zaris vedea în acest fenomen însă altceva. El vedea întoarcerea alcorilor către sălbăticia primară din care evoluaseră strămoşii foarte îndepărtaţi. Ar fi trebuit să fie mulţumit de cele realizate, însă spectrul sălbăticiei îl bântuia cumplit. Aveau din nou un oraş cu grădini şi străzi largi. Fabricile de ţesături şi de conservare a alimentelor funcţionau. Începuseră să producă din nou metal şi primele maşini agricole. Se prefigura un progres. Zaris, însă, îl simţea înşelător şi de scurtă durată. Se zbătea cumplit pentru fiecare nouă cucerire a alcorilor şi a celorlalţi varangi. Exportă progresele în celelalte colonii. Voia să ridice lumea...

Lumea nu părea dispusă să facă eforturi de ridicare, însă. Prin păduri şi jungle rătăceau hoarde de mutanţi rezultate din rovi şi metişi. Abia dacă mai ştiau să aprindă un foc. Jeranii, pe care Zaris îi vizitase o singură dată, se

întorseseră la stilul semisălbatic de viaţă al străbunilor lor. Cultivau puţine vegetale şi creşteau puţine animale. Preferau să vâneze animale de carne şi să culeagă roadele comestibile ale pământului. Majoritatea rămăseseră să locuiască în peşterile din timpul refugiului. Trăiau în jurul focurilor, deoarece nu mai aveau niciun generator electric. Nu păreau însă să simtă vitregiile naturii. Cei mai vechi înviaseră credinţele străbune în diverse spirite supranaturale. Chiar şi alcorii care îi ajutaseră atât de mult erau un fel de zei, în ochii lor.

Sirusanii contribuiau destul de puţin la efortul geenilor de revenire la civilizaţia astrală, din care coborâseră loviţi de gasteri. Educaţia războinică, cu care veniseră din patria sirusană, le ocupa o bună parte din viaţă. Natura darnică din zona lor de trai îi făcea din ce în ce mai leneşi. Preferau să culeagă roadele pomilor crescuţi natural şi să cultive cât mai puţin, cât pentru a supravieţui de la un an la altul. Multe animale se sălbăticiseră, dar ei preferau să le vâneze, în loc de a le captura şi a le domestici. Construcţiile lor erau simple improvizaţii iar din tehnologie păstraseră doar producerea aurului.

Veganii, varangii, shangii şi orionii se zbăteau să salveze măcar moştenirea astrală. Kobizii se pierduseră în junglele din sudul continentului lor şi nimeni nu mai avea timp să se ocupe de ei. Liderii celor patru rase încă superioare se

adunau o singură dată pe an, pentru a-şi coordona eforturile de reconstrucţie a lumii geene. Progresele erau însă destul de mici, în fiecare an. Zaris visa un fluviu uriaş şi furios, venind din viitor către trecut. Acesta urla, gata să-l înghită şi să-i poarte pe căile periculoase ale sălbăticiei. *Dacă ne întoarcem în timp, vom fi pierduţi,* spunea el la fiecare întrunire a liderilor. *Vom ajunge la fel ca hoardele de mutanţi. Trebuie să ne opunem, fraţi şi surori*!

Era însă greu să te opui curentului decadent şi involutiv. Stafia lui Omogo, fostul imperator sirusan, devenise zeu în minţile multor băştinaşi. Da, sirusanii din clasa inferioară divinizau străbunul venit din cer, prin ritualuri ciudate.

Aşteptau ca sufletul lui să se întoarcă, împreună cu alţi zburători supranaturali, pentru a-i ajuta. Aceste credinţe şi ritualuri se răspândeau treptat în întreaga colonie sirusană.

Uneori, Zaris simţea că nu mai putea lupta împotriva diverselor manifestări involutive. Atunci, o gheară îi apuca inima şi plămânii rămâneau fără aer. Educaţia îl oprea să izbucnească nervos. Se consuma prin interior, în singurătate. Părul îi albise complet şi o reţea de riduri fine îi acoperea faţa. Se încăpăţâna să-şi facă în continuare planurile pe agendă, deşi majoritatea alcorilor ajunseseră să trăiască la întâmplare, de la un sezon la altul. Planurile nu

prindeau viaţă şi asta îl deprima groaznic. Într-o zi, Hasen îi aduse o veste şocantă: câţiva alcori păstori şi legumicultori fugiseră.

— Cum să fugă? întrebă Zaris surprins. Nu au unde.

— Sunt tineri şi instinctuali, domnule guvernator, îi explică Hasen. Fetele mutanţilor sunt foarte atractive.

— Alcorii mei?!

— Da, au fugit la mutanţi, după femei. Noi nu avem câte una pentru fiecare bărbat.

— Alcorii mei... ce-au ajuns...

Guvernatorul rămase ca trăsnit, cu privirile pierdute. A doua zi, făcu un atac cerebral şi căzu la pat. Oanes şi Moira sosiră în grabă, să-şi vadă tatăl. Acesta era conştient, însă vorbea cu greutate. Îşi cuprinse copiii într-o privire apoasă, de om obosit:

— Cumplita chemare sălbatică... m-a învins.

— Tată, trebuie să-ţi revii! se ruga Moira.

— De ce? Să mă întorc cu turma în trecutul bestial? Eu am fost mereu un om al viitorului.

— De dragul viitorului, trebuie să trăieşti, tată, pledă Oanes.

— Fiul meu, eu mă topesc, şopti Zaris cu greutate. Vă las o moştenire firavă şi contradictorie.

— Noi vom învinge, tată.

— Pătrundeţi în hoardele de mutanţi, cu fugari instruiţi să-i civilizeze! Aceasta e soluţia

salvatoare.

— Nu te îngrijora, tată! Comunităţile civilizate sunt puternice.

— Sunt insuliţe luminoase într-un ocean de ignoranţă, fiule. Mutanţii ne-au depăşit de câteva ori, deoarece fac copii mulţi, mânaţi de instinct.

— Dar sunt efemeri, tată.

— Şi voi deveniţi efemeri, cu fiecare zi petrecută pe această planetă. Întreabă specialiştii cât vor trăi urmaşii voştri de peste câteva mii de ani!

— Ştiu, tată. Vor trăi numai câteva sute de ani, în cel mai bun caz.

— Această planetă ne-a învins, Oanes.

— Nu, tată. Încă mai sperăm să vină mesagerii Alianţei, să ne scoată din criză.

— Pentru mine, va fi târziu. Mă prăpădesc, fiule...

Zaris rămase surd şi mut la insistenţele copiilor şi medicilor. În primăvară, se stinse pe terasa casei sale. Încă mai murmura: Cumplită întoarcere...

Legendele zeilor

Trecuseră mai mult de cinci sute de ani de la moartea lui Zaris alcorul. Fiul acestuia, Oanes, călătorea cu submarinul către colonia lui Leodor din ţara caldă. Tânărul bărbat cugeta la cele

făcute pentru îndeplinirea ultimei dorinţe a tatălui său. Reuşise să stabilizeze o mare comunitate de mutanţi între junglă şi ţărmul mării, lângă gura deltei marelui fluviu Nol. Progresele acestora erau observabile, dar prea lente. În anii trecuţi, îi învăţase să producă focul prin ciocnirea unor pietre de cremene şi prin frecarea unui băţ uscat într-o scobitură făcută în alt lemn la fel de uscat. Îi ajutase să îmblânzească câteva animale, să-şi asigure în permanenţă lapte şi carne. Le dusese păsări domestice din Lagar, numai să le crească şi să le înmulţească. Îi învăţase să cultive legume şi cereale în pământul gras, rămas după revărsările de primăvară ale fluviului. Găsise un limbaj comun cu ei, prin translatorul metis Zurva. Îi obligase pe cei maturi să-şi acopere mijlocul cu ţesături din fibre vegetale. Oanes credea că făcuse deja primii paşi pentru civilizarea acestora.

Acum, Oanes şi Zurva le duceau sălbaticilor grâu, secară şi mei, în vase mari de argilă, confecţionate de alcorii din Lagar. Alte vase, mai mici, erau destinate uzului individual. Civilizatorul alcor spera că va mobiliza cei mai inteligenţi şi mai harnici dintre ei să le reproducă. Era pregătit să le facă şi o demonstraţie practică de transformare a lutului argilos în ceramică neagră. Se documentase bine, căci nu voia să dea greş.

Comandantul submarinului îl anunţă că ancorase în golful obişnuit. Oanes tresări, trezit din gânduri, apoi îi ordonă să pună bunurile în barca pneumatică. El îşi trase fermoarul costumului de scafandru autonom şi îşi împinse ochelarii pe frunte. Se pregătea să înoate vreo doi kilometri, până la mal. Zurva, echipat la fel, era deja lângă barca plină cu produse. Lumina soarelui de răsărit poleise apa în culori galben-roşietice. Cei doi porniră către ţărm, să facă vizita periodică la mutanţii sălbatici. Înainte de a atinge ţărmul, auziră strigăte puternice şi mai mulţi mutanţi, de ambele sexe şi de toate vârstele, ieşiră din colibe. El-Oanes! El-Oanes! strigau mutanţii. În limbajul lor sărac, aceasta însemna zeul Oanes. Cei doi alcori ieşiră din mare, cu apa şiroind pe ei. Mutanţii se adunaseră în grup şi ridicau mâinile cu palmele deschise către cer, murmurând: El-Oanes! El-Oanes! Câţiva înaintară până lângă barcă, să descarce darurile.

Oanes ieşi din apă şi se aşează pe scaunul de piatră pe care mutanţii îl ciopliseră în cinstea lui. Zurva luă loc în dreapta sa şi conversaţia cu mutanţii începu. Discutară aproape o oră despre darurile aduse şi despre cele întâmplate în comunitate în lipsa lor. După aceasta, Oanes luă presa făcută din scânduri şi începu să le arate cum se confecţionau cărămizile. Mutanţii îl priveau în extaz. Credeau că producea

cărămizile prin magie. Oanes îndemnă pe unul dintre ei să-l imite. Îi dădu presa şi-i arătă cum se lucra lutul moale. Operaţiunea părea plăcută, astfel că mai mulţi mutanţi se îngrămădiră să ia presa. Zurva le împărţi presele confecţionate din timp şi-i lăsă să lucreze pe colina însorită. El şi Oanes se retraseră, să discute cu bătrânul Maruk, căpetenia comunităţii. În ochii celorlalţi mutanţi, Maruk era şi vrăjitor, deoarece chema zeii la sfat şi primea leacurile acestora pentru diferite boli.

Oanes luă locul în scaunul de piatră, netezi nisipul din faţa sa, luă un beţişor şi începu să deseneze. Maruk îl urmărea atent, cu ochii larg deschişi. Zurva numea fiecare animal şi lucru desenat iar Maruk repeta cuvântul de mai multe ori, până îl rostea fără greş. Către prânz, pe nisip, se înşiruiau câteva zeci de desene: un soare, un om, o capră, un peşte, un porumbel... Era destul. Băştinaşii obişnuiau să doarmă când soarele era foarte puternic. Oanes îi anunţă prin Zurva că va reveni peste cinci zile şi se întoarse în mare. Translatorul rămase pe loc, să supravegheze restul activităţilor. Seara, la lumina focului, Zurva le arăta mutanţilor stele de pe bolta întunecată. De acolo veniseră zeii alcori, le spunea Zurva, metisul recivilizat. Ei zburau cu păsări de foc şi puteau lovi cu fulgere orice fiinţă neascultătoare. Ei, zeii cei înţelepţi, aveau un oraş alb, pe celălalt ţărm al mării.

Aveau şi peşti uriaşi, cu care înotau pe sub apă, până aici, la ei. Mutanţii ascultau cu sufletul la gură minunile pe care Zurva le văzuse în ţara zeilor.

După cinci zile, Oanes reveni între mutanţi şi le arătă cum să construiască un cuptor de ars ceramica. Când acesta fu gata, aprinse focul cu mâna lui, folosind o brichetă. Mutanţii scoaseră exclamaţii de uimire. Focul ardea cărămizile uscate din cuptor, pregătindu-l pentru prima şarjă de ceramică. Deja, Zurva le arăta băştinaşilor cum se modela primul blid, prima cană. Oanes gândea că, peste câţiva ani, va putea încerca să construiască primul cuptor de topit cositorul şi arama. Minereuri se găseau din belşug la poalele munţilor de dincolo de fâşia de junglă rezultată din fosta livadă plantată de vegani. *E greu să fii zeu,* cugetă Oanes. *Trebuie să ştii răspunsuri exacte la cele mai neobişnuite întrebări. Mai mult, trebuie să poţi face minuni din ce în ce mai complicate, pentru încântarea şi instruirea acestor fiinţe abia ieşite din bestialitate...*

*

Tenoh, capitala imperiului orion, era în sărbătoare. Terasele din jurul oraşului gemeau de orioni, metişi şi rovi. Veniseră de la mari depărtări, prin munţi, jungle şi deserturi, să aducă ofrande zeiţei-mamă Orejona şi zeului-tată Omitot, soţul ei. În acel an, ploile veniseră

la timp, astfel că recoltele de porumb, batate, cartofi, tabac şi manioc erau bogate. Zeii fuseseră darnici cu oamenii, aşa că trebuiau veneraţi cum se cuvenea.

Orejona stătea întinsă pe o canapea de lemn, în apartamentul ei din palatul imperial. Băuse un suc energizant, preparat de medicii orioni, apoi se lăsase pe mâinile servitoarelor metise. Acestea îi frecau trupul cu substanţe parfumate şi-o machiau cu grijă, pentru apariţia în public. Păru-i alb fusese vopsit într-un negru lucios, iar bijuteriile aşteptau pe măsuţă, pentru a fi asortate la îmbrăcăminte. Soţul ei orion, Omitot, aştepta răbdător pe un fotoliu, fumând tabac. Era îmbrăcat într-un costum de astronaut de culoare portocalie şi avea la îndemână casca cu vizoare mari şi alungite, în formă de elipsă. Aşa trebuiau să-l vadă supuşii din teritorii, ca pe un zeu atotputernic şi intangibil. Vârsta îl încerca şi pe el, însă medicii orioni îl asiguraseră că va mai trăi vreo sută de ani. Cam tot atât îi dăduseră şi Orejonei.

Orejona era gata de a intra în scenă. Purta o rochie verde smarald, cu guler înalt şi cu mâneci lungi, menite să-i ascundă pielea zbârcită. Pe cap, purta coroana de aur, cu pietre roşii. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi lungi, peste care străluceau brăţări de aur. Picioarele îi erau complet acoperite de cizme din piele moale. Împărăteasa-zeiţă se apropie de

fereastră şi aruncă o privire afară. Cele trei navete aşteptau cu echipajele îmbrăcate în straie rămase de la vechii exploratori astrali. Câţiva luptători orioni, purtând în spate aparate individuale de zbor, aşteptau înşiruiţi în linie.

— Să înceapă! porunci împărăteasa.

Sirenele de pe navete începură să sune prelung. Zburătorii individuali se ridicară vertical, apoi porniră către est, spre platoul pe care aştepta mulţimea. Trecură în zbor pe deasupra supuşilor care ridicaseră mâinile către ei, apoi începură să se rotească, scrutând mulţimea cu ochii lor ageri. Nicio tulburare nu trebuia să se producă la apariţia zeilor...

Sunetul sirenelor încetă. Mulţimea aştepta tăcută. Navetele se ridicară deasupra zidurilor şi lunecară lin, către platoul uriaş, înconjurat de terase. Gardienii orioni aşteptau în faţa mulţimii, cu armele pregătite.

Prima navetă atinse platoul. Gardienii sloboziră fulgere de foc din razere, în sus, pe deasupra mulţimii. Naveta imperială coborî în faţă, către marginea platoului. Orejona apăru în cadrul uşii, într-un halou de lumină. Desfăcu încet mâinile şi le ridică spre cer. Mulţimea căzu în genunchi, murmurând: Orejona, zeiţă-mamă, îndură-te de noi! Împărăteasa coborî cu atenţie scările, urmată de Omitot. Amândoi se opriră în faţa mulţimii imploratoare şi întinseră braţele. Din razerul lui Omitot ţâşneau fulgere. Orejona

începu să vorbească iar tălmaciul desluşea supuşilor spusele ei:

— Sunteţi un popor ales şi iubit de zei. V-am dat roade bogate, să trăiţi fericiţi. V-am învăţat multe lucruri bune şi vă vom mai învăţa. Se apropie însă timpul ca noi, zeii cei vechi şi buni, să ne retragem în cer.

Mulţimea gemu deznădăjduită. Mii de mâini se ridicară imploratoare către ea şi Omitot. Orejona îi asigură:

— Vom avea în continuare grijă de voi, din cer. Vă vom vedea orice faptă şi vă vom auzi fiecare rugă. Să fiţi harnici şi să ascultaţi poruncile noastre! Vă dau puterea vieţii eterne, din forţa mea orejonă. Bucuraţi-vă că aveţi zei blânzi şi darnici! Slăviţi-i în fiecare zi!

Orejona simţi că o cuprindea o slăbiciune puternică. Picioarele îi tremurau deja. Încheie mai rapid adresarea:

— Popor ales, să trăieşti veşnic! Aceasta este voinţa zeilor.

Ameţeala o cuprinsese, însă se ţinea tare, destul de conştientă. Ridică lent braţele către cer, rămase nemişcată câteva clipe, apoi se întoarse şi păşi către navetă. Nu-şi mai permitea călătorii lungi, prin imperiu său ori prin colonii, deoarece rezervele de galgor erau pe sfârşite. Navetele se ridicară spre soare, până ce deveniră puncte abia vizibile. După aceasta, coborâră lent în curtea palatului imperial.

Orionii zburători continuau să se rotească deasupra mulţimii hipnotizate. Murmurele deveniseră vuiet: Orejona, zeiţă-mamă, nu ne părăsi! Omitot, zeu-tată, rămâi alături de noi! În palat, cei doi imperatori se odihneau sub supravegherea medicilor. Îşi jucaseră rolurile şi pentru acest an. Mai târziu, alţi zei mai tineri vor trebui să sugestioneze mulţimile de supuşi. Moartea se apropia inexorabil de ei.

*

Veganul Zius, însoţit de doi luptători din rasa sa, plutea cu aeromobilul către o comunitate de metişi din interiorul junglei. Momentan, se opriseră să urmărească o scenă de vânătoare mai puţin obişnuită. Doi metişi aproape albi urmăreau un pigmeu negru, cu suliţele ridicate. Creatura mică şi neagră urla din toată puterea, căci nu vedea nicio cale de scăpare din faţa uriaşilor blonzi şi pletoşi. Prima suliţă aruncată îl străpunse din spate şi-i ieşi prin piept. Pigmeul căzu urlând în continuare. Mutanţii se apropiară în salturi. Unul din ei scoase cuţitul de la brâu şi se aplecă asupra rănitului. Îi reteză o mână şi începu să muşte din ea cu poftă. Celălalt îi despică pigmeului toracele şi-i smulse inima. Sângele i se scurgea printre degete, din inima încă vie. Mutantul muşcă din ea, murdărindu-şi faţa de sânge. Mânca şi scotea strigăte sălbatice, de satisfacţie.

— Intervenim! ordonă Zius.

Aeromobilul coborî ca o săgeată către cei doi vânători. Aceştia rămaseră stană de piatră. Lumina razerelor îi orbi imediat. Căzură inconştienţi, cu bucăţi de pradă în mâini şi în guri. Nici nu simţiră că erau urcaţi în aeromobil.

— Înainte! porunci Zius încruntat.

Veganul nu era deloc încântat de progresele pe care le făceau mutanţii din colonia educată de ei. Îi învăţaseră până şi scrisul, însă ei se încăpăţânau să păstreze obiceiuri şi ritualuri din perioada de neagră sălbăticie. Printre ele, canibalismul ritualic. Mutanţii nu ucideau alţi humanoizi de foame, ci datorită credinţei că le smulgeau puterea vitală. Aveau destulă hrană în colonia lor, inclusiv animale de carne. Cei mai şireţi şi mai îndrăzneţi mutanţi vânau însă în continuare metişi din alte rase, pe ascuns de ochii zeilor. Zius cugeta cam ce pedeapsă trebuia să le aplice infractorilor.

Aeromobilul survolă câmpurile cultivate şi coborî către satul format din vreo sută de colibe rotunde, lucrate cu migală, din bambus şi stuf. Ateriză în dreapta unei plăci înalte, din piatră cioplită perfect, cu laserul. Din colibe, ieşeau în fugă mutanţi şi mutante, cu copii de mână. Toţi erau blonzi, aproape ca veganii. Purtau un fel de şorţuri şi cuţite lungi, făurite din bronz, la brâu. În rest, erau goi şi desculţi. Zius coborî şi se opri în faţa tablei legilor. În urma lui, cei doi luptători cărau mutanţii capturaţi. Mulţimea de mutanţi

îngenunchease, cu privirile îndreptate către Zius. Acesta începu să le vorbească:

— V-am spus că fulgerele zeilor vor ucide pe oricine va omorî şi va mânca altă fiinţă omenească. Ei au făcut-o. Mânia zeilor e mare.

— Îndurare! gemu mulţimea.

— Ridicaţi-vă şi priviţi pedeapsa zeilor! porunci Zius.

Mutanţii se ridicară şovăielnic. Cei doi prizonieri erau deja conştienţi. Se târau pe pământ, urlând şi implorând.

— Fulgerele zeilor! rosti Zius ferm.

Cei doi luptători îşi scoaseră razerele, le comutară pe fascicole incendiare şi luară la ochi păcătoşii.

— Acum să lovească mânia mea!

Razele de foc îi cuprinseră pe cei doi canibali. Erau vânjoşi şi rezistenţi. Se ridicaseră urlând şi se zbăteau ca nişte torţe vii. Mulţimea murmura îngrozită. Zius arătă către tabla legilor şi porunci:

— Citiţi toţi, în cor!

Mutanţii ridicară privirile şi începură să murmure:

— Să te supui fără împotrivire zeilor veniţi din stele! Să nu gândeşti rău la adresa nici unui zeu! Să munceşti cu râvnă, de la răsăritul soarelui şi până la apus! Să nu ucizi fiinţe omeneşti şi să nu mănânci carne de om! Să nu faci copii cu mama ori cu sora ta! Să nu iei

lucrul sau animalul altuia!...

Zius asculta posomorât. Figura lui mânioasă îi îngrozea pe mutanţi. Ştiau că vor fi pedepsiţi deoarece nu ieşiseră la muncă, ci leneviseră în colibe. Veganul îi puse să citească de câteva ori tabla legii. Între timp, el gândea la o pedeapsă pentru lenevia descoperită.

Mulţimea terminase şi aştepta înfricoşată. Zius ridică mâna şi arătă astrul zilei:

— Soarele munceşte în fiecare zi, de dimineaţa şi până seara. Cine nu va face la fel va simţi fulgerul zeilor. Acum, veţi suferi numai o mică pedeapsă.

Cei doi luptători aşteptau cu razerele reglate în poziţia de atac psihic. În această poziţie, armele produceau atacuri de panică şi dureri atroce în tot corpul.

— Lăsaţi copiii să plece în colibe! ordonă Zius. Voi aranjaţi-vă pe un singur rând!

Strigăte de implorare izbucniră. Zius rămase surd şi mut. Copiii fugiră înspăimântaţi în colibe, privind din uşi la ce se întâmpla cu părinţii lor. Razerele porniră să vâjâie. Mulţimea izbucni în urlete de durere şi spaimă. Mâna lui Zius arăta către câmpurile cultivate. O goană nebună cuprinse mutaţii. În câteva clipe, întregul sat era gol.

— Bestiile trebuie condiţionate cu durere sau plăcere, explică Zius celor doi luptători. Numai astfel, le vom putea civiliza.

Cei trei vegani urcară în aeromobil şi porniră către următoarea comunitate de mutanţi. În urma lor, cei pedepsiţi lucrau ca apucaţii.

*

În jungla sirusană era mare forfotă. Bărbaţi şi femei cu făclii în mâini se îndreptau către locul în care zăcea ultima astronavă. Se pregăteau să celebreze împreună ziua zeilor stelari. Doar câţiva dintre ei mai purtau resturi din echipamentul străbunilor. Majoritatea îşi acoperiseră doar organele genitale cu o mică plasă din fibre vegetale. Nu se simţeau deloc jenaţi de această situaţie. Copiii şi adolescenţii de ambele sexe umblau complet goi.

Bătrânul Sesek, şeful comunităţii de supravieţuitori sirusani, se urcase pe puntea principală a astronavei, înconjurat de o gardă care mai poseda încă razere. Privea calm şi împăcat mulţimea de făclii ce înconjura treptat astronava. Unul din luptătorii din spate duse la gură o scoică spiralată şi scoase un sunet lung, ca vuietul mării. Mulţimea de sirusani se linişti ca prin farmec. Doar o pală de vânt foşnea prin frunzele arborilor imenşi. Sesek păşi până aproape de marginea punţii şi ridică braţele către cerul bleumarin, punctat cu stele:

— Fraţi sirusani, bucuraţi-vă de ziua zeilor! Străbunii noştri zei au venit din cea mai luminoasă stea a cerului, arătă el cu degetul către steaua Sirius. Erau cei mai înţelepţi şi cei

mai viteji dintre zei. Ei au învins duşmanii, în marele război al zeilor şi ne-au lăsat moştenire această maşină zburătoare.

Nu mai ştim să zburăm însă, la timpul potrivit, spiritele străbunilor zei ne vor dezvălui secretul. Să ne rugăm lor, pentru luminarea minţilor noastre!

Mulţimea începu să se roage, cu glasuri scăzute. De pe punte, Sesek conducea ruga:

— Spirit al marelui zeu Omogo, ocroteşte-ne şi luminează-ne minţile! Dă-ne din nou puterea de a zbura prin ceruri, asemenea păsărilor! Duhuri înţelepte şi bune ale rasei noastre, ocrotiţi-ne zi şi noapte! Faceţi câmpurile să rodească şi animalele de hrană să se înmulţească!

Ruga continuă în noaptea clară, aproape jumătate de oră. După aceasta, Sesek începu să vorbească din nou:

— Noi, sirusanii, suntem poporul ales de zeii cei buni, viteji şi înţelepţi. Noi suntem mai mult decât atât. Noi suntem coborâtori direcţi din zeii cei vechi care au făcut această lume. Să nu uitaţi aceasta, sirusanii mei! Noi suntem stăpânii acestei lumi, deoarece străbunii noştri au creat-o. Tot ce se produce pe acest pământ ni se cuvine nouă. Dacă cineva se împotriveşte voinţei noastre încalcă porunca zeilor. În acest caz, îi vom zdrobi cu forţa armelor noastre rămase de la zei şi le vom lua tot ce ne trebuie.

Luptătorii din gardă descărcară fulgere din

razerele îndreptate către cer. Mulţimea tropăia pe loc şi ţipa încântată de cele auzite. Sesek ridică glasul:

— Bucuraţi-vă, urmaşi ai zeilor viteji! Mâine, vom porni către miazănoapte, să luăm în stăpânire bunurile ce ni se cuvin de la oamenii albi.

Un sunet ritmic, de buştean scobit, lovit cu un ciocan de lemn, izbucni. Mulţimea începu să se legene, asemenea unui lan de grâu bătut de vânt. Sirusanii înconjurară astronava cu paşi mărunţi, de dans. După ce înconjurară astronava de două ori, se opriră în aşteptare.

— Gustaţi din nectarul zeilor! îi îndemnă Sesek. Bucuraţi-vă şi slăviţi zeii ocrotitori!

Mai multe oale cu meia, o băutură fermentată, din fructe şi frunze, fură descoperite. Fiecare participant îşi luă băutura, în nuci de cocos scobite. Un mare rug fu aprins în mijlocul poienii şi sirusanii începură să sară în jurul lui. Sunetul ritmic, de tam-tam, crescu în intensitate. Dansatorii strigau şi ţopăiau, făcând gesturi largi cu mâinile. Sesek îşi privea mulţumit supuşii. Erau bine dezvoltaţi şi bine pregătiţi pentru luptă. Nu se îndoia că-i vor învinge pe oamenii albi din nord şi le vor lua tot avutul. Era dreptul lor, de coborâtori din zei...

*

Visun, liderul varangilor megrezi, îşi văzuse visul cu ochii. În urmă cu cincizeci şi doi de ani,

plecase din ţara sa lovită de secetă şi ger. Îl urmaseră aproape două mii de megrezi, cu turmele şi cirezile lor. Porniseră cu tot avutul strâns în două aeromobile şi pe câteva sute de care, către răsărit. Ziua mergeau iar noaptea dormeau în corturi sau sub cerul liber. Suferiseră de foame şi sete, în mai multe rânduri. Câteva sute de megrezi muriseră la trecerea munţilor, dar ei nu se dăduseră bătuţi. Înaintaseră mereu către răsărit, în căutarea unui ţinut călduros şi bogat. Acum, îl aveau în faţa ochilor. Era un podiş jos, în trepte, coborând către sud. Un fluviu leneş curgea prin mijlocul lui. Păşunile erau neobişnuit de bogate şi clima foarte caldă. Din loc în loc, pădurile erau întrerupte de livezi părăsite şi de lanuri de orez sălbatic. Cineva trăise acolo cândva, însă dispăruse. Era locul ideal pentru comunitatea megrezilor. Toţi supravieţuitorii priveau cu recunoştinţă la Visun.

Liderul organiză tabăra, înconjurând-o cu carele de transport. Oamenii aprinseră focuri şi începură să-şi încropească mâncare din roadele pământului şi din carnea animalelor. Seara cobora încetişor peste mulţimea de megrezi. În faţa unui foc, bătrânul Sad povestea tinerilor care voiau să asculte întâmplări de demult:

— La început, Geea era complet golaşă şi nimic nu trăia pe ea. Străbunii varangi au venit din lumea celor opt stele şi au făcut tot ce

vedeţi. Ei au făcut câmpurile să rodească, pădurile să crească, florile să înflorească. Ei au creat toate animalele şi le-au dat nume. Ei zburau prin cer cu maşini mai mari de sute de ori decât automobilele noastre. Au venit însă duşmani din ceruri şi o luptă aprigă s-a încins între zeii noştri străbuni şi străinii agresori. Inamicii au atacat cu arme care ucid până şi pruncul din pântecele mamei. Oraşele noastre au fost distruse şi străbunii s-au refugiat în munţi. Pe atunci, îi conducea o femeie viteză, Gema megreza...

Visun se rezemase de un car şi asculta spusele bătrânului Sad. El nu ştia mai multe, deoarece se născuse în refugiu, după ultimul bombardament. Îi rămăsese însă de la tatăl său o amuletă de aur închipuind lumea celor opt stele din care plecaseră varangii. Privirile i se ridicară spre cerul înstelat. Recunoscu fără greş patria străbunilor stelari. Spusele tatălui său îi răsunară din nou în urechi: *Salvatorii voştri vor veni cu astronave, din lumea celor opt stele. Asta să spui şi tu copiilor tăi*! *Varangii din cer vor coborî pe Geea, să vă ridice la viaţă adevărată. Să nu uitaţi niciodată să priviţi cerul înstelat şi să-i chemaţi pe varangi cu sufletele voastre*!

Aşa se nasc legendele, gândi Visun. Cum se vor transforma ele, trecând din generaţie în generaţie? *Urmaşii urmaşilor noştri vor mai*

cunoaşte adevărul despre străbunii astrali? Nimeni din jur nu-i putea răspunde acestor grele întrebări.

*

Huangdi, fiul lui Sen Kai, devenit împărat al shangilor după moartea tatălui său, studia naveta cu nemulţumire în suflet. Indicatorul de galgor tindea către zero. Mai putea zbura cu ea vreun an-doi, apoi trebuia să-şi găsească alt mijloc de a-şi vizita supuşii. Acest lucru nu-l încânta deloc. Ce fel de împărat şi zeu era el, dacă nu mai putea coborî din cer, cu tunete şi fulgere care să-i îngrozească pe shangi şi metişi? Plecă furios în casă şi porni holovizorul moştenit de la părinţii săi. Studie pentru a mia oară schema instalaţiei de purificat galgor, aşa cum îi rămăsese pe o hologramă. Niciunul din specialiştii de după dezastru nu era în stare s-o înţeleagă. Cu atât mai puţin, s-o reproducă. Fără galgor, maşina zeilor era metal mort. Huangdi ieşi în grădină, să se mai liniştească.

Imperatorul shang se opri în faţa pietrei funerare sub care zăceau rămăşiţele tatălui său. Reciti cele scrise, pentru nu se ştie a câta oară şi mângâie steaua cu cinci colţuri de deasupra. Era steaua-soare a planetei din care venise tatăl său, sub conducerea înţeleptului Shang Di. Monumentul acestuia, mai mare şi mai luxos decât al tatălui său, era mai către fundul grădinii. Era compus dintr-o piramidă din

marmură, în vârful căreia se sprijinea o sferă. Pe cele patru feţe ale piramidei, era scrisă, în limba shangă, povestea lui Shang Di, imperator şi zeu venit din lumea stelelor. El crease această lume din nimic, cu forţa geniului său, spunea povestea. Făcuse pământul să rodească, păsările să zboare şi animalele să se supună shangilor. Când şi-a terminat opera, s-a ridicat din nou în ceruri, să vegheze asupra urmaşilor de pe Geea.

Dacă cele scrise sunt adevărate, de ce spiritul lui Shang Di nu ne ajută? se întrebă Huangdi. Acum avem cea mai mare nevoie de ajutor... Huangdi se lăsă mânat de un impuls superstiţios. Puse palma dreaptă pe sfera de marmură şi rosti o rugă către Shang Di. Îl imploră să-i dezvăluie taina galgorului îmbunătăţit, să poată folosi în continuare naveta şi maşinile electrice moştenite. Când termină, îşi simţea sufletul mai uşurat. Îşi încredinţase soarta în mâinile zeilor. El, singurul reprezentant al zeilor pe Geea, trebuia să primească ajutorul lor. Numai astfel, îşi putea conduce şi ajuta sutele de mii de supuşi răspândiţi în întregul imperiu. Soarta lor depindea de bunăvoinţa pe care el trebuia s-o câştige din mâinile zeului Shang Di.

Huangdi se întoarse în casă şi începu să răscolească printre discurile de holovizor. Căuta unul în care să se descrie cel mai sigur

procedeu de invocare a zeului suprem, Shang Di. Nu-l găsi şi rămase pe gânduri. Dacă însuşi împăratul nu reuşea să câştige bunăvoinţa atotputernicului Shang Di, ce puteau face shangii de rând? Frământările lui continuară multe zile. Nicio iluminare nu-l atingea. Împăratul păşea tăcut pe coridoarele casei sale de lemn preţios, mişcând buzele într-un dialog tăcut cu el însuşi. Servitorii erau însă convinşi că discuta cu zeul cel mare, Shang Di. Ei, la fel cu shangii din clasa inferioară, nu aveau nici cea mai mică îndoială că marele zeu îi ocrotea prin împărat.

*

Un cutremur puternic trecuse prin pământul kobizilor. În mai multe locuri, înghiţise oameni şi animale. Colibele din bambus fuseseră dărâmate. Peştii din lacuri dispăruseră şi animalele fugiseră îngrozite. Supravieţuitorii se adunau încet, încet, în jurul colibei vraciului Pago. În mod miraculos, aceasta scăpase neatinsă. De bună seamă, era un semn al zeilor. Pago era un mesager al spiritelor nevăzute şi trebuia să-i ajute. După multe rugăminţi, bătrânul acceptă să iasă din colibă şi să le vorbească.

— Aţi supărat spiritul broaştei ţestoase care ţine pământul pe carapacea ei, explică bătrânul. Ea este străbuna a tot ce este viu. Din ouăle ei, au ieşit oamenii şi animalele. Trebuie să

îmbunăm spiritul broaştei ţestoase.

Bătrânul Pago intră în colibă şi scociorî printre lucrurile sale. Reveni între kobizii îngroziţi, cu o carapace de broască ţestoasă şi câteva oscioare în mână. Puse oscioarele în carapace şi o aşează cu atenţie pe pământ. După aceasta, îşi luă toiagul şi începu să păşească în jurul carapacei, murmurând cuvinte de neînţeles pentru asistenţă. Murmurul său creştea în intensitate şi bătrânul se mişca tot mai iute. La un moment dat, scăpă toiagul, ridică braţele şi căzu cu faţa în sus. Kobizii îl priveau speriaţi.

După o tăcere de câteva minute, bătrânul Pago începu să vorbească:

— Spiritul marii broaşte ţestoase v-a iertat. Mergeţi din nou la cules şi la pescuit! Când veţi mai prinde o broască ţestoasă, să mi-o aduceţi, să cer dezlegare de la marea străbună pentru a o mânca!

Kobizii şovăiau nu tocmai convinşi. Bătrânul îi îndemnă:

— Mergeţi! Vreţi să supăraţi din nou spiritul marii străbune?

Semisălbaticii se împrăştiară. Bătrânul Pago intră în coliba sa, puse carapacea şi oasele la locul lor, pentru vreo magie ulterioară. După aceasta, îşi muie trei degete într-un vas cu argilă portocalie şi le trecu peste frunte. Îşi frecă uşor palmele şi începu să murmure un cântec. În el, era vorba de marea broască ţestoasă,

creatoarea tuturor fiinţelor.

*

Oanes zbura către sud, însoţit de câţiva luptători. Pândarii lui Leodor îl informaseră că în jungla dintre vegani şi sirusani se auziseră zgomote de luptă cu razerele. Aşa ceva era de neconceput, însă informaţia trebuia verificată.

Naveta survola un ţinut pietros şi arid, cu iarbă puţină. Câţiva metişi mânau cârduri de capre costelive. Oanes reduse altitudinea de zbor, să-i poată observa mai bine. Prima reacţie a băştinaşilor a fost fuga. Naveta era însă foarte aproape. Metişii se aruncară cu capetele în ţărână, fără a-i privi. Nu avea cu cine discuta. Oanes luă altitudine şi acceleră pe direcţia sud. În urma lui, păstorii discutau aprins.

— Au fost elohim, susţinea un bătrân slab, îmbrăcat în zdrenţe. Elohim a făcut lumea noastră. Ei au despărţit pământul de cer şi au pus stelele pe boltă. Ei ne dau ploaia, soarele şi vântul... Temeţi-vă de mânia elohimilor, căci sunt necruţători cu muritorii!

Bătrânul îşi continua delirul său mistic, cu fervoare crescândă. Oanes însă ajunsese departe. Urmele unui cumplit măcel se zăreau în faţa lui. Câteva sute de sirusani, vegani şi metişi zăceau morţi. Toţi, ucişi de razere, semn sigur că luptaseră cu armele strămunilor.

— Aşa ceva nu trebuia să se întâmple, murmură Oanes. Timpul omenirii a fost dat

înapoi, la ora zero. Nimeni nu mai poate prevedea ce se va întâmpla cu noi. Planeta sălbatică ne-a învins. Suntem pierduţi pentru eternitate.

Codul lui Zamolxe

Când am terminat de citit sinteza informaţiilor obţinute de extratereştri despre trecutul Omenirii, capul îmi vuia ca un stup, de prea multe gânduri contradictorii. Câteva sute de milioane de ani din istoria Umanităţii erau încă în negură, aşteptând minţi scormonitoare care să-i scoată la lumină. Am adunat cu grijă însemnările făcute pe baza studierii informaţiilor extratereştrilor. Intenţionam să le public, cu scopul de a lumina cât de cât minţile întunecate ale contemporanilor mei. După aceasta, i-am solicitat lui Svidur Khom – Zamolxe o întrevedere, pentru a-mi clarifica unele nelămuriri.

— Eşti şocat, Varain? m-a întrebat comandantul patrulei vegano-alcore.

— Da, sunt profund zguduit. Omenirea în care m-am născut este semisălbatică şi orbecăie prin întuneric, punându-şi în primejdie viitorul.

— Ai acceptat un adevăr dureros, Varain. Mai acceptă unul!

— Care?

— *Dacă Umanitatea nu se civilizează deplin în*

acest secol, se va autodistruge în următorul. Calea actuală a Omenirii nu dă nicio speranţă generaţiilor viitoare. Ele sunt condamnate să moară în războaie nucleare, chimice sau biologice ori, în cel mai blând caz, datorită epuizării resurselor energetice şi de hrană ale planetei voastre.

— Deci, urmează un ciclu involutiv, am concluzionat eu, cu o disperare rece în suflet.

— Nu neapărat. Îţi voi da un cod simplu de cunoaştere şi comportare, creat special pentru Umanitatea pământeană din această fază de evoluţie. Dacă pământenii îşi vor însuşi şi vor respecta întocmai normele din cod, îşi vor asigura progresul şi evoluţia către o societate planetară sănătoasă, cultă, creatoare şi morală. În caz contrar, se vor autodistruge total ori vor recădea în cea mai neagră bestialitate.

Am primit codul din mâna extraterestrului Zamolxe. L-am studiat punct cu punct, minunându-mă de claritatea şi simplitatea sa. Îl reproduc cu speranţa că va trezi sămânţa omenească superioară măcar în câteva sute de contemporani. Pentru primul pas pe calea progresului, sunt suficiente şi numai câteva sute de creiere luminate. Mai târziu, vor trebui milioane, zeci de milioane...

1. Universul este necreat, etern, infinit, unic, în continuă mişcare şi transformare. Savanţii Alianţei Civilizaţiilor Humanoide au ajuns la

această concluzie după studii şi explorări făcute în mai mult de cinci miliarde ţie ani. *Teoria naşterii Universului din explozia unei stele imense, prin aşa zisul big-bang, este complet neadevărată.* Savanţii pământeni au ajuns în această eroare, deoarece pot observa doar o infimă moleculă din Univers. Ei au încercat să extrapoleze informaţii despre partea relativ cunoscută la întregul Univers, procedeu total neştiinţific. Unele galaxii şi nebuloase s-au născut din explozia unor gigantice astre, însă acest procedeu de mişcare şi transformare nu stă şi la originea Universului.

Încercarea unor savanţi pământeni de a-i stabili Universului o vârstă este puerilă şi neproductivă. Noi, exploratorii astrali, am întâlnit civilizaţii raţionale mai vechi de cincisprezece miliarde de ani, adică, mult mai vechi decât presupusa vârstă a Universului. Termenul *etern* defineşte cel mai corect relaţia dintre Univers şi timp. Speculaţiile pământenilor asupra timpului sunt naive şi nefolositoare. Fiecare civilizaţie astrală îşi măsoară timpul după alte metode şi de la alte limite din trecut, conform unor convenţii conştiente. Timpul nu este nici material, nici spiritual, ci o simplă convenţie umană destinată să pună ordine în succesiunea evenimentelor. El nu curge în nicio direcţie şi se măsoară întotdeauna din trecut, prin prezent, către viitor.

Teoria Universului finit, limitat de cunoştinţele pământenilor despre infima moleculă de Univers cunoscută, este total neadevărată. Exploratorii Alianţei au călătorit miliarde de ani lumină, în toate direcţiile spaţiale, fără a întâlni vreun început, sfârşit sau frontieră. O judecată simplă ne obligă să ne întrebăm ce ar putea fi dincolo de graniţa Universului finit. Tot Univers, desigur. Pământenii trebuie să-şi corecteze această eroare, prin folosirea sintagmei *zona din Univers cunoscută de noi.* Nici măcar savanţii Alianţei nu au o schemă de ansamblu a Universului şi nici n-o pot imagina în mod ştiinţific. În orice loc din Univers, spaţiul are numai trei dimensiuni. Teoriile contrare acestei reguli sunt simple speculaţii.

Noţiunea de universuri paralele este complet neştiinţifică. În urma unor lungi călătorii prin spaţiul universal, exploratorii Alianţei au descoperit că Universul este unic şi continuu. Între galaxiile care îl compun nu există niciun fel de frontiere. Spaţiul intergalactic şi interstelar nu este un vid perfect, fapt pentru care toate mişcările din el se produc cu frecare şi eliberare de energie.

Universul static, de tipul celui imaginat de mistici, nu există. Toată materia din Universul real se află într-o continuă mişcare şi transformare, conform unor legi cunoscute parţial şi de pământeni. Tot ce se descompune

într-o parte din Univers se recompune în altă parte, conform unei ecuaţii simple privind relaţia dintre energie şi materia condensată. Nu există niciun pericol de distrugere a întregului Univers, în eternitate. Unele stele se sting şi unele planete se distrug, din cauze naturale sau în urma intervenţiei nesăbuite a oamenilor. În aceste cazuri, energia şi materia rezultate din corpurile universale distruse vor fi folosite de Univers la compunerea altor corpuri similare. Pământul se roteşte în jurai axei sale, în 24 de ore, obţinând ziua şi noaptea, prin expunerea succesivă a câte unei emisfere către Soare. El execută şi o mişcare de revoluţie în jurul Soarelui, pe o orbită eliptică, care determină anotimpurile, în timp de 365,25 zile terestre. Întregul sistem solar se roteşte lent în jurul axului galactic, efectuând totodată şi o mişcare de translaţie cu întreaga galaxie, mişcare observată de astronomii pământeni. Oprirea mişcărilor Pământului şi Soarelui, prin încălcarea legii atracţiei universale, este imposibilă. Oamenii pot afecta însă aceste mişcări ale Pământului, prin explozii nucleare de amploare. În caz extrem, ei ar putea distrage şi prăbuşi Terra în spaţiul universal.

2. Corpurile universale vizibile, numite de pământeni corpuri cereşti, nu posedă conştiinţă, voinţă, sentimente şi energie vitală de tip uman. Ele pot fi compuse din materie arzândă,

ca stelele sau din materie stinsă, ca planetele, sateliţii, cometele, asteroizii şi meteoriţii. Pământenii sălbatici au confundat aceste corpuri cu case ale zeilor sau chiar cu zeii însăşi, invocându-le prin diverse ritualuri, pentru a le satisface anumite dorinţe. În realitate, niciun corp ceresc nu poate înţelege şi satisface dorinţele oamenilor, nu le poate influenţa viaţa în niciun mod din cele imaginate de astrologi.

Planetele influenţează viaţa locuitorilor de pe ele prin câmpuri invizibile, dintre care cele mai importante sunt câmpul gravitaţional, câmpul electromagnetic şi biocâmpul. Câmpul gravitaţional pământean şi-a pus amprenta pe forma corpului uman. El asigură stabilitate fiinţelor şi lucrurilor pe suprafaţa terestră, printr-o acceleraţie gravitaţională de 9,8 m/s. Câmpul electromagnetic al Terrei e parţial natural şi parţial creat de instalaţiile electrice în funcţiune. El influenţează funcţionarea organismelor vii în diverse moduri: orientarea păsărilor după meridianele magnetice, reglarea circulaţiei sanguine umane funcţie de liniile de câmp şi altele.

Biocâmpul invizibil al planetei Pământ produce cele mai deosebite fenomene, fapt pentru care sălbaticii terrani l-au confundat cu spirite benefice sau malefice. Acest câmp este produs de întreaga materie vie pământeană şi are ca exponent suprem o Hiperconştiinţă care

reglează inteligenţa întregii materii vii, începând de la cel mai mic microorganism şi până la fiinţa supremă, omul. Această Hiperconştiinţă invizibilă, atotcunoscătoare şi atoatereglatoare în materie de viaţă terestră ar putea fi Dumnezeul visat de pământeni. Relaţia dintre Hiperconştiinţă Terrei şi oamenii pământeni nu este însă deloc democratică şi de masă. Numai un număr mic de persoane culte, creatoare şi morale sunt inspirate de Hiperconştiinţă să descopere informaţii şi reguli care asigură progresul şi evoluţia Omenirii către deplină civilizare. Marea masă de pământeni este impulsionată şi dirijată către viitor de aceşti aleşi ai Hiperconştiinţei. *Majoritatea ignorantă, necreatoare şi imorală nu poate câştiga ocrotirea şi inspiraţia Hiperconştiinţei, oricât de multe rugi şi ofrande i-ar oferi. Apropierea omului de Hiperconştiinţă se poate face numai prin cunoaştere ştiinţifică aprofundată, creaţie perseverentă de bunuri materiale sau de valori intelectuale şi comportare morală desăvârşită.* În interiorul biocâmpului pământean, se produc fenomene aparent miraculoase, cum ar fi telepatia, telekinezia, precogniţia, retrocogniţia, transferul de informaţie şi energie între diverse componente ale materiei vii, inspiraţia. Numai inspiraţia coboară din Hiperconştiinţă. Restul fenomenelor din biocâmpul planetar se produc la interferenţa dintre biocâmpurile umane şi

cele inferioare, vegetal sau animal, ori cu radiaţiile materiei minerale nevii. Pământenii ignoranţi pun aceste fenomene pe seama spiritelor nevăzute, benefice ori malefice, sau le categorisesc paranormale.

3. În Universul explorat n-am găsit zei, sfinţi sau demoni, de tipul celor invocaţi şi temuţi de pământeni. N-am întâlnit nici cerurile şi infernurile imaginate de mistici, în nicio direcţie, de jur-împrejurul Pământului. O imensă pluralitate de lumi humanoide şi non-humanoide se mişcă în zona de Univers cunoscută. Niciuna din fiinţele umane şi non-umane întâlnite nu întruneşte calităţile de zeu sau de diavol imaginate de misticii pământeni. De altfel, până la noi, nimeni nu cunoştea de existenţa Omenirii pământene. Cu atât mai puţin, exista cineva interesat şi capabil să ajute Umanitatea terrană, din poziţia de zeu sau Dumnezeu, ori s-o chinuie, în calitate de satani, demoni, diavoli.

Humanoizii din cele câteva zeci de mii de lumi astrale cunoscute de noi sunt în diferite stadii de evoluţie şi cuprind câteva zeci de rase mai apropiate sau mai îndepărtate de cele pământene. Expansiunea humanoizilor raţionali în zona de Univers cercetată este vizibilă, dar şi contradictorie. În destule cazuri, humanoizii s-au luptat şi se luptă între ei pentru spaţiu vital, materii prime, bogăţii sau alte motive. Non-

humanii din lumile cunoscute de noi aparţin doar de câteva specii şi nu sunt neapărat ostili humanoizilor. Cei mai evoluaţi sunt reptiloizii raţionali şi vegetalii mobili. Aceştia din urmă trăiesc şi se dezvoltă numai prin consum de minerale şi fotosinteză, fapt pentru care organismele lor seamănă cu ale plantelor şi au ca lichid vital o sevă de culoare verde. Posibil ca unii extratereştri verzi semnalaţi de pământeni să fi aparţinut acestei specii.

4. În mai mult de cinci miliarde de ani de cercetări şi studii, savanţii Alianţei n-au elucidat problema originii primare a materiei vii, în general şi a humanoizilor, în special. Ei au concluzionat că. Foarte probabil, suntem un produs al Conştiinţei Universale invizibile. Originile secundare ale materiei vii inferioare, formate din microorganisme, vegetale şi animale, precum şi a fiinţelor raţionale sunt bine cunoscute. Microorganismele şi formele inferioare vegetale migrează prin Univers, de la o planetă la alta, cu ajutorul cometelor şi meteoriţilor. Humanoizii şi viul inferior pe care îşi duc viaţa, format din vegetale şi animale, se extind de pe o planetă pe alta prin migraţie, aşa cum au făcut şi străbunii foarte îndepărtaţi ai pământenilor. Un număr redus de non-humani migrează după aceleaşi reguli.

Savanţii Alianţei n-au stabilit cu precizie originile humanoizilor, ci doar faptul că aceştia

au evoluat de la inferior la superior, sub inspiraţia unei Conştiinţe cunoscătoare, creatoare şi morale. Faptul că organismele oamenilor pământeni seamănă cu ale maimuţelor sau ale altor animale nu este edificator pentru a lămuri cine le-au fost străbunii îndepărtaţi. Destui humanoizi cunoscuţi de Alianţă au organismele radical deosebite de ale pământenilor, însă îi apropie organul gândirii şi conducerii conştient-volitive, creierul. *În niciun caz, rasele humanoide pământene n-au descins dintr-o pereche primordială de oameni creaţi de zei sau din maimuţe superioare.* Dacă ar fi descins dintr-o singură pereche primordială de maimuţe sau de oameni creaţi de zei, oamenii ar fi format o singură rasă, cu o singură grupă sanguină şi cu un singur model psihic. Savanţii Alianţei au găsit originile îndepărtate ale pământenilor în exploratorii astrali care au colonizat Terra în urmă cu câteva sute de milioane de ani.

Humanoizii pământeni au organismul format din corp material şi suflu vital dezvoltat pe aceasta, denumit şi suflet. Numai sufletele oamenilor deosebit de culţi, creatori şi morali supravieţuiesc după moarte, în Hiperconştiinţa planetară. Sufletele maselor ignorante, necreatoare şi imorale se dezintegrează la fel ca şi forţa vitală din animale şi plante, devenind energie primă pentru alte creaţii.

5. Omenirea pământeană actuală este semicivilizată, contradictorie şi în pericol de autodistrugere. Ea cunoaşte prea puţine legi de viaţă universală şi conţine o masă majoritară ignorantă, incapabilă de evoluţie şi progres. Umanitatea consumă prea multe materii prime şi surse de energie, încât secătuieşte Terra, punând în pericol viaţa generaţiilor viitoare. Pământenii îşi distrug mediul de trai, prin experienţe nucleare, arme biologice, poluare, defrişarea pădurilor, schimbarea climei, deşertificare şi în alte moduri. Organizarea socială proastă, la nivel planetar şi naţional, sacrifică multe fiinţe umane capabile de progres şi civilizare, prin războaie, crime, accidente, boli, subnutriţie şi incultură.

Umanitatea se poate salva de autodistrugere prin instaurarea orânduirii creatorilor morali la nivel planetar. Această orânduire se bazează pe meritocraţie reală şi asigură progresul continuu al Omenirii. Conducerea întregii Umanităţi trebuie să se facă centralizat, de către un guvern mondial ales pe bază de vot democratic şi de către guverne naţionale subordonate. Guvernul mondial trebuie să cumuleze sarcini legislative şi executive. Guvernul mondial organizează exploatarea raţională a surselor de energie şi a altor materii prime. Guvernul ia măsuri ştiinţifice împotriva degradării mediului natural de trai şi a nivelului de viaţă al

cetăţenilor. De asemenea, asigură culturalizarea rapidă a majorităţii pământenilor şi selecţionarea celor mai luminate minţi, pentru promovare în structurile de conducere a sectoarelor de cunoaştere ştiinţifică, creaţie materială şi educaţie morală a populaţiei pământene. Guvernul mondial şi guvernele naţionale subordonate asigură fiecărui cetăţean un nivel de trai decent şi recompensează moral sau material cei mai strălucitori creatori. Faptul că oamenii nu se nasc egal înzestraţi psihic şi fizic, nu învaţă şi nu muncesc în mod egal justifică inegalitatea de poziţii sociale şi de avere.

Omenirea se poate salva de autodistrugere numai dacă înfruntă strâns unită pericolele prezentului şi viitorului. În acest scop, guvernul mondial şi guvernele naţionale subordonate trebuie să acţioneze ferm şi rapid pentru stingerea contradicţiilor cu caracter rasial, etnic, religios, politic, teritorial, economic ori de altă natură. Orânduirea creatorilor morali este incompatibilă cu orice fel de dictatura: monarhistă, religioasă, economică, etnico-rasială ori politică. Din această cauză, organele ei de conducere sunt alese în mod democratic de către toţi cetăţenii maturi şi responsabili.

6. Instruirea şi educarea tinerelor generaţii în spirit ştiinţific, creator şi moral pot preveni involuţia Umanităţii, până la sălbăticire sau autodistrugere. Oricât de bine ar fi înzestraţi

nativ copiii, ei sunt numai candidaţi la umanizare; dacă nu sunt educaţi şi instruiţi, devin bestii ignorante, necreatoare şi imorale. Din această cauză, ei trebuie educaţi încă de mici cu înaltele idealuri umaniste de evoluţie şi progres, de cunoaştere ştiinţifică, de creaţie paşnică şi de comportare perfect morală. Concomitent, trebuie să se combată influenţele regresive din mediul de trai, cum ar fi însuşirile negative de personalitate, concepţiile mistice, viciile şi comportările imorale.

Guvernul mondial trebuie să stabilească un sistem unic de valori morale, însoţit de cele mai atractive recompense şi de cele mai severe pedepse, încât să asigure educarea rapidă şi sigură a tinerelor generaţii. Tinerii din toate naţiunile trebuie să aibă acces egal la informaţiile ştiinţifice fundamentale, pe baza cărora să-şi formeze concepţii corecte despre viaţa universală şi abilităţi de a practica profesiile dorite.

7. Injustiţia afectează grav vieţile cetăţenilor din societatea pământeană semicivilizată şi contradictorie. Ea se manifestă atât în relaţiile dintre state, cât şi în relaţiile dintre cetăţeni. Importante valori fundamentale ale Umanităţii nu sunt apărate prin legi de drept internaţional şi naţional. În numele unui fals umanism, unele infracţiuni abominabile sunt pedepsite superficial sau deloc. Infractorii ce deţin înalte

funcţii sau mari averi se sustrag de la judecată şi pedeapsă.

Guvernul mondial şi guvernele naţionale subordonate trebuie să stabilească un cod penal unic, cu pedepse foarte severe şi un cod de procedură penală simplu, imposibil de evitat de infractorii naţionali sau internaţionali. Judecătorii părtinitori sau corupţi să fie pedepsiţi întotdeauna cu moartea, spre a curăţa şi a activiza aparatul de justiţie. *Pedeapsa cu moartea este recomandată insistent, pentru curăţarea societăţii umane de elementele care îi pun în pericol progresul, evoluţia şi civilizarea.* Ea trebuie decisă de tribunale naţionale şi mondiale, după o judecată matură, bazată pe probe sigure. *Pedeapsa cu moartea trebuie aplicată în toate cazurile de încălcare a legilor vieţii umane civilizate, cum ar fi:*

a. Afectarea nivelului de trai sau a sănătăţii unor comunităţi umane, de către lideri incompetenţi sau corupţi ori de alţi funcţionari.

b. Declanşarea de războaie şi tulburări sociale soldate cu victime.

c. Subminarea economiilor naţionale sau a celei mondiale.

d. Afectarea gravă a mediului natural de trai al Omenirii.

e. Uciderea cu intenţie şi discernământ a două sau mai multe persoane, a unei femei însărcinate, a unei rude apropiate, a unui înalt

funcţionar naţional sau mondial.

f. Homosexualitatea şi perversiunile sexuale bestiale, care vădesc lipsă de conştiinţă şi voinţă umană din partea făptuitorilor.

g. Genocidul.

h. Actele de terorism soldate cu una sau mai multe victime.

8. Sunt perfect morale şi legale următoarele măsuri:

a. Transplantul de organe fără aprobarea prealabilă a donatorului sau a rudelor acestuia.

b. Clonarea animalelor şi fiinţelor umane, cu scop ştiinţific şi economic.

c. Eutanasierea persoanelor suferinde care cer aceasta, precum şi a copiilor născuţi cu handicapuri severe, imposibil de remediat întreaga viaţă.

d. Eutanasierea condamnaţilor la închisoare pe viaţă, la cererea acestora.

e. Eutanasierea animalelor periculoase pentru viaţa oamenilor.

9. Cunoaşterea ştiinţifică multidisciplinară constituie baza progresului Umanităţii şi o obligaţie fundamentată a fiecărui pământean. Guvernul mondial şi guvernele naţionale subordonate au obligaţia de a organiza un sistem de învăţământ exclusiv ştiinţific pentru tinerele generaţii şi modalităţi de perfecţionarea cunoaşterii ştiinţifice a generaţiilor mature, aflate în producţie. Ştiinţele asimilate de

pământeni trebuie să asigure cel puţin îndeplinirea următoarelor scopuri:

a. *Formarea unor imagini şi concepţii corecte despre organizarea şi funcţionarea Universului şi a lumii pământene.* Acestea vor determina reducerea până la dispariţie a concepţiilor greşite, de tip mistico-superstiţios ori filosofico-idealist.

b. *Cunoaşterea perfectă a organismului uman,* cu scopul folosirii la maxim a potenţelor fizico-psihice ale acestuia, prelungirii duratei vieţii, prevenirii îmbolnăvirilor şi tratării bolilor deja apărute. În prezent, pământenii sălbăticiţi îşi folosesc numai o mică parte din capacităţile psihice ale organismelor. Din această cauză, ei trăiesc mult mai puţin decât e programul speciei lor, se îmbolnăvesc cu uşurinţă şi îmbătrânesc rapid, nu ştiu să se autolecuiască de boli cu forţele psiho-fizice proprii şi nu asimilează rapid şi corect toate informaţiile de care au nevoie în viaţă. Specialiştii în medicină şi psihologie trebuie să trezească şi să modeleze toate forţele psihice adormite în creierele pământenilor, în scop de a le prelungi viaţa activă peste vârsta de o sută de ani, a le dezvolta capacitatea de cunoaştere şi rezistenţa la factorii agresivi din mediu, a le perfecţiona capacităţile extrasenzoriale utile.

c. *Cunoaşterea perfectă a viului pământean inferior, format din vegetale şi animale,* cu care

oamenii întreţin relaţii telepatice invizibile. Oamenii vor redescoperi cum pot capta energie vitală din viul vegetal. Ei vor găsi plantele care prelungesc viaţa, dezvoltă imunitate şi vindecă diverse boli. Noi, exploratorii astrali, vă vom dărui plante care acumulează apa din aer, pentru a transforma deşerturile în grădini. Oamenii trebuie să-şi planifice foarte riguros producţia vegetală şi animală, încât să poată hrăni populaţia mereu crescândă a Terrei.

d. *Pământenii trebuie să dezvolte cât mai mult tehnologiile de informare în masă şi de explorare a spaţiului cosmic.* În acest secol, ei trebuie să organizeze primele baze pe Lună şi Marte şi să dezvolte condiţii pentru colonizarea ulterioară a planetei Venus. Concomitent, pământenii trebuie să reducă până la lichidare tehnologiile poluante şi mari consumatoare de materii prime sau carburanţi.

Cunoaşterea ştiinţifică trebuie subordonată creaţiei de bunuri materiale şi de valori spirituale necesare vieţii. Încă de mici, copiii trebuie educaţi în cultul creaţiei şi al creatorilor. Societatea umană trebuie să-şi promoveze cu insistenţă creatorii originali, inventatorii şi inovatorii, ca factori de accelerare a progresului şi civilizării. Cultul sălbatic al războinicilor trebuie redus mereu, în favoarea cultului creaţiei şi muncii. Toţi pământenii sunt obligaţi să muncească potrivit aptitudinilor şi pregătirii

fiecăruia. Toate formele de parazitism social trebuie reprimate cu mijloace morale şi legale.

10. Guvernul mondial trebuie să elaboreze un cod moral unic, cu norme de comportare obligatorii între cetăţeni precum şi între state. Morala umană trebuie să devină mai puternică decât dreptul, oprind cetăţenii să comită fapte infamante. În prezent, Umanitatea este afectată profund de acţiuni imorale de înalt nivel, între state sau între cetăţeni. Viciile pământenilor sunt numeroase şi încurajate de cei care le exploatează. *Lipsa de prevedere şi de răspundere pentru evoluţia generaţiilor viitoare este o gravă carenţă morală, putând duce la prăbuşirea civilizaţiei umane în sălbăticie, aşa cum s-a mai întâmplat în trecutul Omenirii.* Pământenii dispun deja de mijloace pentru distrugerea Lumii lor, dar nu sunt educaţi moral să nu facă gestul fatal. Dacă Umanitatea nu-şi va însuşi norme morale ştiinţific fundamentate şi deosebit de severe, va decădea în bestialitate ori se va autodistruge. Cele mai cumplite însuşiri negative şi vicii ale pământenilor semicivilizaţi sunt lăcomia, egoismul, consumul de droguri, alcoolismul, aberaţiile şi obsesiile sexuale, violenţa, lenea de gândire şi acţiune, necinstea şi frica. Toată această moştenire sălbatică, din mediul bestial, trebuie eradicată urgent din creierele pământenilor, printr-o educaţie morală severă.

11. *Organizarea economică din prezent pune în grav pericol viitorul pământenilor.* Orânduirea haotică de consum exploatează iraţional materiile prime limitate ale Terrei, poluează masiv atmosfera, creează grave dezechilibre în natură şi societate. Din această cauză, acest tip de orânduire trebuie înlocuit cu societatea creatorilor morali. Întreaga economie mondială trebuie să se dezvolte planificat, încât să satisfacă necesităţile de consum ale populaţiei, fără niciun fel de risipă de materii prime, energie umană şi tehnică, fonduri băneşti. Majoritatea covârşitoare a mijloacelor de producţie, începând cu terenurile şi terminând cu uzinele producătoare, trebuie să devină proprietate comunitară naţională sau mondială. Guvernul mondial va stabili prin legi clare ce bunuri mai pot rămâne în proprietate privată, încât să asigure diferenţierea populaţiei funcţie de meritele reale şi să recompenseze material marii creatori. *Dacă principalele bogăţii naturale şi create de pe Terra vor rămâne în proprietate privată, pământenii vor simţi chiar în acest secol un regres violent, care va secera zeci de milioane de vieţi.*

Fiecare cetăţean creator al Terrei trebuie să fie plătit funcţie de cantitatea, calitatea, riscurile şi importanţa socială a muncii depuse. Cei mai merituoşi trebuie să fie recompensaţi astfel încât să acumuleze mai multă avere

decât minimul necesar unui trai decent. Cei cu înclinaţii parazitare trebuie izolaţi de societate, în locuri în care să înveţe importanţa cunoaşterii ştiinţifice şi a creaţiei material-spirituale. Umanitatea nu trebuie să încurajeze şi să întreţină niciun fel de paraziţi.

Pentru a preveni autoatribuirea de privilegii, toate drepturile şi obligaţiile funcţionarilor guvernului mondial şi ai guvernelor naţionale se stabilesc prin referendum popular. Aparatul funcţionăresc naţional şi mondial trebuie redus drastic, în urma unei educaţii morale severe a populaţiei şi a liderilor. *Guvernul mondial şi guvernele naţionale subordonate au ca principal obiect de activitate organizarea eficientă a economiei mondiale, încât să asigure un nivel de trai decent pentru majoritatea populaţiei terrane.*

12. În acest secol, confruntarea dintre forţele umane progresiste şi cele regresive se va intensifica, putând lua şi forme violente. Succesul forţelor progresiste şi evolutive nu este asigurat automat, de nicio lege universală, cum credeau comunişti utopici. Succesul lor depinde de conştiinţele şi voinţele celor mai puternici pământeni-creatori morali. Dacă aceştia vor reuşi să lumineze şi să coalizeze mari forţe în slujba evoluţiei şi progresului, Umanitatea îşi va continua drumul paşnic spre viitor. La fel de posibilă este victoria forţelor

retrograde şi involutive. În acest caz, Omenirea va decădea într-o societate semisălbatică, cu mari discrepanţe între oamenii culţi şi cei ignoranţi, între oamenii bogaţi şi cei săraci. O astfel de societate, bazată pe dictatură economică, va secătui Terra, în următoarele două secole, apoi se va prăbuşi în sălbăticia naturală. Din ea, vor rămâne doar insule izolate de civilizaţie.

Creatorii morali trebuie să-şi unească forţele şi să-şi impună orânduirea care asigură progresul şi civilizarea completă a Umanităţii. Dacă ei nu vor face-o, nicio forţă externă nu va interveni pentru a corecta cursul vieţii omeneşti. Zeităţile benefice visate de mistici nu există iar exploratorii extratereştri nu sunt dispuşi să-şi asume această sarcină. Ei se mulţumesc să studieze Umanitatea şi să sugereze măsurile de aplicat pentru asigurarea progresului şi civilizării complete a pământenilor. Exploratorii extratereştri nu vor interveni cu forţe nici măcar în caz că Omenirea va fi pustiită de un devastator război mondial nuclear. În această situaţie, ei se vor retrage în sistemele solare învecinate şi-şi vor continua misiunile de explorare şi colonizare a unor planete virgine.

Omenirea pământeană este în cumpănă, între progres şi regres, între evoluţie civilizată şi involuţie bestială. Balanţa s-a înclinat în favoarea regresivilor, deoarece aceştia dispun

de un imens bazin de forţe, format din masele ignorante, închistate în credinţe şi obiceiuri sălbatice. Ciclul involutiv a început şi nu se ştie dacă va putea fi oprit. În aparenţă, Umanitatea evoluează progresiv, prin descoperirile şi invenţiile ştiinţifice şi tehnologice. *În realitate, saltul din cunoaşterea şi creaţia tehnologică se realizează prin sacrificarea echilibrului natural planetar, a vieţii şi sănătăţii multor oameni, a surselor de viaţă civilizată necesare generaţiilor viitoare.* Dacă pământenii nu se vor debarasa de zestrea sălbatică, regresivă şi involutivă, vor ajunge din nou în faza de hoarde şi triburi. Ei nu vor mai reuşi să-şi făurească mijloace de zbor pentru a explora sistemul solar propriu ori alte sisteme solare învecinate, ci vor deveni sclavi ai gliei, îmbolnăviţi de propriile produse materiale şi spirituale.

13. Mai multe patrule ale unor civilizaţii extraterestre studiază situaţia critică a Omenirii, fără a interveni direct, în plan material. Unele dintre ele se mulţumesc să sugereze informaţii şi reguli necesare civilizării depline a pământenilor, în timp ce majoritatea privesc cu detaşare faza involutivă în care a intrat Umanitatea. Toţi extratereştri evită contacte directe de masă cu pământenii, din mai multe motive. În primul rând, se tem de viruşii pe care aceştia i-ar putea transmite către organismele lor sensibile. În al doilea rând, se tem de

reacţiile violente ale terranilor. În fine, ei consideră că pământenii sunt mult prea inferiori, aproape bestiali, să merite un efort de civilizare.

Pământenii culţi pot schimba atitudinea multor extratereştri faţă de Umanitate. Ei se pot organiza în mari societăţi ştiinţifice, cu scop de a căuta şi a exploata contactele cu extratereştrii pentru cunoaştere reciprocă. Ei pot aplica în viaţa societăţii măsuri care să dovedească extratereştrilor că Umanitatea este raţională, responsabilă şi paşnică. Ei pot construi astronave cu care să atingă Luna, Marte şi Venus, probând faţă de extratereştri că Omenirea a ieşit din faza sălbăticiei. Ei pot întâmpina patrulele extraterestre în mod paşnic şi deschis către relaţii pe multiple planuri: tehnologic, medical, organizatoric...

Ajutorul extraterestru depinde de atitudinea pământenilor. Sunt ei suficient de culţi, paşnici, morali şi înţelepţi încât să-l primească de bună voie? Până la finele acestui secol, vom afla răspunsul...

Pământenii sunt urmaşii sălbăticiţi ai unor extratereştri

Omenirea actuală nu dispune de informaţii absolut sigure despre originile primare ale pământenilor. Din această cauză, în acest

domeniu, operăm cu ipoteze mai mult sau mai puţin adevărate. Ipoteza creării oamenilor de către zei, în diferite variante, a dominat gândirea umană până în urmă cu un secol şi jumătate. În anul 1859, biologul englez Charles Robert Darwin a introdus în circulaţie publică o nouă ipoteză, în volumul *Originea speciilor prin selecţie naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existenţă.* El a dezvoltat această ipoteză în lucrarea *Originea omului şi selecţia naturală,* apărută în 1871. În această lucrare, savantul englez a emis ipoteza că oamenii au evoluat dintr-o specie superioară de maimuţe, în ultimul milion de ani. În a doua jumătate a secolului trecut, când interesul pentru civilizaţiile extraterestre a crescut, a apărut şi o variantă particulară a teoriei darwiniste. Aceasta susţine că saltul de la maimuţă la om nu s-a produs prin selecţie naturală, sub influenţa factorilor de mediu, ci prin intervenţia unor geneticieni extratereştri.

În această carte, am prezentat romanţat a treia ipoteză fundamentală, mai probabilă decât primele două: pământenii sunt urmaşii sălbăticiţi ai unor extratereştri. Nu am mai întâlnit această ipoteză în alte lucrări, fapt pentru care m-am străduit să o imaginez cât mai veridic cu putinţă. Aşa cum veţi vedea ulterior, ea se poate prezenta în mai multe variante susţinute de probe materiale, ştiinţifice

şi logice. Fiecare dintre cele trei ipoteze fundamentale neagă şi exclude celelalte două. Vă propun să le analizăm una câte una, cu scop de a ne crea propriile convingeri despre originile oamenilor pământeni.

1. Ipoteza creaţionistă se prezintă în câteva zeci de variante imaginate de străbunii sălbatici ai diferitelor popoare antice. Cea mai veche variantă creaţionistă a fost sistematizată de arienii hinduşi, în urmă cu circa patru milenii, în cele patru Vede şi în Mahabharata (considerată a cincea vedă). Arienii vedici, migraţi din Europa, aveau un panteon foarte bogat, din care au mai rămas circa 2.000 de zei şi zeităţi inferioare lor. Conform credinţelor vedice, zeii au făurit cosmosul şi oamenii din trupul gigantului Puruşa, sacrificat în acest scop. Din *cap s-a născut cerul, din gânduri a răsărit Luna, din ochi s-a ridicat Soarele, din gură au ieşit zeii Indra şi Agni precum şi casta brahmanică, din mâini s-au născut luptătorii kşatri, din buric a ieşit spaţiul aerian, din coapse, casta vaicya (meşteşugarii), din tălpi – Pământul şi casta sudras (cudre), adică agricultorii...* Cosmogonia şi antropogonia vedice sunt cât se poate de neştiinţifice şi naive. Ele sunt contrazise fără putinţă de tăgadă de toate descoperirile ştiinţifice ale Umanităţii actuale. În pofida acestui fapt, ele sunt crezute de aproape un miliard de pământeni, deoarece au pătruns în

dogmele şi ritualurile religiilor hinduistă şi budistă.

Cea mai răspândită variantă creaţionistă este mitul biblic, mit compilat de antici evrei, sub pretinsă revelaţie divină, în ultimele secole dinaintea erei noastre. Pe baza lui, s-au creat religiile mozaică, creştină şi islamică, religii îmbrăţişate, cel puţin formal, de mai mult de jumătate din populaţia Lumii. Numărul extrem de mare de adepţi ai acestui mit demonstrează cât de ignorantă şi de sălbatică este încă majoritatea populaţiei pământene. Acest mit şi religiile derivate din el se predau nu numai în şcoli confesionale, ci şi în cele laice, semănând contradicţii ireconciliabile în creierele copiilor. Mai mult, foarte multe instituţii statale practică jurământul pe textul acestui mit ori fac trimiteri la el, în diverse forme. Pământenii zboară deja prin cosmos, dar nu se pot desprinde total de acest mit sălbatic şi neadevărat, datorită împotrivirii slujitorilor religioşi şi a liderilor laici interesaţi să domine Umanitatea prin ignoranţă şi misticism.

Vă propun să analizăm împreună pasajele din mitul biblic referitoare la crearea Universului, a viului inferior (vegetale şi animale) şi a oamenilor de pe planeta noastră, cu scop de a-i confirma sau a-i infirma veridicitatea.

a. Mitul biblic plasează crearea Universului, de către zeii elohim, în urmă cu 5.768 de ani,

adică. În anul 3760 î.e.n. Cronologia de la „facerea Lumii” se poate observa în inscripţiile de pe zidurile unor mănăstiri creştine, printre care şi a mănăstirii Putna din România, aşa că nu poate fi reconsiderată de către misticii actuali. *Autorii mitului biblic pretind că au fost inspiraţi de divinitate la redactarea lui, însă fac o eroare grosolană în plasarea cosmogoniei şi antropogoniei atât de aproape de zilele noastre.* Chiar şi numai această eroare gravă descalifică total mitul biblic de pretinsul caracter divin şi adevărat. Iată argumentele:

- Savanţi din mai multe domenii au muncit decenii de-a rândul pentru a stabili vârsta moleculei din Univers în care trăim. Ei au aproximat-o la minim zece miliarde de ani, o cifră zdrobitoare pentru cronologia mistică biblică.
- Vârsta Pământului a fost stabilită cu destulă precizie de către savanţii actuali. Ea este de 4,5–4,6 miliarde de ani, adică, mult mai veche decât „facerea” biblică.
- Pe scoarţa terestră, s-au descoperit urme de picior încălţat vechi de cinci sute de milioane de ani, urme despre care vom discuta pe larg la punctul 3 din acest capitol. Cine umbla încălţat pe un Pământ încă necreat de zeii elohim, zei nominalizaţi în următoarele capitole ale mitului (Yahve, Şabaot, Adonai, Eli) şi traduşi de preoţii creştini prin cuvântul

Dumnezeu?

- Fosilele de hominizi descoperite de antropologi pe Pământ sunt mai vechi de un milion de ani, adică mult mai vechi decât „facerea lumii biblice sau adamice”. Cea mai veche fosilă umană este considerată Lucy din Africa. Una dintre fosilele umane mai vechi de un milion de ani a fost descoperită în România, în localitatea Bugiuleşti din judeţul Vâlcea. Ea este cunoscută în lumea ştiinţifică drept fosila „pescarului de la lacul getic”.
- Majoritatea construcţiilor civilizaţiei Mohenjo Daro (valea Indului) sunt mai vechi de zece mii de ani, adică dinainte de „facerea lumii”. Locuinţe vechi de 8–10.000 de ani au fost descoperite şi în România, în localităţile Miculinţi, Icoana, Ostrovul Banului şi Cuina Turcului. Vetrele de foc descoperite de arheologi în diferite locuri de pe Pământ sunt vechi de aproape un milion de ani. Cine locuia şi făcea focul pe un pământ încă necreat de zeii elohim?
- În urmă cu jumătate de milion de ani, oamenii preistorici din Africa, Europa şi Asia foloseau deja unelte din silex prelucrat (toporaşe, cuţite, vârfuri de suliţi, răzuitoare). Aceste unelte au rămas şi sunt probe zdrobitoare împotriva aberaţiilor cronologice din mitul biblic.
- În urmă cu 40.000 de ani, strămunii

europenilor din cultura aurignaciană practicau deja gravura şi sculptura în piatră, fildeş şi os, vădind primele preocupări artistice şi magice. Unde erau atunci zeii elohim?

- Cea mai veche scriere din lume, materializată pe tăbliţele de lut de la Tărtăria, judeţul Mureş, România, este mai veche decât presupusa dată de „facere a omului” şi mai veche decât scrierea sumeriană (are circa 6.000 de ani). Cum scriau strămunii noştri, dacă nici nu fuseseră încă făcuţi de elohim?
- În urmă cu 6.000 de ani, deci, înaintea „facerii lumii adamice”, egiptenii erau deja organizaţi în două regate, prelucrau piatra şi papirusul, făceau primele încercări de scriere.

Exemplele ar putea continua pe zeci de pagini. *Toate ne duc la concluzia că sălbaticii compilatori ai mitului biblic nu erau inspiraţi divin şi nu aveau habar cum se crease şi evoluase Omenirea.*

b. Mitul biblic susţine că elohim a creat Lumea în şase zile, în următoarea ordine:

- *În prima zi, elohim a făcut lumina şi a despărţit-o de întuneric, numind lumina zi şi întunericul, noapte.* Acest lucru era imposibil, deoarece elohim nu crease încă Soarele iar ziua şi noaptea sunt produse de rotaţia Pământului în jurul axei sale, în 24 de ore, lucru neştiut de sălbaticii creatori ai mitului biblic. Dacă nu exista Soarele, nu exista nici lumina şi nu se

putea număra nicio zi.

- *În a doua zi, elohim a creat tăria cerului şi a despărţit apele de deasupra tăriei de cele de dedesubt.* Această aberaţie este preluată din mistica babiloniană, care considera Pământul plat ca o plăcintă şi cerul, ca o emisferă tare, deasupra căruia exista un rezervor de apă, din care curgeau ploile. Noi am descoperit că bolta cerească nu este dură, ci numai aparentă, ca o poartă deschisă către întregul Univers. De asemenea, ştim că ploile nu curg dintr-un rezervor, ci rezultă din condensarea vaporilor de apă ridicaţi din lacuri, mări şi oceane. *E trist, dar foarte mulţi ignoranţi din Lumea noastră mai cred că cerul e tare, împărţit în mai multe ceruri suprapuse (şapte sau nouă), populate cu zei şi sfinţi.*
- *În a treia zi, elohim a organizat Pământul, despărţind uscatul de apă (mări) şi a generat, prin simplu cuvânt, vegetaţia.* Nici acest lucru nu este adevărat. Savanţii pământeni au descoperit că Pământul s-a smuls din Soare, ca o planetă în flăcări. A continuat să ardă vreo două miliarde de ani, astfel că nu conţinea apă şi nu putea întreţine vegetaţia. Abia după apariţia atmosferei şi a apei condensate, uscatul a început să se răcească, permiţând apariţia primelor forme de viaţă, de tipul microorganismelor unicelulare. Vegetaţia a apărut mult mai târziu şi nu toată deodată.

- *În a patra zi, elohim a creat luminătorii de pe boltă, unul pentru zi (probabil, Soarele) şi altul pentru noapte (probabil, Luna), numindu-i luminătorul mare şi cel mic.* Iarăşi compilatorul biblic delirează cumplit. La apariţia sistemului nostru solar, în urmă cu circa cinci miliarde de ani, pe boltă existau deja stelele din galaxia noastră şi din galaxiile vecine, lucru despre care elohim nu ştia nimic. În al doilea rând, satelitul natural al Pământului, Luna, nu are lumină proprie, ci reflectă lumina emisă de Soare. Cum vedem, elohim era ignorant în materie de astronomie. El considera că Pământul, Soarele şi Luna constituiau deja tot Universul. În realitate, oricât de mult am iubi aceste corpuri cereşti de care depinde viaţa noastră, trebuie să recunoaştem că sunt nesemnificative faţă de infinitatea de sisteme solare identice sau mai mari, din Univers.
- În ziua a cincea, elohim a creat vieţuitoarele acvatice, păsările, „dobitoace, târâtoare şi fiare". Ştiinţele au demonstrat că vieţuitoarele inferioare nu au apărut deodată, ci au evoluat în timp, din unele în altele.

c. În ziua a şasea, elohim a creat bărbatul, Adam, din pământ jilav, modelat după chipul său şi i-a suflat forţă vitală în nări. După aceasta, din carnea lui Adam a creat femeia. Eva şi le-a poruncit să se înmulţească. Iată originile primare ale pământenilor! strigă

triumfător ignorantul mistic. *Pământenii nu puteau descinde însă din Adam şi Eva, din următoarele motive:*

- La data presupusei creaţii a lui Adam şi a Evei, anul 3760 î.e.n., pe Pământ trăiau deja milioane de oameni de rase diferite, aşa cum am văzut din probele prezentate anterior.
- Perechea primordială Adam şi Eva trebuia să fie de aceeaşi rasă, căci erau făcuţi din aceeaşi materie. Ei trebuiau să posede aceeaşi grupă sanguină (Eva fusese făcută din carnea şi sângele lui Adam), trebuiau să aibă acelaşi tip de Rh (pozitiv sau negativ) şi să aibă psihicul cel puţin asemănător, dacă nu identic. *Realitatea ne demonstrează că sălbaticii creatori ai mitului biblic au comis din nou o greşeală grosolană.* Conform legilor biologice, descendenţii din Adam şi Eva trebuiau să fie de o singură rasă (semită), să aibă aceeaşi grupă sanguină şi acelaşi tip de Rh. Cine a născut dispăruţii hobiţi şi australopiteci, descoperiţi de antropologi? Din cine a descins neagra africană Lucy, mai veche cu un milion de ani decât perechea primordială Adam şi Eva? Din cine s-a născut „pescarul de la lacul getic”, blond şi cu ochi albaştri, ca orice arian, dacă Adam şi Eva nu erau creaţi, în urmă cu un milion de ani? Din cine s-au născut strămoşii raselor galbenă şi roşie? Era imposibilă să coboare din Adam şi Eva, din mai multe motive. În primul rând,

genetica a demonstrat că pruncii moştenesc însuşirile fiziologice şi psihice ale părinţilor. Rasele menţionate, la fel cu arienii şi negrii, nu seamănă cu semiţii Adam şi Eva. O pereche semită (brună, cu părul creţ şi ochi negri) nu putea naşte copii din rasele albă, neagră, roşie, galbenă, hobită şi australopitecă. O pereche primordială cu aceeaşi grupă sanguină şi acelaşi Rh nu putea naşte copii de opt tipuri diferite (din patru grupe sanguine, fiecare cu Rh pozitiv sau negativ). În fine, Adam şi Eva nu pot fi străbunii îndepărtaţi ai raselor umane, deoarece, conform mitului biblic nefalsificat, au făcut numai băieţi (Cain, Abel şi Set). Vă puteţi imagina cum au perpetuat Cain şi Set populaţia, după uciderea lui Abel? Eu nu.

În concluzie, mitul biblic nu prezintă nici măcar fărâme de adevăr despre Univers, naşterea sistemului nostru solar, apariţia vieţii inferioare (vegetale, animale) şi umane pe Pământ. Acest mit este o colecţie de aberaţii sălbatice şi neadevărate, în care mai cred, din păcate, destui ignoranţi. Identificarea lui Dumnezeu cu zeii sălbatici din mitul biblic (elohim, Eli, Adonai, Şabaot, Yahve) este o blasfemie.

Alte mituri creaţioniste sunt la fel de naive şi neadevărate. Anticii chinezi credeau că Lumea s-a născut dintr-un ou uriaş. Varianta naşterii Lumii din ouă, mai uşoară pentru minţile

sălbaticilor creatori de mituri, o întâlnim la mai multe populaţii asiatice şi ale rasei roşii. Vechii greci credeau că bărbaţii şi femeile s-au născut din pietrele (oasele Geei), aruncate de eroul Deukalion şi soţia sa Pyrrha, la porunca lui Zeus. Strămunii europenilor pelasgi susţineau că muritorii s-au născut chiar din pământul negru al gliei materne. Europenii nordici şi-au imaginat că oamenii primordiali au ieşit din gheţurile glaciaţiunii linse de o vacă sacră. Cine doreşte să cunoască toate variantele creaţioniste poate consulta un volum de mitologie. Orice om cult care le citeşte constată că miturile sunt încercări puerile ale oamenilor sălbatici de a da răspunsuri unor întrebări care îi frământau şi le depăşeau cunoştinţele. În lipsă de informaţii exacte, ei au imaginat tot soiul de variante naive şi lipsite de bază în realitatea vieţii universale.

2. Teoria darwinistă a determinat oamenii să gândească mai profund la marea lor patrie, Universul şi la originile adevărate ale pământenilor. În forma îmbunătăţită, această teorie susţine că pământenii sunt produsul natural al Universului, produs apărut în „supa primordială” (apa caldă a mărilor), în urmă cu trei-patru miliarde de ani, sub forma unor microorganisme unicelulare primitive. Din aceste organisme primitive, ar fi rezultat, prin evoluţie, toate vegetalele şi animalele de pe

Pământ. În ce priveşte originea microorganismelor primare, părerile sunt împărţite. Unii darwinişti susţin că microorganismele ar fi ajuns în apa oceanului primordial cu un meteorit, ca import din altă parte din Univers. Alţii susţin că microorganismele primitive s-ar fi creat din substanţele topite în apă, sub influenţa unor fulgere, care au determinat apariţia „cărămizilor" vieţii – ADN şi AM.

Darwinismul are meritul de a fi demolat pretenţia de adevăr a miturilor creaţioniste, prin apelarea la date confirmate ştiinţific. Această teorie nu este însă perfectă, ci prezintă mai multe lacune pe care trebuie să le analizăm:

a. *Pământul rupt din Soare a continuat să ardă încă mult timp.* Abia în urmă cu 2,5–3 miliarde de ani, şi-a stabilizat atmosfera, a condensat apa în oceane şi mări, a permis circuitul natural al apei (evaporare, condensare, ploaie sau zăpadă). Ne putem închipui planeta noastră golaşă, cu munţi în relief şi ape la altitudini scăzute, aşa cum arăta în urmă cu 2,5–3 miliarde de ani. Solul încă nu se formase, deoarece rocile muntoase nu fuseseră încă erodate şi nicio vieţuitoare vegetală sau animală nu exista, pentru a fi transformată în îngrăşământ. Pe acest pietroi golaş, cu apă caldă în oceane şi mări, ar fi trebuit să evolueze viaţa, de la microorganismele din „supa

primordială” şi până la fiinţa supremă, omul, în numai 2,5–3 miliarde de ani. Dacă luăm în considerare milioanele de specii de vieţuitoare dispărute sau încă existente, fiecare cu legile, instinctele şi inteligenţa proprie, ne dăm seama că *evoluţia imaginată de Darwin ar fi trebuit să se desfăşoare cu o viteză mult mai mare. E aproape imposibil ca speciile să fi trecut dintr-una în alta superioară într-un timp atât de scurt.* Naturaliştii au demonstrat că multe vieţuitoare inferioare (vegetale şi animale) posedă diverse grade de inteligenţă care le permit să citească gândurile oamenilor. Cine a înzestrat materia vie inferioară cu acest tip de inteligenţă, pe care oamenii nu-l mai posedă? De exemplu, savanţii au demonstrat că o floare pe care ne gândim s-o tăiem începe să tremure înainte ca noi să facem vreun gest. Animalele sălbatice şi domestice ne citesc telepatic stările de spirit... Evoluţia microorganismelor primitive, din „supa primară” până la vieţuitoare înzestrate cu asemenea capacităţi, într-un timp atât de scurt, e uimitoare, ca să nu spun de necrezut.

b. *Evoluţia vegetalelor şi animalelor dintr-un singur tip de microorganisme primare, în „supa primordială”, este imposibilă.* Vegetalele au alte principii de organizare şi funcţionare a organismelor, total diferite de cele ale animalelor. Deci, în cel mai bun caz, în „supa primordială”, trebuiau să evolueze cel puţin

două specii de microorganisme primitive, din care să evolueze separat vegetalele şi animalele

c. *Maimuţele superioare din care au evoluat oamenii, în ultimii 70 de milioane de ani, ar fi trebuit să se diferenţieze din start, prin rasă, grupă sanguină şi Rh.* Influenţele de mediu nu explică diferenţierile rasiale. De exemplu, în zona ecuatorială, cu aceleaşi condiţii de mediu, s-au format rasele neagră, galbenă, roşie şi hobită (azi, dispărută). Chiar dacă am accepta teoria conform căreia rasa roşie este o ramură a rasei galbene care a emigrat în America, prin Behringia, tot rămân diferenţieri de tipologie rasială între oameni evoluaţi în aceleaşi condiţii de mediu. *Legile geneticii sunt clare: copiii moştenesc însuşirile fiziologice şi psihologice ale părinţilor.* Nicio pereche de africani pur sânge nu pot da naştere la copii albi sau mulatri, după cum nicio pereche de arieni nu poate procrea copii negri. Probabilitatea ca rasele umane să fi rezultat din mutaţii suferite de hominizii primari, în urma unor influenţe din mediu, este redusă. Ce factori din mediu puteau schimba atât de radical culoarea pielii, a ochilor şi părului? În caz de găsire a acestor factori, cine s-au transformat, negrii în blonzi cu ochi albaştri şi verzi ori albii în negroizi cu păr şi ochi negri? Cum au apărut grupele sanguine?

În concluzie, darwinismul este o ipoteză

posibil adevărată despre originea vieţii pe Pământ, în general şi a evoluţiei oamenilor, în special. Ea are unele lacune, însă e mult mai credibilă şi mai apropiată de adevăr decât orice teorie creaţionistă.

3. Pământenii sunt urmaşii sălbăticiţi ai unor extratereştri.

Această ipoteză prezintă avantajul că este foarte optimistă. Convingerea că nu suntem singuri într-un Univers populat cu zei şi demoni, ca în universurile imaginate de mistici, ne dă mai mult curaj de viaţă. Nu ne asupresc niciun fel de zei sau demoni invizibili, inventaţi de sălbatici, ci trăim într-o lume liberă, asemănătoare altor lumi raţionale din Univers. Ne putem aştepta ca, oricând, să fim vizitaţi de humanoizi din alte lumi sau chiar din lumea din care au plecat strămoşii îndepărtaţi. Dacă am involuat din extratereştri superiori, datorită unor mutaţii produse de arme nucleare sau altor cauze, ne putem aştepta să evoluăm din nou către modelul perfect al strămoşilor din ceruri.

Ipoteza enunţată în titlu poate explica diferenţierile rasiale, de grupe sanguine şi de Rh, prin faptul că, de la bun început, extratereştrii colonizatori au posedat aceste însuşiri diferite. Ea poate explica apariţia vieţii inferioare pe Pământ, prin aducerea vegetalelor şi animalelor de pe alte planete din Univers, de către extratereştrii colonizatori. Ipoteza nu dă

răspuns, însă, la problema fundamentală care frământă multe minţi de oameni curioşi: *Cum a apărut viaţa primară în Univers*? Nu avem informaţii să putem explica modul în care au apărut humanoizii extratereştrii, în altă zonă din Univers, nici cum au apărut vegetalele şi animalele aduse de ei pe Pământ. Dacă nu avem informaţii, e mai bine să ne abţinem de a fabula şi a crea sisteme de false adevăruri, cum au făcut strămunii sălbatici.

Strămunii extratereştri ar fi putut ajunge pe Terra virgină, direct împărţiţi în rase, din mai multe cauze, cum ar fi:

a. Ei puteau fi exilaţi dintr-o lume superioară, din anumite motive, cam cum am imaginat în partea beletristică a cărţii.

b. E posibilă şi varianta că strămunii extratereştri au fost exploratori eşuaţi pe Terra sălbatică, unde nu au mai reuşit să-şi repare astronavele, nici să reproducă tehnologia civilizaţiilor astrale de origine. În acest caz, ei şi-au creat un mediu natural de viaţă şi s-au adaptat lui, pentru a supravieţui în urmaşi.

c. La fel de posibilă e şi varianta că strămunii extratereştri au colonizat Pământul, au trăit un timp pe această planetă, apoi s-au întors în civilizaţiile lor, lăsând în urmă metişi sau mutanţi din care au evoluat oamenii actuali.

Putem lăsa imaginaţia să brodeze multe alte variante ale ipotezei originii extraterestre a

pământenilor. Pe ce ne bazăm însă, când le emitem? Iată câteva probe care par să confirme această ipoteză, demolând celelalte două, creaţionistă şi evoluţionistă (darwinistă):

a. În localitatea Antelope Springs, statul Utah, din SUA, a fost descoperită o rocă formată în cambrian, deci, cu circa 500 de milioane de ani în urmă. Ea conţine urma unui picior uman încălţat şi un trilobit strivit, ca mărturie. *Cine umbla încălţat pe Terra în prima perioadă a erei paleozoice, cambrianul*? Conform teoriei darwiniste, în acea perioadă, viaţa de pe planetă se reducea la trilobiţi, arheociatide şi brahiopode nearticulate. Primii strămoşi ai oamenilor sunt plasaţi abia în terţiarul cuprins între 70 şi un milion de ani în urmă (Parapithecus, Propliopithecus, Dryopithecus, Oreopithecus, Ramaphitecus). Ipoteza creaţionistă nu trimite atât de mult în trecut nici zeii primordiali, ca să nu mai vorbim de oameni. Această urmă plantară a fost însă studiată şi datată de cercetători foarte serioşi. Ea sfidează inteligenţa umană, cerându-i un răspuns. Cel mai probabil, un explorator extraterestru a călcat cu piciorul încălţat pe pământul Terrei virgine din cambrian.

b. La Muzeul Omului din Paris, Franţa, poate fi admirat un craniu de cristal de stâncă găsit în Mexic. Este executat perfect, cu o tehnologie pe care noi n-o cunoaştem încă şi posedă o

cavitate vidată în interior. Dacă e luminat din lateral, în jurul său apare o aureolă iar în orbite se formează diverse imagini. Craniul nu poate fi datat, dar nu se putea să fi fost cizelat de azteci, cum s-a bănuit iniţial, deoarece aceştia n-au avut tehnologii superioare celor din societatea actuală. Cine, când şi în ce scop l-a făurit? Cine a acţionat pe planeta noastră cu o tehnologie de cizelare superioară laserului?

c. După cum ştiţi, cărbunii de pământ se formează din lemn, printr-un proces subteran lent şi lung de milioane de ani. În 1869, într-o mină de cărbuni din Ohio, SUA, a fost descoperită o placă de ardezie încastrată în masa de cărbune situată la treizeci de metri adâncime. Pe placă sunt gravate mai multe semne imposibil de descifrat. Vechimea acestei plăci a fost stabilită destul de exact – 250 milioane de ani. *Cine scria pe continentul american în ultima perioadă a paleozoicului*? Strămoşii darwinişti ai oamenilor erau încă maimuţe iar zeii nu se inventaseră, deoarece nu exista nicio minte de om sălbatic să-i imagineze. Un singur răspuns posibil: în urmă cu 250 de milioane de ani, pe continentul american al Terrei, trăiau fiinţe raţionale, care foloseau scrisul. Erau extratereştri sau reprezentanţii unei civilizaţii mai vechi, ce nu se încadrează în tiparele darwinist şi creaţionist?

d. În anul 1973, într-o mină de lângă Aiud,

România, a fost găsit un obiect neobişnuit, încastrat în rocă. Obiectul are forma unui picior de robot, este făcut dintr-un aliaj de aluminiu şi a fost datat relativ exact – 150.000 de ani vechime. *Civilizaţia actuală a început să producă aluminiu prin electroliză abia în urmă cu vreun secol.* Obiectul enigmatic este păstrat la muzeul din Cluj-Napoca, fără a se face vâlvă în jurul lui. Cine prelucra aluminiu pe Terra în urmă cu 150 de milenii? Pe atunci, nu existau nici elohim, nici „lumea adamică creată" de ei. Euhomininii erau abia în pleistocen, în interglaciaţia Riss-Würm, tinzând către Homo Erectus, Homo neanderthalensis, Homo sapiens. Dacă terranii sălbatici nu prelucrau încă nici piatra, cine a făcut obiectul de aluminiu? Probabil, obiectul a fost pierdut de vreun explorator extraterestru sau de vreun supravieţuitor încă civilizat dintr-o comunitate umană mult mai veche decât bănuiesc darwinişti. În partea beletristică a cărţii, am prezentat astfel de comunităţi de urmaşi de extratereştri încă civilizaţi mult timp după cataclismul nuclear. Ei ar fi putut fi afectaţi şi de un cataclism natural, de pildă, de lovirea Terrei de către un meteorit uriaş sau de către o cometă.

e. Alte piese enigmatice sunt cataramele de centură din mormântul generalului chinez Ciu-Su (265–316 e.n.). Acestea conţin 85 aluminiu,

10 cupru şi 5 mangan. Chinezii nu ştiau să producă aluminiu în acea perioadă, cum nu ştia niciun alt pământean. De unde a fost procurată foaia metalică din care au fost făcute cataramele? A fost găsită, ca relicvă a unei civilizaţii mai vechi ori a fost primită de la o civilizaţie extraterestră?

f. În 1961, un american căutător de minerale semipreţioase a cules o geodă, de pe o culme de 1300 de metri înălţime a munţilor Coso, din statul California. Aceasta a fost datată de un geolog, cu vechimea de 500.000 de ani. Înăuntrul geodei, în loc de obişnuita cavitate, a fost găsită o piesă din ceramică cu miez de metal, de tipul unei bujii sau al unui alt dispozitiv electric. Cine a aruncat această piesă, la vremea când zeii mitici nici nu se născuseră iar hominizii ajunseseră abia în faza toporaşului de piatră?

g. *Toţi am învăţat la fizică faptul că prima pilă de curent continuu a fost construită de italianul Alessandro Volta,* în anul 1800 e.n. Cum se explică atunci folosirea energiei electrice de către mai mulţi iniţiaţi antici din Orientul Apropiat? Au primit secretele de la o civilizaţie mai veche sau de la extratereştri? De exemplu, în 1939, arheologul german Wilhelm Koenig efectua săpături în localitatea Khujut Rabu'a din Irak (anticul Babilon). Cu această ocazie, a descoperit o pilă electrică veche de 2.000 de

ani. Aceasta era compusă dintr-un cilindru de aramă, lipit cu un aliaj de plumb-cositor de tipul celui folosit şi în prezent. În interiorul cilindrului era o vergea de fier corodată şi resturi uscate din electrolitul folosit. „Pila” antică a fost copiată de inginerul american Willard Gray, folosind ca electrolit sulfatul de cupru. Bateria confecţionată astfel a funcţionat fără probleme. Aceasta înseamnă că anticii utilizatori ai „pilei” ştiau şi ceva chimie, pentru a prepara electrolitul potrivit.

Mai multe probe atestă folosirea electricităţii pentru electroliză şi galvanoplastie, în urmă cu 2–3000 de ani. În mai multe locuri din Egipt (Memphis, Theba, Sfinx) au fost găsite obiecte poleite cu aur prin tehnici de galvanoplastie. Deci, vechii egipteni cunoşteau şi foloseau electricitatea. Mai multe surse istorice antice relatează că preoţii egipteni produceau fulgere şi electrocutări în temple, cu scop de a impresiona supuşii. Istoricii Lucius Pison şi Pliniu precizează că această magie (electricitatea) a fost preluată şi de romani, numai pentru uzul regilor. Regele Numa este menţionat ca prim utilizator al acestei energii. După el, regele Tullius Hostilius a fost ucis de o descărcare electrică (electrocutat).

Cine a iniţiat anumiţi oameni antici în tainele electricităţii? Vizitatori extratereştri mai noi ori supravieţuitorii unei înalte civilizaţii mai vechi?

h. În anul 1963, C.S. Downyx vizita un trib din Noua Guinee, al cărui nivel de evoluţie era cam de tipul paleoliticului timpuriu. În satul de colibe de la poalele muntelui Wilhelmina, exploratorul a făcut o descoperire şocantă: mai multe sfere dintr-un soi de piatră, aşezate în vârfuri de pari, intrau în funcţiune la căderea nopţii, furnizând lumină asemănătoare neonului. Descoperirea sa a readus în atenţie „lămpile veşnice” primite de pământeni de la „oameni din cer”. S-a repus în discuţie o însemnare mai veche, a cronicarului conquistador Barco Centenerra. Acesta notase că, în timp ce atacau o cetate din Matto Grosso, la izvoarele Paraguayului, a observat că băştinaşii posedau o „lună mare”, care lumina întreaga cetate, din vârful unui stâlp. Când au fost înfrânţi, băştinaşii au luat obiectul care lumina numai noaptea şi au dispărut în junglă.

Mai multe relatări ale unor savanţi din Evul Mediu fac referiri la astfel de „lămpi veşnice” de origine necunoscută. Ce *credeţi că ar putea fi aceste lămpi*? Dispozitive de acumulare a energiei solare, cu scop de iluminare pe timp de noapte, de tipul celor apărute recent şi pe piaţa noastră? Dispozitive mai complexe, care foloseau energia din câmpul electric terestru? Instalaţii care foloseau un combustibil nuclear cu timp de consumare foarte îndelungat? În orice caz, utilizatorii lor erau prea ignoranţi să le fi confecţionat. De la cine le-au primit? De la

ultimii urmaşi au unei civilizaţii extraterestre stinse sau de la extratereştri proaspăt sosiţi pe Terra?

i. Sunteţi convinşi că americanul Robert Fulton a construit primul motor cu abur din Lume, în 1807? Şi eu eram convins, până ce am aflat că matematicianul grec Heron (sec. I. Î.e.n.) folosea forţa aburului pentru a deschide automat uşi monumentale, a produce sunete de trompetă (ca la sirenele de locomotivă), sau pentru a determina păsări din aramă să scoată anumite triluri. Descoperise singur secretul ori îl primise de la o civilizaţie superioară?

j. *Oare, unii preoţi antici moşteniseră aparate video sau de televiziune, de la o civilizaţie superioară, posibil extraterestră*? Istoricul grec Pausanias relata că, într-un templu, a văzut o oglindă în care s-a zărit doar vag, deoarece era ceţoasă. În schimb, în oglindă se vedeau zei şi zeiţe. Oglinda era încastrată în perete, astfel că nu i se vedea spatele. Se ştie că istoricii greci erau foarte riguroşi în materie de observări şi descrieri iar oglinda „magică” seamănă teribil cu un ecran de televizor.

k. *În prezent, sute de milioane de ignoranţi cred că Soarele se roteşte în jurul Pământului, aşa cum credeau şi sălbaticii compilatori ai mitului biblic şi sălbaticii or urmaşi religioşi.* În anul 1633, Galileo Galilei, adept al teoriei heliocentrice fondate de Nikolaus Copernicus, a

fost forţat de Inchiziţie să abjure această concepţie ştiinţifică. Atunci, Galilei ar fi rostit celebra expresie *E pur şi mouve* (Şi totuşi se mişcă). Ei, bine, sistemul heliocentric n-a fost descoperit pentru prima dată de Copernic (1473–1543 e.n.), ci de egipteni, care l-au transmis grecilor. Conform celor scrise de Ovidiu în *Metamorfoze,* Pitagora (560–500 î.e.n.) a aflat de la preoţii egipteni că *Terra se învârte în jurul propriei axe, cât şi în jurul Soarelui.* Sistemul heliocentric a fost preluat şi susţinut de astronomul grec Aristarch din Samos, dar nu s-a impus, deoarece „contrazicea voinţa zeilor”. *De unde cunoşteau preoţii egipteni, cu 2000 de ani înainte de Copernic, sistemul heliocentric*? Aceasta nu se putea descoperi prin intuiţie, ci numai pe bază de observaţii astronomice. *Civilizaţia egipteană s-a ridicat pe baza câtorva cunoştinţe ştiinţifice prea timpurii pentru vremea* ei (electricitatea, sistemul heliocentric, îmbălsămarea morţilor etc.). *De unde au obţinut egiptenii aceste informaţii ştiinţifice exacte, în urmă cu 2500 de ani*? Cunoştinţele lor au trecut în lumea europeană, prin greci, devenind secrete ascunse în Vatican. De exemplu, în perioada 960–970 e.n., călugărul benedictin Gerbert d’Aurillac a construit un dispozitiv cu care demonstra sfericitatea Pământului şi elipsa descrisă de acesta în jurul Soarelui, a inventat paratrăsnetul, orga cu aburi şi ceasul acţionat

de o greutate. Tot el a descoperit metoda de calcul a fracţiilor şi a creat un „cap magic”, care funcţiona în sistem binar, răspunzând prin Da sau Nu întrebărilor puse, ca un calculator. Umilul călugăr şi-a ascuns sursele de inspiraţie, dar contemporanii le puneau pe seama studierii vechilor scrieri greceşti, arabe şi indiene. A urcat în ierarhia bisericească, mai întâi ca arhiepiscop, apoi ca papă (papa Silvestru al doilea).

l. *Teoretic, oamenii n-au fost contemporani cu dinozaurii. Practica pare să contrazică cronologia darwinistă.* În anul 1984, o expediţie a Academiei de Ştiinţe din R.S.S. Turkmenă a descoperit, în sud-estul statului lor, urme de picioare goale ale unui Homo Sapiens, intersectate cu urme de dinozaur vechi de 150 milioane de ani. Conform teoriei darwiniste, strămoşii sălbatici ai oamenilor nici nu apăruseră pe atunci, în mezozoic. Dar dacă urmele de picioare goale aparţineau vreunui metis ori mutant de tipul celui descris de mine în partea beletristică a cărţii? Supravieţuitorii sălbăticiţi ai unei expediţii extraterestre hoinăreau printre dinozauri, în căutare de hrană...

m. În anul 1959, o expediţie comună sovieto-chineză a studiat o arie din pustiul Gobi unde nisipul fusese transformat în sticlă. Temperatura pentru producerea sticlei variază între 1400 şi

1600 grade Celsius, temperatură ce nu poate fi obţinută prin arderea lemnelor în aer liber. Cine a transformat nisipul în sticlă? Cum se face că, în preajmă, sunt urme de bocanci similare cu cele ale cosmonauţilor actuali, însă vechi de sute de mii de ani? Un imens deşert de sticlă asemănător celui din pustiul Gobi se găseşte în Iran (deşertul de sticlă verde). Ipoteza? Temperatura ridicată, ce a transformat siliciul în sticlă, a fost produsă, în ambele cazuri analizate, de decolarea unei navete spaţiale (a unui vehicul similar) ori de explozia în aerul de deasupra a unei bombe.

n. *Toate legendele amerindiene vorbesc despre zei civilizatori cu pielea albă, părul şi barba blonde sau roşcate şi ochi albaştri:* Manco Capac în Peru, Bochica în Noua Grenadă, Quetzalcoatl în Mexic, Viracocha în Peru, Bolivia şi Chile. Aceştia au sosit dinspre răsărit, i-au învăţat pe băştinaşi agricultura, prelucrarea metalelor, meşteşugurile, artele, astronomia şi întocmirea legilor, apoi au plecat, promiţând că vor reveni. Amerindienii roşii nu-şi puteau imagina zei albi, dacă nu i-ar fi văzut. Respectul pentru zeii albi i-au făcut să nu se opună conquistadorilor spanioli, decât mult prea târziu. Până aici, e legendă. De aici încolo, vorbim de probe. Conquistadorii spanioli au observat între nobilii incaşi persoane înalte şi blonde, de ambele sexe, total diferite de băştinaşii roşii.

Acestea erau foarte respectate de incaşi, pe motiv că erau descendenţi direcţi ai zeilor albi. În 1977, membrii unei expediţii anglo-braziliene care explorau Matto Grosso au fost înconjuraţi de circa o sută de persoane blonde, de ambele sexe, înalte de doi metri. Niciuna nu purta tatuaje şi nu era vopsită ca băştinaşii amerindieni. Deşi aveau arcuri, săgeţi şi lănci, nu i-au atacat. Ciudaţii blonzi i-au studiat pe exploratori, apoi au dispărut în junglă, în urma unei comenzi rostite de o căpetenie. *De unde a apărut populaţia blondă, înaltă şi cu ochi albaştri din Matto Grosso*? Limba lor seamănă cu incaşa veche. Cine au fost zeii blonzi, civilizatori ai amerindienilor? La cât păreau de pricepuţi, erau oameni dintr-o civilizaţie superioară. Rămâne de văzut dacă erau urmaşii sălbăticiţi ai unor extratereştri sau proveneau dintr-o veche civilizaţie umană stinsă.

Legendele amerindiene ale zeilor blonzi, confirmate de probele arătate, seamănă teribil cu legenda fiilor cerului din *Cartea lui Enoh.* Această legendă nu este însă confirmată de nicio probă materială, mai veche sau mai nouă, aşa că nu o putem folosi în susţinerea ipotezei noastre

o. *În mai multe locuri de pe planeta noastră, au fost descoperite schelete ale unor oameni uriaşi comparativ cu statura noastră actuală.* Într-o peşteră din localitatea caucaziană

Alguetca, au fost găsite câteva schelete umane de 2,8–3 metri, în 1964. Un schelet uriaş, descoperit în China, înalt de 3 metri, pare să aibă vârsta de 300.000 de ani. În zona Agadâr (Kazahstan), au fost găsite unelte uriaşe, vechi de circa 30.000 de ani, aparţinând unui humanoid de circa 4 metri. Cel mai înalt schelet, de 5,18 metri, a fost găsit la Gargayan, în Filipine. Schelete mai modeste, de numai 2,4 metri, au fost semnalate în judeţul Buzău, România. *Cine erau uriaşii*? Conform afirmaţiilor scriitorului tibetan Lobsang Rampa, făcute într-o carte autobiografică apărută în Anglia şi Franţa, în 1957, *uriaşii erau extratereştri care trăiseră în Tibet, pe timpul când această zonă era o câmpie scăldată de ocean, adică, în urmă cu 40 de milioane de ani.* Nicio probă materială nu susţine această afirmaţie. Uriaşii puteau fi extratereştri, metişi, mutanţi sau oameni sălbatici (yeti). În orice caz, scheletele sunt probe sigure că au existat şi erau mult deosebiţi de noi, oamenii actuali.

p. *Oamenii antici de pe întreaga planetă par să fi fost obsedaţi de construcţia de piramide.* Găsim piramidele lor în China, Egipt, Franţa, America Centrală şi de Sud. Aceste construcţii greoaie nu par a avea o utilitate practică. N-au fost construite oare pentru a semnala ceva unor zei care veneau de sus?

q. *În mitologia majorităţii popoarelor, apar zei*

veniţi din constelaţii diverse, folosind aparate de zburat şi arme asemănătoare celor moderne. E posibil ca astfel de legende să fi fost imaginate de sălbaticii pământeni. La fel de posibil e ca sălbaticii să fi văzut şi descris extratereştri şi aparatele sau armele lor. De pildă, amerindienii susţin că zeiţa Orejona a venit din cer, zburând cu o luntre înaripată, a făcut copii cu muritorii, apoi s-a retras în văzduh. Mulţi zei ai amerindienilor erau oameni zburători, astfel că li se construiau temple cu intrarea prin acoperiş. Aparatele de zbor din legendele hinduse, vymanele, seamănă cu avioanele moderne iar armele zeilor, „mai strălucitoare decât Soarele", cu proiectilele nucleare. Folclorul dogonilor africani susţine că zeii civilizatori au venit din sistemul stelei Sirius, stea pe care ei o studiază cu atenţie. Mitologia chineză susţine că zeul suprem Shang Di locuieşte în constelaţia Ursa Mare. Legendele româneşti numesc constelaţia Casiopeia „Scaunul lui Dumnezeu"... *Se poate ca unele legende să exprime frânturi de adevăr despre zeii extratereştri care au avut contacte directe cu pământenii, în anumite faze de evoluţie a acestora.*

r. Dacă din mulţimea de mărturii privind contactele directe dintre extratereştri şi pământeni, din ultimul secol, oprim numai cele confirmate de mai mulţi martori oculari ori de

regresie hipnotică, obţinem un material informativ credibil şi impresionant. E normal să judecăm în termeni pozitivi: extratereştrii care ne studiază nu ne vor răul, ci urmăresc altceva. De pildă, ei îşi pot căuta metişii sau mutanţii din vizitele anterioare. La fel de bine, ei se pot interesa de progresele noastre, deoarece suntem „cobaii" din „laboratorul" lor – Terra. Nu putem exclude nici varianta că extratereştrii sunt din mai multe rase, aşa cum i-au descris martorii oculari, cu interese diferite sau contradictorii faţă de pământeni.

Multe alte probe în favoarea ipotezei originii extraterestre a pământenilor pot fi găsite prin situri arheologice, muzee, cărţi şi publicaţii ştiinţifice. Dacă nu suntem integral extratereştri sălbăticiţi, putem fi metişi sau mutanţi ai extratereştrilor din vechime. În extremis, putem fi şi produse de inginerie genetică ale unor extratereştri, adică, descendenţi perfecţionaţi dintr-o specie de maimuţe sau dintr-o altă specie de vieţuitoare, astăzi dispărută. *Cine doreşte să aprofundeze problemele discutate în acest capitol poate consulta următoarea bibliografie:*

- Istoria Lumii în date, Editura Enciclopedică Română, Buc., 1972.
- Inteligenţa materiei de Dumitru Constantin Dulcan, Editura TEORA, 1992.
- Dicţionar de mitologie generală de Victor

Kernbach, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Buc., 1989.
- Sfidarea timpului de Sorin Ştefănescu, Editura ZONA.
- Vedele şi Mahabharata.
- Biblia hazlie de Leo Taxil, Editura Politică, Buc., 1962 şi orice variantă de biblie tipărită în limba română, în ultimul secol.
- Cosmosul apropiat şi îndepărtat, Editura Ştiinţifică, Buc., 1963.
- Creierul lui Broca – De la Pământ la stele de Carl Sagan, Editura Politică, Bucureşti, 1989.
- Ce ştim şi ce nu ştim încă despre Pământ şi Cer de Isac Asimov, Editura Elis, 1996.
- Encyclopedia of the Unexplained de Richard Cavendish şi pr. J.B. Rhine, ARKANA, Penguin Books, England.
- Legea lui Manu, Editura Charter B.
- Istoria credinţelor şi ideilor religioase de Mircea Eliade, Editura Universitas, Chişinău, 1992.
- Egypt de Hans Höfer, Ada Publications Ltd, 1993.

*

Seria ORIGINI îşi propune să urmărească evoluţia Omenirii pământene, de la geneza extraterestră primară şi până în zilele noastre. Ea va cuprinde 8–10 volume, descriind involuţia şi evoluţia comunităţilor humanoide din ultimele nouă sute de milioane de ani. Următorul volum

din această serie, LUPTELE ZEILOR, va apărea către finele acestui an.